

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் அருளிய

விவேகசூடாமணி

ஸ்ரீ ரமணஸ்ரமம்

திருவண்ணாமலை

2007

(*Adi Shankara's*) **Vivekachudamani** - Tamil - (**Versification** by Sri Ulaganatha Swami. **Prose** by Bhagavan Sri Ramana Maharshi. Published by The President, Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai.)

முதற் பதிப்பு – 2007 - 1000 பிரதிகள்

CC: 2108

ISBN: 81-8288-076-9

பதிப்பாளர்:

தலைவர்

ஸ்ரீ ரமணாச்சரமம்,

திருவண்ணாமலை — 606 603

அச்சிட் டோர்:

பதிப்புரை

“விவேகசூடாமணி” என்னும் இந்த அதியற்புத வேதாந்த க்ரந்தத்தை இயற்றி, மனித அறிவின் சிகரத்தையே ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத்பாதர் தொட்டுக் காட்டியுள்ளார் என மேல்நாட்டாரும் கீழ்நாட்டாரும் ஒருங்கே போற்றி பிரமிக்கின்றனர். ‘விவேகம்’ என்னும் சொல் ‘பகுத்தறிவு’ என்று தமிழில் பொருள்படும். நூலின் தலைப்புக்கு ஏற்ப ஆத்ம-அனாத்ம விவேகத்தைப் பகுத்து, ஜீவாத்மாவை பரமாத்மாவுடன் ஐக்கியப்படுத்தவல்ல நூல்களுள், தலையில் சூடிக்கொள்ளத் தக்க மிகச் சிறந்த ரத்னமாக ப்ரகாசிப்பது இந்நூல்!

ஆதிசங்கர பகவத்பாதர் இந்நூலில் ஆத்ம லக்ஷணங்களைக் கூறுகையில் “ஆத்மா நிஷ்கள, நிஷ்களங்க, நிரஞ்சன, நிர்மல, நிச்சங்க, நிச்சங்கல்ப, நிச்சல, நிர்விகல்ப, நிர்தவந்த, நிர்நாம நிரூப, நிர்விகார, நிர்க்குண, நிஸ்தரங்க, நிர்பய, நிரவயவ, அனாதி, அனந்த, அகண்ட, அப்ரமேய, அக்ஷர, அத்வைத, அதிசாந்த, அகண்டஏகரச சுத்த புத்த, நித்ய முக்த, ஸ்யம்ப்ரகாச, சத்சித்ஆனந்த, பரிபூரண ப்ரம்ம வஸ்துவே” என்று விளக்கியுள்ளார்.

‘பிரம்மம்’ என்னும் பெயரறியாமலேயே ப்ரம்மஞானம் பெற்ற பகவான் ரமண மகரிஷி இந்நூலைப் படிக்க நேர்ந்தபோது, மேற்கூறப்பட்ட ஆத்ம லக்ஷணங்கள் தம் அனுபவமாக மிளிர்வதைக் கண்டு, இதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இதன் விவரம் ‘வசன நடையின் உருவாக்கம்’ என இப்பதிப்பில் தரப்பட்டுள்ளது.

ஆதிசங்கரர் கூறும் ஆத்ம லக்ஷணங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டெழுந்ததோர் ஆத்ம இலக்கியமே பகவான் ரமணரின் வாழ்வாக அமைந்துள்ளது. உதாரணமாக, இந்நூலில் விதேக முக்தி நிலையைப் பற்றி விவரிக்கும்போது “விதேக முக்தன் தேகாதி உபாதிகளோடு கூடி ஜீவித்திருக்கும்போதே ப்ரம்மாகாரமாய்த் திகழ்கிறான். தேகாதி உபாதிகளைப் பற்றிய நினைப்பு அவனுக்கில்லை. (இதுவே விதேக முக்தி நிலை!) மரத்தின் பழுத்த இலை நதி, வாய்க்கால், வீதி, சிவாலயம் முதலிய எந்த இடத்தில் விழுந்தாலும், அதன் சுபாகுபம் மரத்திற்கு இல்லாமை போன்று, விதேகமுக்தனின் தேகம் எவ்விடத்தில் விழுந்தாலும் அதனால் அவனுக்கு ஒன்றும் ஹானி இல்லை. (இந்நூற் பாடல்கள் 632-635)” என்று விளக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஸ்ரீ பகவானது வாழ்வில் நடந்த

சம்பவத்தை நினைவுறுத்துகிறது. பகவான் ரமணர் தமது இறுதிநாட்களில் கூட தமது தேகத்தை எந்த இடத்தில் சமாதி வைக்க வேண்டும் என்பது போன்ற எந்தவித வழிகாட்டுதல்களையும் விதிக்கவில்லை. அவர் மானிட வேடத்தைக் களைந்த பின்பு ரமண அன்பர்கள், அவருடைய தாயார் சமாதியின் அருகிலேயே அவருடைய தேகத்தையும் சமாதி வைக்க முடிவெடுத்துக் செயல்படுத்தினர். இவ்வாறு தம் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் செயலிலும் விவேகசூடாமணியில் கூறப்பட்டுள்ள ஜீவன்முக்த, விதேக முக்த லக்ஷணங்களை முழுமையாக வெளிப்படுத்திய பகவான் ரமணரின் மொழிபெயர்ப்பை வெளியிட நேர்ந்தது ஸ்ரீ ரமணத் திருவருளேயென்று எண்ணி அமைகிறோம்.

மேலும் ஸ்ரீ பகவான் “இந்நூல் தமிழ்க் கவிதைகளாக பிரம்மஸ்ரீ பிக்ஷு சாஸ்திரிகளால் முன்னமே மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது” என்று தம் மொழிபெயர்ப்பில் கூறியுள்ளார். எனவே அத்தமிழ்க் கவிதைகளும் ஸ்ரீ பகவானது வசன மொழிபெயர்ப்பும் இணையாக (parallel) வருமாறு இந்தப் பதிப்பு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. தவிரவும் 1) “ஸ்ரீ பகவான் கையெழுத்தில் அவரது நூல்கள்” என்ற புத்தகத்திலிருந்து விவேகசூடாமணி மற்றும் சிவானந்தலஹரி ஆகிய நூல்களின் சில ஸ்லோகங்களும் அவற்றின் தமிழாக்கமும் 2) “பகவத் வசனம்ருதம் (Talks with Sri Ramana Maharshi)”, “அனுதினமும் ஸ்ரீ பகவானுடன் (Day by Day with Bhagavan)” ஸ்ரீ குஞ்சு ஸ்வாமிகளின் “எனது நினைவுகள்” ஆகிய நூல்களில் ஆதிசங்கர பகவத்பாதர் மற்றும் விவேகசூடாமணியைப் பற்றி ஸ்ரீ பகவான் கூறியுள்ளவைகளும் 3) ஆதிசங்கரர் அருளியுள்ள “திருக்கு திருசிய விவேக”த்தின் ஸ்ரீ பகவானது தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும் இப்பதிப்பில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆன்ம நாட்டம் மிக்க மெய்யன்பர்கள் சிரவண, மனன, நிதித்யாசன முறையில் இந்நூலை ஓதியுணர்ந்து சர்வதுக்க நிவ்ருத்தி, பரமானந்த ப்ராப்தி வடிவாகிய பரமைச்வர்யத்தை ஸ்ரீபகவானருளால் பெற்றுய்வராக!

16-2-2007

மஹாசிவராத்திரி நன்னாள்

தலைவர்

ஸ்ரீ ரமணசீரமம்

ஸ்ரீ ஆதி சங்கரர்

ஸ்ரீ சிவகுரு-ஆர்யாம்பா தம்பதியரின் தவப்புதல்வகை ஸ்ரீ சங்கரர் காலடி கிராமத்தில் அவதரித்தார். நிரந்தர சுகம் என்பது தானாகவே இருக்க, தன்னை அறியாத அஞ்ஞானத்தாலேயே அபார சம்சாரத்தில் உழன்று இக-பர போகம் அடைதலே சுகவழி எனப் ப்ரவ்ருத்திக்கின்ற ஜீவர்களுக்கு நேர்வழி காட்டவே சாஷாத் ஸ்ரீ சங்கரர் சங்கர வேஷம் பூண்டு, இச்சகத்தின் பெருமையை விளக்குகின்ற வேதாந்தத்தின் ப்ரஸ்தானத்திற்கும் பாஷ்யம் செய்து வழிகாட்டி, நடந்தும் காட்டியுள்ளார் என்று பகவான் ரமணர் ஆதிசங்கரரின் அவதார நோக்கத்தை இந்த “விவேக சூடாமணி”யின் அவதாரிகையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஸ்ரீ சங்கரர் தனது தந்தையை நான்கு வயதிலேயே இழந்தது, எட்டு வயதில் வேத சாஸ்திர காவ்ய நிபுணரானது, தனது உணவாக வைத்திருந்த ஒரே நெல்லிக்கனியை பிகைஷயாக அளித்த ஏழைப் பெண்மணிக்கு “கனகதாரா” ஸ்தோத்ரம் பாடி பொன் நெல்லிக் கனிகளைப் பொழிவித்தது, அன்னைக்காக பூர்ணாதியை வீட்டுத் தோட்டத்திற்கே வருமாறு அழைத்தது, தனது அவதார நோக்கத்தைத் தொடங்கத் தனது காலிப் பிடித்த முதலையைக் காரணம் காட்டி அன்னையின் அனுமதியுடன் துறவு பூண்டது ஆகியன போன்ற பல பால லீலகளை இவரது சரித்திரம் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது.

நர்மதை நதி ப்ரவாகத்தை அடக்கி அங்கே தனக்காகக் காத்திருந்த குரு கோவிந்த பகவத்பாதரிடம் முறைப்படி உபதேசம் பெற்றது, அத்வைத உண்மையைப் பிரசாரம் செய்யக் காசிக்குச் சென்றது, ப்ரம்ம சூத்ரம் பத்து உபநிஷத்துக்கள் பகவத்கீதை பாஷ்யம் செய்தது, விவேக சூடாமணி ஆத்ம போதம் உபதேச சகஸ்ரி அத்வைதானுபுதி போன்ற ப்ரகரண க்ரந்தங்களை இயற்றியது, கணேச பஞ்சரத்னம் சிவானந்த லஹரி சௌந்தர்ய லஹரி சுப்ரமண்ய புஜங்கம் போன்ற எளிய ஸ்தோத்ரங்களை இயற்றியது, குருவைத்தேடி சோழ நாட்டிலிருந்து காசிக்குச் சென்று காத்திருந்த சனந்தனரின் குருபக்தியை வெளிப்படுத்தி ‘பத்மபாத’ராக்கியது, வேதவியாசர் ஸ்ரீசங்கரரின் மதிநூட்பத்தைச் சோதித்து அவருக்கு மேலும் பதினாறு ஆண்டு ஆயுட்காலம் அளித்தது ஆகிய நிகழ்ச்சிகளும் அவரது வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தில் மிக விரிவாக இடம் பெற்றுள்ளன.

அலகாபாத் நகரில் துஷாக்னி ப்ரவேச ப்ராயச்சித்தம் செய்து கொண்டிருந்த குமாரில பட்டர், மாஹிஷ்மதி நகர மண்டனமிசீரர் ஆகிய கர்ம மீமாம்ஸகர்களான மாபெரும் பண்டிதர்களை வாதில் வென்று “கர்மம் பயன்தரல் கர்த்தனது ஆணையால்” என்ற உண்மையை நிலைநாட்டி கர்மம் அவசியமாயினும் கர்த்தருத்வமற்ற ஞான அனுபவமே முடிவு என்று நிலைநாட்டியது. உக்கிர ரூப வழிபாட்டு முறைகளை நீக்கி அன்பு வடிவமான பக்தித் தெளிவைப் பரப்பியது. சிருங்கேரி துவாரகை பூரி பத்ரிநாத் (ஜோஷி மடம்) ஆகிய நகரங்களில் ஆசார்ய பரம்பரையை உருவாக்கியது. தனது அன்னையின் அந்திமப்போதில் அவளிடம் சென்றது. நான்கு முறை பாரத பூமி முழுவதும் யாத்திரை மேற்கொண்டு (தமிழகத்தில் உள்ள பல புண்ணிய தலங்களுக்கும் விஜயம் செய்து) திர்த்த-க்ஷேத்ர யாத்திரைகளுக்குப் பெருமை சேர்த்தது. கைலை யாத்திரை சென்று பஞ்சலிங்கங்கள் பெற்றது. காஞ்சியில் சர்வக்ரூபீதத்தை அலங்கரித்தது ஆகிய அளவற்ற நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்ட “ஆதிசங்கர விஜய” ஸ்மரணமே குருவருளுக்கு நம்மை பாத்திரமாக்கும் என்பது திண்ணம். (ஸ்ரீ ஆதிசங்கரரின் வாழ்வில் நடந்த சில நிகழ்ச்சிகளை விளக்கும் சித்திரங்களின் பட்டியல் கீழே தரப்பட்டுள்ளது).

எண்.	சித்திரம்	பக்கம்
1	வேதவியாசரும் ஆதிசங்கரரும்	92
2	ஆதிசங்கரரும் ஹஸ்தாமலகரும்	100
3	ஆதிசங்கரரின் திக்விஜயம்	142
4	ஆதிசங்கரரும் குமாரிலபட்டரும்	150
5	காஞ்சியில் சர்வக்ரூபீதம்	156
6	ஆதிசங்கரரும் சீடர்களும்	178
7	ஆதிசங்கரரும் தோடகாசாரியாரும்	186
8	ஆதிசங்கரரும் திருவிடைமருதாரும்	198

ஸ்ரீ பிக்ஷு சாஸ்திரிகளென்னும் உலகநாத ஸ்வாமிகள்

திருவிடை மருதூ ரின்கண் ஸ்திரமதாய் வசிக்கா நின்ற
பிரமவம் சத்து உ தித்த பெருமைசேர் உலக நாதன்
மருளறும் விவேக சூடா மணிஎனும் க்ரந்த நூலை
வரதமிழ்க் கவிதை யாக வளமதாய் அமைக்க லானான்.

- விவேக சூடாமணி (660)

ஞானிகளின் வாழ்வே ஞானமயமானது. இந்த ஞான ஜோதியில் கலக்கும் அவர்களது வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் சூரியனைக் கண்ட நட்சத்திரங்களைப் போன்று இருப்பின்றியும், நிலவின் ஒளியில் காணும் மங்கலான நட்சத்திரப் புள்ளிகளாகவும் அவர்களது பௌதிக வாழ்க்கையையே நோக்குவோர்க்கு சூரிய, சந்திர, மேகங்களற்ற வானத்தில் பிரகாசிக்கும் ஆயிரக்கணக்கான நட்சத்திரங்களைப் போலவும் பிரகாசிக்கின்றன.

ஸ்ரீ உலகநாத ஸ்வாமிகள் வசித்த திருவிடைமருதூரும் அவரது இஷ்ட தெய்வமான ஸ்ரீநடராஜ மூர்த்தியின் கேஷத்திரமான சிதம்பரமும் ஆதிசங்கரருடனும் தொடர்புள்ளவைகளாகும். ஸ்ரீ உலகநாத ஸ்வாமிகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்பதும் கோவிலூர் வேதாந்த மடத்துடன் தொடர்பு கொண்டவர் என்பதும் கோவிலூர் மடத்து ஸ்ரீ அருணாசல ஸ்வாமி (துறவு ஸ்வாமி) கேட்டுக் கொண்டதன் பேரில் ரிபுகிதை, விவேக சூடாமணி, சூதசம்ஹிதையில் முக்தி கண்டம் மற்றும் சூதகிதை போன்ற நூல்களைத் தமிழில் கவிதை வடிவில் மொழிபெயர்த்துள்ளார் என்பதையும் தவிர இவரது வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் கிடைத்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் இந்த நூல்களை ஊன்றிப் படிப்போர்க்கு எத்தகைய ஞான வாழ்வில் அவர் ஆழ்ந்து மூழ்கியிருந்தார் என்பது நனி விளங்கும்.

திருச்சுழி ரமணர் தனது சம்பாஷணைகளிலும் எழுத்துக்களிலும் 'அருணாசலத்தின்' பெருமையை விளக்கியதைப் போலவே திருவிடைமருதூர் உலகநாத ஸ்வாமிகளும் தனது பாடல்களில் ஆனந்தத் தாண்டவ நடராஜ மூர்த்தியைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஸ்ரீ உலகநாத ஸ்வாமிகளது மிகச் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பும் அனுபவமுமான ரிபுகிதை, விவேக சூடாமணி போன்ற நூல்களை ஆழ்ந்து கற்று அவரடைந்த அனுபவத்தை நாமும் அடைவதே அவரைப் பற்றி நாம் முழுமையாக அறிவதாக அமையும்.

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷி

பூமிதேவி, கௌதமர் கௌண்டிசன்யர் போன்ற ரிஷிகள் மற்றும் பலர் அருள்பெற்ற திருச்சுழித் தலத்தில் ஆருத்ரா தரிசன உற்சவ நாளன்று (30-12-1879) பகவான் ரமணர் அவதரித்தார். வீட்டிலிருந்த பெரிய புராணம் நூலைப் படித்ததும், மற்றும் பள்ளிக் கூடத்தில் கற்ற சில பைபிள் வாக்கியங்களுமே இவரது மொத்த சமயநூல் தொடர்பு எனலாம்.

ஆயினும் அறிவறு சிறுவயது முதல் அகத்தில் ஸ்புரித்து வந்த “அருணாசல ஸ்புரணமும்”, 16-வது வயதில் மதுரையில் பெற்ற மரணனுபவமும் அவரை தேச கால வரையற்ற ஞானனுபவத்தில் கரைத்து விட்டன.

மரணனுபவமுற்றபின் சிலநாட்களுக்கு “மீனாக்ஷி கோயில் விஜயம்” இவரது ஆன்மானுபவத்திற்கு ஒத்த சூழ்நிலையாக அமைந்ததெனினும் அவர், 01-09-1896 அன்று அருணாசலத்தை அடைந்து “அண்ணாமலையாய்! அடியேனே ஆண்ட அன்றே ஆவி, உடல் கொண்டாய்” என்று கூறித் தன்னைப் பரிபூரணமாக “அவனுடைமை” ஆக்கிவிட்டார். பிறகு அவர் “ஞானத் தபோதனரை வா” வென்று அழைக்கும் அருணாசல அன்பர்களின் பொது உடைமையாகி பல மோன-ஞான லீலகள் புரிந்து, 1950 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 14-ஆம் நாள் இரவு பூத உடலை நீக்கி அருணாசல நித்திய ஜோதியாக விளங்கி வருகின்றார்.

ஞானமே ஞானிகளது வாழ்வாயினும், முழுக்கூக்களுக்கு ஞானிகளின் சரித்திர ஸ்மரணமும் உதவும் என்பதால் மோன மூர்த்தியாம் ஞான ரமணர், தனது வாழ்வில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை சிரத்தையுடன் கேட்பவர்க்கு விளக்கியுள்ளதை ஸ்ரீரமணசுரம வெளியீடுகளில் காணலாம்.

விவேகசூடாமணி (வசனநடையின் உருவாக்கம்)

மதுரையில் மரணனுபவத்தின் மூலம் ஆத்ம ஞானத்தில் நிலைபெற்ற பால ரமணர், பதினேழு வயதில் திருவண்ணாமலையில் தன்முனைப்பற்று 1897-98 ஆண்டுகளில் குருமூர்த்த ஆலயத்திலும் அதனை அடுத்த மாந்தோப்பிலும் சகஜாதம் நிஷ்டராக விளங்கி வந்தார். அப்போது பழனிஸ்வாமி என்ற மூத்த தொண்டர் தமிழ் மற்றும் மலையாள ஆன்மிக நூல்களைக் கொணர்ந்து சந்தேக விளக்கங்கள் வேண்டினார். பகவான் ரமணர் அந்நூல்களைப் பார்வையிட்டு எவ்வித ப்ரியாசையுமின்றி அவரது ஐயங்களைப் போக்கி வந்தார்.

அடுத்து இவர்கள் அண்ணாமலையில் உள்ள விருபாக்ஷ குகையில் வசித்துவந்தபோது 1901-02 ஆண்டுகளில் கம்பீரம் சேஷ்யர் என்பவர், சுவாமி விவேகானந்தரின் ஆங்கில ராஜயோக ப்ரசங்க நூல்களைக் காட்டிக் கேட்ட விளக்கங்கள் பின்னர் “விசாரசங்கிரக”மாகத் தொகுக்கப்பட்டு, ஸ்ரீரமண நூல்திரட்டில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இக்காலத்தில் சிதம்பரத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சாஸ்திரியாரும், சில ஸம்ஸ்க்ருதப் புத்தகங்களுடன் பகவான் ரமணரை நாடி வருவதுண்டு. அவர் தன்னிடமிருந்த ஆதிசங்கரரின் விவேகசூடாமணி பிரதியை விருபாக்ஷ குகையிலேயே விட்டுச் சென்றார். இந்நூலைப் பார்வையிட்ட பகவான் ரமணர், தனது அனுபவம் இந்நூலில் மிக விரிவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதையும், தன்னை நாடிவரும் முழுக்ஷுக்களுக்கு இந்நூல் மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்பதையும் கண்டறிந்தார். எனவே இதனைப் படிக்கும்படி சேஷ்யருக்குச் சிபாரிசு செய்தார். ஆனால் அவருக்கு ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாஞானமின்மையால், பழனிஸ்வாமி இவ்விவேக சூடாமணியின் தமிழ்க்கவிதை நூலைக் கொண்டுவந்து அவருக்குக் காட்டினார். இதைக் கண்ணுற்ற சேஷ்யர் தனக்கொரு பிரதியை அனுப்பும்படி பதிப்பாளருக்குக் கடிதம் எழுதினார். இதற்குப் பதிலேதும் கிடைக்கப் பெறாத ஐயர், பகவானிடம் ஸம்ஸ்க்ருத நூலைத் தனக்குத் தமிழில் வசன நடையிலேயே எழுதிக் கொடுக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டார். எனவே பகவான் ரமணர் சரளமான ஒரு மொழிபெயர்ப்பை இந்நூலுக்கு எழுத ஆரம்பித்தார்.

இது முடிவடைவதற்கு முன்பே ஐயருக்குப் பாடல் வடிவப் புத்தகம் பதிப்பாளரிடமிருந்து கிடைக்கப் பெற்றது. ஆகையால் ஐயரது கோரிக்கை நிறைவேறிவிட்டது என பகவான் ரமணர் மொழிபெயர்ப்பைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை.

இதற்கிடையில் பால ரமணருக்குக் குருமூர்த்தத்தில் தொண்டு செய்து வந்த உத்தண்டி நயினார் என்ற அடியார் 1904 ஆம் ஆண்டில் விருபாக்ஷ குகையில் வசித்து வந்த பகவான் ரமணரைத் தரிசிக்க வந்தார். தனது செல்வத்தை ஆன்மிகப் பணிகளுக்கு நிவேதனம் செய்த அவர், ரூபாய். 100/- குரு காணிக்கையாக பகவானுக்கும் அளித்தார். பகவான் ரமணர் பணத்தை ஏற்க மறுத்ததால் நயினார் அதனை சேஷ்யரிடம் கொடுத்து, ரமணருக்கு ஏற்படைய ஏதாவதொரு காரியத்திற்குத் தேவைப்படும்போது உபயோகிக்கும்படி கூறிச் சென்றார். சில ஆண்டுகள் அந்தப் பணம் செலவிடப் படாமலேயே ஐயரிடம் இருந்து வந்தது.

ஐயரின் சகோதரர் கிருஷ்ணய்யர் என்பவர் ஒருநாள் விருபாக்ஷ குகையைச் சுத்தம் செய்தபோது, பூர்த்தி செய்யப்படாத விவேகசூடாமணி மொழிபெயர்ப்பைப் பார்த்து, இதை பகவான் பூர்த்தி செய்தால் நயினாரின் பணத்தைக் கொண்டு அதனை அச்சிடலாம் என்று நினைத்தார். ஆனால் இக்காரணத்தைக் கூறாமலேயே அவர் பகவானிடம் அம் மொழிபெயர்ப்பைப் பூர்த்தி செய்தருளும்படி பலமுறை வேண்டிக் கொண்டார். பகவானும் சில நாட்களில் அதைப் பூர்த்தி செய்தபின், கிருஷ்ணய்யரின் உள்நோக்கத்தை அறிந்து, இதன் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு ஏற்கெனவே அச்சில் உள்ளதால் இதனை அச்சிட வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டார். ஆனால் இதனை அச்சிடுவதில் கிருஷ்ணய்யருக்கிருந்த உறுதியை அறிந்த பகவான், ஏற்கெனவே உள்ள நூல் பாடல் வடிவிலும் இந்நூல் வசன நடையிலும் அமைவதால், அதற்குத் தக்க ஓர் அவதாரிகை (முன்னுரை) யையும் எழுதிக் கொடுத்தருளினார்.

வசனநடையின் முதற்பதிப்பு 1908-ஆம் ஆண்டு நயினாரின் குருகாணிக்கையை உபயோகித்து அச்சிடப்பட்டதை அறிந்த உத்தண்டி நயினாரும் தனது காணிக்கை சிறந்த முறையில் பயன்படுத்தப்பட்டதைக் கண்டு அளவிலா மகிழ்ச்சி அடைந்தார். இதன் இரண்டாம் பதிப்பு* 1916 இல் அண்ணாதுரை அய்யர் அவர்களாலும், மூன்றாம் பதிப்பு 1921 இல் ஸ்ரீரமணீயவாணி புல்தகாலயப் பதிப்பாகவும் வெளியிடப்பட்டன. இறுதியாக இது 1931 இல் ஸ்ரீரமண நூல்திரட்டில் இடம்பெற்று ஸ்ரீரமணஸ்ரமப் பதிப்பாகத் தொடர்ந்து வெளியிடப்பட்டு வருகின்றது.

* இரண்டாம் பதிப்பு நாராயண ரெட்டியார் அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்ட தென்று ஸ்ரீரமணஸ்ரம காலாண்டு பத்திரிகை The Mountain Path அக்டோபர் 1985 இதழில் வெளியிடப்பட்ட Sri Bhagavan's Introduction to Vivekachudamani கட்டுரையில் சாது ஓம் மற்றும் மைக்கேல் ஜேம்ஸ் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

உலகநாத ஸ்வாமிகளின் பாடல்கள் 1887, 1938, 1951, 1990 ஆண்டு பதிப்புகளைப் பற்றிய விவரங்கள் 'இப்பதிப்பின் அமைப்பு முறை' என்ற தலைப்பில் தரப்பட்டுள்ளன.

பொருளடக்கம்

பக்க எண்

பதிப்புரை	ii
ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர்	v
ஸ்ரீ பிக்ஷு சாஸ்திரிகள்	vii
பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷி	viii
விவேகசூடாமணி - வசனநடையின் உருவாக்கம்	ix
இப்பதிப்பின் அமைப்பு முறை	xii
பாகம் - 1	

விவேகசூடாமணி

அவதாரிகை	2
கடவுள், குரு வணக்கம் (பாயிரம்)	6
1. முன்னுரையியல் (செய்யுள் எண். 2-49)	8
2. உபதேசத் தொடக்கவியல் (50-81)	22
3. அனாத்மவியல் (82-145)	30
4. ஆத்மவியல் (146-158)	48
5. பந்தவியல் (159-171)	52
6. மோக்ஷவியல் (172-180)	56
7. பஞ்சகோசவியல் (181-243)	58
8. ஜீவப்ரம்ம ஐக்யவியல் (244-309)	76
9. அனுபவவியல் (310-403)	96
10. சாதனவியல் (404-453)	122
11. பொதுவியல் (454-486)	136
12. ஜீவன் முக்தவியல் (487-546)	146
13. சிஷ்யனியம்பியல் (547-590)	164
14. புனருபதேசவியல் (591-657)	176
அர்ப்பணம் (658-662)	196

பாகம் - 2

விவேகசூடாமணி மற்றும் சிவானந்தலஹரி	199
(ஸ்ரீ ரமணஸ்ரம்ப் பாராயணத் தொகுப்பு)	
வசனம்ருதம் - தொகுப்பு	207
அனுதினமும் ஸ்ரீ பகவானுடன் - தொகுப்பு	235
எனது நினைவுகள் - தொகுப்பு	253

பாகம் - 3

திருக்கு திருசிய விவேகம்	257
--------------------------------	-----

இப்பதிப்பின் அமைப்பு முறை

ஆதிசங்கரரின் 581 ஸம்ஸ்க்ருத விவேகசூடாமணி ஸ்லோகங்களை ஸ்ரீ உலகநாத சுவாமிகள் 662 விருத்தப்பாக்களாக மொழிபெயர்த்துள்ளார். இது சமீபன க்ஷேத்திரமென்னும் கோயிலூர் ஸ்ரீ முத்துராமலிங்க சுவாமிகளின் ஆதினத்திற்குரிய ஸ்ரீசிதம்பர சுவாமிகளின் மாணாக்கர்களின் ஒருவராகிய அ. இராமசுவாமியவர்களால் கோயிலூரேட்டுப் பிரதி முதலிய பல பிரதிகளைக் கொண்டு பரிசோதித்து காந்தீசுரம் சொக்கலிங்க சுவாமியவர்களால், சென்னை ஜீவரக்ஷாமிர்த அச்சு யந்திர சாலையில் 1887 இல் பதிப்பிக்கப்பட்டது. திருப்புவண மடாதிபதி ஸ்ரீலக்ஷ்மி காசிகானந்த ஞானசாரிய சுவாமிகளால் 1938 இல் ஒரு பதிப்பும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீகாஞ்சி பப்ளிகேஷன்ஸ் சென்னை-4, ஸ்ரீ டி.ஏ. வேங்கடராமன் அவர்களின் பதவுரை, விளக்கவுரைகளுடன் கூடிய 600 பக்கங்களுக்கு மேற்பட்ட ஒரு பதிப்பினை 1990 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டுள்ளது.

இப் புத்தகத்தின் பாடல்கள் திருத்துருத்தி இந்திரபீடம், ஸ்ரீகரபாத்திர சுவாமிகள் ஆதினம், தண்டரை ஸ்ரீமான் சுப்பராய ஆசாரிய சுவாமிகளது மாணாக்கர் மதுரை கந்தசாமி பிள்ளை அவர்களால் அவரது ஸ்ரீமீனும்பிகை அச்சுக் கூடத்தில் 1951 இல் பதிப்பிக்கப் பெற்ற கையடக்கப் பிரதி மற்றும் சில பதிப்புகளைத் தழுவி, பொருள் உணர்ந்து பாடும் வகையில் பதப்பிரிவுகளும் செய்து அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

வாதனை (வாசனை) உதயத்தமன (உதயம் அஸ்தமனம்) சுருதி (ஸ்ருதி) மித்தை (மித்யை) போன்ற பல ஸம்ஸ்க்ருதச் சொற்களுக்குக் கூடியவரை ஸம்ஸ்க்ருத உச்சரிப்பிற்கான அக்ஷரங்களே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

பாடல்களும் வசன நடையும் இணையாக ஒத்து வருமாறு (parallel) இப் புத்தகத்தில் வலதுபுறம் பாடல்களும் இடதுபுறம் வசனமும் தொடர்ந்து கொடுக்கப் பட்டுள்ளன. தற்போதைய ஸ்ரீரமண நூல்திரட்டுப் பதிப்பில் சுமார் அறுபது பக்கங்களும் அறுபது பத்திகளும் கொண்ட விவேக சூடாமணி வசனம் இங்கு 160க்கும் மேலான பத்திகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு பாடல்களுக்கு இடது பக்கத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இப்புத்தகத்தின் இடதுபுறத்தின் சில பக்கங்களில் ஆதிசங்கரரின் சரித்திரத்தை விளக்கும் சில சித்திரங்களும் பகவான் ரமணரது புகைப்படங்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

ஸ்ரீ பகவத் பூஜ்யபாத சங்கர ஜகத்குரு அருளிய

விவேகசூடாமணி

(பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷிகளின் வசன மொழிபெயர்ப்பும்
ஸ்ரீ உலகநாத ஸ்வாமிகளின் கவிதை மொழிபெயர்ப்பும்)

பாகம் 1

ஓம்

பரப்பிரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ பகவத் பூஜ்யபாத சங்கர ஜகத்குரு அருளிய

விவேகசூடாமணி

(பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷிகளின் தமிழ்நுவாதம் - வசனம்)

அவதாரிகை

உலகத்தில் எல்லா ஜீவர்களும் துக்கமென்பது இன்றி எப்போதும் சுகமாய் இருக்கவேண்டுமென, தன் சபாவமல்லாத ரோகாதிகளை நீக்கி எப்போதும் போல் சுகமாயிருக்கவேண்டு மென்பதுபோலக் கோருதலானும், யாவர்க்கும் தன்னிடத்திலேயே அத்தியந்தம் பிரீதியிருப்பதாலும், பிரியம் சுகத்திலன்றி உண்டாகாததாலும், நித்திரையில் ஒன்று மின்றியே சுகமாயிருக்கும் அனுபவத்தாலும் சுகமென்பது தானாகவே யிருக்க, தன்னை யறியாத அஞ்ஞானத்தாலேயே அபார சம்சாரத்தில் உழன்று, சுகந்தரும் மார்க்கம் விட்டு, இகபர போகம் அடைதலே சுகவழியெனப் பிரவிருத்திக்கின்றனர்.

ஆனால் துக்கமற்ற சுகம் கிடைக்கிறதில்லை. இதன் நேர்வழி காட்டவே சாக்ஷாத் ஸ்ரீ சங்கரர் சங்கர வேஷம்* பூண்டு இச்சுகத்தின் பெருமையைக் கீர்த்திக்கும் வேதாந்தத்தின் ப்ரஸ்தான த்ரயத்திற்கும் பாஷ்யஞ்செய்து வழிகாட்டி, நடந்துங் காட்டினர். அவற்றைப் பார்த்தலில் அசமர்த்தராய் அதி தீவிர சுகேச்சுக்களான முமுகுக்ஷுக்களுக்கு அவை பயன் படாமையின், அவற்றின் அந்தரங்கத்தை இந்த விவேகசூடாமணிக் கிரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தி முமுகுக்ஷுக்களுக்கு வேண்டிய விஷயங்களை விஸ்தாரமாய்க் கூறி நேர்மார்க்கங் காட்டியிருக்கின்றனர்.

* பகவான் ரமணரது இவ்வசன நடை முழுமையிலும் பல சொற்கள் இப்பதிப்பில் தடித்த எழுத்துக்களாக, விஷயத் தெளிவிற்காக அமைக்கப் பட்டுள்ளன.

இதில், மனுஷ்ய ஜன்மங் கிடைப்பது துர்லப மென்றும், அதனால் தன் சுபாவ மோக்ஷானந்தம் அடையப் பிரயத்தனஞ் செய்ய வேண்டு மென்றும், ஞானத்தாலேயே மோக்ஷம் என்றும், ஞானம் விசாரத்தாலேயே வருமென்றும், அதற்குக் குருவையடைய வேண்டு மென்று குரு லக்ஷணம், சிஷ்ய லக்ஷணம் குரு சேவையையுங் கூறிப் பின்னும் சுகமடையத் தன் பிரயத்தனமே முக்கியமென்றும், வாங்மாத்திர ஞானத்தால் சுகங் கிடையா தென்றும், சிரவணதி விசாரமே மோக்ஷசாதன மென்றும் ஆரம்பித்து, சரீரத் திரயமும் அனாத்மா, அசத்தியம்; 'அஹம்' எனும் ஆத்மா அவைக்கு விலக்ஷணம், அனாத்மாவில் ஆத்ம புத்தி பந்தம், அஞ்ஞானத்தால் வந்தது, ஞானத்தால் நாசமாம் என்று சிரவணத்தையும்; நானார்? என அகத்தில் செய்யும் சூக்ஷ்ம விசாரத்தால் அச்சரீரத்ரயமான பஞ்ச கோசங்களையும் நானன்று எனத்தள்ளி இவைகட்கு விலக்ஷணமாய் ஏகமாய், ஹ்ருதயத்தில் 'அஹம்' என்றிருக்கும் 'த்வம்' பதார்த்தமான ஆத்மாவை, முஞ்சம் புல்லினுள் ஆணியைப் போலப் பிரித்துக் காணும் மனனத்தையும்; 'தத்' பத உபாதியான நாம ரூபப் பிரபஞ்சம் ப்ரஹ்ம மாத்ரமென அவ்வுபாதி நீக்கத்தையும்; 'தத்' பத அர்த்தத்தையும்; அவ்விரு பதார்த்தங்களான ஆத்ம பர ஐக்கியத்தைத் தெரிவிக்கும் "தத்துவமஸி" மஹா வாக்கிய உபதேசத்தையும்; இந்த 'அஹம் ப்ரஹ்ம'மா யிருக்க வேண்டும் என்பதையும்; அங்ஙனம் இருக்கினும் பூர்வ வாசனைகள் அதிதிடமாய் உதித்துத் தடை செய்யு மென்று, வாசனாத்ரயம், மூலமான அகங்கார வாசனை, இதன் விருத்திக் கேதுவான பேதபாஹ்ய வாசனை; இவற்றிற் கேதுவான விக்ஷேப ஆவரண சக்திகளையும்; இவை நீங்கும் வரை மனதை இதயத்து இருத்தி நிரந்தரம் பிரமாதமின்றிச் செய்யும் 'அஹம் ப்ரஹ்மம்' 'ப்ரஹ்மமே அஹம்' என்னும் சஜாதீய

சத்திய ஆத்மாகார விருத்தியைக் கிளப்புதலாகிய பக்தி, யோகம், தியான மென்னப்பட்ட ஆத்ம அனுசந்தானமாகிற நிதித்யாசனத்தையும்; இங்ஙனம் ஹிருதயத்தில் மனம் எனும் மத்தை நட்டு, அரணி தயிர் இவற்றில் அக்கினி வெண்ணெய்களை வெளிப் படுத்துவதுபோலப் பிரமாதமின்றித் தைலதாரைபோல் நிரந்தரஞ் செய்யும் ப்ரஹ்மாப்யாச மதன பலத்தால் ஆவிர்ப்பவிக்கும் சஹஜ நிர்விகல்ப சமாதியால் பிரயத்தன மின்றியே அகம் புறமெங்கும் எல்லாக் காலமும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிக்கும் அப்பிரதிபந்த அபரோக்ஷப் ப்ரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஞானனுபவம் ஸித்தியாகும். அதனால் அஞ்ஞான வாசனா ஹிருதயக் கிரந்தியும், ஸம்சயங்களும், கர்மங்களும் நாசமடையும். அகண்டா னந்த முக்தி சித்தியாம் என்று சாதனத்தோடு சமாதியையும்; இதில் பேத விகல்பங்கள் அணுவுமில்லை யென்பதையும்; இதனை யடைதலே புருஷார்த்தம்; இதனை யடைந்தவனே ஜீவன் முக்தன், பரோக்ஷஞானியன்று என்று ஜீவன்முக்தன் லக்ஷணம், அவனது கர்மத்ரய நிவிருத்தி, இந்நிலை யடைந்தசிஷ்யனது ஸ்வானுபவம், ஜீவன் முக்தனது யதேச்சாசரணம், அவனடையும் விதேக கைவல்யம், புனராவிருத்தி யின்மை என்பவற்றால் இருவித முக்தி [ஜீவன்முக்தி, விதேகமுக்தி]யான சாக்ஷாத் காரத்தையும்; இவற்றை யனுசரித்த அனேக விஷயங்களையும், குரு சிஷ்ய சம்வாதமாய் விஸ்தாரமாகக் கூறியிருக்கின்றனர்.

* ஆனந்தானுபவ மடைவித்தற்கு இதனைப்போல் விஸ்தாரமாய்க்

* இறுதிப் பத்தியிலுள்ள இத்தடித்த எழுத்துக்கள் அனைத்தும், ஸ்ரீ ரமணசீரம ஆவணக் காப்பகத்தில் உள்ள 1916 ஆம் ஆண்டின் “விவேகசூடாமணி” இரண்டாம் பதிப்பிலிருந்து தற்போது சேர்க்கப் பட்டுள்ளன.

கூறியுள்ள கிரந்தம் வெகு துர்லபம். ஆசாரியர் கருணையாலிதனை யனுகிரகித்தனர். இஃது ப்ரஹ்மஸ்ரீ பிக்ஷு சாஸ்திரிகளவர் களால் அதி சுலபமான தமிழ்க் கவிகளாக வெகு நேர்த்தியாய் முன்னமே மொழி பெயர்க்கப் பட்டிருக்கின்றது. நானா வர்ணத்தோடு அனேக ரூபங்களாகச் செய்து வைத்திருக்கும் ஒரே மிட்டாயில் அவரவர்க்கு இஷ்டமானதை வாங்கிக் குணதோஷம் பாராது உண்டு அவ்வொரே மிட்டாயின் ரஸத்தை விவேகிகள் அனுபவித்து சுகிக்கின்றனர் அல்லவா!

* * *

மங்கலம்

அகமெனு மூல அவித்தை அகன்றிட
அகமக மாக அல்லும் பகலற
அகமொளிர் ஆத்ம தேவன் பதத்தினில்
அகமகிழ் வாக அனிசம் ரமிக்கவே.

[அகம் = அகங்காரம்; அவித்தை = அறியாமை; அகமகம் = நான்-நான் என்னும் ஆத்ம ஸ்புரணம்; அல்=இரவு; அனிசம் = எப்பொழுதும்]

குருஸ்துதி

அதிதீவிர மோக்ஷாதிகாரிகள் கஷ்டப்படாமல் சுலபமாகத் தானே யறிந்து அமிர்தத்வத்தை யடையத் தயையினால் வேதாந்த அர்த்தங்களின் ஹிருதயத்தை விஸ்தாரமாய் இவ் விவேகசூடாமணி கிரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தி சிவ சொரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஜகத்குரு ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாத சரணாவிந்தங்களில் என் ஹிருதயாரவிந்தத்தை யென்றும் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்.

ஸ்ரீ சங்கர பூஜ்ய பகவத் பாதாசார்ய சுவாமிகள் அருளிய

விவேகசூடாமணி

(திருவிடைமருதூர் பிக்ஷு சாஸ்திரிகள் என்னும்

ஸ்ரீ உலகநாத சுவாமிகளின் தமிழ் அநுவாதம் - பாடல்)

பாயிரம்

(அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்)

1. எவ்விநா யகளை முன்னம் யாவரும் பூஜை* செய்து
தவ்வறத் தங்கள் இஷ்டம் தரணியில் தாம்அ டைந்தார்
செவ்விய கருணை கூர்ந்த சிவன்அருள் குமரன் ஆன
அவ்விநா யகளை என்றும் அகத்தினுள் அனுசந்திப்பாம்.
2. அம்பிகா சகிதன் ஆகி ஆனந்த நடனம் செய்து
நம்பினோர் துன்பம் நீக்கி நல்குகம் நல்கா நின்ற
எம்பிதா ஆன ஈசன் இருபதக் கமலம் தன்னை
நம்புவாம் துன்பம் நீங்கி நல்குகம் அடைவ தற்கே.
3. போற்றிய நடன ராஜன் பொருவிலா உருவம் தானே
ஏற்றிய குரவ ஓக இங்ஙனே வந்துஉ தித்து
மாற்றிட ஒணை எம்மின் மாசெலாம் மாற்றிற்று அன்றோ
தோற்றிய அந்த ஆசான் துணையடி தொழுதல் செய்வாம்.

* இப்பதிப்பில் வசனநடை மற்றும் பாடல்களுக்கு கலபமாகப் பொருள் விளங்கும் பொருட்டு ஸம்ஸ்கிருதச் சொற்களுக்கு, ஸம்ஸ்கிருத உச்சரிப்பிற்கான அக்ஷரங்களும் பதப் பிரிவுகளும் கூடியவரை கையாளப்பட்டுள்ளன. வசன நடையையும் பாடல்களையும் அவற்றின் மூல வடிவில் அறியவேண்டின், ஸ்ரீ ரமண நூல்திரட்டு (வசனப் பகுதி) மற்றும் 1887, 1938, 1951, 1990 ஆண்டுகளின் பாடல் பதிப்புகளையே கையாளுமாறு பரிந்துரைக்கப் படுகிறது.

4. ஜெகத்தின்உற் பத்தி யாதி செய்திடும் ஏது வேனும்
அகண்டதன் வடிவி னின்றும் அற்பமும் பேதி யாதாய்ப்
புகழ்ந்துநன் றுணர்ந்தோ ருக்குப் பூரண ஆத்மா வாகத்
திகழ்ந்தஆ னந்த உண்மைத் தெளிவினைத் தியானம் செய்வாம்.
5. சுத்தவே தாந்தம் எல்லாம் சொல்லிய பொருள்கள் தம்மை
மெத்தவும் கருணை யாலே மேன்மைசேர் பாடி யாதி*
தத்துவ நூல்கள் கொண்டே தடையறத் தெரிய வைத்த
உத்தமச் சங்க ராசான் உண்மையை உளத்தில் வைப்பாம்.
6. அருள்மிகு சங்க ராசான் அருளிஓல் அமைத்த தான
மருள்அறு விவேக சூடா மணியெனும் க்ரந்த நூலைக்
கருதரு நடன ராஜன் கருணையாம் திறமை கொண்டே
வரதமிழ்க் கவிதை யாக வழுவற அமைக்கல் உற்றேன்.
7. ஈனமில் சங்க ராசான் இசைத்தஇஞ் ஞான நூலை
ஊனமாம் என்தன் வாக்கால் உரைத்திடு நீதி ஓரின்
வான்அமர் பானு தானே வையகம் விளக்கி வைப்ப
ஊனமின் மினியும் நான்ஈது ஒளிர்ப்பன்என்று உரைத்தல் போலாம்.
8. ஆதியில் வேத மும்தான் அச்சமுற்று அன்பி னோடே
நேதிநே தியெனும் வாக்கால் நிகழ்த்திய நுண்மை யான
போதஆ னந்த உண்மைப் பொருளினை யான்உ ரைக்கு
நீதிதான் எவ்வி தத்து! நிலைமையாய்ப் புகுவ தற்கே.
9. பரவுசா தனசம் பத்தி பாங்குடன் குரவன் சேவை
ஸ்ரவண மனனம் தியானம் சீர்பெறும் சமாதி ஞானம்
இருவித வீடு ரைக்கும் இந்தநூல் கவியி லக்கம்
அரியநல் பாயி ரத்தோடு அறுநூற்றின் எழுபத்து ஒன்றும்.

பாயிரம் முற்றும்

* பாடி யாதி = பாஷ்யம் முதலியன.

நூல் (வசனம்)

ஸகல வேதாந்த ஸித்தாந்தத்திற்கே கோசரராயும் இதரப் பிரமாணங்களால் அறியப்படாதவராயும் விளங்கும் பரமானந்தமய ஸ்ரீ கோவிந்த சத்ருவுக்கு நமஸ்காரம்.

1. முன்னுரையியல்*

[பாடல்கள் 2-7] ஜீவர்களுக்கு மனுஷ்ய ஜன்மம் கிடைப்பதே வெகு துர்லபம். அதில் புருஷனாய்ப் பிறத்தலும், அதிலும் பிராஹ்மண ஞாதலும், அதனில் வேதமோதும் வைதிக தர்ம மார்க்கத்தில் நடத்தலும், அதனிலும் வித்வாஞாதலும், அதனில் ஆத்ம-அஞாத்ம விசாரம் பிறத்தலும், அதனிலும் ஸ்வானுபவ ஞானமடைதலும் மிக அருமை. அந்த ஞானத்தால் ப்ரஹ்மாகாரமாக இருக்கும் மோக்ஷமானது அனந்த கோடி ஜன்மாந்தரங்களில் செய்த சுகிர்தங்களால் [புண்ணிய காரியங்களால்] அன்றிக்கிடையாது. இவைகள் எல்லாவற்றையும் கிரமமாய் அடையாவிடினும் ஈசுவரானுக்கிரக காரணமாய் அருமையான மனுஷ்யத்வம், முமுக்ஷுத்வம், மகாத்மாக்களின் சங்கம் என்னும் இம்மூன்றும் கிடைக்கின் மோக்ஷமடைய இதுவே போதும்.

எத்தவத்தாலோ கிடைத்தற்கரிய மனுஷ்ய தேகம் பெற்று ஸ்ருதியின் அர்த்தங்களை அறிவதற்கு ஏதுவான புருஷத்துவம் அடைந்தும் அசத்தான தேகாதிகளில் அபிமானத்தால் தன்மயமான சாசுவத மோக்ஷத்தை அடைதற்கு எத்தனஞ் செய்யாத மூடன் ஆத்மஹத்தி

* 1. தொடக்கவியல் முதல் 14. புனருபதேசவியல் வரையிலான தலைப்புகள், அடைப்புகளில் [Bracket] உள்ள அரும்பதவுரை, பாடல் எண்கள் ஆகியன சாய்ந்த வடிவ எழுத்துக்களில் (italics) ஸ்ரீ ரமண பகவானது விவேகசூடாமணி வசன நடையில் இங்கு புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

நூல் (பாடல்)

1. சகலவே தாந்த நூலில் சார்ந்தசித் தாந்தம் எல்லாம்
மிகவுமே கோச ரிக்கும் மெய்ம்மையாய் மற்ற மானம்
அகிலமும் கோச ரிக்கா அகண்டஆ னந்த மாகி
நிகமுநம் கோவிந்தாசான் நிலைமையைப் போற்றல் செய்வாம்.

மாநூடப் பிறப்பின் அருமை

2. ஜீவருக்கு இங்கு மாந்தர் ஜென்மமே அரிதாம் அத்தின்
மேவுதற்கு அரிதாம் ஆண்மை மேவினும் மறையோன் தன்மை
ஆவதற்கு அரிதாம் அத்தை அடையினும் வேதம் தானே
ஓவலற்று ஒதும் மார்க்கம் ஒன்றுவது அரிய தாகும்.
3. அத்தினும் வித்து வாலும் அமைவதின்கு அரிதாம் அத்தின்
வித்தர ஆத்மா னாத்ம விவேகமெத் தரிதே அத்தின்
சுத்தமா ஞான முற்றே சொரூபமாய் நிற்கு முக்தி
புத்திசேர் அனந்த ஜன்மப் புண்ணியம் அன்றி எய்தா.
4. பேசிய அடைவாய் யாவும் பெற்றிட ஒணை தேனும்
ஈசன்நல் அருளி னாலே இசைவதாய் அருமை யான
மாசிலா மநுஷ்யத் தன்மை மன்னிய முமுகூத் தன்மை
தேசிக ராஜன் சேவைத் திறமைஇம் மூன்றும் போதும்.

ஞானமுயற்சி இன்றெனில் ஆத்மஹத்தி, மூடத்வம் உண்டாகும்

5. எத்திற ஏது வாலோ எய்தியும் மநுஷ்யத் தேகம்
அத்திலும் ஆர ணார்த்தம் அறிவதற்கு ஏது வாக
ஒத்தஆண் மையை அடைந்தும் உண்மையாம் முக்தி சேர
எத்தனம் செய்யா மூடன் என்றும்ஆத் மாவைக் கொன்றேன்.
6. பின்னமில் ஆத்ம ரூபம் பிரிவறத் தாலும் நின்றும்
அன்னவன் அசத்தாம் தேகம் ஆதியை அபிமா னித்துஇங்கு
உன்னிய ஆத்ம ரூபம் உணர்ந்துதான் அடையாது அத்தால்
தன்னுடை ஆத்ம ரூபம் தன்னையே கொன்ற வன்தான்.
7. அருமையாம் மநுஷ்யத் தேகம் அடைந்ததில் ஆண்மை தன்னை
மருவியும் யாவன் தான்சேர் மாசிலாப் பயனை வேண்டித்
தரணியில் முயன்றி டாமல் தவிருவன் அவனை யன்றி
ஒருவனும் மூடன் உண்டோ உள்ளவாறு ஒருங் காலை.

(தற்கொலை) செய்தவனாவான். தன்னிதத்தை நாடாத அவனினும் மூடாத்தமா எவனிருக்கின்றனன்.

[8-18] சாஸ்திரங்கள் படித்தாலும், தேவ பூஜை பண்ணினாலும், கர்மங்கள் அனுஷ்டித்தாலும், தேவதைகளை உபாசித்தாலும், இன்னும் என்ன செய்தாலும் ப்ரஹ்மாத்தமைக்கிய ஞானத்தாலன்றி எத்தனை கோடி கல்பங்களாயினும் முக்தி சித்தியாது. 'தனத்தினால் (தனத்தால் செய்யப்படுங் கர்மத்தால்) மோக்ஷ ஆசையே யில்லை' என்னும் ஸ்ருதி, கர்மங்கள் மோக்ஷ காரணம் அன்று என்று நன்றாய்க் கூறியிருத்தலால், மோக்ஷம் அடைய இச்சிக்கும் தீரன் பாஹ்ய விஷய சுகங்களில் ஆசையை முற்றும் துறந்து, மகாத்மாவாய் சாந்தராய் உள்ள ஸத்குருவை அடைந்து அவர் உபதேசித்த பொருளில் மனதை நிறுத்திச் சந்ததம் [எப்போதும்] தியானிக்கும் யோகத்தால் அடைந்த அனுபவஞான நிஷ்டையாகும் கப்பலால் சம்சார சமுத்திரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும் தன்னைத்தான் தானே மோக்ஷமாகின்ற கரையின் மேல் ஏற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

ஆதலால் தைரியசாலியாய் உள்ளவன் தார புத்திர தனம் என்னும் ஈஷுணாத்ரயத்தை நீக்கி, கர்மங்கள் அனைத்தையும் தூரத்தள்ளி, ஜனன மரண சம்சார பந்தம் நீங்கி மோக்ஷம் அடைவதற்கே பிரயத்தனம் பண்ண வேண்டும். கர்மங்கள் சித்த கத்திக்காக ஏற்பட்டனவே யன்றி வஸ்துவை அறிதற்கு அன்று. வஸ்து ஞானம் விசாரத்தால் வருமே அன்றிக் கோடி கர்மங்களாலும் சித்திக்காது.

ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பத்தைக்கண்டு பிரமித்தோனுக்கு அப் பிராந்தியால் உண்டான சர்ப்ப பயத்தையும் அதனால் வந்த

ஆத்மஞானத்தால் மட்டுமே முக்தி கிடைக்கும்

8. ஓதிய பலவாம் நூலை ஒழுங்குறப் படித்தும் என்ன தீதிலாத் தேவர் தம்மைத் தினமும்அர்ச்சித்தும் என்ன நீதியாம் கர்மம் யாவும் நித்தமும் செய்தும் என்ன கோதிலாத் தேவர் தம்மைக் குறித்துஉபாசித்தும் என்ன.
9. ஈதலால் இன்னம் இங்ஙன் எத்தனை இயற்றி என்ன ஆதியாம் பரஜீ வைக்யம் அறிந்திடும் அறிவால் அன்றி ஓதொணாக் கல்ப கோடி உற்றகாலத்தி னாலும் கோதிலா முக்தி சித்தி கூடுவது என்றும் இல்லை.
10. வித்தமாதியினால் என்றும் விமலமாம் முக்தி ஆசை வைத்திட வேண்டாம் என்னும் வரமான ஸ்ருதி தானே மெத்திய கர்மங் கட்டு மெய்ம்முக்தி ஏதுத் தன்மை சுத்தமாய் இல்லை என்று துலங்கவே சொல்லும் அன்றே.
11. ஆகையால் வித்து வான்தான் அமலமாம் முக்தி சேர வாகிய சுக விருப்பம் வரையற விடுத்து மேலோன் ஆகிய நல்லா சானே அடைந்தவன் உபதே சித்த ஏகமாம் பொருளில் சித்தம் இருத்தியே முயல வேண்டும்.
12. அனிசமிப் பவமாம் பவ்வத்து அமிழ்ந்திடும் தன்னைத் தானே இனியயோகத்தி னாலே எய்திய சொருப ஞானம் எனுமஹா நாவாய் கொண்டே இப்பவ வாரி நின்றும் கனபரப் பிரம்மம் ஆகும் கரையின்மேல் ஏற்ற வேண்டும்.
13. புத்திரர் மாதர் வித்தம் பொருந்தும் ஏஷணையே விட்டு இவ் அஸ்திர மான கர்மம் அனைத்தையும் அறவே தள்ளி புத்திமான் ஆன தீரன் பொருந்திய பவத்தை விட்டு முக்தியாம் பேற்றைச் சேர முயற்சிசெய் திடவே வேண்டும்.
14. சித்தசுத் தியினைச் சேரச் செய்தகர் மங்கள் அன்றி வஸ்துவின் ஞானம் சேர வகுத்தகர் மங்கள் அன்று வஸ்துவின் ஞானம் சேரல் வரவிசாரத்தி னாலே சித்தியாம் கோடி கர்மம் செய்யினும் சித்தி யாகா.

துன்பத்தையும் நிவிருத்திக்கும் படியான 'இது ரஜ்ஜுதான்' என்னும் ரஜ்ஜு ஞானம் எங்ஙனம் அறிந்த ஆப்தன் சொல்லினாலும், நன்றாய் விசாரித்தலாலும் வருகின்றதோ, மற்ற எதனாலும் வரவில்லையோ, அங்ஙனமே குரு உபதேசத்தாலும், வஸ்து விசாரத்தாலும் ப்ரஹ்ம ஞானம் வரவேண்டுமேயன்றி, ஸ்நான தான பிராண யாமாதிகளால் ஒருக்காலும் அவ்வஸ்துவை உணர்தல் கூடாது. ஆதலால் ஆத்ம வஸ்துவை அறிய வேண்டிய முமுகூ, நிராசை உற்ற ப்ரஹ்ம வித்தாய்க் கிருபா சாகரராய் உள்ள உத்தம குருவை அடைந்து ஆத்ம விசாரமே செய்ய வேண்டும். முக்கியமாய் விசாரத்தாலேயே அதிகாரிக்கு ஞான சித்தி உண்டாம். தேசம், காலம் ஈசுவரானுகரகம் இவை ஞானம் பெற ஸஹாயமாம்.

[19-34] மேதாவியாய், சாரத்தைக் கிரகித்து அசாரத்தைத் தள்ளக்கூடிய சாமர்த்தியவானாய், சாஸ்திரங்களில் கூறியுள்ள லக்ஷணங்கள் யாவும் தன்பால் அமையப் பெற்றோன் ஆத்ம விசாரத்தில் அதிகாரி யாவன். என்னை? [எவ்வாறு என்றால்] விவேகியாய், விரக்தனாய், சமதமாதி சத்குண சகிதனாய், தீவிர முமுகூவாய் உள்ள சாதன யுக்த அவ் வதிகாரிக்கே ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்ய யோக்கியதை உண்டாகும்.

சாதனங்கள்: (1) நித்திய-அநித்ய வஸ்து விவேகம், (2) இஹாமுத்திரார்த்த பல போக விராகம், (3) சமாதி ஷட்க சம்பத்தி, (4) முமுகூத்வம் என நான்கு விதமாக

முக்திக்கு முயல உபதேசம் உரைத்தல்

15. அருவிசா ரத்தி னாலும் ஆப்தனின் வாய்மை யாலும் ப்ரமையால் வந்த சர்ப்பப் பீதிதுன் பங்கள் போக்கும் பரிசுடைப் பமுதை ஞானம் பாரினில் வருவ தன்றி மருவிய மற்றொன் றாலும் மற்றது வாரா தேபோல்.
16. அறவிசா ரத்தி னாலும் ஆப்தனின் வாய்மை யாலும் அறிபொருள் உண்மை தன்னை அறியலாம் அஃதை அன்றிச் செறியுநீ ராடல் தானம் செய்திடும் ப்ராண யாமம் உறுசெயல் யாதி னாலும் உண்மையை உணர ஒண்ணு.

விசாரத்தால் வஸ்து ஞானம் கிடைக்கும்

17. தீதிலா அதிகா ரிக்கு ஸ்திரவிசா ரத்தி னாலே கோதிலா ஞான சித்தி கூடிடும் செவ்வி தாக ஏதமில் தேசம் காலம் ஈசன்நல் அருளே யாதி ஓதிய ஞானம் சேர உறுதுணைக் கார ணந்தான்.
18. ஆதலால் ஆத்ம ரூபம் அறியஇச் சித்த தீரன் காதல்தீர் ப்ரம்ம வித்தாய்க் கருணைவா ரிதியாம் ஆசான் பாதமே அனுச ரித்துப் பரமமாம் ஆத்மா தன்னின் கோதிலா நல்வி சாரம் குறைவறச் செய்ய வேண்டும்.
19. மேதையின் மிக்கோன் ஆகி மிகுந்துள சாரா சாரம் யாதுமே கூட்டத் தள்ள இயல்புறும் சதுரன் ஆகி ஏதமில் நூல்உ ரைத்த லக்ஷணம் யாவும் பெற்றோன் ஆதியாம் ஆத்ம வித்தைக்கு அதிகாரி ஆவன் அன்றே.
20. உத்தம விவேகி யாகி உள்ளுற விரக்தன் ஆகி நித்தமும் சாந்தி யாதி நிர்மலக் குணம்நி றைந்த உத்தம முமுக்ஷு வுக்கே உண்மையாம் வஸ்து தன்னின் உத்தம விசாரம் செய்ய யோக்கியத் தன்மை உண்டால்.
21. சாதனம் நான்க தாகச் சாற்றலாம் மேலோ ராலே ஓதிய அதிகா ரிக்குஇங்கு உரைத்தஈது இருக்குங் காலே போதமாம் ப்ரம்ம நிஷ்டை பொருந்தலாம் ஈதி லாக்கால் கோதிலா அந்த நிஷ்டை கூடுவது என்றும் இல்லை.

மகான்களால் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. அவ்வதிகாரிக்கு இவையிருந்தாலே ப்ரஹ்ம நிஷ்டை கிடைக்குமன்றி இன்றேல் சித்தியாது.

இவற்றுள்: (1) ப்ரஹ்மமே சத்தியம்; ஜகத்து மித்யை யென்னும் நிச்சயமே நித்ய-அநித்ய வஸ்து விவேகம். (2) தேகாதி ப்ரஹ்மா பரியந்தம் உள்ள அநித்ய போக்கிய வஸ்துக்களின் அநித்ய துக்க தோஷங்களைப் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்ப்பதாலும், சாஸ்திரங்களால் கேட்பதாலும் அவைகளில் உண்டாகும் வைராக்கியமே இஹா முத்திரார்த்த பல போக விராகம்.

(3) (i) விஷயங்களிலுள்ள தோஷங்களை அடிக்கடி நினைத்துப் பார்த்தலால் அவைகளில் விரக்தியடைந்து மனத்தைத் தன் லக்ஷயத்தில் இருத்துவது சமம்; (ii) விஷயங்களில் செல்லும் ஞான கர்ம இந்திரியங்களைத் திருப்பி அதனதன் கோளக (ஸ்தான)த்திலேயே இருக்கச் செய்வது தமம்; (iii) மனது பூர்வ வாசனையால் மீண்டும் பாஹ்ய விஷயங்களை நினையாது தன் லக்ஷயத்திலேயே ஸ்திரமாய் நிறுத்தி இதர கர்மங்களை விட்டுவிடல் உபரதி; (iv) எவ்வளவு துக்கங்கள் வரினும் தடை செய்யாமலும் அவற்றிற்காய் ஏங்கி அழாமலும் தைரியத்தால் அவைகளைச் சகித்தல் திதிஷை; (v) வேதாந்த சாஸ்திரமும், குரு வாக்கியமும் சத்தியம் எனக் கொள்ளும் நிச்சயம் ப்ரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்திற்கு ஏதுவான சிரத்தை; (vi) சர்வயத் தனங்களாலும், சஞ்சல சுபாவமா யுள்ள சித்தத்தைப் பரிசுத்தப் ப்ரஹ்மத்திலேயே ஸ்திரமாய் இருத்துதல்

22. நித்தியா நித்தி யங்கள் நிகழ்த்திய விவேகம் ஒன்றும்
இத்திலும் பரத்தி லும்சேர் இன்பிடை விரதி ஒன்றும்
சத்தியம் சமத மாதி ஷட்கசம் பத்தி ஒன்றும்
சுத்தமாம் முமுகுஷுத் தன்மை சொல்லலாம் மற்றொன் றுக.

நித்திய - அநித்திய வஸ்து விவேக லக்ஷணம்

23. சத்தியம் ப்ரம்ம மேயாம் ஜகம்இது மித்தை யாமென்று
இத்திறம் சாஸ்தி ரத்தால் எய்திய நிச்ச யந்தான்
நித்தியா நித்தி யங்கள் நிகழ்த்திய விவேகம் என்று
சுத்தமாம் மேலோ ராலே சொல்லிடல் ஆகும் அன்றே.

வைராக்ய லக்ஷணம்

24. அஸ்திர மான தேகம் ஆதியாய் அயனை ஈறும்
நித்தியம் இலாத தான நிகிலமாம் போக்கி யத்தின்
அஸ்திரம் காண்டல் கேட்டல் ஆதியால் அறிந்த வற்றின்
மெத்தவும் அருசி தானே மேன்மைசேர் விரதி யாகும்.

சமம்-தமம்-உபரதிகளின் லக்ஷணம்

25. துன்னிய விஷயம் எல்லாம் தோஷமென்று எண்ணும் த்ருஷ்டி
தன்னினால் அஃதி னின்றும் தடையிலா விரதி பெற்று
மன்னிய லக்ஷி யத்தின் மாசற மனதை வைத்தல்
பன்னிய சமமாம் என்றே பகருவர் மேலோர் எல்லாம்.

26. பரவிய விஷயக் கூட்டம் பற்றியே தாவா நின்ற
இருவகை இந்தரி யத்தை இத்திரள் நின்று மீட்டு
மருவுதன் கோள சுத்தில் மாறாது நிற்க வைத்தல்
பொருவிலாத் தமமாம் என்றே புகலுவர் பெரியோர் எல்லாம்.

27. உரைதரு சமத மத்தின் உறவினால் சித்தம் மற்றும்
பரவிய பாகி யத்தைப் பற்றாது தன்னில் தானே
ஸ்திரமதாய் ஊன்றி நின்று ஸ்திரமிலாக் கர்மம் எல்லாம்
வரையற விடுத்தல் தானே வரஉப ரதியாம் அன்றே.

திதிகைஷயின் லக்ஷணம்

28. எத்துயர் எய்தி னாலும் ஏங்கியே அமுதி டாமல்
அத்துயர் நீங்குஉ பாயம் அற்பமும் செய்தி டாமல்
புத்தியின் தைரி யத்தால் பொருந்திய துயரை எல்லாம்
மெத்தவும் சகிக்கும் தன்மை மேன்மைசேர் திதிகைஷ ஆகும்.

சமாதானம்; அஃதன்றி மனம் போனபடி போகவிடுதல் ஸமாதி யன்று. இவ் வாறுங் கூடி சமாதி ஷட்க சம்பத்தி எனப்படும்.

(4) அனாதி அஞ்ஞானத்தால் வந்த அகங்காராதி தேகாந்தமாய் உள்ள பந்தத்தை ஸ்வாத்ம ஞானத்தால் தொலைப்பதற்கு உள்ள இச்சையே முமுகூத்வம். அம் முமுகூத்வம் மந்தம் மத்திமமாய் இருந்தாலும் வைராக் கியத்தாலும், சம தமாதி களாலும், குரு அனுக்கிரகத்தாலும் கிரமமாய் வளர்ந்து பருவமுற்றுக் காலாந்தரத்தில் பலனைக் கொடுக்கும். வைராக் கியத்தோடும் கூடின முமுகூத்வம் எவனிடத்தில் தீவிரமா யிருக்கின்றதோ, அவனிடத்திற் கூடிய சமதமாதி சமீபத்திலேயே பலனைத் தரும். ஆனால் எவனிடத்தில் மந்தமாய் இருக்கின்றதோ அவனிடத்தில் சமதமாதி மரு [கானல்] பூமியில் ஜலம்போல ஆபாசமாகவே பொருந்தும். [பயன் தராத தோற்றப் பொருளாகவே இருக்கும்].

[35] *மோக்ஷ மடைதற்கு ஏதுவாய் உள்ள சமாக்கிரி (சாதனங்) களில் பக்தியே மிகவும் சிரேஷ்டம். ஸ்வ (ஆத்ம) ஸ்வரூபத்தின் அனுசந்தானமே பக்தி என்று மகாத்மாக்கள் சொல்லு கின்றனர்.

* பாடல்கள் 35; 156-57-58; 250-51; 309; 401-10-12-13-34 இவற்றின் மூல ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்லோகங்களுடன் ஸ்ரீ ரமணச்சரமத் தமிழ்ப் பாராயணத்திற்காக பகவான் ஸ்ரீ ரமணரால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவை - இப்பாடல்கள் நட்சத்திரக் குறியிட்டும் அவற்றின் பொருள் தடித்த எழுத்துக்களிலும் இப்புத்தகத்தில் காட்டப் பட்டுள்ளன. இவை பாகம்-2லும் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஸ்ரத்தையின் லக்ஷணம்

29. சுத்தவே தாந்த நூலும் சூக்ஷுமக் குரவன் சொல்லும்
சத்தியம் என்ப தாகச் சார்ந்திடு நிச்ச யத்தை
வஸ்துவின் சாக்ஷாத் காரம் வருவதற்கு ஏது வான
உத்தம ஸ்ரத்தை என்றே உரைப்பர்உண் மையை உணர்ந்தோர்.

சமாதானத்தின் லக்ஷணம்

30. சுத்தமாம் ப்ரம்மத் தின்கண் சுழலுறும் சித்தம் தன்னை
எத்தனம் யாதி னாலும் என்றுமே ஊன்ற வைத்தல்
சத்தியச் சமாதி என்றே சாற்றலாம் அஃதை அன்றிச்
சித்தம்ஏ கின்ற வாறே செல்வது சமாதி யன்றால்.

முமுகுஷுத்வத்தின் லக்ஷணம்

31. ஆதியில் அஞ்ஞா னத்தால் ஆகிய அகங்கா ராதி
ஏதமாம் தேகம் ஈரூய் எய்திய பந்தம் எல்லாம்
தீதறு ஞானத் தாலே தீர்ப்பதற்கு இச்சை செய்தல்
ஏதமில் முமுகுஷுத் தன்மை என்றுகூ றிடலாம் அன்றே.
32. மருவிய முமுகுஷுத் தன்மை மந்தமத் தியம மேனும்
பெருகிய விரதி யாலும் பெருஞ்சமம் ஆதி யாலும்
குருவரன் அருளி னாலும் குறைவற வளர்ந்து காலம்
பருவமெய் திடில்வா ளாகா பயனையே நல்கும் அன்றே.

தீவிர வைராக்ய-முமுகுஷுத்வத்தில் சம-தமாதிசுளின் பலன்

33. ஓதிய விரதி யோடே உத்தம முமுகுஷுத் தன்மை
தீதிலாது எவனி டத்தில் தீவிர மாய்இ ருக்கும்
கோதிலாது அவனி டத்தே கூடிய சமத மாதி
நீதியாம் தன்ப லத்தை நிகழவே நல்கும் அன்றே.

மந்த தசையில் அவற்றின் பலன்

34. பன்னிய விரதி யோடே பற்றிய முமுகுஷுத் தன்மை
மன்னிடாது எவனி டத்தில் மந்தமாய்த் தான்இ ருக்கும்
அன்னவன் இடத்தில் சாந்தி ஆதிஆ பாச மாகத்
துன்னிடும் மருதே சத்தில் தோன்றிய தோய மேபோல்.

மோக்ஷத்தில் பக்தியின் நிரூபணம்

35. முக்தியின் ஏது வாக மொழிஉபா யங்க ளுக்குள்
* பக்தியே மிகவும் மேலாய்ப் பகரலாம் அஃதேது என்னின்
நித்தமும் ஸ்வஸ்வ ரூப நிகழ்த்திய அனுசந் தானம்
பக்திதான் ஆகும் என்றே பகருவர் பரம்உ ணர்ந்தோர்.

[36-49] முன் சொன்ன சாதன ஸம்பந்நனான ஆத்ம தத்துவமடைய இச்சிக்கும் அதிகாரி, தன்னை யாசிரயித்தவர் பவ பந்தத்தை நிவிருத்திப்பவராய், பிரஜ்ஞாவந்தராய் [மிகச் சிறந்த ஞானவான்], சர்வமும் அறிந்தவராய், நிர்மலராய், காமத்தை வென்றவராய், ப்ரஹ்மவித் சிரேஷ்டராய், விறகற்ற அக்னிபோலப் ப்ரஹ்மத்தில் விசிராந்தி அடைந்தவராய், எக்காரணமும் இன்றியே கிருபா சாகரராய், தன்னை அடுத்த சாதுக்களுக்குப் பரம பந்துவாய் உள்ள ஸத்குருவை அடைந்து அன்போடும் நமஸ்கரித்துப் பய பக்தியோடு செய்துவந்த நானாவித சிக்ஷுணைகளால் பிரசன்னரான (சந்தோஷமுற்ற) குருவிடம் தானறிய வேண்டுவதை வினவ லுற்றான்.

“ஸ்வாமின்! தீன பந்தோ! நமஸ்காரம். பயங்கரமான பவ சாகரத்தில் வீழ்ந்து தவிக்கும் என்னைத் தங்கள் கருணை கடாஷுமாகிற கப்பலால் கரையேற்றி வைக்க வேண்டு கின்றேன். கருணாவாரிதே! துரதிருஷ்ட (பாப)க் காற்றால் வற்றித் தப்பிப் போக வழியின்றிச் சூழ்ந்தெரியும் சம்சார தாவாக்கினி (காட்டுத்தீ)யால் தபிக்கப் பட்ட என்னைக் காருண்ய அம்ருத வர்ஷத்தால் சாந்தப் படுத்தத் தங்களைப் பன்முறை ப்ரார்த்திக்கின்றேன். சாந்தராய் மகாத் மாக்களாய் வசந்தகாலம்போல் லோகத்திற்கு ஹிதமே செய்பவர்களாய், பவசாகர பயத்தைக் கடந்து மற்றவர் பயத்தையும் நீக்கி வைப்பவராய் இருக்கும் தங்களை யொத்த சாதுக்களுக்கு, சூரியனது உஷ்ண கிரணத்தால் தபிக்கப் பட்ட ஜகத்தைச் சந்திரன் சீதள [குளிர்ச்சியான]

அரும்பதவுரை: பாடல் 37. மானத்தால் = ப்ரமாணங்களால்; காஷ்டம் = விறகு. பாடல் 42. சிந்து = கடல்.

குரு லக்ஷணம்

36. ஒதுசா தனசம் பத்தி உள்ளவாறு உற்ற தீரன்
 தீதிலா ஆத்ம ரூபம் திகழவே உணர வேண்டி
 யாதுமே உணர்ந்து தன்னை எய்தினோர் பவபந்தத்தைக்
 கோதறத் தீர்ப்போன் ஆன குருவிடைச் செல்ல வேண்டும்.
37. சுருதியே முதன்மா னத்தால் சொல்லியது அனுஷ்டானித்துப்
 பரவிய பாவம் அற்றுப் பற்றெலாம் அற்றோன் ஆகிப்
 ப்ரம்மவித் தாகி அந்த ப்ரம்மமே சார்ந்து காஷ்டம்
 மருவிடா வன்னி போல மாசறச் சாந்தன் ஆகி.
38. காரணம் யாதும் இன்றிக் கருணைவா ரிதியே யாகிப்
 பாரினில் தன்னைப் பற்றிப் பணிந்தசா துக்க ளுக்குப்
 பூரணப் பந்து வாகிப் பொருந்திய ஆசான் தன்னைச்
 சேரலுற்று அன்பி னோடே சீடன்சே விக்க வேண்டும்.

குருவிடம் அடக்கத்துடன் வினவ வேண்டும்

39. பக்தியால் வணங்கிச் செய்த பலவிதச் சேவை யாலே
 மெத்தவும் தன்னி டத்தில் மெய்அருள் மேவா நின்ற
 உத்தமக் குருவை நோக்கி உணரவேண்டியதை எல்லாம்
 புத்திமான் ஆன சீடன் போற்றியே வினவல் வேண்டும்.
40. நாதநின் சரணம் போற்றி நல்அருட் கடலே போற்றி
 பாதமே பணிந்தோ ருக்குப் பந்துவே பவமாம் பவ்வம்
 ஈதினுள் மூழ்கும் என்னை இனியநல் கருணை கூர்ந்த
 கோதில்நின் த்ருஷ்டி நாவாய் கொண்டுமேல் ஏற்றி வைப்பாய்.
41. படர்ந்ததீ வினையே ஆகும் பவனனால் உலர்த்தப் பட்டுக்
 கடந்திடாப் பவமே ஆகும் கானவன் னியினால் வெம்பித்
 தொடர்ந்தபீ தியினால் நீயே துணையென நம்பும் என்னை
 முடிந்திடா மரணம் ஆதி முடிவுறச் செய்து காப்பாய்.
42. சாதுவாய்ப் பூன்ற ராகிச் சாந்தராய் வசந்த கால
 நீதிபோல் உலகிற்கு இஷ்டம் நிறைப்பராய்ப் பவமாம் சிந்துப்
 பீதியைக் கடந்து மற்றோர் பீதியும் கடப்பிப் போராய்
 ஓதிய நீதி சேர்ந்த ஒத்தமே லோர்கள் உண்டால்.

கிரணத்தால் தானே ரக்ஷிக்கின்றது போலப் பவத்திற்கு அஞ்சிச் சரணாகதரான எம்போலிகளை நிரேதுகமாய்க் [எக்காரணமும் இன்றியே] காத்து ரக்ஷித்தல் சுபாவமே ஆதலால், சம்சாரதாபத்தால் பீதி யடைந்து வேறு கதியின்றி தீனனாய்ச் சரணாகதனான என்னையும், இஜ் ஜனன மரண சம்சாரத்தினின்றும் ரக்ஷிக்கத் தங்களுக்கே பாரம்.

ஸ்வாமீ! பவதுக்கம் என்னும் காட்டுத்தீச் சுவாலைகளால் தாபமடைந்த என்னை, பிரஹ்மானந்த அனுபூதியால் பரம சீதளமாய், பரிசுத்தமான தங்கள் முகமென்னும் கலசத் தினின்று வெளிப்படும் வாக்கியமாகின்ற அம்ருத தாரையால் சீக்கிரம் நனைப்பீர்களாக. தங்கள் கடாசு வீக்ஷண்ய லேசத்துக்குப் பாத்திரராய் ஸ்வீகரிக்கப் பட்டவர்கள் தன்யர் ஆகின்றனரன்றோ? இப்பவ சாகரத்தை யெப்படி நான் கடப்பேன்? இதற்கென்ன உபாயம்? எனக் கென்னதான் கதி? என்றொன்றும், தெரியவில்லை. தாங்கள்தான் இந்தச் சம்சார துக்கத்தை அகற்றி ரக்ஷிக்க வேண்டும்.” சம்சார தாவானலத்துக்கு [காட்டுத் தீயினுக்கு] ஆற்றாமல் இவ்வாறு பிரலாபித்து, தன்னை விதிப்படி சரணம் பிராபித்தவனாய்ச் சொன்னபடி செய்யும் சாந்த சித்தனான சிஷ்யனை ப்ரஹ்ம ஞானியாய் உள்ள ஆசாரியர் கருணை நிறைந்த சீதள திருஷ்டியால் வீக்ஷித்து [பார்த்து] அபயந் தந்து தயையினால் தானே தத்துவ உபதேசம் செய்கின்றார்.

பாடல் 43. இந்து=சந்திரன்.

பாடல் 45. இன்பாநுபூதி = இன்ப அனுபவ ஞானம்; சுதை=அமுதம்.

பாடல் 47. அரந்தை=துன்பம்.

43. சுருதிய சூரி யன்வெங் கதிரினால் எரிக்கப் பட்ட
தரணியை இந்து தானே தண்கதிர் கொண்டு காக்கும்
பரிசுபோல் பற்றி னேரின் பவத்துயர் தீர்க்கும் சக்தி
சொருபவித் தான மேலோர் சுபாவமே ஆகும் அன்றே.
44. நாதனே உன்னை அல்லால் நான்ஏதும் சரணாய்க் கானேன்
யாதுமே ஏது வன்றி எய்தினேர் தம்மைக் காக்கும்
நீதிதான் தம்மொத் தோர்க்கு நித்தமும் நிறைந்த தன்றே
ஆதலால் அருளால் என்னை ஆளுவது உன்பொறுப்பே.
45. பிரம்மஇன் பாநு பூதி பெற்றதால் சீத மாகி
நிருமல மாகித் தாய்தாய் நின்முகக் கலச நின்று
வருவதாய்ச் சுகமே செய்யும் வாக்கியச் சதையி னாலே
விரிபவக் கானத் தீயால் வெதும்பிய எனைநனைப்பாய்.
46. நாதநின் கடாசுத் த்ருஷ்டி நாடிடும் கண்பார் வைக்குக்
கோதில்பாத்திரரே யாகிக் குமரன்என்று ஒப்பப் பட்டோர்
ஏதமில் பாக்கி யத்தை இங்ஙனே எய்தி னேராய்க்
கேதமாம் யாவும் விட்டுக் கேவலர் ஆவர் அன்றே.
47. இப்பவச் சிந்து தன்னை எவ்விதம் யான்க டப்பேன்
எப்படி இங்கு உபாயம் ஏதுதான் கதியெ னக்காம்
இப்படி என்றுஇ வற்றை எவளவும் உணர்கி லென்யான்
அப்பனே அருளால் இந்த அரந்தைதீர்த்து என்னை ஆள்வாய்.

குருவின் அபயதானம்

48. இவ்விதம் உரைத்துத் தன்னை இயல்புடன் சரணாய் எய்தி
வெவ்விய பவதா பத்தால் வெதும்பிய சீடன் தன்னைச்
செவ்விய சுருணை கூர்ந்த சீதள த்ருஷ்டி யாலே
அவ்விதக் குரவன் நோக்கி அபயமே அளிப்பான் அன்றே.
49. வித்துவான் ஆன ஆசான் விதியுடன் தனை அடைந்து
முக்தியை மிகவி ரும்பி மொழிந்ததை நன்றாய்ச் செய்யும்
சக்தியுள் எவளாய்ச் சித்த சாந்திசேர் சீட னுக்குத்
தத்துவ உபதே சத்தைத் தயையினால் தானே செய்வான்.

2. உபதேசத் தொடக்கவியல்

[50-57] “வித்வானௌ சிஷ்யனே! பயப்படாதே. இனி உனக்கு அபாயமே இல்லை. அபாரமாய், பயங்கரமாயுள்ள சம்சார சாகரத்தைத் தாண்டக் கூடிய மகத்தான ஒருபாயம் இருக்கின்றதைத் தெரிவிக்கின்றேன். சாதுக்களாய் உள்ள யதிகள் எதனால் இப்பவத்தைக் கடந்தோர்களோ அவ்வுபாயத்தால் நீயும் எவரானும் கடத்தற்கரிய இப்பவ சாகர பீதியைக் கடந்து பரமானந்தம் பெறுவாய். வேதாந்த அர்த்த விசாரத்தால் உத்தமமான தத்துவ ஞானம் உண்டாம். அதனால் இவ்விடத்திலேயே சம்சார பந்தம் அத்யந்தம் [முழுவதும்] நாசமாகும். ‘முமுக்ஷு வுக்குச் சிரத்தை, பக்தி, தியான, யோகம் இவை மோக்ஷ ஹேது’ என்று ஸ்ருதியே கூறலால், இவ் வுத்தம சாதனத்தைப் பெற்று நிரந்தரம் சாதித்துவரின் அனாதி அஞ்ஞானத்தால் வந்த தேக பந்தம் நீங்கிப்போகும்.

எப்போதும் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகவே இருக்கும் உனக்கு அஞ்ஞானத்தாலேயே இவ்வனாத்ம சம்சார பந்தம் வந்தது. ஆதலால், ஆத்ம-அனாத்ம விசாரத்தால் பிறந்த ஞானமாகிற அக்கினி, அஞ்ஞான காரிய சம்சார பந்த துக்கத்தை சமூலமாக (காரண அஞ்ஞானத்தோடுகூட) எரித்துவிடும்” என்று உரைத்த குருவைப் பார்த்து, “ஸ்வாமீ! பந்தமாவது எது? எப்படி வந்தது? இருப்பது எங்ஙனம்? நசிப்பது எப்படி? அவ்வனாத்மா எது? ஆத்மாதான் எது? ஆத்ம-அனாத்ம விவேகம் எது? தங்கள் முகத்தினின்றும் உத்தரம் கேட்டு யான் கிருதார்த்தனாகும் [எண்ணம் நிறைவேறப் பெற்றவனாகும்] பொருட்டுக்

50. வித்துவான் ஆன மைந்தா வெருள்உறேல் இனிஉ னக்குச்
கத்தமாய்க் கேடே இல்லைச் சுழல்பவக் கடல்க டக்க
உத்தம உபாயம் உண்டிங்கு ஊனமில் எதிகள் முன்னம்
எத்தினால் இவைக டந்தார் இன்றுனக்கு அதைஇ சைப்பாம்.
51. வித்தரப் பவப யத்தை விரைவிலே நாசம் செய்யச்
சக்திசேர் ஒரு பாயம் ஜகத்தினில் மேலாய் உண்டு
புத்திர அதனால் நீயும் புகல்பவக் கடல்க டந்து
நித்தமும் பரமா னந்த நிலைமையை நண்ணி நிற்பாய்.
52. சுத்தவே தாந்த நூலில் சொல்லிய பொருள்கள் தம்மின்
உத்தம விசாரத் தாலே உதித்திடும் உண்மை ஞானம்
புத்திர அவற்றி னாலே பொருந்திய பவதுன் பங்கள்
இத்தனை யேனும் இன்றி இறந்திடும் இங்கு தானே.
53. மன்னிய ஸ்ரத்தை பக்தி மாசிலாத் தியானம் யோகம்
பன்னிய முமுக்ஷு வுக்குப் பரமமாம் முக்தி சேரத்
துன்னிய ஏது என்றே துகள்இலா வேதம் தானே
பன்னுவ தால்இ வற்றைப் பற்றினோர் பந்தம் பற்றார்.
54. உன்னிய ஸ்ரத்தை ஆதி உத்தம சாத னத்தை
மன்னியே நிலைமை யாக மாசறச் சாதிப் போர்க்கே
இன்னவென்று உணர ஒண்ணு இயல்புறும் அவித்யை செய்த
பின்னமாம் தேக பந்தம் பெயர்ந்திடும் பின்னும் கேளாய்.
55. ஊனமில் பரமாத் மாவாம் உன்தனக்கு அஞ்ஞா னத்தால்
ஈனமாய் அனாதம் பந்தம் இசைந்ததால் இச்சம் சாரம்
ஆனதிவ் ஆத்மா னாதம் அருவிவே கத்துஉ தித்த
ஞானமாம் கனல்தீம் மூலாஞ் ஞானகா ரியம்எ ரிக்கும்.

சீடனின் ஜயம்

56. என்றஆ சானே நோக்கி இந்தநல் சீடன் சொல்வான்
இன்றுநான் செய்வி னால் ஈசனே அருளால் கேட்பாய்
உன்தன்நன் முகத்தி னின்றும் உத்தரம் இதற்குக் கேட்டு
நன்றதாம் பயனை நண்ணி நான்துயர் தீர்வ தற்கே.

கிருபையால் இப்பிரசினைகளைக் கேட்டு அனுக்கிரகிப்பீராக” என்று கேட்ட சிஷ்யனை நோக்கிக் குருவானவர்,

[58-75] சிஷ்யனே! அஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தம் நீங்கி ப்ரஹ்மமாயிருத்தற்கு ஆசை கொண்டனை யாதலின், நீயே தன்யன், கிருத கிருத்தியன். உன்குலம் உன்னால் பவித்திரமாயிற்று. பிதாவின் ருணத்தை (கடனை) நீக்க புத்ராதி பந்துக்கள் உண்டு; அங்ஙனமே ஒருவனுக்குத் தலை பாரத்தால் உண்டான சிரமத்தை நிவிருத்திக்க அன்னியர் இருக்கின்றனர். ஆனால் தனக்குப் பசியாதியால் வந்த துக்கத்தைப் புசித்த லாதியால் எங்ஙனம் தானே அகற்ற வேண்டுமோ, மற்றவரால் கூடாதோ, தனக்கு வந்த வியாதியைத் தானே மருந்து உண்டு, பத்திய மிருந்து போக்க வேண்டுமன்றி மற்றோர் அனுஷ்டிக்கும் கர்மங்களால் நீங்காதோ, அங்ஙனமே தன் அஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தத்தைத் தன் முயற்சியால் நீக்க வேண்டு மன்றி அனேக கோடி கல்பங்களாயினும் அவித்யா காம கர்மாதி ரூபமான பாச பந்தத்தைத் தவிர்க்க எவரால்தான் சாத்தியமாகும்?

தனது ஸ்பஷ்டமான (பிரதி பந்தமின்றிய) ஞான நேத்திரத்தால் ப்ரஹ்மத்தை யறியலா மல்லாமல் மற்றொரு பண்டிதனாலும் அறியக்கூடாது. சந்திரனை சுத்தமான தன் நேத்திரத்தால் அன்றி அன்னியர் பார்த்தலால் தான் பார்க்கக் கூடுமா? ப்ரஹ்மாத்தமைக்கிய ஞானத்தால் அன்றி சாங்கியம், யோகம், கர்மம்,

57. ஏதுதான் பந்தம் ஆகும் எவ்விதம் ஈது வந்தது
ஏதுதான் இருப்புஇ தற்காம் எவ்விதம் ஈதுஇ றக்கும்
ஏதுதான் ஆத்மா வாகும் ஏதுஅதை மாவும் ஆகும்
ஏதுதான் ஆத்மா னாதம் இயல்புஉணர் விவேகம் சொல்வாய்.

சீடனை 'பாக்யவான்' எனல்

58. ஈதுகேட்டு ஆசான் சொல்வான் இவ்அவித் யையினால் வந்த
ஏதமாம் பந்தம் விட்டுஇங்கு ஏகசித் ப்ரம்ம மாகச்
சாதுவே இருப்ப இச்சை சாரலால் தன்னி யன்நீ
நீதொழில் யாவும் செய்தோன் நின்குலம் தூய்தே நின்னால்.
59. தந்தைகொள் ருணத்தைத் தீர்த்துத் தளர்வறச் செய்வ தற்கு
வந்ததன் மைந்தர் ஆதி வையகம் தன்னில் உண்டு
சிந்தைசேர் பந்தம் தன்னைச் சீக்கிரம் சிதைப்ப தற்குப்
பந்துவாய்த் தன்னை அன்றிப் பாரினில் ஆரும் இல்லை.
60. சென்னிசேர் பாரம் ஆதி செய்ததுன் பம்வி டுக்க
அன்னியர் உலகில் உண்டுஇங்கு அடைந்ததன் பசியே ஆதி
தன்னினால் வந்த துன்பம் தவிர்த்திடத் தன்னை அல்லால்
அன்னியர் இல்லைப் பந்தம் அகற்றலும் இந்த வாறே.
61. பரவிய மருந்தை உண்டு பத்தியம் செய்வோ னுக்கே
அரியனே பிணிகள் நீங்கும் அன்றிமற்று ஆரும் செய்த
கருமம்யா தொன்றி னாலும் கருதிய பிணிகள் நீங்கா
உரவிய பந்த நீக்கம் உரைத்தஇந் நீதி போலாம்.

ப்ரம்ம ஞானத்தாலேயே மோகூழம்

62. ஞானநல் விழியால் தன்னால் நல்பொருள் உணர வேண்டும்
ஏனையோர் ஞானியைக் கொண்டு இப்பொருள் உணர ஒண்ணாது
ஈனமில் தனது கண்ணால் இந்துவை உணர்வ தன்றி
ஏனையாது ஒன்றி னாலும் இந்துவை உணர லாமோ.
63. கருதிய அவித்யை காமம் கர்மமே ஆதி யாகப்
பரவிய பவம்ஆ சின்ற பலமுறும் பாசம் தன்னைக்
கருதொணக் கல்ப கோடி காலம்ஓ டிடினும் இந்தத்
தரணியில் தன்னை அல்லால் தவிர்ப்பதற்கு யாவர் வல்லோர்.

வித்வத்வம் முதலெதனாலும் மோக்ஷம் கிடைக்காது. வீணையினது ரூப சௌந்தரியமும், தந்தியால் மதுரமாகக் கானஞ் செய்தலும் எப்படி ஜனங்களுக்கு சந்தோஷ மாத்திரம் உண்டாக்குகிற தன்றி சாம்ராஜ்யாதிபத்யம் தருவதில்லையோ, அப்படியே மதுரமான வாக்கோடு சாதுர்யமான வசனம், சாஸ்திர வியாக்யான சாமர்த்தியம் முதலிய வித்வான்களது சிரேஷ்டமான வித்வத்வம் போகத்தைக் கொடுக்கு மன்றி மோக்ஷத்தைக் கொடாது.

பரதத்துவத்தை அறியாவிட்டால் சாஸ்திரங்கள் படித்தல் பலங் கொடாமையின் நிஷ்பலம்; பரதத்வத்தை அறிந்த பின்னர் சாஸ்திரங்கள் படித்தல் வேறு பயனின்மையின் நிஷ்பலமே. ஆதலால், மன மயக்கத்திற்கு ஏதுவான சாஸ்திர ஜால மகாரண்யத்தை [பெரிய காட்டை]க் கடந்து தத்துவ ஞானியாகிற குருவால் ஆத்ம தத்துவத்தை அனுபவமாய் அறிய வேண்டும். அஞ்ஞான ஸர்ப்பத்தால் கடியுண்டவர்க்கு ஆத்மஞான சஞ்சீவியை அன்றி வேதங்களாலும் சாஸ்திரங்களாலும் மந்திரங்களாலும் மற்ற மருந்து களாலும் என்ன பிரயோஜனம்?

ஒளஷதம் உட்கொள்ளாது 'மருந்து' எனச் சொல்வதால் தன் ரோகம் போகாததுபோல, அபரோக்ஷ அனுபவ ஞான மில்லாமல் 'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி' என வாக்கால் கூறுவதால் தன் பந்தம் நீங்காது. சத்துருக்களை நாசம் செய்யாமலும், அகில பூமண்டல சாம்ராஜ்யத்தை

64. ஓங்கிய பரஜீ வைக்யம் உணர்ந்திடும் அறிவால் அன்றிச்
சாங்கிய மதத்தி னாலும் சார்ந்திடும் யோகத் தாலும்
வீங்கிய கர்மத் தாலும் வேறுஉபா சனையி னாலும்
ஓங்கிய முக்திப் பேற்றை ஒன்றுவது என்றும் இல்லை.
65. தன்னுடை வீணை ரூபத் தகைமையும் தந்தி யாலே
பன்னிய கானம் செய்யும் பான்மையும் சபையின் கண்ணே
மன்னிய ஜனங்கள் தம்மின் மனமகிழ் மாத்தி ரத்தைத்
துன்னிடச் செய்யும் அன்றித் தோன்றலாம் தன்மை செய்யா.

வித்வத்வம் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்காது

66. ஈதுபோல் உயர்ந்த வாக்கும் இசைந்தசொல் சாது ரீயம்
ஓதிய நூல்கள் தம்மின் உரைசெயும் சக்திப் பாங்கும்
பூதமாம் வித்தை யும்தன் போகத்தின் பொருட்டால் அன்றி
ஏதமில் முக்திப் பேற்றை இசைவதின் பொருட்டால் அன்றல்.
67. பரமமாம் தத்து வத்தைப் பார்த்துநன்று உணர்ந்தி டாக்கால்
பரவிய நூல்கள் ஓதல் பலமேதும் இலாத தாகும்
பரமமாம் தத்து வத்தைப் பார்த்துநன்று உணர்ந்தி டுங்கால்
பரவிய நூல்கள் ஓதல் பலமேதும் இலாத தேகாண்.
68. ஆதலால் மனம யக்கம் அடைவதற்கு ஏது வான
காதல்செய் சப்த ஜாலக் கானகம் தன்னை விட்டுத்
தீதிலா ப்ரம்ம வித்தாம் தேசிகன் தன்பால் சென்றிங்கு
ஏதமில் ப்ரம்மம் தன்னை இலங்கவே உணர வேண்டும்.

ப்ரம்ம சப்த மாத்திரத்தால் முக்தி கிடைக்காது

69. பரவும்அக் ஞான மாகும் பாம்பினால் கடிக்கப் பட்டோர்க்கு
அருமையாம் ப்ரம்ம ஞானம் ஆகிய மருந்தை அன்றி
மருவிய மறைக ளால்என் மற்றுள நூல்க ளால்என்
பரவிய மருந்தி னால்என் பகருமந் திரங்க ளால்என்.
70. மருந்தினைப் புசித்தி டாது மருந்துஎனும் வசனத் தாலே
பொருந்திய தனது ரோகம் போகுவது எங்கும் உண்டோ
திருந்திய ப்ரம்ம ஞானத் திறமையைச் சேர்ந்தி டாது
பரிந்துநான் ப்ரம்மம் என்று பகரலால் பந்தம் போமோ.

அடையாமலும், 'நான் ராஜா' என்று சொல்வதால் எப்படி அரசனாக மாட்டானோ, அப்படியே அனாத்ம த்ருஸ்யத்தை நாசஞ் செய்யாமலும், ஆத்ம தத்துவத்தை அனுபவமாய் அறியாமலும், 'ப்ரஹ்மைவாஹம்' என்னும் வாக்கு மாத்திரத்தால், ப்ரஹ்ம மாத்திரமாய் இருக்கும் முக்தி அடைய மாட்டான். எங்ஙனம் பூமியிலுள்ள புதையலானது அறிந்த ஆப்தனூல் கேட்டு, பூமியை வெட்டி அதன்மேல் மூடியுள்ள கல்லை நீக்கி வெளியே எடுத்தலால் அடையப்படுமோ, சொன் மாத்ரத்தால் அடையப்படாதோ, அங்ஙனமே ப்ரஹ்மத்தை யறிந்த குருவினிடத்தில் சொருப லக்ஷணத்தை சிரவணஞ் செய்து, அதனை மனனம் பண்ணி, நிரந்தரம் தியானிப்பதால் உண்டாகும் அபரோக்ஷ அனுபவ ஞானத்தால் அடையலாகும் அல்லாமல், மாயையால் மறைபட்டுள்ள ஸ்வ ஸ்வரூபத்தைக் குதர்க்க யுத்திகளால் அடையக்கூடாது. ஆகையால் விவேகியானோர் ஸர்வ பிரயத்தனத்தாலும், பவபந்தம் நீங்கி மோக்ஷம் அடைதற் பொருட்டு, ரோகாதிகளை நீக்குதலிற் போலத் தாங்களே முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

[76-81] சிஷ்யனே! நீ கேட்ட கேள்வியானது உத்தமமாய், சாஸ்திர ஞானிகட்குச் சம்மதமாய், சூத்திர சமானமாய், சூக்ஷ்மார்த்த முள்ளதாய், மோக்ஷத்தை அபேக்ஷிப்ப [விருப்பம் உள்ள]வனூல் அறியக் கூடியதாய் இருக்கிறது. இதற்கு யான் கூறும் உத்தரத்தை சாவதான சித்தனாய்க் கேள். அதனூல் உடனே பந்தம் அகன்றுபோம். மோக்ஷம் அடைதற்கு அநித்ய வஸ்துகளில் வைராக்ய மடைதல் முந்தின ஹேது. பின்னர் சமம், தமம், திதிக்ஷை, ஸர்வ கர்ம பரித்யாகம் (உபரதி)

71. வீரராம் பகையோர் தம்மை வென்றிடாது அகில மான பாரினுள் பாக்கி யத்தைப் பாங்குறப் பற்றி டாதுஇங்கு ஆருநான் அரசன் என்றே அறைந்திடும் வசனத் தாலே தீரனும் அரசன் ஆகித் திகழயோக் கியனே சொல்வாய்.
72. திருஸ்ய நாசம் தன்னை ஸ்திரமுறச் செய்தி டாமல் ப்ரம்மமாம் ஆத்ம ரூபம் பிறங்கவே உணர்ந்தி டாமல் பரமமே நான்என்று ஒதும் பகரல்மாத் திரமே யான உரையினால் ப்ரம்ம மாக ஒன்றிடும் முக்தி உண்டோ.
73. தரணியுள் தனத்தைச் சேரத் தகைமைசேர் ஆப்த னின்சொல் தரணியைப் பிளத்தல் அந்தத் தனத்தின் மேல்சிலையைத் தள்ளல் மருவியே எடுத்தல் இந்த வாறெலாம் யாதும் இன்றி விரிவுறு வாக்கால் தானே வெளியுற அதுதான் வாரா.
74. ஈதுபோல் ப்ரம்ம வித்தின் இடத்தினல் ஸ்ரவ ணத்தோடு ஏதமில் மனனம் தியானம் ஏகமாம் சமாதி ஞானம் ஈதெலாம் இன்றி மாயை இருளினால் மறைக்கப் பட்ட கோதிலாத் தன்சொ ரூபம் குதர்க்கமே கொண்டு மேவார்.
75. ஆதலால் விவேகி யானேர் அனைத்துஉபா யத்தி னாலும் தீதிலாத் தன்சொ ரூபம் தெரிந்துபந் தம்வி டுக்க நீதியாய்த் தாங்கள் தாமே நித்தமும் முயல வேண்டும் ஒதுரோ காதி நீக்க முயன்றிடு நீதி யேபோல்.
76. பாத்திர னான மைந்தா பகர்ந்திடு நின்வி னாவல் சாத்திர ஞானி கட்குச் சம்மத மாகி மேலாய் சூத்திரம் ஒத்த தாகிச் சூக்ஷமப் பொருள்உ டைத்தாய்க் காத்திரம் எடாமு முக்ஷா கருதிடத் தக்க தாகும்.
77. புரிந்தஇவ் வினவ லுக்குப் பொருந்திய உத்த ரத்தைப் பரிந்துநாம் இன்றுஉ னக்குப் பகருவம் பவபந் தத்தால் வருந்திய நீயி வற்றை மனத்தின்ஏ காக்கி ரத்தோடு இருந்துகேள் இவற்றால் பந்தம் ஈதுதான் உடனே நீங்கும்.

எனுமிவை கிரமமாக ஹேது. அதன் பின், வேதாந்த சிரவணம் பின்னர் அதன் மனனம், அதன் பின்பு இடைவிடாமல் வெகுகாலம் செய்யும் ப்ரஹ்மத் தியானமும் ஹேது. அந்நிரந்தரத் தியானத்தால் உண்டாகும் நிர்விகல்ப சமாதியால் பெறப்பட்ட அபரோக்ஷ ப்ரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஞான பலத்தால் விவேகி இவ்விடத்திலேயே மோக்ஷானந்தத்தை அனுபவிக்கின்றான். இதுவே மோக்ஷ சாதனக்ரமம். நீயறிய வேண்டிய ஆத்ம அனாத்ம விவேகத்தை இப்போது சொல்லுகிறேன். அதனை நன்றாய்க் கேட்டு மனதில் தரித்துக்கொள். இரண்டில் முன்னம் அனாத்மாவைக் கேள்.

3. அனாத்மவியல்

[82-105] மஜ்ஜை (மூளை), அஸ்தி [எலும்பு], மேதஸ் (கொழுப்பு), மாம்சம், ரத்தம், சர்மம், சுக்கிலம் என்னும் சப்த [ஏழு] தாதுக்களுற்று, பாதம், துடை, மார்பு, புஜம், முதுகு, சிரசு முதலிய அங்க உபாங்கங்களோடு கூடியதாய், நான், எனது எனவே யாவராலும் அறியப்பட்டு, மோகத்திற்கு முக்கிய ஸ்தானமாய், ப்ரத்யக்ஷமாய் இருக்கும் இதுவே ஸ்தூலதேகம் என்று அறிஞர் கூறுகின்றனர்.

இந்த ஸ்தூல தேகம் ஆகாசம், வாயு, அக்னி, அப்பு, பிருதிவி என்னும் சூக்ஷ்ம பூதங்கள் (தன்மாத்திரைகள்) தத்தம் அம்சங்களில் அன்யோன்யம் கலந்து பஞ்சீ கரித்ததால் உண்டான ஸ்தூல பூதங்கள் ஐந்தால் ஆனது. அவ் வைந்து தன்மாத்திரைகளுமே சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களாய் இருந்து விஷய போக்தாக்களான ஜீவர்க்கு சுகசாதனம் போலத் தோன்றும். அஞ்ஞராகின்ற எந்த மூடர்,

மோக்ஷ சாதனக்ரமம்

78. புத்திமான் ஆன மைந்தா பூரண முக்தி சேர
நித்தம்இல் லாத தான நிகிலமாம் பொருள்கள் நின்று
மெத்தவும் விரதி தன்னை மேவுதல் முன்னர் ஏது
சித்தமார் சாந்தி தாந்தி திதிகையும் பின்னர் ஏது.
79. பின்புதன் கர்மம் யாவும் பேணியே துறப்பது ஏது
பின்புவே தாந்த அர்த்தம் பிறங்கவே கேட்டல் ஏது
பின்புதான் கேட்ட அர்த்தம் பிரித்துணர் மனனம் ஏது
பின்புஇடை விடாமல் என்றும் பேணிய த்யானம் ஏது.
80. சுத்திய நிர்வி கல்பச் சமாதியால் அமைவ தான
வஸ்துவின் சாக்ஷாத் கார வலியினால் பரமா னந்த
முக்தியை இவ்வி டத்தே முமுக்ஷுதான் பெற்று நிற்பன்
உத்தம முக்தி சேரும் ஒழுங்கிதே உண்மை ஈதே.

ஆத்ம அனாத்ம விவேசனம்

81. விரிவுறும் ஆத்மா னாத்ம விவேகம்யாதா உறுதி யாக
அரியனே இன்று நின்னால் அறிந்திடத் தக்கது அத்தை
உரைசெயக் கேட்டு நன்றாய் உளத்தினுள் தரிஅ வற்றில்
புரைஅனாத் மாவை முன்னம் புகலுவாம் பொருந்திக் கேளாய்.

ஸ்தூலதேக ஸ்வரூபம்

82. மஜ்ஜைமே தஸ்ஸ லும்பு மாமிசம் உதிரம் சர்மம்
இச்சைசெய் சுக்கி லம்இவ் ஏழுதா துக்கள் உற்றிவ்
உச்சமாம் சிரக பாதம் ஊருகை முதுகு மார்புஎன்று
இஜ்ஜட அங்கோ பாங்கம் யாவையும் இசைந்த தாகி.
83. யான்எனது என்ன எங்கும் யாவரும் அறிவ தாகி
ஈனமாம் மோகம் எல்லாம் இருப்பதற்கு இடமே யான
ஊனமாம் இவ்வு டம்பே ஒன்றிய ஸ்தூல தேகம்
ஆனதென்று உரைப்பர் மைந்தா அகிலமும் அறிந்த மேலோர்.
84. சுத்திய வானம் ஆதி சூக்ஷமப் பஞ்ச பூதம்
புத்திர ஒன்றில் ஒன்று புருந்துபஞ் சீக ரித்து*
மெத்தவும் ஸ்தூல மாகி மேவிய ஸ்தூல யாக்கைக்கு
ஒத்தகா ரணம தாக ஒன்றிடும் மற்றும் கேளாய்.

* பஞ்சீகரண விளக்கப்படம் - பக்கம் 80-ஐப் பார்க்கவும்.

ராகம் (ஆசை) ஆகின்ற பாசத்தால் இவ் விஷயங்களில் கட்டப்படுகின்றாரோ, உடனேயவர்தங்கள் கர்ம மென்னும் தூதனால் இழுக்கப் பட்டவராய், அக் கர்மானுசாரமாக மேலுங் கீழும் போக்குவரத்து உடையவராய் மிகவும் அலைந்து துக்கிப்பர். இச்சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களில், சப்தத்தால் ஸர்ப்பம் அல்லது மானும், ஸ்பரிசத்தால் யானையும், ரூபத்தாற் பதங்கமும், [விட்டில் பூச்சி] ரசத்தால் மீனும், கந்தத்தால் வண்டும் ஒவ்வொன்றில் ஆசை வைத்தே உயிர் துறக்குமாயின் இவ் வைந்திலும் ஆசை உள்ள மனுஷ்யனது கதி என்ன வாக்கும்?

விஷயமானது தன் தோஷத்தால் கிருஷ்ண சர்ப்ப (கருநாக) விஷத்திலும் கொடியது. ஏனெனின், விஷமானது உட்கொண்டவனை மாத்திரங் கொல்லும்; விஷயமோ கண்ணாற் கண்டவனையும் மனத்தால் நினைத்தவனையுங்கூட நசிக்கச் செய்கின்றது. எவனொருவன் நீக்கற்கரிய விஷயாசை என்னும் மகா பாசத்தைத் திட விராகத்தால் அறுத்து அதினின்றும் விடுபடுகிறானோ அவனே மோக்ஷம் அடைவனன்றி, அன்னியன் ஷட் சாஸ்திர [நியாயம், வைசேஷிகம், சாங்க்யம், யோகம், பூர்வ மீமாம்சை, உத்தர மீமாம்சை - ஆகிய ஆறுவகை சாஸ்திரங்கள் - ஆறு நூல்கள்] பண்டித னாயினும் முக்தி பெறமாட்டான். திட வைராக்கியம் இன்றிப் பவ சாகரத்தைக்கடந்து மோக்ஷதீர்ஞ்சார [அடைய] யத்தனிக்கும் முமுக்ஷுவின் கழுத்தை ஆசையாம் முதலை பிடித்து அதிவேகமாய் இழுத்துப் போய் கூணத்தில் அச்சம்சார சமுத்திர மத்தியில் அமிழ்த்தி விடும்.

பாடல் 87. மால் = ஆசை. பாடல் 90. மால்நக்கரம் = ஆசையாகிய முதலை. பாடல் 91. அசி = வான்.

விஷயத்தின் தோஷமும் அதன் நிவிர்த்தியும்

85. மருவிய பஞ்சபூத மாத்திரை ஐந்தும் எங்கும்
புரிவுசெய் சப்தம் ஆதிப் புலன்களாய் ஜீவ ருக்குக்
கருதிய சுகம் அளிக்கக் காரணம் போலத் தோன்றும்
பரவிய அவைகள் தம்மைப் பற்றினோர் கெடுவ தைக்கேள்.
86. பேசிய புலன்கள் தம்மில் பேதையாம் எந்த மூர்க்கர்
ஆசையாம் பாசத் தாலே அமுந்தவே கட்டுண்டாரோ
தூசறு தங்கள் கர்மத் தூதலை இழுக்கப் பட்டு
வீசவே கீழும் மேலும் வெறிதவர் அலைந்து சோர்வர்.
87. உலவுபாம்பு ஆனை விட்டில் ஊருமீன் வண்டு இவ் ஐந்தும்
ஒலிமுதல் புலன் ஒன்று ஒன்றில் உவந்ததால் இறக்கு மாகில்
புலன் இவை ஐந்தினும் மால் பொருந்திய புருஷன் சேரும்
பலவிதத் துன்பம் தன்னைப் பகர்ந்திட முடியு மோசொல்.
88. தவ்விய புலன் அனைத்தும் தன்னுடைத் துகளி னாலே
வெவ்விய கருநா கத்தின் விஷத்தினும் கொடிதே ஆகும்
கவ்விய அவ்வி ஷம்தான் கடித்தல் உற்றவனைக் கொல்லும்
தவ்விய புலன் நினைந்தோன் தன்னையும் கொல்லும் அன்றோ.
89. பரவிய புலன்கள் தம்மைப் பற்றிய ஆசையாகும்
உரவிய மாபா சத்தை உள்ளவாறு அறுத்த வன்தான்
அருமையாம் முக்திப் பேற்றை அடைந்திடச் சதுரன் மற்றோன்
கருதிய ஆறு நூல்கள் கற்கினும் சதுரன் அன்றல்.
90. திடமிலா விரதி யோடே தீர்க்கமாம் பவமாகின்ற
கடலுடைக் கரையில் ஏறக் காதல்செய் முமுக்ஷு தன்னை
அடருமால் நக்க ரந்தான் அவனுடைக் கண்டத்து ஈழ்த்துக்
கடலுடை மத்தி யத்தில் கடிதியின் மூழ்க வைக்கும்.
91. ஆதலால் விஷய ஆசை ஆகிய நக்க ரத்தை
யாதொரு முமுக்ஷு வானேன் இலங்கிய விவேக மாகும்
கோதிலா அசியி னாலே கொய்வன் அன் னவனே யாதும்
வாதகம் இலாமல் இந்த வாரிதி கடக்க வல்லோன்.

ஆதலால், எந்த முமுகூஷ விஷயாசை யென்னும் முதலையைத் திடவிராகம் என்னும் வாளினால் கொல்வனோ, அவனே பவக்கடலின் முக்தி தீரத்தைத் தடை யாதுமின்றி அடைவன்.

நல்ல புத்தி யில்லாதவனாய் மாறி மாறித் தோன்றும் விஷய மார்க்கத்தில் பிரவேசிப்பவன், மேன்மேலும் துக்கம் அனுபவித்துக் கெட்டே போவான். சுபுத்தி யுள்ளவன் தன் யுத்தியால் குரூபதேசமார்க்கமே சென்று நற்கதியே பெறுவன். இது சத்தியம். ஆதலின், உனக்கு மோகூமுற விருப்பம் இருக்கும் பகூத்தில், விஷயங்களை விஷம் போலும் அதிதூரத்தில் தள்ளிவிட்டு, சந்தோஷம், தயை, கூமை, ஆர்ஜவம் (ருஜு மார்க்கம் - நேர்மையான ஒழுக்கம்), சாந்தி, தாந்தி முதலாய ஸத் குணங்களை அம்ருதம் போல் எப்போதும் கைக் கொண்டு, தேகாபிமானத்தால் செய்யும் சகல காரியங்களையும் விட்டு, அவித்தையால் செய்யப்பட்ட பந்த மோகூ (நீக்க)த்திற்கே சர்வ காலமும் எத்தனம் செய்.

இத்தேகமோ பரார்த்தமாய் (மண், தீ, மிருக, பகூயாதிகட்கு இரையாய்) இருக்கின்றது. எவன் தன்னை மறந்து தேகத்தைத் தானாக அபிமானித்துப் போஷிக்க எண்ணுகிறானோ, அவன் ஆத்ம ஹந்தா ஆகிறான். சரீர போஷணையில் புத்தி யுள்ளவனாய் எவன் ஆத்மாவை அறிய இச்சிக்கின்றானோ, அவன் முதலையைக் கட்டையெனப் பிடித்து அதனால் நதி தாண்டச் செல்பவனாவன். தேகாதிகளில் உள்ள மோகமே முமுகூஷுவுக்குப் பெரிய ம்ருத்யு. எவன் இந்த மோகத்தை வென்றானோ அவனே மோகூ பதம் பெறுவான் ஆதலால், எதனை வென்று முனீசுவரர்கள் அவ் விஷ்ணுவின் பரமபதம் (வியாபகப் ப்ரஹ்மபதம்)

92. சுத்தமாம் புத்தி இன்றிச் சூழ்புலன் நெறியில் சென்றோன்
மெத்தவும் துன்பம் துஞ்சல் மேவுவன் மேலும் மேலும்
உத்தம புத்தி யோடே உயர்ந்தவன் ஆசான் சொல்லி
வைத்தநன் நெறிந டந்தோன் வரமான பயனே சார்வன்.
93. நிச்சயம் ஈதே மைந்தா நினக்குநன் முக்தி சேர
இச்சையே இருக்கு மாகில் இப்புலன் அனைத்தையும்நீ
துச்சமாம் விஷத்தைப் போலத் தூரவே போகத் தள்ளி
உச்சமாம் நற்கு ணத்தை ஒழிவற உவந்து சார்வாய்.
94. நித்தமும் அருள்க ளிப்பு நேர்நடை பொறுமை மற்றும்
சுத்தமாம் சாந்தி தாந்தி சூக்ஷ்மநூல் உரைத்த மற்ற
உத்தம குணம் அனைத்தும் ஓங்கிய சுதையைப் போலப்
புத்திர அன்பி னோடே புத்தியில் பொருந்து வாயே.
95. சாதுவே சந்த தம்நீ சகலகா ரியமும் விட்டே
ஆதியில் லாஅ வித்யை ஆக்கிய பந்தம் தன்னின்
கோதிலா முக்தி தன்னைக் குறைவறத் தேடு வாய்இவ்
ஏதமாம் தேகம் தன்னை எவளவும் நம்பி டாதே.

தேக போஷகன் ஆத்மாவைக் கொன்றவன்

96. மோதிய இந்தத் தேகம் முடிவிலே பரார்த்த மேயாம்
ஈதினை யாவன் காப்ப இச்சைசெய்து அபிமா னிப்பன்
ஓதிய அவன்தே கத்தில் ஒன்றிய அபிமா னத்தால்
கோதிலாத் தன்ஆத் மாவைக் குமரனே கொன்ற வன்தான்.
97. மருவிய தேகம் காக்கும் மதியுடைத் தாகி யாவன்
அருமையாம் ஆத்ம ரூபம் அறிந்திடக் காதல் செய்வன்
உரவிய நக்க ரத்தை ஒன்றிய தெப்பம் என்று
கருதியாறு கடக்க அன்னோன் காதல்செய் கின்ற வன்தான்.

மோகத்தை ஜயிக்கின் முக்தி

98. தேகமே ஆதி யான திரளிலே தியங்கா நின்ற
மோகமே பெரிய காலன் முமுக்ஷுவாம் புருஷ னுக்குச்
சோகமார் அம்மோ கத்தைச் சுத்தமாய் வென்ற வன்தான்
ஏகமாம் முக்திப் பேற்றை எய்திடச் சதுரன் ஆனோன்.

அடைந்தார்களோ, தேக தார சுதாதிகளில் உள்ள அம் மோகத்தை ஜயித்து நீயும் அந்த மோகப்பதம் பெறுக.

தோல், மாமிசம், நரம்பு, மேதஸ், மஜ்ஜை, அஸ்திகளோடுங் கூடியதாய் மூத்திர புரீஷ (மல)ங்களாற் பூர்ணமாய் உள்ள இந்தத் தேகம் மிகவும் நிந்திக்கத் தக்கது. பூர்வ ஜன்மாந்தர கர்மானுசாரமாய், பஞ்சீ கிருத ஸ்தூல பஞ்ச மகா பூதங்களால் உத்பன்னமான இந்த ஸ்தூல தேகம், கிருகஸ்தனுக்குக் கிருகம்போல, விஷய போகங்களை ஆத்மா இருந்து அனுபவிக்க ஓர் போகாலயமாம். இதன் அவஸ்தை ஜாக்கிரம் எனப்படும். மாலை, சந்தன, ஸ்திரீயாதி நானு விசித்திரரூப ஸ்தூல போக்கிய பதார்த்தங்களைப் பாஹ்யேந்திரியங்களால் ஆத்மா, தானே இத் தேகத்துடன் அத்யாசத்தால் கூடி அனுபவிக்குங் காலம் ஜாக்ரம் எனப் படுவதால், இவ் வவஸ்தை யிலேயே ஸ்தூல தேகம் அறியக்கூடியது. இதன் ஆஸ்ரயத்தாலேயே புருஷனுக்கு பாஹ்ய சம்சாரம் அனைத்தும் வந்ததென்று அறி.

உத்பவம், பெருத்தல், ஜரை, மரணமாதி இத் தேகத்தின் தர்மங்கள். சைசவம், கௌமாரம், யௌவனம், வார்த்தக்கியம்* இவை இதன் அவஸ்தா பேதங்கள். வர்ண ஆசிரமமாதி நியமமாம். மானம், அவமானாதி, இதன் விசேஷங்களாகும். இத்தூலமோ ரோகங்கள் அனைத்திற்கும் ஆஸ்பத (இருப்பிட)மாய் இருக்கின்றது.

* பால, குமார, யௌவன, வயோதிகம் ஆகியன; பாடல் 102. தாதான்மியம் = சேர்க்கை.

99. மோகமயா தினைமுன் உள்ள முனிவர்கள் வென்று நன்றும்
ஏகபூ ரணஆத் மாவின் ஏத்திய பதம்அ டைந்தார்
தேகதா ரம்சு தாதித் திரளிலே இசைந்த அந்த
மோகமா காலன் தன்னை முழுதும்வென்று அப்ப தம்சேர்.

ஸ்தூலதேக நிந்தை

100. மெத்திய தொக்கு மேதை மேதசு மஜ்ஜை அத்தி
சுத்திய நரம்பு இரத்தம் சுழல்மல மூத்தி ரங்கள்
இத்தனை வகைநி ரம்பி இருக்கும்இத் தூல தேகம்
இத்தினும் வைய கத்தில் இகழ்ந்திடும் பொருள்வே றுண்டோ.
101. முந்திய கர்மத் தாலே முன்சொன ஸ்தூல பூதம்
தந்தஇத் தூல தேகம் தடையிலா ஆத்மா வுக்குத்
தொந்தபோ கம்பு சிக்கத் தொடர்ந்தஓர் இடமே ஆகும்
இந்தஆக் கையின்அ வஸ்தை இலங்குஜாக் கிரமே ஆகும்.
102. பெருகிய கந்தம் மாலை பெண்முதல் விவித ஸ்தூலப்
பொருள்களின் போகம் தன்னைப் புறத்துள பொறிக ளாலே
கருதும்இத் தேகத் தோடே கவ்வியதா தான்மி யத்தால்
பரவிய ஆத்மா உண்ணும் பகர்ந்தஜாக் கிரமி தேயாம்.
103. ஆகையால் ஜாக்கி ரத்தில் அறியலாம் இந்தத் தேகம்
வாகிய பவம்அ னைத்தும் வந்தது புருஷர்க்கு இத்தால்
ஆகும்ஓர் இல்வாழ் வோனுக்கு அமைந்தஓர் இல்லம் போலப்
போகஆ லயமே ஆகும் புகல்உடல் ஆத்மா விற்கே.

ஜனன மரணதி ஸ்தூல தேகத்திற்கே எனல்

104. ஓதிய இத்தே கத்திற்கு உற்பவம் ஜரைம ரித்தல்
சாதுவே பெருத்தல் ஆதி சகலமும் தருமம் ஆகும்
ஏதமாம் சைச வம்மற்று எய்திய கவுமா ராதி
யாதுமே இத்தே கத்தில் இசைந்துள அவஸ்தை ஆகும்.
105. வர்ணஆஸ் ரமம் ஆதி வகுப்புஇதன் நியமம் ஆகும்
முன்னுமா ளுவ மானம் முதல்இதன் விசேஷம் ஆகும்
இன்னல்செய் பிணிகள் எல்லாம் இருப்பிடம் இந்த ஸ்தூலம்
துன்னிய சூக்ஷ்ம தேகத் தொடர்பினை இனிஇ சைப்பாம்.

[106-124] சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, ஜிஹ்வை, கிராணம்* இவை, சப்தாதி, பஞ்ச விஷயங்களை அறிவதால் ஞானேந்திரியங்களாம். வாக்கு, பாணி, பாதம் பாயு, உபஸ்தம் இவை, வசனாதிக் கிரியைகள் செய்வதால் கர்மேந்திரியங்களாம்.

அந்தக் கரணம் ஒன்றே ஸங்கல்ப விகல்பாதி விருத்தி, வஸ்து நிச்சய விருத்தி, அபிமான விருத்தி, பதார்த்த அனுசந்தான விருத்தி என்னும் தன் விருத்தி பேதத்தால் கிரமமாய், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என நான்கு பிரகாரமாகும். ஸ்வர்ணம் ஜலம் முதலியன விருத்தி பேதத்தால் நானூ ரூபம் ஆவதுபோலப் பிராணன் ஒன்றே தன் விருத்தி பேதத்தால் பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் என்று ஐந்து விதமாய் இருக்கும்.

1. ஆகாசாதி பூத பஞ்சகம், 2. சுரோத்திராதி ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், 3. வாக்காதி கர்மேந்திரிய பஞ்சகம், 4. பிராணாதி வாயு பஞ்சகம், 5. மனாதி அந்தக் கரண சதுஷ்டயம் 6. அவித்தை, 7. காமம், 8. கர்மம் - இவ்வெட்டையும் புரியஷ்டகம் என்றும் சூக்ஷ்ம தேகம் என்றும் கூறுவர். அபஞ்சீகிருத பஞ்ச சூக்ஷ்ம பூதங்களால் ஆனதாய், வாசனையோடும் கூடிக் கர்ம பலமான போகங்களை ஆத்மா அனுபவிப்பதற்கு சாதனமாய் இருக்கும் இந்த லிங்க (சூக்ஷ்ம) தேகம் அஞ்ஞானத்தால் உண்டான அநாதி உபாதி. இதன் அவஸ்தை ஸ்வப்னம்.

* காது, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு இவை முறையே சப்தம், ஸ்பர்ஸம், ரூபம், ருசி, மணம் ஆகிய பஞ்ச விஷயங்களை உணர்கின்றன. மேலும் விளக்கங்களுக்குப் பகவான் ரமணரது "நானூர்?" உபதேசநூலின் இரண்டாவது பத்தியைப் பார்க்கவும்.

ஞான-கர்ம இந்திரியங்கள்

106. சிரவணம் தொக்குச்சக்ஷு ஜிஹ்வை நாசி ஐந்தும்
பொருள்களை அறிவ தாலே போதஇந் திரியம் ஆகும்
பரவிய வாக்குப் பாணி பாதபா யுருஉ பஸ்தம்
கருமமே செய்வ தாலே கர்மஇந் திரியம் ஆகும்.

அந்தக்கரணபேத லக்ஷணங்கள்

107. துன்னும்உட் கரணம் ஒன்றே தோன்றிய விருத்தி யாலே
மன்னிய மனது புத்தி மற்றகங் காரம் சித்தம்
என்னவே நான்க தாக இசைந்ததாம் எவ்வி டத்தும்
பன்னிய இதன்வி ருத்திப் பகுப்பினைப் பகரக் கேளாய்.
108. விரிவுறு சங்கல் பாதி வருத்தியால் மனம்இ தாகும்
பொருள்உணர் நிச்ச யத்தால் புகன்றபுத் தியும்இ தாகும்
பரவிய அபிமா னத்தால் பகர்அகங் கரமும் ஈதாம்
பொருள்அனு சந்தா னத்தால் புகன்றசித் தமும்இ தாமே.

ப்ராணனின் பஞ்சவித தத்வம்

109. விரிவுறும் பிராணன் ஒன்றே விருத்தியின் பேதத் தாலே
பரவிய பிராணன்அ பானன் பகர்வியா னன்உ தானன்
உரவிய சமானன் ஐந்தாம் உதகசொர் னாதி தாமே
பரவிய விருத்தி யாலே பலவிதம் ஆவ தேபோல்.

லிங்கதேக ஸ்வரூபம், கனவில் அதன்ப்ரத்தி-காரியம்

110. சிரவணம் ஆதி ஐந்தும் செறிந்தவாக் ஆதி ஐந்தும்
வருபிரா னாதி ஐந்தும் மருவும்வான் ஆதி ஐந்தும்
இருதயம் ஆதி நான்கும் எய்திய அவித்யை காமம்
பரவுகர் மம்இவ் எட்டும் பகர்புரி அஷ்ட கம்காண்.
111. ஈதுதான் சூக்ஷ்ம தேகம் ஈதுஅபஞ் சீக ரித்த
பூதமே தந்த தாகும் பொருந்துவா சனையு டைத்தாம்
சாதமார் கர்ம போகச் சாதனம் ஆத்மா விற்குஈது
ஓதிய அஞ்ஞா னம்செய் உபாதியாம் அனாதி ஈதாம்.
112. கனவுஇதன் அவஸ்தை யாமிக் கனவினிள் உள்ளம் ஒன்றே
நனவுகா லத்துஅ னேக நாடுவா சனைக ளாலே
தனியதாய்க் கர்த்து ராதித் தன்மையை அடைந்து தோன்றும்
சொனஅவஸ் தையிலே ஆத்மா சுத்தசித் ஜோதி ஆகும்.

இவ்வவஸ்தையில் மனமே நானாவித ஜாக்கிரத் வாசனையால்கர்த்ரு முதலியபாவங்கனையடைந்து விளங்கும். அப்பொழுது ஸ்வயம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மா, மன மாத்திரத்தை உபாதியாய் அடைந்து அதனால் செய்யப்படும் கர்மங்களில் பற்றின்றி அவைக்கெல்லாம் சாக்ஷி மாத்திரமாய் இருக்கும்.

வாச்சி முதலியன தச்சனது தொழிலுக்குக் கரண மாதல்போல, ஞானரூப ஆத்மாவின் ஸர்வ வியாபாரங் கட்கும் இந்த லிங்க தேகம் கரணம். அக் கரணமும் ஆத்ம ஸந்நிதி மாத்திரத்தாலேயே ஸர்வ கர்மங்களும் செய்வதால், அவ்வாத்மா எப்போதும் விகாரமின்றி அசங்கமாகவே இருக்கும்.

சக்ஷுவின் குணதோஷ வசத்தால் உண்டாகும் அந்த, மந்த, படுத்துவங்கள் (குருடு, மந்த திருஷ்டி, நல்ல திருஷ்டி) அங்ஙனமே பதிர, மூகத்வங்கள் (செவிட்டு, ஊமைத் தன்மைகள்) முதலியன நேத்ர சுரோத்திராதி இந்திரிய தர்மங்களே அன்றி சுத்தமாயுள்ள ஆத்மாவின் தர்மங்கள் ஆகா. உச்வாச, நிச்வாசங்கள் (மேல் கீழ் போக்கு வரத்தாய் உள்ள சுவாசம்), கொட்டாவி, தும்மலாதி பிராணாதிகளின் தர்மங்கள். பசி, தாகம் பிராணன் ஒன்றன் தர்மம்.

அந்தக்கரணம் ஒன்றே சிதாபாசப் பிரகாசத்தோடு, ['சித்'தின் பிரதிபலன ஒளியுடன்], சக்ஷுராதி இந்திரியங்களில் பொருந்தி திடமாக நான் என்று அபிமானிக்கும். அதுவே

113. சருவசான் றுன ஆத்மா சாற்றிய அவஸ்தை தன்னில்
ஒருமனோ மாத்தி ரத்தை உபாதியாய் உடைத்தாய் அங்குப்
பரவிய பாவம் ஆதிப் பலவிதக் கர்மத் தோடு
மருவிடான் தானே யாக மாசற இலங்கா நிற்பன்.
114. யாதினூல் இந்த ஆத்மா என்றுமே அசங்கம் ஆகும்
ஆதலால் அவஸ்தை ஈதில் அம்மன உபாதி யாலே
சாதமாம் கர்மம் எல்லாம் சற்றுமே சார மாட்டாது
ஆதியாம் ஜோதி யாகி அகிலமும் விளக்கி வைக்கும்.
115. அறிவுரு ஆத்மா விற்குஇங்கு அகிலமாம் தொழிலும் செய்யச்
செறியுமிச் சூக்ஷ்ம தேகம் சேர்ந்தஓர் கரணம் ஆகும்
முறிஉளி வாச்சி யாதி முற்றுமோர் தச்ச னுக்குஇங்கு
உறுதொழில் யாவும் செய்ய ஒன்றிய கரண மேபோல்.
116. ஓதிய கரணம் தானே உள்ளகர் மங்கள் எல்லாம்
நீதியாய் ஆத்மா முன்னர் நித்தமும் செய்வ தாலே
சாதுவே சகலத் திற்கும் சாக்ஷியாம் ஆத்மா எந்தப்
போதுமே அசங்கம் ஆகும் பொருந்திடாது ஒருவி காரம்.

குருடு முதலான தர்மங்கள் ஆத்மாவிற்கு அல்ல

117. மெத்தவும் பார்க்கும் தன்மை மெதுவதாய்ப் பார்க்கும் தன்மை
சுத்தமாய்ப் பாராத் தன்மை சுழன்றகண் குணதோ ஷத்திற்கு
ஓத்ததாய் வருவ தாலே உரைத்தவை கண்ணின் தர்மம்
சுத்தமாம் ஆத்மா விற்குச் சொன்னவை தர்மம் ஆகா.
118. ஈதுபோல் செவிட்டுத் தன்மை எய்திய மூகத் தன்மை
ஆதிய ஸ்ரோத்தி ராதி அடைந்ததர் மங்கள் ஆகும்
போதபூ ரணமா யாதும் பொருந்திடா ஆத்மா விற்குஇங்கு
ஓதிய விகாரம் எல்லாம் ஒன்றிய தர்மம் அன்றல்.

உஸ்வாசாதி கிரியைகள் பிராணனுக்கே எனல்

119. பின்னும் உட்புறமார் மூச்சுப் பெற்றகொட் டாவி தும்மல்
மன்னிய மரணம் ஆதி மற்றுள சலனம் யாவும்
துன்னு ப்ராணதி தர்மம் துயர்தரு பசிதா கங்கள்
பன்னிய ப்ராணன் ஒன்றின் பரவுதர் மங்கள் ஆகும்.

அகங்காரம். அவ் வகங்காரமே கர்த்தா போக்தா அபிமானியாய், சத்வாதி முக்குண வசத்தால் வரும் அவஸ்தாத்ர யத்தையும் அனுபவித்து, அனுகூல விஷயங் களில் சுகத்தையும், பிரதிகூல விஷயங்களில் துக்கத்தையும் அடையா நிற்கும். ஆதலால், சுக துக்கங்கள் அகங்கார தர்மமன்றி ஸதானந்த ஆத்மாவினது அன்று; விஷயங்கள் அனைத்தும் ஆத்மாவின் பொருட்டுப் பிரியமாய்த் தோன்றுவதல்லாமல் சுயமே உள்ளவாறு பிரியமாகா.

உண்மையில் ஆத்மாவே யாவர்க்கும் அத்யந்தம் பிரியமாய் இருப்பதால் அவ் வாத்மா ஸதானந்த சொரூபம். அதற்குத் துக்கம் ஒருசிறிதும் இல்லை. இந் நிர்விஷய ஆத்மானந்தம் சுழுப்தியில் அனைவர்க்கும் அனுபவம். இதில் ஸ்ருதி, பிரத்தியக்ஷம், ஐதிகம், அனுமானம் இவை பிரமாணங்கள்.

[125-145] அவ்யக்தம் [மறைப்பு], அவித்தை, மாயை முதலிய நாமங்கள் உற்றதாய், திரிகுணாத்மிகை (முக்குண ரூபி)யாய், புத்திமாண்களால் தன் காரியம் கொண்டு அனுமானிக்கப்பட்டதாய், ஸர்வ த்ருஸ்யங்கட்கும் மேலானதாய், ஜகமெல்லாம் உண்டாக்குவதாய்சத்து, அசத்து, சதசத்து; பின்னம், அபின்னம், பின்னாபின்னம்; சாவயவம் [அங்கம் உடையது], நிரவயவம் [அங்கம் இல்லாதது], சாவயவ நிரவயவம் என்னும் நவப் பிரகாரமும் அல்லாமல் அநிர்வசனீய (இன்னதென்று உரைக்கக்கூடாத) சொரூபமாய், அனாதியாய், ரஜ்ஜு ஞானத்தால் ஸர்ப்பப் பிராந்தி நசிப்பதுபோல சுத்தாத்வைதப்ரஹ்ம ஞானத்தால் நசிப்பதாய், மகா அற்புதமான ஓர் பரமேசுவர (ப்ரஹ்ம) சக்தி உள்ளது.

சக துக்காதி அகங்காரத்திற்கே எனல்

120. ஆடும்உட் கரணம் ஒன்றே அமைசித்யு பாஸத் தோடே
கூடிஇச் சக்ஷ வாதிக்கூட்டமாம் அவய வத்தில்
ஒடிநான் என்ப தாக உரமதாய் அபிமா னிக்கும்
பாடும்அவ் அபிமா னம்தான் பகை அகங்காரம் ஆகும்.

121. அகங்கரம் கர்த்தா போக்தா அஃதுதான் சத்து வாதி
மிகுந்தமுக் குணவ சத்தால் மேவிய அவஸ்தை மூன்றும்
வகுத்துதான் அனுப விக்கும் வந்துள விஷயம் நன்றேல்
சகிக்கும்அவ் விஷயம் தீங்கேல் சோர்ந்திடும் அதுதான் காணே.

சகல விஷயங்களும் ஆத்மாவின் பொருட்டே பிரியம் எனல்

122. ஆதலால் இன்ப துன்பம் அகங்கரத் தர்ம மேயாம்
சாதுவே அகண்டா னந்த சாகர ஆத்மா விற்குஈது
ஏதுமே இல்லை என்றும் எய்திய விஷயம் எல்லாம்
ஓதும்ஆத் மாப்பொ ருட்டால் ஒன்றிடும் பிரியம் ஆக.

123. ஓதிய விஷயம் தானே உள்ளவா பிரியம் ஆகாது
ஏதமில் ஆத்மா தானே எவர்க்கு நல்பிரியம் ஆகும்
ஆதலால் ஆத்மா என்றும் அகண்டஆ னந்த மேயாம்
தூயதாம் ஆத்மா விற்குத் துன்பம்ஓர் காலும் இல்லை.

சக்ஷாப்தியில் ஆத்மானந்த அனுபவம்

124. புரிவுசெய் சக்ஷாப்தி யின்கண் புலன்இலா ஆத்மா னந்தம்
ஸ்திரமதாய் யாவ ராலும் தினம்அனு பவிக்க லாகும்
ஸ்ருதிதான் ப்ரத்யக்ஷந்தான் சொல்லிய ஐதி கம்தான்
பரவிய அனுமா னந்தான் பகர்ந்ததில் ப்ரமா ணங்காண்.

மாயையின் ஸ்வரூபம்

125. அரியனே கார ணுக்கை அடைவினில் அறையக் கேளாய்
இருள்அவ்வி யக்த மாயை ஏதமாம் அவித்யைப் பேராய்த்
திரிகுண வடிவ மாகித் திரிசியங் கட்டு மேலாய்ப்
பரவியே அனாதி யாமோர் பரசிவ சக்தி உண்டால்.

126. தரணியில் அந்தச் சக்தி தன்னுடைக் காரி யம்கொண்டு
அருமையாம் புத்தி மான்கள் ஆகினோர் அனுமா னிக்கும்
உருவமாய் ஐகம னைத்தும் ஒழுங்குறப் படைப்ப தாகி
ஒருவிதம் ஈதாம் என்ன உரைத்திட ஒதை தாகும்.

யாவரும் அறிவதாயுள்ள தன் காரியத்தால் பிரஸித்தமான அச்சக்தியின் (1) சத்வம், (2) ரஜஸ், (3) தமஸ் என்னும் திரிகுணங்களில், (2) கிரியா ரூபியான ரஜோ குணசக்தி **விக்ஷேப சக்தி** யெனப்பட்டு சர்வப் பிரவிருத்தி கட்கும் ஏதுவாய் இருக்கும். இதனாலேயே ராகாதி துக்காதிகளான மனோ விகாரங்க ளெல்லாம் உண்டாகின்றன. காமம், குரோதம், லோபம், டம்பம், அகூயை, அகங்காரம், ஈர்ஷை [பொறாமை], மச்சரம் [பிறர் சுகமடைய விரும்பாமை] முதலான மன விகாரங்கள் இதன் தர்மங்கள். இவ் விக்ஷேப சக்தி புருஷர்க்குப் பிரவிருத்தி யுண்டாக்கும் தோஷத்தால் பந்த ஹேது.

(3) தமோகுண சக்தி **ஆவரண சக்தி** யெனப்படும். இதனாலேயே வஸ்து அந்யதாவாய் (வேறாய்) விளங்குகின்றது. விக்ஷேப சக்தியைப் பொருந்தின காரணத்தால் இதுவே புருஷனது சம்சாரத்திற்கு ஆதிகாரணம். இவ் வாவரண சக்தியால் ஆவிருத (மூடப்பட்டவ)ன், பிராஜ்ஞனாயினும், பண்டிதனாயினும், சதுரனாயினும், சூக்ஷ்மார்த்தம் அறிந்தவனாயினும், ஸர்வ வல்லபனாயினும், குரு முதலானோர் ஆத்ம தத்துவத்தை நன்றாய், வெகு விதமாய் போதித்தாலும் அம்மறைப்பால் அதனை அறியாதவனாய், அஞ்ஞானப் பிராந்தியால் ஆரோபிதமான வஸ்துக்களை நல்லதாய் எண்ணி அவற்றையே அடைகின்றான்.

மகா சாமர்த்தியம் உள்ளதாய், எவரானும் நீக்கற் கரியதாய் இருக்கும் இத் தமோகுண ஆவரண சக்தியுடன் கூடியவனை அபாவனை (ஏதுமறியாமை), அசம்பாவனை (சொல்லினும் அறியாதிருத்தல்), சம்சயபாவனை

127. ஈதுசத் தான தல்ல ஈதுதான் அசத்தும் அல்ல
ஈதுமற்று உபயம் அல்ல ஈதுதான் பின்னம் அல்ல
ஈதுமற்று அபின்னம் அல்ல ஈதுதான் உபயம் அல்ல
ஈதுசா வயவம் அல்ல இதுநிர வயவம் அல்ல.

128. ஈதுமற்று உபயம் அல்ல இதுவிசித் திரமே யாகி
யாதிதுஎன்று உணர ஒண்ணு அநிர்வச நீயம் ஆகும்
தீதிலாப் பரஜீ வைக்கியத் தெரிவுதான் இதையழிக்கும்
சாதுவே பமுதை ஞானம் சர்ப்பமால் அழிப்ப தேபோல்.

மாயாகுண, சக்தி, தர்ம காரியங்கள்

129. சகலரும் அறிவ தான தன்னுடைக் காரி யத்தால்
மிகவும்எங் கும்பிர சித்த மேவிய முக்கு ணந்தான்
புகல்பரன் சக்திக்கு உண்டு புகன்றும் முக்கு ணத்தில்
அகல்இரா ஜதகு ணத்தால் ஆகும்வி கேஃப சக்தி.

130. கிரியையே வடிவம் ஆகிக் கிட் டும்ப்ர விருத்தி எல்லாம்
தருவதற்கு ஏது வாகத் தங்கும்வி கேஃப சக்தி
பரவிய காமம் ஆதிப் பலதுயர் ஆதி யான
இருதய விகாரம் எல்லாம் ஈதினல் இசையும் என்றும்.

131. உரவிய காமம் கோபம் உலோபம் டம்பம் அகந்தை
மருள்உறும் அசுயை ஈர்ஷை மச்சரம் முதல்வி காரம்
தரணியில் ராஜ சத்தின் தர்மமாம் இக்கு ணந்தான்
புருஷரின் ப்ரவிருத்தி செய்யும் புரையினல் பந்த ஏது.

ஆவரண தமோகுண சக்தியும் காரியமும்

132. இருள்உறு தமகு ணத்தால் ஈன்றதுஆ வரண சக்தி
பரமமாம் வஸ்து இத்தால் பார்க்கலாம் வேறே யாகப்
பிரிவுறு விசேஷ பத்தைப் பெற்றஏதுவினல் ஈதே
புருஷரின் பவத்தி னுக்குப் பூருவ கார ணங்காண்.

133. பெரிதுபண் டிதன்ஆ னலும் ப்ரக்ரைஉள் ளவன்ஆ னலும்
அருமையாம் சூக்ஷு மார்த்தம் அறஅறிந் தவன்ஆ னலும்
சருவவல் ளவன்ஆ னலும் சாற்றும்ஆ வரண சக்தி
இருளிநல் மூடப் பட்டோன் இயல்பினை இயம்பக் கேளாய்.

(சந்தேகம்), விபரீதபாவனை (மாறாகவறிதல்) என்னுமிவை விட்டு நீங்குகிறதில்லை. அவனை விசேஷ சக்தியும் எப்போதும் இழுத்தலைத்து வைக்கின்றது.

அஞ்ஞானம், ஆலஸ்யம் [சோம்பல்], ஜடத்துவம், நித்திரை, பிரமாதம் (செய்வன தவிர்தல்), மூடத்வம் இவை தமோ குண விகாரங்கள். இவற்றை அடைந்தவன் ஒன்றும் கிஞ்சித்தும் அறியாதவனாய், நித்திரை புரிபவன் போலும், ஸ்தம்பம் போலும் மூடமாய் இருக்கின்றான்.

இனி (1) சத்துவ குணம் ஜலம்போல் அதிக பரிசுத்த மாயினும் ரஜஸ், தமோ குணங்களைச் சேர்ந்ததால் (i) மலினமாகி, பந்தஹேதுவாம். ஆத்மா, இதில் பிரதிபிம்பித்து ஜகமனைத்தும் சூரியன் போலப் பிரகாசிப்பிக்கும். அமானித்வம் (மானமின்மை) முதலியன, யம நியமாதி, சிரத்தை, பக்தி, முமுகுஷுத்வம், தெய்வ சம்பத்தி, அசத்துக்களின் நீக்கம் இவை புருஷ யத்தனத்தால் பூர்வம்போல் ரஜஸ், தமஸ் அதிகமின்றிய (ii) மிசிர சத்துவத்தின் தர்மங்கள். (iii) விசுத்த சத்துவத்தின் மிகுந்த தெளிவினால் ஸ்வாத்மானுபூதி, பரமசாந்தி, நித்ய திருப்தி, அதிக சந்தோஷம், சதா ஆனந்தம் அடைவதற்கு ஏதுவான ப்ரஹ்ம நிஷ்டை இவை ஸித்தியாம். திரிகுணங்களோடும் கூடின இந்த அவ்யக்த சக்தியே ஆத்மாவின் காரண தேகம். சர்வ இந்திரிய மன விருத்திகள் லீனமான சுழுப்தி இதன் அவஸ்தை. இவ் வவஸ்தையில் 'ஒன்றும் அறியாது சுகமாய்த் தூங்கினோம்' என்னும் உலகானுபவத்தால் எல்லாவித ஞானமும் சாந்தமாகி, மனம் காரணாத்மகமாய்

பாடல் 134. ப்ரமை=ப்ராந்தி; மயக்கம்.

பாடல் 137. வெண்மை=அறிவின்மை; மாயை; சாட்டி (ஜாட்யம்) = மூடத்வம்.

134. அருமையாம் குரவன் மேலோர் ஆத்மரூ பத்தை அன்பால்
உரமதாய் வெகுவி தத்தால் உணர்த்தினும் உணரான் அன்னோன்
ப்ரமையால் ஆரோ பித்த பேதமாம் பொருளைத் தானே
ஸ்திரமெனும் நன்றுஇ தென்னும் தியங்கியே அவலம் பிப்பன்.
135. ஆதலால் பொல்லாங் காக அமைந்ததா மதகு ணத்தில்
சாதமாய் உரமே யாகச் சார்ந்தஆ வரண சக்தி
சாதுவே அற்ப ராலே சாலவும் கடக்க ஒண்ணாது
ஈதுடை வல்ல பத்தை என்னவென்று உரைப்பம் அந்தோ.
136. ஈதினோடு இசைந்தோன் தன்னை ஏதுமே அறியாத் தன்மை
ஓதினும் உணராத் தன்மை உணரினும் ஐயம் சேர்கை
பேதமாய் அறியும் தன்மை பேசிய இவைகள் தீரா
ஏதவி கேஷப மும்தான் என்றுமே இழுத்து அலைக்கும்.
137. நித்திரை சோம்பல் வெண்மை நிகிலமும் தவிர்தல் மோகம்
புத்தியின் சாட்டி யாதிப் புகல்தமோ குணவி காரம்
இத்தினோடு இசைந்தோன் யாதும் எவளவும் உணரா வண்ணம்
நித்தமும் துயில்வோன் போலும் நீண்டதூண் போலும் நிற்பன்.

ராஜஸ-தாமஸத்துடன்கூடிய சத்வகுண காரியம்

138. சத்துவ குணம்ஜ லம்போல் சாலவும் சுத்த மேனும்
தொத்திய இருகு ணத்தைத் தொடர்ந்ததால் பவத்துக்கு ஏது
நித்தமும் ஆத்மா இத்தில் நிகழ்வுற ப்ரதிபிம் பித்துச்
சுத்திய ஜடம்அ னைத்தும் சூரியன் போல்வி ளக்கும்.
139. புருஷன்நன் முயற்சி யாலே பூருவம் போல மெத்த
இருகுணம் மிகுந்தி டாமல் இலங்கிய சத்து வத்தின்
மருவிய தர்மம் கேளாய் மானமில் லாமை ஆதி
வரியம நியமம் ஆதி வரன்மிகு ஸ்ரத்தை பக்தி.
140. திரமுறு முமுக்ஷுத் தன்மை தெய்வசம் பத்தி மற்றும்
புரையுறு செய்கை யின்கண் பொருந்திடா மீட்சி ஆதி
சருவமும் மிசிர மான சத்துவ குணத்தின் தர்மம்
சருவதா சுத்த மான சத்துவ மகிமை கேளாய்.

இருந்தே ப்ரஹ்மானந்தத்தை அனுபவிக்கின்றது. தேகம், இந்திரியம், மனம், அகங்காரமாதிரி விகார மனைத்தும், விஷய சுகாதிகளும், ஆகாசாதி பூதங்களும், மற்றும் அவ்யக்த பரியந்த ஜகமனைத்துமான இதுவே அனாத்மா. மாயை, அதன் காரியமான மஹத் தத்துவம் முதல் தேக முடிவாக உள்ள இவ் வனாத்மா கானல் ஜலம்போல அசத்தாகும் என நீ யறி.

4. ஆத்மவியல்

[146-155] சிஷ்யனே! எதனை அறிந்து புருஷன் சம்சார பந்தத்தினின்று விடுபட்டுக் கைவல்யத்தை அடைகின்றானோ அந்தப் பரம ஆத்ம சொரூபத்தை இனி உனக்குச் சொல்லுகிறேன். 'அஹம், அஹம்' (நான், நான்) என்று சுயமாய்த் தோற்றும் அனுபவத்தால் லக்ஷிதமான (குறிக்கப்பட்ட) அர்த்த சொரூபமாய், அவஸ்தாத்ரய சாக்ஷியாய், பஞ்சகோச விலக்ஷணமாய், ஜாக்கிர சொப்பனங்களில் மன விருத்தியின் பாவத்தையும், சுழுப்தியில் அதன் அபாவத்தையும் அறிவதாயுள்ள அஹம் பதார்த்த ('நான்' எனும் சொற்பொருள்) சொரூபமே ஆத்மா. எது ஸர்வத்தையும் சுயமே பார்க்கின்றதோ, அச் சர்வமும் எதனைச் சிறிதும் பார்க்கிற தில்லையோ, எதுபுத்தி யாதிகளைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறதோ, எதனை அவை பிரகாசிக்கச் செய்கிற தில்லையோ, எதனால் இஜ் ஜகமானது வியாபிக்கப் பட்டிருக்கிறதோ, எதனை இஜ்ஜகம் சிறிதும் வியாபிக்க வில்லையோ, யாதொன்றன் பிரகாசத்தால் ஜடமான இச் சகலமும் விளங்குகின்றதோ, எதனது ஸந்நிதி மாத்திரத்தால் தேக, இந்திரிய, மன, புத்திகள் பிரேரேபிக்க (ஏவ)ப்

பாடல் 147. அபாவம்=இருப்பின்மை. அபாவம் யாவும் (அல்லது) பாவாபாவம் - பாடபேதம்.

சுத்தசத்வ குணம்

141. சுத்தசத் துவகு ணத்தின் சூக்ஷ்மத் தெளிவி னாலே
நித்தியாத் மானு பூதி நிகழ்ந்திடும் பரம சாந்தி
சித்தியாம் த்ருப்தி மேவும் சேர்ந்திடும் மிகக்க ளிப்பு
நித்தமும் ஆனந் தம்செய் நிர்மல நிஷ்டை கூடும்.

காரண சரீரமும் அது சுஷுப்தியில் ப்ரதீதி ஆதலும்

142. இவ்விதம் முக்கு ணத்தோடு இசைந்த அவ்யக்த சக்தி
செவ்விய ஆத்மா வுக்குச் சேர்ந்தகா ரணவு டம்பாம்
வ்விதப் பொறிம னங்கள் விருத்தியில் லாச்சு ஷுப்தி
எவ்வமார் இவ்வு டம்பின் இசைந்துள அவஸ்தை ஆகும்.
143. அகிலமாம் விதமும் ஆன அறிவிலாச் சுஷுப்தி யின்கண்
இகல்மனம் வித்தாய் நிற்கும் ஏதுமே உணர்கி லோம்யாம்
சுகமதாய்த் துயின்றேம என்று சொல்லிடும் ப்ரசித்தி யாலே
மிகுசுக ஆத்மாத் தானே மிஞ்சியே இதில்வி ளங்கும்.

அனாத்மாக்களின் சங்க்யை

144. உடல்உயிர் பொறிபு லன்கள் உலைமனம் அகங்கா ராதி
இடர்தரும் விகாரம் யாவும் இன்பதுன் பாதி யும்மற்று
அடர்தரு வானம் ஆதி ஆகிய ஜகம்அ னைத்தும்
இடர்அவ் யக்தம் ஈரூம் இவையெலாம் அனாத்மா வாகும்.
145. மாயைகா ரியமே யான மகத்தத்து வாதி யாயிக்
காயமீ றுன யாவும் கலங்கிய பொய்யே ஆகும்
தூயனே சொன்ன வெல்லாம் தொகுத்துஅனாத் மாவும் ஆகும்
நீஇதைக் கானல் நீரின் நிகர்என நினைதி என்றும்.

பரமாத்ம ஸ்வரூபம்

146. எத்தைநன் றுணர்ந்தோன் பந்தம் இகந்துகே வலனும் என்றும்
பக்தனே இனியு ளக்குஅப் பரமாத்ம சொரூபம் சொல்வாம்
நித்தமும் நான்நான் என்று நிகழ்ந்திடும் அனுபூ திக்குஇம்
மெத்திய பொருளே யாகி மெய்ம்மையாய் நிற்கும் ஆத்மா.
147. திரிவித அவஸ்தை கட்கும் திருந்திய சாக்ஷி யாகி
விரிவுறு பஞ்ச கோச விலட்சண மாகி யாது
மருவிய மனவி ருத்தி மற்றதின் அபாவம் யாவும்
கருதிய அவஸ்தை மூன்றில் கண்டிடும் அஃதே ஆத்மா.

பட்டவை போலத் தத்தம் காரியங்களில் பிரவேசிக் கின்றனவோ, நித்திய ஞான சொரூபமான எதனால் அகங்காராதி தேகாந்தமாய் உள்ளவையும், விஷயங்களும், சுகாதிகளும் கடத்தைப் போல த்ருஸ்யமாய் அறியப் படுகின்றனவோ, எதனால் உயிரும் வாக்கும் மற்றவையும் சரிக்(அசை)கின்றனவோ, அந்த அந்தராத்மா புராண புருஷனாய், நிரந்தரமாய், அகண்ட பரிபூரணமாய், ஆனந்த சொரூபமாய், ஏகமாய், ஸத்ரூபமாய், பிரதி தேகத்திலும் சாக்ஷி (ஞான) மாத்திரமாய் இருக்கிறது.

இத் தேகத்தின் கண், ஹிருதய குகையில் அவ்வியாகிருத (சூக்ஷ்ம, வியாபகத்வத்தால் வெளிப்பட்டுத் தோற்றாத) ஆகாசத்தைப் போலப் பிரகாசிக்கின்ற பரிசுத்த ஆத்மா, ஆகாசத்தில் சூரியனைப் போலத் தன் தேஜஸால் இவ்வுலகைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றது.

மன அகங்காரங்களின் விகாரங்களையும், தேக இந்திரியப் பிராணாதிகளின் செயல்களையும் அறிவதாய், தப்தாயப் பிண்டத்தில் [பழுக்கக் காய்ந்த இரும்புக் குண்டில்] அக்னிபோல் அவைகளில் அநுஸ்யூதமாய் [இடைவிடாமல் தொடர்ந்து] இருப்பினும் இது ஒன்றைச் செய்கிறதுமில்லை; ஒரு விகாரமடைகிறதுமில்லை.

இவ்வாத்மா ஜநியாது, மரியாது, பெருக்காது, இளைக்காது, வேறு விகாரங்களும் உறாது. கடம் நசிக்கினும் நசியாத கடாகாசம் போல், இத்தேகம் மரிக்கினும் மரணமுறாத நித்திய ஸ்வரூபம்.

148. யாதுஅனைத் தினையும் காணும் யாதினை அனைத்தும் காண
யாதுதான் புத்தி யாதி யாவுமே சித்தாய்ச் செய்யும்
யாதினைப் புத்தி யாதி யாவுமே சித்தாய்ச் செய்யாது
ஓதிய அதுதா னேஉன்னுடையஆத் மாவாம் மைந்தா.
149. யாதினால் ஜகம்அனைத்தும் எங்குமே பரவ லாகும்
யாதினை ஜகம்அனைத்தும் எவளவும் பரவ மாட்டா
யாதொரு போத ரூபம் இசைந்துஇஜ் ஜடம்அனைத்தும்
நீதியாய் நிகழும் ஈதே நின்னுடை ஆத்மா என்றும்.
150. தீதுஉடல் இந்திரி யங்கள் தியங்கிய மனது புத்தி
ஈதுதன் செய்கை யின்கண் ஏவிடப்பட்ட தேபோல்
சாதுவாம் மைந்த யாதின் சந்நிதி மாத்தி ரத்தால்
நீதியாய்ச் செல்லும் ஈதே நின்னுடை ஆத்ம ரூபம்.
151. தொத்திய அகங்கா ராதித் தூலம்ஈ ருன யாவும்
சுத்திய புலன்அனைத்தும் சுகாதியும் கடமே போல
நித்திய போதம் ஆகி நிலைமையாய் நிகழா நின்ற
எத்தினால் அறிய லாகும் ஈதுநின் ஆத்மா வாகும்.
152. யாதினால் உயிரும் வாக்கும் யாவுமே இயங்கும் அந்தப்
போதமாம் அந்த ராத்மாப் பூரணன் புராணன் என்றும்
பேதமில் அகண்டா னந்தன் பெருகிய ஏக ரூபன்
சாதமார் விருத்தி தோறும் சாட்சியாய்ச் சார்ந்து நிற்பன்.
153. சாதுவே இத்தே கத்தில் சார்மனக் குகையின் கண்ணே
ஓதும்அவ் வியக்த விண்ணில் ஒளிர்ந்திடும் இந்த ஆத்மா
பேதமாம் பொருளை எல்லாம் பெருகிய தன்தே ஜாலே
நீதியாய் விளக்கும் விண்ணில் நிகழ்ந்திடும் இரவி யேபோல்.
154. அடர்மன அகங்கா ரங்கள் ஆக்கிய விகாரம் யாவும்
உடல்பொறி உயிர்கள் செய்யும் உலைத்தலும் உணரும் ஆத்மா
சுடுகனல் அயப்பிண் டம்போல் சொல்லிய அனைத்தி னோடும்
தொடரினும் விகாரம் மேவான் சொற்பமும் செய்தோன் ஆகான்.

5. பந்தவியல்

[156-158] பிரகிருதி (காரணமாயை) விகிருதி (அதன் காரியங்) கட்டு விலக்ஷணமாய், சுத்த ஞான சொரூபமாய், சத்து அசத்துக்களைப் பிரகாசிப்பித்து நிர்விசேஷமாய், ஜாக்கிராதி அவஸ்தைகளில் புத்திக்கு சாக்ஷியாய் இருந்து, 'அஹம், அஹம்' எனவே நித்திய அபரோக்ஷமாய்ப் பிரகாசிக்கும் அப் பரமாத்மாவை ஏகாக்கிர சித்தத்தால் 'இந்த நான் ப்ரஹ்மம்' என்று அனுபவமாய் அறி.

இங்ஙனம் புத்திப் பிரஸாதத்தால் உன்ஞாத்மாவை உன்னிலேயே நீ உணர்ந்த அதனால் ஜனன மரண தரங்கங்கள் உள்ள அபார சம்சார சாகரத்தைக் கடந்து கிருதார்த்தமாய் ப்ரஹ்ம சொரூப மாத்திரமாய் இருக்கக் கடவாய்.

[159-169] அனாத்மாவில் (தானல்லாத் தேகாதிகளில்) அஹம்(நான்) எனும்புத்தியேசர்வானர்த்த ஹேதுவானபந்தம். இப்பந்தம் புருஷனுக்கு ஜனன மரணம் கொடுக்கும் காரணமாய் அஞ்ஞானத்தால் வந்தது. இந்த அஞ்ஞானத்தால் அசத்தியமான இத் தேகாதிகளை சத்தியமாய் எண்ணி, இதில் ஆத்ம புத்தி செய்து, கோசகாரப் புழு (பட்டுப்பூச்சி) வாய் நூலால் தன்னைக் காத்து நசிப்பதுபோல சப்தாதி விஷயங்களால் இதனைப் போஷித்து நாசமுறுகின்றனர். ஆவரணத்தால் மூடப் பட்டவர்க்கெல்லாம் விவேகம் இன்மையின், ஸர்ப்பத்தில் ரஜ்ஜு புத்தி போல வஸ்து வல்லாததில் வஸ்து எனும் புத்தி தோற்றல் சுபாவம் ஆதலால், அகண்டமாய், நித்தியமாய், அத்வைதமாய், தன் நிர்மல ஞான தேஜஸால் சுயம்

பாடல் 158. தரங்கம்=அலை, பாரம்=கரை.

பாடல் 160. கோசகாரம்=பட்டுப்பூச்சி.

பாடல் 161. மதிநிகர். . . சந்திரனை அதனிடத்துள்ள களங்கம் மறைப்பது போலுள்ள அஞ்ஞானத்தால் அசத்தில் சத்து என்னும் ப்ராந்தி.

155. சாதுவே இந்த ஆத்மா ஜனனமா கான்ம ரிக்கான்
ஏதுமே வளர்வுரூன் மற்று இனேத்திடான் விகாரி யாகான்
ஏதமாம் இந்தத் தேகம் இறக்கினும் இறவான் நித்தன்
பேதமாம் கடம்இறக்கில் பெருகுவான் இறப்பது உண்டோ.
156. பக்தனே ப்ரக்ருதி யாதிப் பகுப்பினுக்கு எல்லாம் வேறாய்ச்
* சுத்தசித் சொரூப மாகிச் சூழல்உறும் சதசத்து எல்லாம்
நித்தமும் விளக்கி வைத்து நிருவிசே ஷம்பொருந்தும்
சத்தியப் பரமாத் மாவே ஜாக்கிரா தியில்இ லங்கும்.
157. நித்தமும் நான்நான் என்றே நிலைமையாய் நிகழா நின்று
* புத்தியின் சாக்ஷி யாகப் பொருந்திய பரமாத் மாவைச்
சித்தஏகாக்கி ரத்தைச் செறிந்துநான் ப்ரம்மம் என்றே
புத்தியின் தெளிவி னாலே புலனுற உணர்தி மைந்தா.
158. நித்தமும் நின்னாத் மாவை நின்னிடை நீயு ணர்ந்து
* தத்திய ஜனனம் ஆதி தரங்கமாய்ப் பாரம் அற்ற
சுத்துசம் சாரம் ஆகும் கடலினைக் கடந்து நன்றாய்ச்
சத்திய ப்ரம்மம் ஆகிச் சார்பயன் சார்ந்து நிற்பாய்.

பந்த சொரூபமும் அதன் காரியமும்

159. அன்னிய அனாத்மா வின்கண் அகம்எனும் புத்தி பந்தம்
இன்னது புருஷர்க்கு எல்லாம் ஏதமாம் அஞ்ஞா னத்தால்
துன்னிய ஜனனம் ஆதித் துயர்தரும் ஏது வாக
மன்னும்இவ் அஞ்ஞா னத்தின் மயலினை மற்றும் கேளாய்.
160. புத்திர வெண்மை யாலிப் பொய்யுடல் மெய்யென்று எண்ணி
இத்தினில் ஆத்ம புத்தி இசைந்திதைப் புலன்க ளாலே
நித்தமும் வெகுவாய்க் காப்பர் நிகிலரும் கோச கார
மெத்துவாய் நூல்க ளாலே மேனியைக் காப்ப தேபோல்.
161. சதுரனே அவிவே சுத்தால் சர்ப்பமே ரஜ்ஜு என்னும்
மதிநிகர்தமசி னாலே மறைத்திடப் பட்டோர்க்கு எல்லாம்
அதுவலாப் பொருளி டத்தில் அதுவெனும் புத்தி உண்டாம்
அதனினால் அசத்தின் மாலே அனர்த்தமாம் பந்த மாமே.

* பக்கம் 16 அடிக்குறிப்பைப் பார்க்கவும்.

பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் அனந்த வைபவமுள்ள ஆத்மாவை, சூரியனை ராகு மறைத்தல் போலவே தமோ மயமான இவ்வாவரண சக்தி மறைக்கவும், புருஷன் தன் சொரூப ஞானத்தை மறந்து, மோகமாம் முதலையால் விழுங்கப் பட்டவராய், அம் மோகத்தால் தானல்லாத சரீரத்தைத் தானாக எண்ணிக் காமக் குரோதாதிகளுடன் கூடி புத்தி கெட்டு அப் புத்தியின் அவஸ்தைகள் அனைத்தையும் தன்னதாக அபிமானித்து அதனால் விஷய விஷம் நிரம்பிய அபார சம்சார சமுத்திரத்தில் அமிழ்ந்தும் எழுந்தும் ஓர் கதியின்றிப் பிரமிக்கும்படி ரஜோ குண விசுஷ்ப சக்தி மகத்தான துன்பம் செய்து வைக்கின்றது.

சூரியனது கிரணத்தால் உண்டான மேக பங்கிகள் அச் சூரியனை மறைத்துப் படர்ந்து விருத்தியாதல் போல, ஆத்மாவில் அஞ்ஞானத்தால் உண்டான அகங்கார பந்தமும் அவ் வாத்மாவை மறைத்துத் தானும் விருத்தி யாகின்றது. மழைக் காலத்தில் மேகங்களால் சூரியன் மறைபட்ட தினத்தில் பனியும் குளிர் காற்றும் அதிகமாய் ஜனங்கட்குத் துக்கம் தருவது போல, தமோகுண ஆவரண சக்தி ஆத்மாவை மறைக்கும்போது ரஜோ குண விசுஷ்ப சக்தி அவ் வஞ்ஞானியை மோகத்தால் தானல்லாத் தேகம் தானாக மயங்கச் செய்து நானாவித துக்கங்களால் மிகவும் துன்புறச் செய்வதால், இவ்விரண்டு சக்தி [தமோகுண -ஆவரணசக்தி; ரஜோகுண-விசுஷ்பசக்தி] களாலுமே புருஷனுக்குப் பந்தம் வந்தடைந்ததாகும்.

பாடல் 162. அவிநாசி=அழிவில்லாதது.

பாடல் 163. தேசு=தேஜஸ், ப்ரகாசம்

பாடல் 166. முகிலின் பந்தி=மேகக் கூட்டம்

பாடல் 167. அனகனே=பாபம் இல்லாத சீடனே!

விசேஷ ஆவரண சக்திகளால் பந்தம்

162. அகண்டமாய் நித்த மாகி அவிநாசி யான போதம்
மிகுந்ததன் மகிமை யாலே மிகவுமே விளங்கி மெத்தத்
தகுந்ததன் ஆத்மா வையித் தமமயா வரண சக்தி
இகழ்ந்திட மறைப்ப தாகும் இராகுதான் இரவி யைப்போல்.
163. நிருமலத் தேசி னாலே நிகழ்ந்திடும் தன்ஆத் மாவை
இருளும்ஆ வரண சக்தி இவ்விதம் மறைத்த லோடும்
புருஷன்இவ் அனாத்மா வான பொய்உடல் நானே என்று
கருதுவன் மோகத் தாலே காமமா தியினைச் சேர்வன்.
164. பின்னர்அக் காமம் ஆதிப் பெந்த ஏ துக்க ளாலே
துன்னுவி சேஷ சக்தி துயர்தரும் புருஷ னுக்கு
முன்னுமா மோகம் ஆகும் முதலையால் விழுங்கப் பட்டுத்
தன்னுடைச் சொரூப ஞானம் தவிர்ந்தவன் தளர்வ தைக்கேள்.
165. அனையவன் மனஅ வஸ்தை அகிலமும் தன்னது என்றே
நனியபி மானம் செய்து நாடிய விஷயம் என்னும்
நினைவுறு விசேஷ பத்தால் நிரம்பிய அபார மான
கனபவக் கடலின் மூழ்கிக் கலங்குவன் கதிகெட் டோளும்.
166. பானுவின் கிரணத் தாலே படைத்துள முகிலின் பந்தி
பானூரு பம்ம றைத்துப் பரவியே வளரு மாபோல்
ஆனதன் ஆத்மா வின்கண் ஆகிய அகங்கா ரந்தான்
மானமில் ஆத்ம ரூபம் மறைத்துடன் வளரு மன்றே.
167. அனகனே யான மைந்தா அமுந்திய மழைக் காலத்தில்
கனமுகில் திரளி னாலே கதிரவன் மறைக்கப் பட்ட
தினமதில் பனிமி குந்து தியங்கிய கொடிய காற்று
நனிபுவி இருக்கின் றேரை நண்ணியே துயர்செய் மாபோல்.
168. அகலும்ஆ வரண சக்தி அமலமாம் தன்ஆத் மாவை
இகழவே மறைக்கும் போதில் ஏதவி சேஷ சக்தி
மிகவுமே மூட புத்தி மேவிய புருஷன் தன்னை
வெகுவிதத் துயர்க ளாலே விவிதமாய் வருத்தம் செய்யும்.

6. மோக்ஷவியல்

[170-174] இச்சம்சார விருக்ஷத்திற்குத் தமஸ் (ஆவரணம்) பீஜம்; தேகாத்ம புத்தி அங்குரம்; ராகம் தளிர்; கர்மம் ஜலம்; தேகம் அடிக் கட்டை; உயிர்கள் சாகைகள்; இந்திரியங்கள் அவற்றின் நுனிகள்; விஷயங்கள் புஷ்பங்கள்; நானா கர்மத்தால் உண்டாம் நானாவித துக்கம் பழம். அம்மரத் திலுள்ள ஜீவன் இதனைப் பக்ஷிக்கும் பக்ஷி. அஞ்ஞானத்தால் உண்டாய் ஜீவர்க்கு ஜன்ம மரண ஜரா துக்காதிகளை மேன்மேலும் உண்டாக்கும். இந்த அனாத்ம சம்சார பந்தம் உற்பத்தி யின்றிய அனாதியே யாயினும், ஸ்ருதியைப் பிரமாணமென நம்பி, அதனாற் கூறப்படும் ஸ்வதர்மங்களை நிஷ்காமமாய் அனுஷ்டிக்கும். அதனால் உண்டாகும் அந்தக்கரண சுத்தியோடு நிரந்தரம் செய்யும் தியானத்தால் மாலின்யமின்றி [மாசுஇன்றி]த் தீட்டப் பட்ட ஆத்ம-அபரோக்ஷ ஞானம் என்னும் கூரான வானினால் சமூலம் [வேருடன், முற்றிலும்] நாசமாம். அதன்றி மற்ற அஸ்திர சஸ்திரங்களாலும், வாயு அக்கினிகளாலும், கோடி கர்மங்களாலும் அதனைச் சேதிக்க சக்கியமாகாது.

[175-180] ஆத்மா, தன் அஞ்ஞான சக்தியின் காரியமான அன்னமயாதி பஞ்ச கோசங்களால் முடப் பட்டு, பாசிப் படலத்தால் மூடப் பட்ட வாபி [நீர்நிலை] ஜலம் போல சுத்தமாய்த் தோற்றவில்லை. ஜலத்தி னின்றும் அப்பாசிக் கொத்தினைத் தள்ளும்போது பரிசுத்தமாய், தாக தாபங்களை நீக்கிப் புருஷனுக்குப் பரம செளக்கியம் உண்டாக்கும் அந்த ஜலம்போல, சூக்ஷ்ம

பாடல் 170. பணைகள்=சாகை/கிளைகள்.

பாடல் 171. பொறி=இந்திரியங்கள்; புலன்= விஷயங்கள்.

பாடல் 172. ஈரம் = நாசமாம். பாடல் 175. வாவி = நீர்நிலை.

169. சாதுவே சாற்று கின்ற சக்திஇவ் விரண்டி னாலும்
ஏதமாம் இந்தப் பந்தம் இசைந்ததாம் புருஷ னுக்கிங்கு
ஈதினான் மோகம் உற்றே எவனுமில் அனாத்மா வாக
ஓதிய உடல்ஆத் மாஎன்று உன்னியே மயங்க லாலே.

சம்சார விருஷத்திற்குப் பீஜாதியைக் கூறுதல்

170. விரிபவத் தருவி னுக்கு வீங்கிய தமசே வித்தாம்
மருவுதே காதம் புத்தி மற்றதன் முனையாம் காமம்
தருவதன் தளிர்ராம் கர்மம் தாக்கிய ஜலமாம் தேகம்
உரஅடிக் கட்டை ஆகும் உயிர்களே பணைகள் ஆகும்.
171. பொறிநிரை நுனிகள் ஆகும் புலன்களே மலர்கள் ஆகும்
செறிபல வான கர்மம் செய்ததுன் பங்கள் யாவும்
உறுபலம் அப்ப லத்தை உண்பது ஜீவன் என்னும்
பறவையே இவித மாகப் பவத்தரு பரவல் ஆகும்.

அனாத்ம பந்தமும் அதன் நாசமும்

172. ஓதிய அனாத்ம பந்தம் ஊனஅஞ் ஞான மூலம்
ஈதுதான் அனாதி யேனும் ஏகஞா னத்தில் ஈறும்
சாதுவே ஜனனம் துஞ்சல் ஜரைபிணி முதலாம் துன்பம்
யாதுமே இவற்றி னாலே இசைந்ததாம் ஜீவர்க்கு எல்லாம்.
173. கரணமார் தெளிவி னாலே கறையறத் தீட்டப் பட்ட
அருமையாம் ஞானம் என்னும் அசியினால் சிதையும் பந்தம்
பரவிய அஸ்தி ராதிப் படைகள்மற்று அனிலம் வன்னி
உரவிய கர்ம கோடி ஒன்றிலும் சிதைய மாட்டா.
174. சுருதியை நம்பி னோர்க்குச் சொன்னதாம் கர்ம நிஷ்டை
மருவிடும் அவற்றி னாலே மன்னிடும் சித்த சுத்தி
பரவுமச்சுத்தி யாலே பரமுணர் ஞானம் உண்டாம்
விரிவுறு பவம்அ வற்றால் வேருடன் நசிக்கும் அன்றே.

பஞ்சகோசத்தால் ஆத்மா மறைபடுதல்

175. அன்னியம் இலாத ஆத்மா அடைந்ததன் சக்தி யாலே
மன்னிய அன்னம் ஆதி மயமதாம் பஞ்ச கோசம்
தன்னினால் மூடப் பட்டுத் தடையற விளங்க வில்லை
முன்னிய பாசிக் கொத்தால் முடிய வாவி நீர்போல்.

புத்தியால் ஆத்மாவி னின்றும் த்ருஸ்ய பஞ்சகோசங்களை நேதி, நேதி (இதல்ல) எனவே பிரித்துத் தள்ளும் அபவாதத்தால் [விலக்குதலால்] முஞ்சம் புல்லின் மத்தியில் இஷீகை (தண்டு) போல அந்தத் தேகாதி த்ருஸ்ய வர்க்கங்கட்கு விலக்ஷணமாய், பிரத்தியக்காய் (ஆந்தரமாய்), பரிசுத்தமாய், ஏக ரஸமாய், அசங்கமாய், அக்கிரியமாய், சதானந்த சொரூபமாய், சுயம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மாவை அறிந்து, பின் ரஜ்ஜுவில் கற்பித சர்ப்பம் ரஜ்ஜுவே யாதல்போல ஆத்மாவிற் கற்பிதமான அத்திருஸிய வர்க்கங்களும் ஆத்மாவே யெனப் பிரவிலாபித்து [ஏகமாய், ஒன்று கலந்து], ஆத்மா மாத்திரமாய் எவனிருக்கின்றானோ அவனே முக்தன்.

ஆதலால் விவேகி, தன் பந்த மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஆத்ம-அனாதம் விவேசனம் செய்ய வேண்டும். அதனால் சச்சிதானந்த சொரூபமான தன்னை யறிந்து ஆனந்த மடைகின்றனன். அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என்னும் பஞ்ச கோசங்களுள்:

7. பஞ்சகோசவியல்

[181-191] அன்னத்தா லுண்டாய் அன்னம் உண்பதால் விருத்தியாய், அன்ன மின்றேல் நாசமுறும் இந்த ஸ்தூல தேகம் அன்னமய கோசம். தோல், ரத்தம், மாம்சம், மேதஸ், அஸ்தி, மலம், மூத்திரம் இவைகள் கூடி மிகவும் அசங்கியமாய், முன்னும் பின்னும் இன்றி மத்தியத்தில் மாத்திரம் தோன்றி, க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம்

பாடல் 176. உதகம், சலிலம் = தண்ணீர்.

பாடல் 180. ப்ரவிலாபித்து=லயமடையச் செய்து.

பாடல் 182. அறுவிகாரம்: 1. உண்டாதல்; 2. இருத்தல்; 3. பெருத்தல்; 4. மாறுபடுதல்; 5. குறைதல்; 6. நாசம்அடைதல்.

பஞ்சகோசத்தின் அபவாதத்தால் ஆத்மா ப்ரகாசித்தல்

176. ஓதிய பாசிக் கொத்தை உதகநின்று ஒதுக்கும் காலே
சாதுவே புருஷ னுக்குச் சலிலமே தூய்தாய்த் தோன்றித்
தீதுறு தாகம் தாபம் தீர்ப்பதாய்ச் சுகம் அளிக்கும்
ஏதுவாய் உதவு கின்ற இயல்பினை இங்குக் கண்டோம்.
177. இந்தவா பஞ்ச கோசம் இதனினை அபவா தித்தால்
சந்ததா னந்தம் மாகிச் சாலவும் இலங்கா நின்று
பெந்தமில் பரமாத் மாவும் ப்ரத்யக் ஆத்மா வாக
மைந்தனே தூய்தாய்த் தோன்றி மாசுகம் அளிக்கும் அன்றே.
178. ஆகையால் விவேகி யானேன் அடைந்ததன் பந்தம் நீக்க
ஏகமாய் ஆத்மா ஓத்ம விவேகமே செய்ய வேண்டும்
ஊகமாம் விவேகத் தாலே உண்மை ஆ னந்த சித்தாய்
ஏகமாம் பரமாத் மாவை இங்கறிந்து இன்பம் சார்வன்.
179. மருவிய முஞ்சிப் புல்லின் மத்தியுள் ஆணி யைப்போல்
திருசியத் திரளி னின்றும் திகழ்ந்திடும் தன்ஓத் மாவை
அருமையாம் புத்தி யாலே அசங்கமாய் அசல மாக
மருவியது என்று கண்டு மாசற வகுக்க வேண்டும்.
180. இவ்விதம் வகுத்த பின்னர் இங்குள திருசி யங்கள்
அவ்வித ஆத்மா என்றே அனிசமும் ப்ரவிலா பித்தத்
தவ்வற ஆத்மா வாக தரணியில் இருப்ப வன்தான்
செவ்விய முக்திப் பேற்றைச் சேர்ந்தவன் அனக மைந்தா.

அன்னமய கோசம்

181. அன்னமே செய்த ஸ்தூல ஆக்கையே அன்ன கோசம்
அன்னம் உண் டால் அஃது உய்யும் அஃதிலா தேல் இறக்கும்
துன்னிய மேதை அஸ்தி தோல் முதல் கூட்ட மான
அன்னது நித்த சுத்தம் ஆகிய ஆத்மா ஆகா.
182. ஈதுமுன் பின் இ லாதாய் இடையில் உண் டாய்க்க ணத்தில்
பேதமாய் விகாரம் உற்று பேசுமோர் நியமம் அற்றுத்
தீததாய்க் கடமே போலத் திருசிய மான தாலே
ஆதியாய் அறுவி காரம் அறிந்திடும் ஆத்மா ஆகா.

விகார முற்று, ஓர் நியமமுமில்லாமல் கடம்போல் த்ருஸ்யமாய், ஜடமாய், நானாவாய், நியம்மாய் (ஏவப்படத் தக்கதாய்) இருக்கும் தேகம், சுபாவத்திலேயே இதற்கு விலக்ஷணமாய், ஏகமாய், அங்கங்கள் (பாணி-கரம், பாதாதி) நசிக்கினும் அவ்வச் சக்திகள் நாசமாகாது ஜீவித்திருப்பது போல, அஸ்த பாதாதி அவயவாகாரமான சரீரம் நசிக்கினும் நாசமுறாத நித்தியமாய், பரிசுத்தமாய், தேகம், ஷட்பாவ விகாரங்களான அதன் தர்மம், கர்மம், அவஸ்தை [ஜாக்ர, ஸ்வப்ன சுஷுப்தி] இவற்றை சாக்ஷி மாத்திரமாய் இருந்து சுயம்அறிந்து கொண்டு நியாமகமா (ஏவுகிறதா) யிருக்கும் ஆத்மாவாதல் எங்ஙனம்? ஒருபோதும் [இந்த அன்னமய கோசம்] ஆத்மாவாகாது.

ஜடஞான மூடன் துவக்கு, மாம்ச, அஸ்தி, மல, மூத்திர ராசியான தேகமே அகமென நினைப்பன். சிறிது விவேகமுள்ள கர்மஞானி தேகம், ஜீவன் இரண்டையும் கூட்டி நான் என்று எண்ணுவன்.

விசார சீலனாய் த்ருடமான விவேக ஞானமுள்ள மகாத்மா, இத்தேக விலக்ஷணமாய்த் தன்மயமாகவே இருக்கும் பரமார்த்த ப்ரஹ்ம சொரூபமாகவே தன்னை எப்போதும் அறிவான்.

தேகாத்ம புத்தியே மனுஷ்யர்க்கு ஜன்மாதி துக்கபீஜம் ஆதலால், உன்சாயா சரீரம், பிரதி பிம்பதேகம், மனோ ராஜ்யவுடல், சொப்பன உடம்பு இவைகளில் ஆத்ம புத்தி வைக்காததுபோல தோல், மாமிச, எலும்பாதி

பாடல் 183. அஸ்தம் = கை; துனி=துன்பம்.

பாடல் 184. அஸ்தி=எலும்பு. பாடல் 186. ஏதம்=குற்றம்; தொக்கு=தோல்.

பாடல் 188. மேதை=மாம்ஸம்.

183. அஸ்த பாதாதி யான அவயவம் கெடினும் ஆத்மா உய்த்திருக் கின்ற தாலும் ஒன்றிய அந்த அந்தச் சக்திகள் நசியா தாலும் சந்ததம் ஏவப்பட்ட இத்துனித் தேகம் என்றும் ஏவிடும் ஆத்மா வாகா.
184. மோதிய மேதை அஸ்தி மூத்திரம் மலமே யாதி யாதுமே நிரம்பி மெத்த ஈனமாய் ஊழல் ஆன தீதுடல் எவ்வி தத்தில் திகழ்ந்திடும் ஆத்மா வாகும் ஈதினே உணரும் ஆத்மா இதனில்அன் னியமே என்றும்.
185. ஓதிய உடலம் தன்னில் ஒன்றிய தர்மம் கர்மம் ஈதுடை அவஸ்தை யாதி யாதுமே அறியும் சாக்ஷி ஆதலால் சாக்ஷி யாக அமைந்தஇவ் ஆத்மா விற்குஇங்கு ஈதினில் வேறும் தன்மை என்றுமே சுபாவ சித்தம்.
186. மேதைதொக்கு அஸ்தி யாதி மேவிய கூட்டம் ஆன ஏதமாம் தேகம் நான்என்று எண்ணுவன் மூடன் ஆனோன் கோதிலா விசார சீலன் குரம்பையின் வேறே யான ஆதியாம் ஆத்ம ரூபம் அகம்என அறிவன் மைந்தா.
187. உடலிது நானே என்றிங்கு உன்னுவன் மூடன் ஆனோன் உடல்உயிர் இரண்டும் நான்என்று உன்னுவன் கரும ஞானி திடமுறு விவேக ஞானத் திறமுடைத் தான மேலோன் இடரிலாச் சொரூபம் நான்என்று எண்ணுவன் தன்னை என்றும்.
188. மேதைதொக்கு என்பே யாதி மேவிய ஆக்கை யின்கண் சாதுவே ஆத்ம புத்தி சற்றும்நீ சார்ந்தி டாதே போதஆ னந்த உண்மைப் பூரண சொரூபம் நான்என்று ஈதினேச் சார்ந்தே என்றும் எய்திடும் பரம சாந்தி.
189. மொழியும்வே தாந்த நீதி முழுவதும் தெரிந்தோ னேனும் அழியுடல் ஆதி யின்கண் அத்யா சத்தி னாலே எழும்அகம் புத்தி தன்னை எவன்விடான் எம்மட்டு அம்மட்டு ஒழிவிலா முக்தி என்றிங்கு உரைத்தலும் அவனுக்கு இல்லை.

விகாரமான இத்தூல தேகத்திலும் ஆத்ம புத்தி சிறிதும் வையாது, பிரயத்தனத்தால் அதனை நீக்கி, சர்வாத்மக, சச்சிதானந்தகன, நிர்விகல்ப ப்ரஹ்மத்தில் ஆத்ம புத்தி வைத்ததால் மனதை நாசம் செய்து பரம சாந்தி பெறுவாயாக. பின்னை உனக்குப் பவமேயில்லை.

வேதாந்த அர்த்தங்களை நன்றாய் அறிந்த வித்வானாயினும் பிரமையினால் அசத்தான தேகாதிகளில் அகம் புத்தியை எதுவரை விட மாட்டானோ அது பரியந்தம் அவனுக்கு மோக்ஷம் என்னும் வார்த்தையுங்கூடி யில்லை.

[192-193] கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்துடன் பிராணன் சேர்ந்து பிராணமய கோசம். முற்கூறிய அன்னமய கோசம் இப்பிராண மயத்தால் பூர்ணமாய் (நிரம்பி)த் தன் கிரியைகளில் பிரவிருத்திக்கின்றது. வாயுவின் விகாரமாய், அதனைப்போலவே உள் வெளியில் போக்குவரத்து உள்ளதாய், இஷ்டம், அநிஷ்டம், அந்நியம் தனது என்றொன்றும் கிஞ்சித்தும் அறியாது பரதந்திரமாய் இருத்தலின் இப்பிராணமய கோசமும் ஆத்மா வாகாது.

[194-211] ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்துடன் கூடின மனமே மனோமய கோசம். இது என்னது, யான் என்று வஸ்து விகல்ப காரணமாய், நாமாதி நானா விருத்தி பேதத் தோடுங் கூடி மகாபலம் உள்ளதாய், முற்கூறிய பிராணமய கோசத்தில் பூர்ணமாய் அதனை முற்றும் பரவியிருக்கும். பஞ்சேந்திரியங்கள் என்னும் பஞ்ச ஹோதாக்க் (ஹோமம் செய்வோர்) களால், சப்தாதி விஷயங்களாகிற நெய்யினாலும், வாசனைகளாகிற சமித்துக்களினாலும் வளர்க்கப் பட்டு மிகவும் ஜ்வலிக்கின்ற மனோமய

190. உன்னுடைச் சாயா தேகம் உன்ப்ரதி பிம்ப ஆக்கை
உன்னுடைக் கனவு தேகம் உன்மனோ ராஜ்ஜி யாக்கை
இன்னதில் ஆத்ம புத்தி ஏதும்நீ இயற்றா தேபோல்
இன்னதா லாக்கை மீதும் ஈதைநீ இயற்றி டாதே.
191. ஓதுதே காத்ம புத்தி உணர்விலா மூடர்க்கு எல்லாம்
ஏதமாம் ஜனனம் ஆதி இன்னல்செய் வித்தே யாகும்
ஆதலால் முயற்சி யாலே அதனைவிட்டு உளத்தின் நாசம்
தீதறச் செய்இ வற்றால் திரும்பிப் பவமே சாராய்.

பிராணமய கோசம்

192. ஐந்துகர் மேந்த்ரி யத்தோடு அமைப்ரா ணன்க லந்து
மைந்தமுன் சொல்பி ராண மயமெனும் கோசம் ஆகும்
இந்தகோ சத்தி னால்முன் இசைத்தகோ சம்நி றைந்து
வந்ததன் செய்கை எல்லாம் வலியுறச் செய்யா நிற்கும்.
193. உன்னிய வாயு வைப்போல் உள்ளிலும் வெளியி லும்போய்
இன்னதின் விகாரம் ஆகி எங்குமே இஷ்டா நிஷ்டம்
அன்னியம் தனதுஇது என்ன அணுவுமே அறியாது அத்தால்
பின்னரும் பரவ சத்தால் பேசும்ஈது ஆத்மா ஆகா.

மனோமய கோசம்

194. அனகரூ னேந்த்ரி யங்கள் ஐந்துடன் மனம்க லந்து
மனமய கோசம் ஈது மமதைசெய் விகல்ப ஏது
கனபல விருத்தி பேதம் கலந்ததாய் வலியு டைத்தாய்
முனம்இசை கோசம் தன்னை முற்றுமே பரவ லாகும்.
195. ஓதிய பொறிகள் என்னும் ஓமகர்த் தாக்க ளாலே
வாசனை விறகி னாலும் வருபுலன் நெய்யி னாலும்
தீதுற வளர்க்கப் பட்டுத் திரமுற ஜொலிக்கா நின்ற
ஓதிய மனம யத்தீ உலகமெல் லாந்த கிக்கும்.
196. மனதினை அன்றி வேறாய் மற்றொரு அவித்யை இல்லை
மனதுதான் அவித்யை ஆகும் மற்றிதே பந்த ஏது
மனதுதான் வளரும் போது மற்றதும் வளர்ந்த தாகும்
மனதுதான் நசிக்கும் போது மற்றது நசித்த தாமே.

அக்கினி, இந்தப் பிரபஞ்ச மெல்லாம் தகிக்கின்றது (தாப முண்டாக்குகின்றது).

மனத்தை யன்றி வேறு அவித்தை யில்லை. அதுவே பவபந்த ஹேதுவான அவித்தை. அம்மனம் பெருத்தால் அனைத்தும் விருத்தியாய், அது நசிக்கில் அனைத்தும் நாசமாம். முன் யாதொரு வஸ்துவு மின்றிய ஸ்வப்ன அவஸ்தையில் மனமே தன் சாமர்த்தியத்தால் போக்தா முதலாய்த் தோற்றப்பட்ட ஸ்வப்ன ஜகமனைத்தையும் எங்ஙனம் உண்டாக்குகின்றதோ, அங்ஙனமே இந்த ஜாக்கிரத்திலும் மனதாலுண்டாய்க் காணப் பட்ட இவை யாவும் அம்மனே விலாசமே.

சுழுப்தியில் மனம் லீனமாகுங்கால் ஒன்றுந் தோன்றாது யாவார்க்கும் அனுபவமாதலால், புருஷனுக்கு இச்சம்சார பந்தம் மனக்கற்பித மன்றி யுண்மையில் பவபந்தம் இல்லை. வாயு தானே ஆகாசத்தில் மேகங்களைச் சேர்த்துப்பின் விலக்கி விடுதல் போலும், மனுஷ்யன் கயிற்றால் பசுவைக் கட்டிப் பின் அவிழ்த்து விடுதல் போலும், மனம் முக்குணங்களில் ரஜஸ், தமோ குணங்களைச் சேர்ந்ததால் மலினமாகி [வலிமை இழந்து], தேகாதி ஸர்வ விஷயங்களிலும் புருஷனுக்கு ராகம் (ஆசை) உண்டாக்கி பந்தத்தையும், ரஜஸ் தமஸின்றிய சுத்த ஸத்வத்தை அனுசரித்ததால் வந்த அவ்விஷயங்களை விஷம்போல் அகற்றும் விராகத்தாலும், விவேகத்தாலும் நிர்மலமாய்

பாடல் 201. உபயம்=இவ்விரண்டின் (பந்தமும், மோக்ஷமும்).

பாடல் 202. ரசகுணம்=ரஜோகுணம்.

197. மனதுதன் சக்தி யாலே மற்றொரு பொருளும் இல்லாக் கனவினில் போக்து ராதிக்கற்பனை யாவும் செய்யும் அனையவா ஜாக்கி ரத்தும் அகிலமும் செய்வ தாலே மனதுடை வளர்வே யாகும் மன்னிய ஜகம் அனைத்தும்.
198. சாதுவே சுஷுப்தி யின்கண் சலமனம் ஒடுங்கும் போது யாதுமே அணுவும் இல்லை யாவரும் அறிவர் இத்தை ஆதலால் புருஷ னுக்கிவ் அசத்திய பவசம் பந்தம் ஓதிய மனத்தால் உண்டாம் உண்மையில் பவமே இல்லை.
199. வீசிய காற்றே முன்னர் விண்மிசை முகிலைச் சேர்த்துப் பேசிய அஃதே பின்னும் பெருமுகில் தீர்ப்ப தேபோல் தாசுறு மனமே முன்னம் துன்பமார் பந்தம் செய்யும் மாசுறு மனமே மற்று மாசுக வீட ளிக்கும்.
200. விரிமனம் தேகம் ஆதி விவிதமாம் விஷயத் தின்கண் புருஷனுக்கு ஆசை யைமுன் புரிந்ததால் பந்தம் செய்யும் மருவும்அவ் விஷயத் தின்கண் மற்றதே நஞ்சி னைப்போல் விரதியைத் திடமாய்ச் செய்து விடுத்திடும் பந்தம் நின்றும்.
201. பெருகிய கயிற்றால் ஆவைப் பிணிப்பதும் விடுவ தும்போல் திரிவிதக் குணங்கள் தம்மின் திறமையால் ஜீவனுக்கு இங்கு உரைதரு மனது தானே உபயமும் செய்வ தாலே பரவிய பந்தம் மோகும் படைப்பதற்கு ஏது ஈதே.
202. இதுதமோ ரசகு ணங்கள் இசைந்துதான் மலின மாகித் திதமுறு பந்த ஏது திகழ்ந்திடும் சத்து வத்தை நிதமுமீது அனுச ரித்து நிருமல வடிவ மாகி அதிசய முக்தி ஏது ஆயிடும் அனக மைந்தா.
203. கோதிலா விவேகத் தாலும் குறைவிலா விரதி யாலும் ஈதுதான் சுத்த மாகி இன்பவீட் டின்பொ ருட்டாம் ஆதலால் புத்தி மாறாய் அமைந்துள முமுக்ஷு வாறோன் ஓதும்இவ் இரண்டை யும்முன் உரமதாய் அடைய வேண்டும்.

மோக்ஷத்தையும் தரும் காரணமாய் இருத்தலால், புத்திமாறான முமுகூ அவ்விவேக வைராக்கியம் இரண்டையும் முன்னம் திடமாய் அடைய வேண்டும்.

மனம் என்னும் நாமமுள்ள மகா வியாக்ரம் ஒன்று (ஓர் புலி), விஷய மாகின்ற மகாரண்யப் பிரதேசத்தில் எப்போதும் சஞ்சரிக்கின்றதால் சாதுக்களான முமுகூக்கள் அம் மார்க்கமாய்ப் போகவே வேண்டாம்.

ஜீவனுக்கு ஸ்தூல சூக்ஷ்ம விஷயங்கள் அனைத்தையும், சரீர வர்ண ஆசிரம ஜாதி பேதங்களையும், குணம் கிரியை ஹேது பலன் இவைகளையும் மனமே எப்போதும் தோற்றுவிக்கின்றது. இவ்வற்ப மனம், அசங்க சித்ரூப வஸ்துவை மோகிப்பித்து, தேக இந்திரியப் பிராண குணங்களால் பந்திப்பித்து, தன்னால் செய்யப்பட்ட கர்மபல போகத்தில் நான், எனது எனவே சர்வதா பிரமிக்கச் செய்கிறது.

அத்தியாச [ஒன்றன் தன்மையை வேறொன்றுக்கு ஏற்றுகின்ற]தோஷத்தால் மனமே புருஷனுக்கு இப்பொய்யான சம்சார பந்தத்தைக் கற்பிக்கின்றது. ராஜஸ, தாமஸகுண தோஷங்களுடன் கூடின அவிவேகிகட்கு இதுவே ஜனனமாதி துக்கம் கொடுக்கும் மூலகாரணம். வாயுவால் மேக மண்டலம் சுழல்வது போல மனதால் இஜ்ஜக மனைத்தும் பிரமை கொண்டு சுற்றுகின்ற தல்லவா! இதனாலேயே தத்துவ வித்துக்களான பண்டிதர்கள் மனத்தையே அவித்தை யென்பார். ஆகையால் முமுகூ, தன் பிரயத்தனத்தால் இம்மனதைச் சோதிக்க வேண்டும்.

204. மனமெனும் பெயரு டைத்தாய் மகத்தான புலியொன் றிந்தக் கனமுறு விஷயம் என்னும் கானகத் தேசத் தின்கண் அனுதினம் சஞ்ச ரிக்கும் ஆதலால் அத்தே சத்தில் அனிசமும் நன்மு முகூ அற்பமும் அணுக வேண்டா.
205. முன்னிய ஸ்தூலம் சூக்ஷ்மம் முதலிய விஷயம் யாவும் வன்னம்ஆ சிரமம் ஆதி வகுப்புடன் உடலம் கர்மம் துன்னிய குணங்கள் ஏது தொடர்பயன் இவைய னைத்தும் மன்னிய ஜீவ னுக்கு மனம்இதே படைக்கும் என்றும்.
206. சிறுமனம் அசங்க போத ஜீவனை மோகிப் பித்துக் குறுகுஉடல் இந்த்ரி யாதிக் குணங்களால் பந்திப் பித்து வறிதுதன் செய்கை யாக மருவிய பலபோ கத்தில் வெறிதுநான் எனதிது என்றே விவிதமாய் மயக்கும் என்றும்.
207. துனியுறும் அத்தி யாசத் துகளினான் மனதே இந்தக் கனமுறு பவபந் தத்தைக் கற்பனை செய்வ தாகும் நனிதமோ ரஜவி காரம் நண்ணிநல் விவேகம் அற்றோர்க்கு இனையதே ஜனனம் ஆதி இன்னல்செய் கின்ற ஏது.
208. ஆதலால் ஆத்ம ரூபம் அறிந்தபண் டிதர்கள் எல்லாம் ஓதிய மனதே என்றும் ஓங்கிய அவித்யை என்பர் மோதிய காற்றி னாலே முகில்திரள் சுழல்வ தேபோல் ஈதினல் இந்த ஞாலம் யாவுமே சுழலும் அன்றே.
209. ஆதலால் முமுகூ வானேன் அலைவுறும் தன்ம னத்தைச் சூதிலா முயற்சி யாலே சோதிக்க வேண்டும் ஈது சோதனை செய்யப் பட்டுச் சக்தமா நிற்கும் காலே ஓதிய முக்தி சித்தி உளங்கையில் கனிநே ராமே.
210. வீடுறும் விருப்பத் தாலே விவிதமாம் விஷயத் தின்கண் ஏஷணை விட்டுக் கர்மம் யாவையும் துறந்துஅன் போடே நீடுறும் சிரவ னாதி நிஷ்டையில் நிற்ப வன்தான் மூடிய மனோவி காரம் முழுவதும் விடுத்தோன் ஆவன்.

இது சோதனை செய்யப்பட்டு சுத்தமாம்போது மோக்ஷம் கரதலக் கனிபோல் ஆகும்.

மோக்ஷ மாத்திரத்தி லுள்ள ஆசையால் இதர விஷய ஆசையை நிர்மூல மாக்கி சர்வ கர்மங்களையும் துறந்து சிரத்தையோடு நிரந்தரம் சிரவணாதி நிஷ்டனா யுள்ளவனே மனத்தின் சஞ்சல சுபாவத்தை நிவிருத்திப்பன்.

ஆதியந்தம் உள்ளதாய், பரிணாமியாய், துக்காத் மகமாய் த்ருஸ்ய விஷயமாய் இருத்தலின் இம் மனோமய கோசமும், திரஷ்டாவாய் [சாக்ஷியாய்]ப் பரமமாயுள்ள ஆத்மா ஆகாது.

[212-220] பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடிய புத்தியே விஞ்ஞானமய கோசம்; இது புருஷனுக்கு சம்சார காரணமாய், பிரகிருதி விகாரமாய், அனாதியாய், சித் பிரதி பிம்பத்தைச் சார்ந்து சகல விவகாரங்களையும் நிர்வகிக்கும் அகங்கார சுபாவான ஜீவரூபமாய், விருத்தியோடு கூடிய கர்த்தாவாய், ஞானக்ரியைகள் உள்ளதாய், சர்வதா [எப்போதும்] தேகேந்திரியாதிகளை நானென்றும் அவற்றின் ஆசிரம, தர்ம, கர்ம, குணங்களை என்னது என்றும் மிகவும் அபிமானித்து, பூர்வ வாசனைக்குத் தக்கபடி புண்ய பாப கர்மங்களைச் செய்து, அக் கர்மானுசாரமாய் ஊர்த்துவ அதோ [மேல், கீழ்] லோகங்களில் போவதும், வருவதுமாய் அலைந்து திரிந்து

211. பரவியே ஒடுங்க லாலும் பரிணாமி யாத லாலும்
விரிதுயர் வடிவ தாலும் விஷயமாம் தன்மை யாலும்
உரைமனோ மயகோ சந்தான் உணர்வுறும் ஆத்மா ஆகா
தெரிவுரு வான ஆத்மா திருசியப் பொருளா மோசொல்.

விஞ்ஞானமய கோசம்

212. போதஇந் த்ரியம் ஐந்தும் பொருந்திய புத்தி யேஇங்கு
ஓதுவிஞ் ஞான கோசம் உரைத்தஇக் கோசம் தானே
காதல்செய் விருத்தி யோடே கலந்ததாய்க் கர்த்தா வாகிச்
சாதுவே புருஷ னுக்குச் சம்சார ஏது வாகும்.

213. பகுதியின் விகாரம் ஆகி பரமசித் ப்ரதிபிம் பத்தின்
திகழ்வினைத் தொடர் வதாலே தியங்கிய கிரியை ஞானத்
தகைமையை உடைய தாகித் தாக்குதே காதி யின்கண்
அகம்அகம் எனவே என்றும் அறவுமீது அபிமா னிக்கும்.

214. அகம்எனும் சுபாவம் ஆகி அனாதியாம் கோசம் ஈதே
நிகிலமாம் விவகா ரத்தை நிருவகிக் கின்ற ஜீவன்
புகல்அறம் பாவம் யாவும் பூருவ வாச னைக்குத்
தகுவதாய்ச் செய்த வற்றால் தாக்கிய பயன்பு சிக்கும்.

215. விரிவுறும் கோசம் ஈது விசித்திர யோனி கட்டுள்
மருவியே கீழும் மேலும் மாறாது திரியும் மற்றும்
பரவிய ஜாக்கி ராதிப் பலவித அவஸ்தை மேவும்
பிரிவுறு சுகதுக் கங்கள் பெருகவே புசிக்கும் ஈதே.

216. தகவில்தே காதி தன்னில் தர்மகர் மம் கு ணங்கள்
அஃதின்கூச் சிரமம் ஆதி அகிலமும் எனதே என்று
மிகவும்ஈது அபிமா னிக்கும் மெத்தவும் பரமாத் மாவின்
தகைமையைக் கிட்ட லாலே தடையிலாது இதுவி ளங்கும்.

217. ஆதலால் ஆத்மா விற்குஈது அணுகிய உபாதி யாகும்
ஓதிய கரணங் கட்டுள் உளம்எனும் கரணத் தின்கண்
ஜோதியாய் இலங்கும் ஆத்மா சுத்தகூ டஸ்த னேனும்
ஈதினை மயலால் நான்என்று எண்ணியே பவத்தைச் சாரும்.

நானா விசித்திர யோனிகளில் கூடி, ஜாக்ர ஸ்வப்னாதி அவஸ்தைகள் உற்று, சுகதுக்கங்களாகிற அக்கர்ம பல போகங்களைப் புஜிக்கின்றது.

இவ் விஞ்ஞானமயாதி கோசங்கட்குள் ஹிருதயத்தில் கூடஸ்தனாய், சுயஞ் ஜோதியாய் ஸ்புரித்து (விளங்கி)க் கொண்டிருக்கும் ஆத்மா, சுபாவமாகவே ஏக சத்திய சர்வாத்மக பரிபூர்ண நிர்விகார பரமாத்மாவாய் இருந்தும், தன் சந்நிதான சாமீப்ய விசேஷத்தால் மிகவும் பிரகாசித்து நெருங்கின உபாதியா யிருக்கும் இவ் விஞ்ஞானமய கோச புத்தியின் அத்தியாச தாதாத்மியத்தால் (பொய்க் கூட்டுறவால்) மித்யா பரிச்சேதம் [மறைப்பு] அடைந்து, 'அக்கோசமே நான்' என்று, மண்ணின் வேராகக் குடத்தைக் காண்பது போலத் தன்னைத் தனக்கு அன்யமாகவும், கர்த்தா போக்தா ஆதியாக, அயவிகார முற்ற நிர்விகார அக்கினிபோல அவ் வுபாதியின் தர்மங்களைத் தான் அடைந்ததாகவும் மதித்து பிரமை யினால் சம்சாரத்தை அடைகின்றது.”

[221-236] என்று உரைத்த குருவை நோக்கி, “குருமூர்த்தி! பரமாத்மாவுக்குப் பிராந்தியா லேனும், மற்ற எதனாலேனும் அனாதி ஜீவபாவம் தோன்றிற்று எனின் அவ்வனாதி உபாதிக்கு அந்தமும் இல்லையாமே! இன்றெனின் ஜீவபாவமும் நித்தியமாய், சம்சார பந்தமும் நீங்காதே! அங்ஙனமாயின் இதன் மோக்ஷமுறல் எங்ஙனம்? இதனை அருள் செய்ய வேண்டும்” எனக் கேட்ட

218. ஞானமெய் யான ஆத்மா நவையில் கூடஸ்த னேனும்
ஈனவிஞ் ஞான கோசம் என்னும்இவ் உபாதி சேர்ந்தே
ஊனமாம் தாதான்மி யத்தால் ஒன்றுசெய் கர்த்தா போலும்
ஏனைஉண் போக்தா போலும் இலங்கிடும் எங்கும் மைந்தா.
219. நித்தமும் இந்த ஆத்மா நிகிலபூ ரணமே யேனும்
புத்தியின் தாதான்மி யத்தால் பொய்ப்பரிச் சேத மேவி
மித்யையாய்த் தன்னைத் தன்னின் மிகவுமே வேறய்க் காணும்
கொத்துறு மண்ணின் வேறய்க் குடத்தினைக் காண்ப தேபோல்.
220. புத்திர ஆத்மா என்றும் பூரண ஏக ரூபம்
ஒத்துள சுபாவ மேனும் உபாதியின் சம்பந் தத்தால்
அத்துடைத் தர்மம் தன்னை அநுசரித் ததுபோல் தோன்றும்
மெத்திய அயோவி காரம் மேவிய வன்னி யேபோல்.
221. என்னலும் குருவை நோக்கி ஈனமில் சீடன் கேட்பான்
பன்னிய ஆத்மா விற்குப் பகர்ந்தஇஜ் ஜீவ பாவம்
மன்னிய மயலா லேனும் மற்றுமே எவற்று லேனும்
துன்னிடு மேல்இ வற்றில் தோன்றிய சங்கை சொல்வேன்.
222. ஏதமாம் ஜீவ பாவத்து ஏதுவாய் இசைஉ பாதிக்கு
ஆதியில் லாத தாலே அழிவிலா தாக வேண்டும்
நாதனே அனாதிக்கு எல்லாம் நாசமும் இல்லை அன்றே
ஆதலால் ஜீவ பாவம் அழிவிலா நித்ய மாமே.
223. ஈதினா ல் இச்சம் சாரம் என்றுமே நீங்கா தாமே
ஆதலால் மோகூப் பேற்றை அடைந்திடு நீதி எங்ஙன்
நாதனே இந்தச் சங்கை நசிப்பதற்கு உத்த ரத்தை
ஓதிநீ அருளு கென்ன உத்தரம் குரவன் சொல்வான்.
224. விரிவுறு விவேகம் உற்றேய் விகிதமாய் வினவு கின்றய்
உரைசெயும் உத்த ரத்தை உளத்துடன் ஒருமை யாய்க்கேள்
கருதொணு மயலி னாலே கற்பனை யாவ வெல்லாம்
உரியநல் பிரமா ணத்தால் ஓர்ந்திடில் உண்மை யாகா.

சிஷ்யனைப் பார்த்து, “வித்வானான சிஷ்யா! நன்றாய்க் கேட்டனை. யான் கூறும் உத்தரத்தை சாவதானமாய்க் கேள். பிராந்தி மோகத்தால் கற்பிதமான வஸ்துக்களை எல்லாம் ப்ரமாணத்தால் [அடிப்படைத் தத்துவத்தால்] நன்றாக விசாரிக்குங்கால், ரஜ்ஜுவில் பிராந்தி காலத்தில் தோன்றி அப்பிராந்தி நாசத்தில் நாசமுறும் சர்ப்பாதிபுகள் போல, பிராந்தி யுள்ளவரை தோற்றும் அவை அப் பிராந்தி நீங்கவே யதார்த்த வஸ்து வாகாது அசத்தாய் நசித்தலால், அசங்க, நிஷ்கிரிய, நிர்க்குண, நிர்விகார, நிராகார, சச்சிதானந்த, பிரத்தியக் ஸாக்ஷி சொரூபமாய், ஆகாசத்தில் நீலாதி போலப் பிரமையாலன்றி ஒரு வஸ்து சம்பந்தமும் உறாத ஆத்மாவுக்கு பிராந்தி ஞானத்தால் வந்த புத்தி யாகிற அனாதி மித்யா உபாதியின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் கானல் ஜலம் போல் கற்பிதமான அசத்திய ஜீவபாவம், அனாதியே ஆயினும் வஸ்து வாகாமையின், அழுக்கு ஜலத்தின் அழுக்கை நீக்கவே நிர்மலமாய்த் தோன்றும் ஜலம்போல ஆத்ம-அநாத்ம விவேகத்தால் ஆத்மாவி னின்றும் அனாதி யவித்தை, அதன் காரிய அஹங்காராதி அசத்து உபாதிகளை நேதிசெய்து நீக்கும்போது நிர்மலமாய் சுயம் பிரகாசிக்கும் ஸ்ருதி சம்மத ப்ரஹ்மாத்மைக்கிய சத்திய ஞானத்தால் அப்பிராந்தி நசிக்கவே, அனாதி பிராகபாவம் அந்தமுறல் போலவும், ஜாக்கிரத்தில் சொப்பனப் பிராந்தி நஷ்டமாதல் போலவும் சமுலம் [அனாதி யவித்தையாதி உபாதிகளோடு]

225. ஒருவடிவு ஒருவி காரம் ஒர்செயல் ஒர்பற்று இன்றி
மருவிய ஆத்மா வின்கண் மன்னிய மயலால் அன்றி
ஒருபொருள் புணர்ச்சி யேனும் உண்மையாய் ஒன்ற மாட்டா
நிருமலக் ககனத் தின்கண் நீலபீதாதி யைப்போல்.
226. பிரிவறு சாக்ஷி யாகிப் பிரத்யக் உருவம் ஆகி
நிருமல நிருவி கார நிர்க்குண போதா னந்த
சொருபமாம் ஆத்மா விற்குச் சொல்லிய ஜீவ பாவம்
புரையுறு புத்தி தன்னின் பொய்ம்மயல் அதனூல் தோன்றும்.
227. ஒதிய நீதி யாக ஊனமாம் மயலி னாலே
சாதமாம் ஜீவ பாவம் சத்தியம் ஆகாது என்றும்
ஏதமாம் மயல் இறக்கில் ஈதுடன் இறந்து போகும்
ஏதெனில் வஸ்து வாகா இயல்பினால் அனக மைந்தா.
228. தோதக மயலி னாலே தோன்றிய பொருளுக்கு எல்லாம்
ஓதும்அம் மயலெம் மட்டோ உண்மையும் அந்த மட்டே
மோதிய ரஜ்ஜு சர்ப்பம் முதல்மயல் எனவே தோன்றிக்
காதுசெய் மயல்இ றக்கும் கணத்திலே இறக்கும் அன்றே.
229. கனமுறும் அவித்யை அத்தின் காரிய மான யாவும்
வினவிடில் அனாதி யேனும் வித்யைநன்று உதிக்கும் காலே
அனகனே அணுவும் இல்லாது அழிந்திடும் ஐயம் இல்லை
கனவுநல் நனவுறுங்கால் காணாமல் அழிவ தேபோல்.
230. ஆதியில் ப்ராக பாவம்* அநாதியே யான போதும்
ஓதிய அதற்கு நாசம் ஒப்பிய நீதி யேபோல்
சாதுவே அவித்யை ஆதிச்சஞ்சல உபாதி எல்லாம்
ஆதியில் லாத தேனும் அழிவதில் ஐயம் இல்லை.
231. ஊனமாம் புத்தி என்னும் உபாதியின் சம்பந்தத்தால்
ஈனமாம் ஜீவ பாவம் ஏகமாம் ஆத்மா வின்கண்
கானல்நீர் நிகரே யாகக் கற்பித மாத லாலே
ஆனஈது உண்மை யாகாது அநிர்வச நீயம் ஆமே.

* அபாவம் (இல்லாமை) நான்கு வகை. 1) மண்குடம் தோன்றுமுன் அக்குடத்தின் இன்மை ப்ராகபாவம் 2) குடத்தின் அழிவு-ப்ரத்வம் ஸாபாவம் 3) ஆடையில் குடம் இல்லை என்பது அந்யோன்யா பாவம் 4) வானில் தாமரை எப்போதும் இல்லை என்பது அத்யந்தா பாவம்.

நாசமடையும். ஆத்ம-அநாத்ம விவேகத்தால் உண்டான சத்திய ஞானத்தா லன்றி மற்றவையால் அசத்திய ஜீவபாவ பந்த மோக்ஷம் உண்டாகாததால், நீயும் விவேகித்து அகங்காராதி யசத்துக்களை அகற்று.

இந்த விஞ்ஞானமய கோசமும் விகாரியாய், ஜடமாய், பரிச்சின்னமாய், த்ருஸ்யமாய் வியபிசாரியாய் (ஒருபடித்தா யிராததாய்) இருத்தலின் சிரேஷ்டமான ஆத்மா வாகாது. அநித்யம் நித்தியம் ஆகுமா?

[237-240] ப்ரஹ்மானந்தப் பிரதிபிம்பத்துடன் கூடின அவித்யா விருத்தியே ஆனந்தமய கோசம். ஜாக்ர ஸ்வப்னங்களில் இஷ்டம் உண்டாகும்போது தோன்றிப் பிரியம், மோதம், பிரமோதம் [விஷய தரிசன, லாப, அனுபவத்தால் முறையே யுண்டாகும் சந்தோஷம்] என்னும் பேதத்தால் சகல ஜீவர்களாலும் ஸ்வல்பமாய் அனுபவிக்கப் பட்டு, சுழுப்தியில் பிரயத்தனம் இன்றியே ஆனந்தமயமாய் அனுதினம் சுகிப்பதால் விசேஷமாய் அனுபவிக்கப் படுவதான இவ் வானந்தமய கோசத்தின் பூர்ண அனுபவமே ஸாதுக்களாகிய விவேகிகள் சர்வதா அடைவதாம். ஸோபாதியாய் [உபாதியுடன் கூடியதாய்], பிரகிருதி விகாரமாய், புண்ணிய காரியமாய், விகார சங்காதங்களின் உட்பட்டதாய் இருத்தலின் இவ் வானந்தமய கோசமும் பரமமான ஆத்மா வாகாது.

232. புத்தியோ டேபு ணர்ச்சி பூரண ஆத்மா விற்கு
மித்தியா ஞானத் தாலே மேவிய தாத லாலே
சத்திய ஞானம் ஒன்றால் சாற்றிய புணர்ச்சி நீங்கும்
புத்திர மற்றொன் றுலப் புணர்ச்சிதான் நீங்காது என்றும்.

233. நித்தமாம் பரஜீ வைக்ய நிகழ்த்திய ஞானம் தானே
சத்திய ஞானம் என்று சம்மதம் சுருதிக்கு எல்லாம்
சுத்தமாம் ஆத்மா னாத்ம் சொரூபநல் விவேகத் தாலே
அத்திற ஞானம் உண்டாம் ஆதலால் விவேகம் செய்க.

234. மலம்உள ஜலத்தி னின்று மலத்தினே நீக்கும் காலே
ஜலம்அது நிமலம் ஆகி ஜகத்தினில் தோன்று மாறே
நிலையுறு தன்னாத் மாவில் நின்றுஅகங் காரம் ஆதிப்
பலவித அசத்தை நீக்கில் பரமமாய் ஆத்மா தோன்றும்.

235. ஆதலால் அகங்கா ராதி அகிலமாம் அசத்தையுந்நன்
நீதியாம் ஆத்மா நின்று நித்தமும் நீக்க வேண்டும்
ஓதுவிஞ் ஞான கோசம் உண்மையாம் ஆத்மா வாகாது
ஏதெனில் அனக மைந்தா ஏதுவை இயம்பக் கேளாய்.

236. சாதுவே விகாரி யாலும் ஜடமதாம் தன்மை யாலும்
தீதுஅள வுடைய தாலும் த்ருஸ்யம் ஆவ தாலும்
ஏதுமே நியமம் இன்றி இதுவிப சாரி யாலும்
ஆதியாம் ஆத்மா வாகாது அநித்யம் நித்யம் ஆமோ.

ஆனந்தமய கோசம்

237. பரமமாம் ஆனந்தத்தின் பதிபிம்பம் அதனைச் சார்ந்த
உருவமாம் அவித்யை வ்ருத்தி ஓதும்ஆ னந்த கோசம்
ப்ரியமோ தப்ர மோதப் பிரிவுடைத் தாகி இஷ்டம்
மருவிடும் போது உதிக்கும் மற்றகா லத்தொ டுங்கும்.

238. யாதொரு கோசம் தன்னில் யாவரும் முயற்சி இன்றி
ஓதும்ஆ னந்தம் மெய்யாய் ஒன்றிநித் யம்சுகிப்பர்
போதனே அக்கோ சத்தின் பூரண அருப வம்தான்
சாதுவாம் அறிஞ ருக்கே சந்ததம் சார லாகும்.

[241-243] இப் பஞ்ச கோசங்களையும் ஆத்மா அன்றென நீக்குங்கால் அவ் வபவாதத்தின் முடிவில் இவற்றின் விலக்ஷணமாய், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாய், சுயஞ்ஜோதியாய், நிர் விகார நிரஞ்ஜன நித்ய போதானந்த சொரூபமாய், த்ருஸ்ய கடமு மாகாது அதன் தர்மமு முருது அதனை அறிந்து கொண்டிருக்கும் தேவ தத்தனைப் போல, த்ருஸ்ய பஞ்சகோசங்களும் ஆகாது அவற்றின் தர்மமும் அடையாது அவற்றை அறிந்து கொண்டு ஏகமாய் மிஞ்சித் தோன்றும் இவ் வாத்மாவையே 'அஹம்' என அறிய வேண்டும்" என்று உரைத்த குருவைப் பார்த்து சிஷ்யன்,

8. ஜீவப்ரஹ்ம ஐக்யவியல்

[244-260] "குருவே! இப் பஞ்சகோசங்களும் சுத்த மித்தை யென யூகத்தால் நேதி செய்து நீக்கியபின், சுத்த சூன்யமன்றி 'நான்' என்று ஒன்றும் காணாமே! ஆதலால், 'அஹம்' என்று அறியத்தக்க ஆத்மவஸ்து வேறேதிருக்கின்றது?" என்று வினவ, குரு, "வித்வானான சிஷ்யா! நீ விசாரத்தில் ஸமர்த்தன் ஆதலால் உண்மை சொன்னாய்.

எது எதனை 'இது' என அறிகின்றதோ அது அதற்கு சாக்ஷி; அறியாதது சாக்ஷியன்று என்னும் நியாயத்தால், அஸ்திரமாய் நானூரூப விகாரத்தோடு கூடிய அஹங் காராதி த்ருஸ்ய வஸ்துக்களின் பாவத்தை (இருப்பை)யும், அவற்றின் அபாவ ரூபமான சூன்யத்தையும் இவற்றின் மேல் ஞான சொரூபமாய் இருந்தறிவதால் அவற்றின்

239. அனகனே சுஷுப்தி யின்கண் ஆனந்த மயகோ சத்தின் அனுபவம் மிகவும் தோன்றும் அகிலமாம் ஜீவ ருக்கும் இனையதின் அனுபவம்தான் இஷ்டநோக்காதி* யாலே சொனகன நனவு கட்டுகள் சொற்பமாய்த் தோன்றா நிற்கும்.

240. பரவுசோ பாதி யாலும் பகுதியின் விகாரத் தாலும் கருதிய புண்ணி யத்தின் காரியம் ஆத லாலும் தரமுறு விகாரக் கூட்டம் தன்னில் உட்பட்ட தாலும் மருவும் ஆனந்த கோசம் மாசிலா ஆத்மா ஆகா.

மீண்டும் பஞ்ச கோசங்களின் விசாரம்

241. திருசிய கடம் உணர்ந்து திகழ்ந்திடும் தேவ தத்தன் மருவுமக் கடமும் ஆகான் மற்றதின் தர்மம் மேவான் பரிசுபோல் பஞ்ச கோசப் பகுப்பினை உணரும் ஆத்மா மருவும் அக் கோசம் ஆகா மற்றதின் தர்மம் மேவா.

242. பரவிய பஞ்ச கோசப் பகுப்பினை யுகத் தாலே புரையற அபவா தித்தால் புரிந்த அவ் அபவா தத்தின் மருவிய அவதி யாகி மாசிலா அகண்ட போத உருவமாய் சாக்ஷி தானே ஒருமையாய் மிஞ்சித் தோன்றும்.

243. விரிவுறு பஞ்ச கோச விலக்ஷண உருவம் ஆகிக் கருதிய அவஸ்தை மூன்றின் கரியதாய் நிர்வி கார நிர்மல போதா னந்த நிலைமையாம் இவ்வாத் மாவை அரியனே விவேகி யானேன் அகம் என அறிய வேண்டும்.

விக்ஞேய விஷயமான வினா

244. என்ன ஆசானே நோக்கி ஏதமில் சீடன் சொல்வான் சொன்ன இப் பஞ்ச கோசம் சுத்தமாய் மித்யை என்றே உன்னிநான் ஊகத் தாலே ஒதுக்கிய பின்னர் ஐயா மன்னுகு னியமே அன்றி மற்றொதும் இங்குக் காணேன்.

245. ஆதலால் விவேகி ஆனேன் அகம் என அறியும் வண்ணம் ஏதுதான் வஸ்து இங்கு உண்டு இதை இசைத்து அருளு வாய் என்று ஒதிய சீட னுக்கு இவ் உத்தமக் குரவன் சொல்வான் சாதுவே விசார மீது சதுரன்நீ உண்மை சொன்னாய்.

* இஷ்டம், நோக்கமாதி... = ப்ரியம்; மோதம்; ப்ரமோதம் - அதாவது, ஆனந்தமய கோசத்தின் அனுபவமே நனவு, கனவுகளின் விஷயா னந்தமாக ஒன்றிலொன்று உயர்வுதாழ்வாக அனுபவிக்கப்படுகிறது.

சாஶ்யாய், மேலே தன்னை யறிதற்கு ஒன்றின்றித் தன்னைத் தன் தேஜஸால் தான் தானே அறிவதால் தனக்கும் சாஶ்யாய் இருந்து, ஜாக்ர ஸ்வப்ந சுழுப்திகளில் ஏகமாய், பிரத்தியகாத்மாவாய், ஹிருதயத்தில் 'அஹம், அஹம்' என்று ஸதா தானாகவே ஜ்வலித்துக்கொண்டு இருக்கும் நித்திய ஞானானந்த ஆத்மாவை அதி சூக்ஷ்ம புத்தியால் 'அஹம்' (நான்) என்று அறிவாயாக [250-251].

மூடன், கட ஜலத்தில் தோன்றும் சூரியப் பிரதி பிம்பத்தை சூரியன் என்பான்; விவேகி, கடம் ஜலம் பிரதி பிம்பம் இவற்றை விட்டு, ஆகாசத்தில் ஏகமாய்த் தாக்கற்று இம் மூன்றையும் பிரகாசிப்பித்து சுயம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் சூரியனை உள்ளபடி அறிவான். அதுபோல, அஞ்ஞான மூடன், பிராந்தியால் தேகத்தின்கண் புத்தி உபாதியில் தோற்றும் ஆத்மப் பிரதிபிம்ப ஜீவனை அஹமென்று எண்ணுவன்.

விவேக ஞான வித்வான், தேகம் புத்தி சிதாபாசம் இவற்றை விட்டு, ஹிருதய ஆகாசத்தில் ஏகமாய், இவையாவும் அறிந்துகொண்டு நித்தியமாய், சர்வத்திலும் நிறைந்து அச் சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பித்து சூக்ஷ்மமாய், வியாபகமாய், ஸத் அஸத்துக்கு விலக்ஷணமாய், உள்வெளி யின்றிச் சுயம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் அகண்ட ஞான சொரூபமான தன் நிஜரூப ஆத்மாவை நன்றாய் விசாரித்து அறிந்து அதனால் நிர்மலனாய், ஜனன மரணாதிகளற்று, ஒன்றாலும் பயமின்றி, துக்கரகிதனாய், நிச்சலானந்தகன சொரூபம் ஆகின்றான்.

விக்ரேய சொருபத்தைக் கூறல்

246. விரிவகங் காரம் ஆதி விகாரம்மற்று அவற்று அபாவம்
 இருமையாம் இவற்றை எல்லாம் இங்குயாது உணரும் யாதை
 ஒருபொருள் உணராது அந்த உணர்வுரு வான சாக்ஷிப்
 பொருளினை மிகவும் நுண்மைப் புத்தியால் உணர்தி மைந்தா.
247. எதுஎது எதனால் இங்ஙன் இதுவென அறிய லாகும்
 அதுஅது அதனைச் சாக்ஷி யாகவே அடைந்து நிற்கும்
 எதுவுமே அறியாது அத்தில் என்றுமே சாக்ஷி ஆகா
 சதுரனே இவித மாகச் சார்ந்திடும் நீதி எங்கும்.
248. யாதினால் இந்த ஆத்மா என்றுமே தன்னால் தானே
 நீதியாய் இலங்கா நிற்கும் நித்யமும் ஆத லாலே
 சாதுவே தன்னைத் தானே சாக்ஷியாய் அடைந்து நிற்கும்
 ஆதலால் சூனி யத்தை அறிந்திடும் நீயே ஆத்மா.
249. சூனியத்து அப்பா லாகச் சொல்லிய ஆத்மா விற்கு
 மேனிலை யாக ஒன்று மேவியது இல்லை என்றும்
 ஆனதால் அறிபொ ருட்கும் அறிபடாப் பொருளி னுக்கும்
 மேனிலை அறிவே மெய்யாய் மேவிய ஆத்மா நீயே.
250. சாதுவே எந்த ஆத்மா ஜாக்ரம் ஆதி யின்கண்
 * ஓதிய ப்ரத்ய காத்ம உருவமாய் நான்நான் என்று
 ஜோதியாய் உளத்தில் என்றும் ஜொலித்திடும் ஏக மாக
 ஆதியாம் அவ்வாத் மாவை அகம்என அறிநீ என்றும்.
251. வித்தர விகார முற்று விவிதமாய்த் தோன்றி நின்ற
 * அஸ்திர அகங்கா ராதி அகிலமும் நேரே கண்டு
 நித்தியா னந்த சித்தாய் நிகழ்ந்திடும் நின்னாத் மாவைப்
 புத்திர சூக்ஷ்ம மான புத்தியால் உணருள் ளத்தே.
252. கடஜலம் தன்னில் கண்ட கதிரவன் ப்ரதிபிம் பத்தை
 மடமையால் மூடன் ஆனேன் மார்த்தாண்டன் என்ப தேபோல்
 உடலுறும் புத்தி யின்கண் உதித்தசித் ப்ரதிபிம் பத்தை
 அடைவுறும் மயலால் மூடன் அகம்என அபிமா னிப்பன்.

* பக்கம் 16 அடிக்குறிப்பைப் பார்க்கவும்.

ஸ்த்ய ஞான அனந்த ஆனந்த ஏகரஸ நித்திய நிரந்தர ஸ்வதஸித்த சுத்த பிரத்தியக் அபின்ன ப்ரஹ்மத்தை உள்ளவாறு அகமென அனுபவமாயறிந்த ஞானி மீண்டும் இச் சம்சாரம் அடைதலின்றி அவ்வத்வைதானந்தப் ப்ரஹ்மமே யாவதால், 'ப்ரஹ்மாஹம்' என்னும் ப்ரஹ்மாத் மைக்கிய ஞானமே சம்சார பந்தத்தி னின்றும் முக்திபெற முக்கிய காரணம்.

இந்த ப்ரஹ்மாத்ம ஞானத்தை யன்றி பவபந்த மோக்ஷத்தில் முமுகுஷுவுக்கு வேறு வழியில்லை யாதலால், நீயும் 'அஹம் ப்ரஹ்மம், ப்ரஹ்மாஹம், பிரஹ்மை வாஹம்' என்று உன்னை அனுபவமாய் எப்போதும் அறி.

பஞ்சீகரணம்.

(விவேக சூடாமணி பாடல் 84-ல் உள்ள பஞ்சீகரண விவக்காய் படம்.)

	1 ஆலாயம்	2 ஸயு	3 அக்ஷி	4 நம்	5 நுமி
I					
II					
III					
IV					

விபரம்

நன் மாத்தி
ரைகள்
(சூத்திரம் 100)

இரண்டாக
யிசின் தன

யிசின் து
விட்டன

ஒருபாதி
அப்படியே
மறுபாதி
கால் காலாக

ஒரு பாதி
யுடன் மறு
பாதிகளின்
அரைக்கால்
ஸரைக்கால்
பாகம்

இணைத்து.
(சூத்திரம் 100)

253. கோதிலா விவேகி யானேன் குடம்ஜலம் ப்ரதிபிம் பங்கள் யாதுமே விட்டு விண்ணில் ஏகமாய்ப் பொதுவே ஆகி ஓதிய இவைகள் மூன்றும் ஒளிர்விப்ப னாகித் தானே ஜோதியாய் கதிரோன் தன்னைச் சுத்தமாய்க் காண்ப தேபோல்.
254. போதமார் விவேகி தேகம் புத்திசித் ப்ரதிபிம் பங்கள் யாதும்விட்டு இதய விண்ணில் ஏகமாய் யாவும் காணும் ஜோதியாய் அகண்ட போதச் சொருபமாய்ச் சத்அசத் திற்குப் பேதமாம் தன்னாத் மாவைப் பிரித்துநன்று அறிய வேண்டும்.
255. நித்தமாய் விபுவும் ஆகி நிகில பூரணமும் ஆகி மெத்தவும் நுண்மை ஆகி மேவும்உள் வெளிகள் இன்றிப் ப்ரத்யக் ஆத்மா வாகப் பிறங்கிய பரமாத் மாவை புத்திர விவேகி யானேன் புலமுற அறிய வேண்டும்.
256. நித்தமும் தன்ஆத் மாவை நிலைமையாய் அறிந்த ஜீவன் சுத்திய பாவம் அற்றேன் சுழலுறும் விகாரம் விட்டோன் மெத்திய துயரம் அற்றேன் மிகவும்ஆ னந்தம் பெற்றேன் எத்தினும் பயம்இ றந்தோன் ஏகமாம் பதம்அ டைந்தோன்.
257. நல்லன முமுக்ஷு வுக்கு நவின்றஇவ் ஆத்ம ஞானம் அல்லது பவபந் தத்தை அகற்றிஆ னந்த முக்தி செல்லஓர் நெறியும் இல்லைச் செப்பினம் உண்மை யாக அல்லல்தீர் ஆத்ம ஞானம் ஆதலால் அடைதி மைந்தா.
258. பிரம்மமே நான்என்று இந்தப் பேதம்இல் ஞானம் தானே பரவிய மோக்ஷத் திற்குப் பரமகா ரணம்ஏது என்னில் ப்ரம்மமே அறிந்த ஞானி பேதம்எல் லாம்வி டுத்துப் பிரிவில்ஆ னந்த அந்த ப்ரம்மமே ஆவ தாலே.
259. பிரம்மமே ஆன ஞானி பின்னர்இச் சம்சா ரத்தை மருவிடான் ஆத லாலே மாசற முமுக்ஷு வானேன் ப்ரம்மநான் ப்ரம்ம மேநான் ப்ரம்மமே நான்என்று இங்ஙன் ஸ்திரமதாய் ப்ரம்மம் தன்னைத் தினமுமே அறிய வேண்டும்.

[261-276] இந்த ப்ரஹ்மம், தன்னில் வேறு வஸ்து இன்மையின் பரமாத்வைதமாம். மிருத் காரிய கும்பத்திற்கு மண்ணுருவத்தை யன்றி வேறு ரூபம் இன்மையின், மண்ணை யன்றி யன்யமாய்க் கடத்தைக் காட்ட எவனும் சமர்த்தன் ஆகாமையால், மோகத்தாற் கற்பிதமாய் நாம மாத்திரமாய் இருக்கும் அசத்திய கும்பம் சத்திய மண் மாத்திரமாய் அதற்கு அற்பமும் பின்ன மின்றி இருத்தல் போலவும், அதிஷ்டானத்தில் கற்பிதமாய் அன்யம் போல் தோற்றும் யாவும், பிராந்தியால் அதிஷ்டானமே ஆரோபம் எனத் தோன்றலால், ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம்போல் உண்மையில் இன்றி சுத்தப் பொய்யாகத் தோற்றும் அவை, ஆரோப ரஜதம் தன் அதிஷ்டான சுக்திக்கு அன்யமின்றி அச் சுக்தியே ஆதல்போல் அவ் வதிஷ்டானத்திற்கு அன்யமின்றி அதிஷ்டானமே யாதல் போலவும், பிராந்தின மூடனுக்கு, அஞ்ஞானப் பிரமையால் நானூருப இச்சர்வ ஜகமாய் எதுவெது த்ருஸ்யமாய் சத்தியம் போல் தோன்று கின்றதோ, சாதுவே!

யதார்த்த ஞான தசையில் ப்ரஹ்ம காரியமாய் அவ் வதிஷ்டானப் ப்ரஹ்மத்தில் கற்பிதமாய் அன்யமாய் சத்யம் போல் தோற்றும் அச் சர்வமும், பிராந்தியால் அதிஷ்டான ப்ரஹ்மமே ஆரோப ஜகம் எனத் தோற்றலால், நாம மாத்ரமாய் அற்பமும் ஓர் பொருளாய் இராது சுத்த மித்தையாய், அவ் வதிஷ்டான ப்ரஹ்மத்திற்கு அன்யமாகாது உதயாஸ்தமன ரஹித அச் சச்சிதானந்த ப்ரஹ்ம மாத்ரமாகவே இருக்கின்றது.

260. சத்திய ஞானஆ னந்தச் சந்ததஆ னந்த மாகி
நித்திய சுத்தம் ஆகி நிகழ்வதச் சித்தம் ஆகிப்
ப்ரத்யக் அபின்ன மாகிப் பிரிவற நிறைந்து நின்ற
வஸ்துஏது அதுவே மைந்தா வரமான ப்ரம்மம் ஆகும்.

ஐகத்மீத்யா தத்துவம்

261. பன்னிய ப்ரம்மம் ஈது பரமஅத் வைதம் ஆகும்
தன்னினில் வேறாய் ஒன்றும் தான்இலாத் தன்மை யாலே
பின்னம்இல் பரமார்த் தத்தைப் பேணிநன்று அறியும் காலை
அன்னியம் எனும் அனைத்தும் அனுவுமில் லாத தாமே.

262. யாதுஇது சகல ஞாலம் என்பதாய் நானு வாக
தீதுசெய் அஞ்ஞா னத்தால் த்ருஸ்யம் போலத் தோன்றும்
சாதுவே அவைஅ னைத்தும் சகலகற் பனையும் அற்ற
போதஆ னந்த உண்மைப் பூரண ப்ரம்ம மேயாம்.

263. கனமுடைத் தான மண்ணின் காரிய மான கும்பம்
அனகனே மண்ணே அன்றி அற்பமும் பின்னம் அல்ல
வினவிடில் கும்ப ரூபம் வீங்கிய மண்ணின் ரூபம்
தனையலால் வேற தாகத் தான்இலாத் தன்மை யாலே.

264. விரிவுறு மண்ணே அன்றி வேறதாய்க் கடத்தைக் காட்ட
ஒருவனும் சமர்த்தன் இல்லை உலகினில் அதனால் கும்பம்
கருதொணு மோகத் தாலே கற்பிதம் பொய்யே மற்று
மருவிய அதுதான் நாம மாத்திரம் மண்ணே உண்மை.

265. சாற்றிய நீதி யேபோல் சத்திய ப்ரம்மத் தின்கண்
தோற்று காரியம் அனைத்தும் துகள்இலா ப்ரம்ம மேயாம்
ஏற்றிய ப்ரம்மம் அல்லால் எவளவும் வேறே இல்லை
தேற்றமாய் உசாவில் எங்கும் திகழ்வது ப்ரம்மம் தானே.

266. கனபர ப்ரம்மம் அல்லால் கற்பித மான ஞாலம்
தினையள வேனும் வேறாய்த் திகழும்என்று உரைப்போர்க்கு எல்லாம்
அனகமோ காந்த காரம் அற்பமும் அகல வில்லை
அனையவர் சொல்வது எல்லாம் அசத்தியம் துயில்வோர் சொல்போல்.

அன்றியும், ப்ரஹ்மத்திற்கு அன்யமாய் ஜகம் சத்தியமாய் இருக்கிறதெனின் ப்ரஹ்மத்தின் பரிபூர்ணத்வத்திற்கு ஹானியும், 'இப்பிரபஞ்சம் அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே' என்றுரமாய் அதர்வண ஸ்ருதியில் கூறும் வேதத்திற்கு அப்பிரமாணத்வ ஸித்தியும், 'சர்வ பூதங்களும் என்னில் இல்லை; ஏகனும் யானும் அவற்றில் இல்லை' என்று உரைத்த சர்வஜ்ஞான ஈசுவரனுக்கு அசத்திய வாதித்வமும் வரும். இம் மூன்று தோஷங்களும் ஸாதுக்களான மகான்களுக்கு சம்மத மாகாது. அதுவுமன்றி சுழுப்தியிலும் ஜகம் சிறிதும் தோன்றாது, முற் கூறியபடி விசாரிக்கில் சொப்பன ஜகம்போல வெறும் பொய்யாய்ப் போதலின், அங்ஙனம் கூறும் மோகமற அம்மூடர் வசனம் தூங்குவோனது பிதற்றல்போல் அசத்தியமாம்; அதனால் ப்ரஹ்மமே எங்கும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது.

267. இதுஎனும் ஜகம்அ னேத்தும் ஏகமாம் ப்ரம்ம மேஎன்று
அதர்வண உபநி ஷத்தின் அதிசய மான வாக்கும் *
ஸ்திரமதாய்ச் சொல்வ தாலே திருசிய ஜகம்அ னேத்தும்
உதயஅஸ் தமனம் இன்றி ஒளிர்ந்திடும் ப்ரம்ம மேயாம்.
268. கனமதாம் அதிஷ்டா னத்தில் கற்பித மான யாவும்
வினவில்அவ் அதிஷ்டா னத்தை விட்டுவேறு உருவம் ஆகாது
அனகஆ தலினால் ஞாலம் அகிலமும் ப்ரம்மம் என்று
சொனஅதிஷ்டான மேயாம் சொற்பமும் வேறுஆ கா தே.
269. ஜகம்இது மெய்யாம் ஆகில் சத்திய ப்ரம்மத்திற்குப்
புகல்பரி பூரணத்வம் போயிடும் வேதத் திற்கு
மிகவுமஅ ப்ரமா ணத்வம் மேவிடும் பரசி வற்கும்
இகலசத் தியவா தித்வம் எய்திடும் இவைநன்று அன்றே.
270. சாதுவே குற்ற மூன்றும் சகித்திடார் மேலோர் யாரும்
ஈதுஈ சன்ம னத்தும் இசைந்ததுஅன்று எதலால் என்னில்
ஏதுமே அறிந்த ஈசன் எவையுமே என்னில் இல்லை
யாதினும் நானும் இல்லை ஏகன்நான் என்ப தாலே.
271. பின்னரும் ஜகம்மெய் யாலால் பிரிவிலா சுஷுப்தி யின்கண்
அன்னது தோன்ற வேண்டும் அணுவுமே தோன்றாது அத்தால்
பன்னிய ஜகம்அ னேத்தும் பார்க்கும்போது இலவே இல்லை
பின்இலாச் சொப்ப னத்தில் பிறங்கிய ஜகத்தி ரள்போல்.
272. ஆதலால் ப்ரம்மத் தின்கண் அன்னிய ஜகமே இல்லைப்
பேதமாய்த் தோன்றல் பொய்யே பெருங்கயிற்று அரவுஅ தேபோல்
ஓதொனூ ஆரோ பத்திற்கு உண்மையும் உண்டோ மாலால்
ஆதியாம் அதிஷ்டா னம்தான் ஆரோபம் எனவே தோன்றும்.
273. பித்தனும் மூட னுக்கு ப்ரமையால் காண்பது எல்லாம்
வித்தர ப்ரம்ம மேயாம் வெள்ளிசுத் திகையே அன்றே
சத்திய ப்ரம்மம் தானே ஜகம்எனக் காண்ப தாலே
வஸ்துவாய் ஜகம்உண்டு என்னல் வாக்குமாத் திரமே யாகும்.

* ப்ரஹ்மை வேதம் விஸ்வமிதம் வரிஷ்டம் (இந்த உலகம் உயர்ந்த
ப்ரஹ்ம வடிவமே) - அதர்வணவேத, முண்டகோபநிஷத்.

அத்விதீயமாய், அருப அக்கிரிய அவ்யக்த அவ்வியய அப்பிரமேய ஆதியந்த ரஹித சத்திய சாந்த பரிசுத்த ஆனந்தரஸ சொரூபமாய், மாயையால் செய்யப்பட்ட சர்வ பேதங்களும் இன்றி நித்ய, நிரந்தர, நிஷ்கள, நிரஞ்ஜன, நிர்நாம, நிர்விகல்ப, சுயஞ்சோதியாய், ஞாதிரு ஞான ஞேய மென்னுந் திரிபுடி சூன்ய கேவல அகண்ட சின்மாத்ரமாய் சதா பிரகாசிக்கும் இந்த பரப்பிரஹ்ம தத்துவத்தை ஞானிகள் அறிகின்றார்கள்.

[277-291] சிஷ்யனே! பற்றவும் விடவும் கூடாததாய், மனவாக்குகட்கு அகோசரமாய், அப்பிரமேயமாய், ஆதியந்த மற்ற அப் பரிபூர்ண ப்ரஹ்மமே நாமும், நீயும், மற்ற ஜீவர்களும். இவ்வாறு சோதிக்கப்பட்டுத் 'தத்' 'துவம்' பதங்களால் அறியப் பட்ட ப்ரஹ்ம ஜீவர்க்கு, 'தத்வமஸி' மகாவாக்கியமும், இன்னும் அனேக மகா வாக்கியங்களும் முறையே, ஈசுவரனது மாயை யாதியும், ஜீவனது பஞ்ச கோசங்களும் என்னப்பட்ட கற்பித அசத்திய காரண காரிய உபாதிகளால், சூரியனும் மின்மினியும், ராஜனும் சேவகனும், சமுத்திரமும் கிணறும், மேருவும் அணுவும் போன்று விரோத தர்மங்க ஞற்று ஏகத்துவ முறாத வாச்சி யார்த்தத்தால் ஐக்கியங் கூறாமல் லக்ஷணைகளில் இங்கு பயனின்றிய ஐகதி, அஐகதி (விட்டது, விடாதது) களைவிட்டு ஐகதஐகதி (விட்டுவிடாத) லக்ஷணையால், 'ஸோயம் தேவதத்த:*

* ஸோயம் தேவதத்த:- ஸ அயம் தேவதத்த:- இவனே அந்த தேவ தத்தன் (இதன் விளக்கம் அடுத்த பக்கத்தில் உள்ளது).
பாடல் 279. வாதகம் = மாறுபாடு, விரோதம்; வாச்சியப் பொருள் = நேர்ப் பொருள்.

பிரம்ம சொருபம்

274. சாற்றிய ஏது வாலே சத்தியம் ப்ரம்மம் மேலாய்த்
தோற்றும்அத் வைத மாகும் தூயசித் கனமும் ஆகும்
மாற்றும்ஓர் மலம்இ லாதாம் ஆதிஅந் தம்பெ ருதாம்
ஏற்றும்ஓர் செயல்இ லாதாம் என்றுமே சாந்தம் ஆகும்.
275. பரமஆ னந்த மாகும் பங்கமார் மாயை செய்த
பிரிவுயா தும்பெ ருதாம் பேதியா நித்யம் ஆகும்
அருவஅவ் யக்தம் ஆகும் அப்ர மேயம் ஆகும்
கருதும்ஓர் கலையி லாதாம் காட்டும்ஓர் பெயர்இ லாதாம்.
276. ஒருமையாய் ஒருவி காரம் ஒன்றிடா ப்ரம்ம ஜோதி
சருவதா விளங்கா நிற்கும் சஞ்சல ஞாது ராதித்
திரிபுடி யாதும் இன்றித்ருஸ்ய விகல்பம் அற்ற
பிரிவிலா அகண்ட சித்தே ப்ரம்மம்என்று அறிவர் மேலோர்.
277. உரியனே தள்ளக் கூட்ட வொணாததாய் மனது வாக்கால்
பரவியே கோச ரிக்கப் படாததாய் அறிவ தற்குஇங்கு
அருமையாய் ஆதி அந்தம் அற்றஅவ் அகண்ட மான
ப்ரம்மமே நாமும் நீயும் பிறிதுள ஜீவ ருங்காண்.
- * தத்வமணி மகாவாக்ய விவேகம்
278. இத்திறம் சோதிப் புற்ற இப்பர ப்ரம்ம ஜீவர்
தத்துவம் பதங்க ளுக்குத் தகைமையாம் பொருள்கள் ஆகும்
நித்தமும் அவர்க ளுக்கு நிலைமையாம் ஐக்கி யத்தைத்
தத்துவ மசியாம் வாக்குத் தடையறச் சாற்றும் நன்றாய்.
279. சாதுவே சாம வேதம் சார்மகா வாக்கி யத்தால்
பேதமை யாவும் போக்கப் பிரிவறப் பேசப் பட்ட
ஏதமில் ஐக்கி யந்தான் லக்ஷியப் பொருள்கட்கு ஆகும்
வாதகம் இருப்ப தாலே வாச்சியப் பொருள்கட்கு இல்லை.
280. பருவத அணுக்கள் போலும் பானுமின் மினிகள் போலும்
அரசசே வகர்கள் போலும் ஆழிகூ பங்கள் போலும்
விரிவுறு வாச்சி யங்கள் விரோதமே மேவ லாலே
பிரிவிலா ஐக்கிய த்தைப் பெற்றிடா அவைகள் என்றும்.

* நான்கு மகாவாக்யங்கள் 1) ப்ரக்ஞானம் ப்ரஹ்ம-ரிக்வேத, ஐதரேய உபநிஷத் 2) அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி-யஜுர்வேத, ப்ரகதாரண்யம் 3) தத்வமணி- சாமவேத, சாந்தோக்யம் 4) அயம் ஆத்மாப்ரஹ்ம- அதர்வணவேத, மாண்டுக்க்யம்.

[பாடல்கள் 278 - 290: தத்வமஸி, ஜீவ ப்ரஹ்ம ஐக்ய, லக்ஷணைகளின் விளக்கம்: 'கங்கையில் கிராமம்' என்றால் கங்கை நதியுடன் தொடர்புடைய கங்கைக் கரையில் என்று பொருள் கொள்கிறோம். கங்கையை விட்டு கரையை ஏற்பதால் இது விட்டலக்ஷணை - ஜஹல் லக்ஷணம் எனப்படும். 'விறகு வெட்டி வந்தான்' என்றால், விறகு வெட்டியான "கண்ணன்" வந்தான் என்று சேர்த்துப் பொருள் கொள்கிறோம். கண்ணன் வந்தான் என்று மட்டும் கூறினால் எந்தக் கண்ணன்? என்ற கேள்வி எழும். எனவே விறகு வெட்டி என்ற சொற்பொருளை விடாமல் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இது விடாத லக்ஷணை - அஜஹல் லக்ஷணம் எனப்படும். 'ஸோயம் தேவ தத்த:' - அந்த தேவதத்தன்தான் இவன் என்றால் மயிலையில் நாம் பார்த்த அந்த தேவதத்தன்தான், இப்போது தஞ்சையில் இருக்கிறான் என்று சொல்வதற்காக, அவன் வசிக்கும் இடங்களாகிய மயிலையும் தஞ்சையும் விடப்படும் அதேசமயம் விடப்படாமலும் அந்த தேவதத்தன் என்ற ஒருவனே அறியப்படுகிறான். இது விட்டுவிடாத லக்ஷணை - ஜகதஜகதி லக்ஷணம் என்று சொல்லப்படும்.

இதைப்போலவே ப்ரஹ்ம, ஜீவஐக்ய- தத்வமஸி பொருள் கொள்ள வேண்டும். ப்ரஹ்மம், ஜீவன் இரண்டையும் சமமாகக் கொண்டு, இவற்றின் மாறுபட்ட தன்மைகளை ஒதுக்கி (விட்டலக்ஷணம்) மாறுபடாத சைதன்யத்தை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு (விடாத லக்ஷணம்) ப்ரஹ்ம ஜீவ ஐக்யத்தை (விட்டு விடாத லக்ஷணம்) ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

பாடல் 285. மானம்=ப்ரமாணம்.

பாடல் 286. எவ்வம்=குற்றம்.

281. அரியனே வாச்சி யார்த்தம் ஆயின பரஜீ வர்க்குக்
கருதிய இவ்வி ரோதம் கற்பித உபாதி யாலே
உரைசெயும் இவ்உ பாதி ஒன்றுமே உண்மை யாகாது
இருமைசெய் இவ்உ பாதி ஏதெனில் இயம்பக் கேளாய்.
282. காரண மாயை ஆதி கருதிய ஈசோ பாதி
காரிய பஞ்ச கோசம் கருதிய ஜீவோ பாதி
தூரவே இவ்உ பாதித் துவந்த்வம் தள்ளும் போது
தீரனே ஈசன் இல்லை தியங்கிய ஜீவன் இல்லை.
283. தரணியை ஆளும் தன்மை தரணிபன் தன்உ பாதி
மருவிய கேட யாதி மற்றசே வகன்உ பாதி
பரவிய இவ்உ பாதிப் பகுப்பினைத் தள்ளும் போது
தரணிபன் தானும் இல்லை தங்குசே வகனும் இல்லை.
284. நிருமல ஸ்ருதி தானே நேதிநே தியெனும் வாக்கால்
கருதொணு ப்ரம்மத் தின்கண் கற்பித த்வைதம் தன்னை
ஸ்திரமதாய் அபவா திக்கும் திறமையைக் கண்டோம் அன்றோ
உரியனே ஆத லாலே உபாதியைத் தள்ள வேண்டும்.
285. வேதமாம் மானத் தாலும் விளங்கிய போதத் தாலும்
ஓதிய சொப்ப னுதி உத்தம யுக்தி யாலும்
ஈதிலை ஈதி லைமற்று ஈதிலை என்ப தாகப்
பேதமாம் உபாதி எல்லாம் பெயர்ந்திடத் தள்ள வேண்டும்.
286. இவ்விதம் த்ருஸ் யத்தை ஏகமாய்த் தள்ளிப் பின்னர்
அவ்விதப் பரஜீ வைக்யம் அறிந்திடத் தக்க தாலே
செவ்வில க்ஷணையி னாலே செப்பிய அவர்கள் தம்மை
எவ்வம்அற்று உணர வேண்டும் ஏகமாய் நிற்ப தற்கே.
287. விட்ட லக்ஷணையும் வேண்டாம் விடாத லக்ஷணையும் வேண்டாம்
இஷ்டனே உபய மான லக்ஷணை* வேண்டும் ஈது
திட்டமாம் சோயம் தேவ தத்தன்என் கின்ற வாக்கில்
தட்டிடா ததுபோல் ஈதாம் தத்துவ மசியாம் வாக்கில்.

* லக்ஷணைகள், ஸோயம் தேவ தத்தன் - விளக்கத்தை இதன் இடது பக்கத்தில் பார்க்கவும்.

“இருக்கும் இயற்கையால் ஈசஜீவர்கள்
ஒரு பொருளே யாவர் உந்தீபற;
உபாதி உணர்வே வேறு உந்தீபற.

“தன்னை உபாதிவிட்டு ஓர்வது தான் ஈசன்
தன்னை உணர்வதாம் உந்தீபற;
தானாய் ஒளிர்வதால் உந்தீபற”

- உபதேச உந்தியார், பகவான் ரமணர்.]

என்னும் வாக்கானது விரோத தர்மங்களை நீக்கி அவனது ஏகத்வ மறிவிப்பது போல, பிரஹ்மத்தில் கற்பித துவைதத்தை நிஷேதிக்கும் அந்த ஸ்ருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் விவேக ஞானத்தாலும் ரஜ்ஜு சர்ப்பம், சொப்பனம் போலக் கற்பிதமாய், அசத்தியமான த்ருஸ்ய விருத்த வுபாதிகளை இரண்டிடத்தும் ‘நேதி, நேதி’ என யுக்தி கொண்டு நீக்கவே, முறையே ராஜ்யபார கேடயாதி ராஜ சேவகரது உபாதிகளை அகற்றும் போது, ராஜ சேவகர் இன்றி மனுஷ்யத்வத்தால் ஒன்றாவது போல, ஈசுவர ஜீவரின்றிச் சின்மாத்ரமாய், அகண்ட ஏகரசமாய் விருத்தமின்றிச் சேஷித்து (மிஞ்சி) நின்ற சுத்தமான லக்ஷ்யார்த்தத்தால் சுபாவ ஐக்கியத்தை நன்றாய்க் கூறுகின்றன. இந்த ப்ரஹ்ம ஆத்மைக்கிய அகண்ட பாவத்தை மஹத்துக்களான ஞானிகள் பரிசயிப்பதால், நீயும் தேகாதி அசத்துக்களை நானன்று என நன்றாய் அபவாதித்து, ஸ்வத சித்தமாய் ஆகாசம்போல் அதிசூக்ஷ்மமாய் எப்போதும் பிரகாசிக்கும் சத்திய ஞான ஆனந்த பரிபூரண ப்ரஹ்மமே நான் என்று தெளிவான புத்தியால் உன்னை அறி.

[292-308] மண்ணிலுண்டாய் மண் மயமாகவே இருக்கும் கடாதி சகலமும் மண் மாத்ரமே ஆதல்போல், சத்ரூப ப்ரஹ்மத்தில் உண்டாய் ப்ரஹ்ம மயமாகவே

288. திருத்தமாம் சோயம் தேவ தத்தன்என் கின்ற வாக்கு
விருத்தமாம் தர்மம் எல்லாம் விட்டவன் ஐக்கி யத்தைத்
தரித்திடச் சொல்வ தேபோல் தத்துவ மசியாம் வாக்கும்
விருத்தமாம் தர்மம் எல்லாம் விடுத்தஐக் கியமே சொல்லும்.
289. இத்திறம் விரோதம் தள்ளி லக்ஷியச் சித்தே யான
சுத்தமாம் பரஜீ வர்க்குச் சொல்லிய ஐக்கி யத்தை
நித்தமும் அறிஞர் எல்லாம் நிலைமையாய்ப் பரிச யிப்பர்
புத்திர நீயும் அங்ஙன் புகன்றதைப் பரிச யிப்பாய்.
290. இத்திறம் வேதம் தோறும் இசைமகா வாக்குஅ நேகம்
அஸ்திர ஸ்தூலம் ஆதி அசத்தினை அபவா தித்துச்
சுத்தமாய் வானம் போலச் சூக்ஷ்மமாய்த் தானே நின்ற
அஸ்தமில் இந்த ஜீவர்க்கு அகண்டஐக் கியமே சொல்லும்.

பிரம்ம பாவனா உபதேசம்

291. ஆதலால் பொய்யே யாகி அகம்என அறியப் பட்டுஇங்கு
ஏதெது தோன்ற நிற்கும் இவைஎலாம் நன்றாய் விட்டுப்
போதஆ னந்த உண்மைப் பூரண ப்ரம்மம் நான்என்று
ஏதம்இல் புத்தி யாலே இன்றுஉனை உணர்தி மைந்தா.
292. கருதுமண் செய்கை யான கடமுதல் யாவும் என்றும்
பரவுமம் மண்ணே யாகும் பான்மைபோல் ப்ரம்மத் தின்கண்
மருவிய காரி யம்போல் மயங்கிய ஜகம்அ னைத்தும்
ப்ரம்மமாத் திரமே யாகும் பிரிதுஇதில் எதுவும் இல்லை.
293. யாதினூல் ப்ரம்மம் அன்றி யாதுமே வேறிங்கு இல்லை
ஆதலால் அதுவே உண்மை யாதுதான் எவர்க்கும் ஆத்மா
யாதுஅத் வைதம் சாந்தம் அமலமாம் பரமாம் என்றும்
சாதுவே அதுநீ ஆவாய் சத்தியம் ஐயம் இல்லை.
294. கனவினில் ஆரோ பித்த காலதே சம்பு லன்கள்
நினைவுறு ஞாது ராதி நிகிலமும் பொய்யே போல
நனவிலும் அஞ்ஞா னத்தால் நம்மிடை ஆரோ பித்த
கனவுஉடல் முதலே யாகக் கண்டஇஜ் ஜகமும் பொய்யே.

இருக்கும் இவ்வுலகனைத்தும் ப்ரஹ்ம மாத்ரமாயும், சொப்பனத்தில் நித்திரையால் கற்பிக்கப்பட்ட தேச கால விஷய ஞாதுரு முதலிய சர்வமும் மித்தையாதல் போல், இந்த ஜாக்கிரத்திலும் தன் அஞ்ஞானத்தால் கற்பிக்கப்பட்டு அன்யம்போல் தோன்றும் தேக கரண பிராண அகங்காராதி ஜகம் சுத்த மித்தை யாயும் இருத்தலால், தன்னில் அன்யமாய் எதுவுமின்றி சத்தியமாய், ஆத்மாவாய்

16 வயது நிரம்பிய ஸ்ரீசங்கரரின் மதிநுட்பத்தை வேதவியாசர் சோதித்து அவருக்கு மேலும் 16 ஆண்டு ஆயுட்காலத்தை அளித்து, அத்வைத சித்தாந்தத்தைப் பரப்புமாறு கூறுதல்.

295. யாதினால் ப்ரம்மம் அல்லாது இவ்உடல் கரணம் ப்ராணன்
ஏதமாம் அகங்கா ராதி இஜ்ஜகம் யாவும் பொய்யாம்
ஆதலால் ப்ரம்மம் சாந்தம் அமலம்அத் வைதம் என்றும்
சாதுவே அதுநீ யாவாய்ச் சத்தியம் ஐயம் இல்லை.

பிரம்ம பாவன த்யானம்

296. பேதமாம் ஜாதி நீதி பெருங்குலம் கோத்தி ரங்கள்
ஓதிடும் நாம ரூபம் ஒருகுணம் தோஷம் இன்றிப்
போதுதே சம்பு லன்கள் பொருந்திடா ப்ரம்மம் யாது
போதனே அதுநீ ஆவாய் புத்தியில் சிந்தை செய்வாய்.
297. யாதெலாம் வாக்கு கட்டும் இங்குகோ சரமே யாகா
யாதுநல் போதக் கண்ணில் இங்குகோ சரமாம் யாதுஇங்கு
ஆதியில் வஸ்து வாகும் அமலசித் கனமும் ஆகும்
போதனே அதுநீ ஆவாய் புத்தியில் சிந்தை செய்வாய்.
298. மருவிய ஷடூர்மி இன்றி மாசில்யோ கியர்ம னத்தால்
கருதிடப் பட்டு மற்றோர் கரணமும் கருதொ ணை
உருவமாய் மனத்திற்கு எட்டா உண்மையாய் நிறைந்து நின்ற
ப்ரம்மம்ஏது அதுநீ யாவாய் பிரிவறச் சிந்தை செய்வாய்.
299. மித்யா ஜகம்அ னைத்தும் மேவதிஷ் டான மாகிச்
சத்அசத் திற்கு வேரூய்ச் சலமறத் தன்னில் தானும்
நித்யநிஷ் களமா யாது நிகரற நிறைந்து நின்ற
வஸ்துஏது அதுநீ யாவாய் வழுவறச் சிந்தை செய்வாய்.
300. ஆதிவியா திகள்இ லாதாய் அறுவிகா ரம்பெ ருதாய்ப்
பேதமாம் இஜ்ஜ கத்தின் பிறப்புஇருப்பு இறப்பைச் செய்யும்
ஆதிகா ரணம்ஆ னாலும் அமலமாம் ப்ரம்மம் யாது
போதனே அதுநீ யாவாய் புத்தியில் சிந்தை செய்வாய்.
301. தொத்துபே தம்பெ ருதாய்த் தொடரும்ஓர் குறியி லாதாய்
நிஸ்தரங்க ஆழி போல நிச்சலம் ஆகி நித்ய
முத்தமாய் அகண்ட மான மூர்த்தியாம் ப்ரம்மம் யாது
புத்திர அதுநீ ஆவாய் புத்தியில் சிந்தை செய்வாய்.

இருக்கும் அதிசாந்த நிர்மல அத்வைத ப்ரஹ்மம் எதுவோ சத்தியமாக, 'அது நீ யாகிரூய்' (தத்துவமசி).

ஜன்மாதி ஷட்பாவ விகாரங்களும், ஜாதி நீதி, குல கோத்திர, நாம ரூப, குறி குண, குண (நல்ல) தோஷ, ஆதி வியாதிகளும், பசி தாக சோக மோக ஜரா மரணம் என்னும் ஷடூர்மிகளும், தேச கால விஷயாதிகளும் இன்றி, சகல வாக்குகளாலும் அறியப்படாது ஞானக் கண்ணால் அறியப் படுவதாய், யோகிகளது ஹிருதயத்தால் பாவிக்கப்பட்டு மற்றக் கரணங்களாற் பாவிக்கப் படாததாய், ஸ்தூல புத்தி அறிதற்கு அரியதாய், ப்ராந்தி கற்பித மித்யா ஜகத்திற்கும் தனக்கும் தானே ஆசிரய மானதாய், ஜகத் சிருஷ்டி ஸ்திதி நாச ஹேதுவாய், காரிய நானூரூப சர்வ ஜகத்திற்கும், தனக்கும் வேறு காரண மின்றிய பரம காரணமாயினும் காரண காரிய விலக்ஷணமாய், ஸத் அஸத் விலக்ஷணமாய், க்ஷர (மாயா கார்யம்) அக்ஷர (மாயை) விலக்ஷண பரமாக்ஷரமாய், ப்ரமையால் சுவர்ணம் போல் நாம ரூப குணவிகார பேதமாய்த் தோற்றினாலும், நிர்நாம நிரூப நிர்க்குண நிர்விகார நிர்ப்பேதமாய், நிஸ்தரங்க சமுத்திரம் போல் நிச்சலமாய், நித்யநிஷ்கள நிரஞ்ஜன நிரூபம் நிர்விகல்ப நித்யமுக்த அவ்யய அனாதி பரிசுத்த பராத்த்ர ப்ரத்தியக் அகண்ட பரிபூரண சத்திய ஞானகன அனந்த ஆனந்த ஏகசமாய் உள்ளப்ரஹ்மம் எதுவோ சத்தியமாய் 'அது நீ யாகிரூய்' (தத்துவமஸி). இவ்வர்த்தத்தை யுத்தியோடு சூக்ஷ்ம புத்தியால் ஹிருதயத்தில் பின்னமின்றி நிச்சலமாய் எப்போதும் சிந்தை செய். அதனால் கரதல ஜலம்போல் சம்சய மின்றிய தத்துவஞானம் உண்டாகும்.

302. காரணம் எவற்றி னுக்கும் காரணம் ஆகி ஒன்றாய்ப்
பாரினை முதல்அ நேகம் படைத்தகாரணமாய் நின்றும்
காரிய காரணங்கள் கலந்திடா ப்ரம்மம் யாது
தீரனே அதுநீ ஆவாய் ஸ்திரமுறச் சிந்தை செய்வாய்.
303. கருதிய வெண்மை வெண்மை காரியங் கட்டு வேறாய்ப்
பரமஅக்ஷரமாய் என்றும் பழுதில்ஆ னந்தம் ஆகி
நிர்மல நிர்வி கல்ப நிலைமையாய் நிறைந்து நின்ற
ப்ரம்மம்ஏது அதுநீ யாவாய் பிரிவறச் சிந்தை செய்வாய்.
304. ஏதமில் கனக மேபோல் யாதொரு ப்ரம்மம் மாலால்
கோதுறு நாம ரூபம் குணமுதல் விகாரமான
பேதமாய்த் தோன்றி னாலும் பேதியா விகாரி யாகா
சாதுவே அதுநீ ஆவாய் சந்ததம் சிந்தை செய்வாய்.
305. யாதினில் வேறே இல்லை யாதுமே லுக்கு மேலாம்
பேதம்இல் லாமல் என்றும் ப்ரத்யக் அபின்னம் யாது
போதஆ னந்த உண்மைப் பூரணம் ஏகம் யாது
போதனே அதுநீ யாவாய் புத்தியில் சிந்தை செய்வாய்.

பிரம்ம பாவஞ் பாலம்

306. ஓதியஇவ் அர்த் தத்தை உத்தம யுக்தி யோடே
கோதிலாப் புத்தி யாலே குறித்துஉளம் தன்னில் சிந்தி
ஈதினல் ஐயம் ஆகி இன்றியே உளங்கை நீர்போல்
சாதுவே உண்மை ஞானம் ஜனித்திடும் சங்கை இல்லை.
307. அடர்வுறு சயினி யத்துள் அரசனைக் காண்ப தேபோல்
உடல்முதல் திரளி னுக்குள் உணர்வுமாத்திரமே யாகித்
திடபரி சுத்த மாகத் திகழ்ந்திடும் நின்னைக் கண்டுஅவ்
இடர்இலா ப்ரம்மம் நான்என்று எண்ணியவ் வடிவாய் நிற்பாய்.
308. நிர்மல ப்ரம்மம் ஆக நின்னில்நீ என்றும் நின்று
ப்ரம்மமாம் அந்த உன்னில் பிரிவுபோல் தோன்றி நின்ற
த்ருஸ்யத் திரனே எல்லாம் தீரவே ப்ரவிலா பித்துப்
பரமஆ னந்தம் பெற்றுப் பகுப்பிலாச் சாந்தி சார்வாய்.

சேனா சமூக மத்தியில் அரசனைப் போல் தேகாதி சங்காதங்கட்குள் ஞான மாத்ரமாய் இருக்கும் ப்ரஹ்மரூப ஆத்மாவை விவேசித்தறிந்து, அதற்கன்யம் போல் தோன்றும் த்ருஸ்ய வர்க்கங்களை அவ்வஸ்து வாகவே பிரவிலாபித்து, அவ்வாத்மாவாகவே எப்போதும் இருப்பதால் ஆனந்த முற்று உபசாந்தனாவாய்.

[309] புத்தியாகின்ற குகையிலே ஸத் அஸத்துக்கு விலக்ஷணமான அத்விதீய சத்திய ப்ரஹ்ம வஸ்து இருக்கின்றது. எவன் அவ்வஸ்து வாகவே எப்போதும் அந்த ஹிருதய குகையில் ஸ்திரமாய் வசிக்கின்றானோ அவனுக்குப் பின்னர் சரீர குகையிற் பிரவேசமே யில்லை (பிறப்பில்லை).

9. அனுபவவியல்

[310-330] இவ்வாறு வஸ்துவை யறிந்தாலும், சம்சார காரணமாய், நான் கர்த்தா, போக்தா என மிகவுங் கெட்டிப்பட்டு மகா பலமுள்ள அனாதி வாசனை அடிக்கடி தடையாக வரும். சுவாத்தம திருஷ்டியால் ஸ்திரமாகத் தன்னிலை நின்று சிறிதும் தவிராத தன் பிரயத்தநத்தால் வரும் அவ்வாசனைகளை அப்போதே அடக்கிவிடு. வாசனா க்ஷயத்தைத்தான் வசிஷ்டாதி முனிசுவரர் முக்தி என்பர்.

லோகவாசனை, தேக வாசனை, சாஸ்திர வாசனைகளால் ஆத்மஞானம் உள்ளபடி தோன்றாது. அன்றி 'சம்சார காராக் கிருகத்தி (சிறைச் சாலையி)னின்று மோக்ஷமுற (விடுபட) இச்சிப்பவர்க்கு இவ்வாசனாத் திரயமும் இருப்பு விலங்கு' என்று அறிஞரும் உரைப்பதால், லோகப்பற்று சாஸ்திரப் பற்றுடன், தேகத்தைப் பிராரப்தம் போஷிக்கும் என்னும் திட

பாடல் 313. வித்தியால்: விருத்தி என்றது வித்தி என்று எதுகை நோக்கி மருவிற்று.

309. சத்அசத் திற்கு வேறும் சத்திய ஏக வஸ்துப்
* புத்தியாம் குகையின் கண்ணே பொருந்தும்அவ் வஸ்து வாக
நித்தம்இக் குகையின் கண்ணே நிலைமையாய் யாவன் நிற்பன்
புத்திர அன்னோன் மீண்டிப் புரைஉடல் குகைபு கானே.
310. வஸ்துவை அறிந்த போதும் வாசனை வலியே யாகும்
இத்துனிச் சம்சாரத்திற்கு ஏதுவாய் அநாதி யாகி
அஸ்திரக் கர்த்தா போக்தா அகம்என உறுதிப் பட்ட
தொத்துவா சனைய னைத்தும் துடைத்திட வேண்டும் தூயோய்.
311. மைந்தனே ஆத்ம நோக்கால் மாசிலா நின்ஆத் மாவில்
சந்ததம் நீயி ருந்து சலித்திடா முயற்சி யாலே
வந்தவா சனைய டக்கு வாசனை அடக்கத் தைத்தான்
முந்திய வசிஷ்டர் ஆதி முனிவரர் முக்தி என்பார்.

அத்யாரோப அபவாதம்

312. ஈனதே கேந்த்ரி யாதி எனும்அனாத் மாவி டத்தில்
யான்எனது என்னும் எண்ணம் யாததே அத்தி யாசம்
ஞானியா னவன்இ வற்றை ஞானமாம் தன்ஆத் மாவில்
ஆனநன் நிஷ்டை யாலே அழித்திட வேண்டும் என்றும்.
313. புத்தியின் வருத்தி கட்டுப் பொலிவுசெய் சாக்ஷி யாகிப்
ப்ரத்யக் ஆத்மா வாகப் பிறங்கிய நினைய றிந்து
புத்திர அந்த நானே பூரண ப்ரம்மம் என்னும்
வித்தியால் அத்தி யாசம் விடுத்துநீ விமலம் ஆவாய்.

தேகாபிமானத் தியாக உபதேசம்

314. ஒருவிதம் இலாத தான உலகுடைச் சார்பை விட்டுப்
பொருள்களை நாநா வாகப் புகலும்நூல் சார்பும் விட்டுப்
பரவிய அனர்த்தம் எல்லாம் பற்றுஉடல் சார்பும் விட்டுஇங்கு
அரியனே ஆத்ம நோக்கால் அத்தியாசம்த விர்ப்பாய்.
315. ஊக்கமாய்ப் பொருந்தா நின்ற உலகவா சனையி னாலும்
நோக்கிடப் பட்ட நாநா நூலின்வா சனையி னாலும்
தேக்கமாய் வாரா நின்ற தேகவா சனையி னாலும்
சூக்ஷ்மமாம் ஆத்ம ஞானம் சொன்னவாறுதியாது யார்க்கும்.

* பக்கம் 16 அடிக்குறிப்பைப் பார்க்கவும்.

நிச்சயத்தால், தேகப் பற்றையும் விடுத்து, மகா தைரியவானாய்ச் சலிப்பின்றி மிக முயற்சித்து, சத்துவ ரஜோ குணங்களால் தமோ குணமும், மிசிர சத்துவத்தால் ரஜசும், சுத்தத்தால் மிசிரமும் போவதால் சுத்த சத்வத்தை யனுசரித்தவனாய், சாவதான சித்தத்தோடு 'தத்வமஸி' முதலிய மகாவாக்கியங்களால் ஜீவ ப்ரஹ்ம அபதேங் கூறும் ஸ்ருதி ப்ரமாணத்தாலும், தன் யுக்தியாலும், ஸ்வானுபவத்தாலும், 'நான் ஜீவனன்று, புத்தி விருத்தி சாக்ஷியாய் அஹமென அனுபவமாகும் நானே அகண்ட பரிபூர்ண ப்ரஹ்மம்; அந்த ப்ரஹ்மமே நான்' என்னும் அகண்ட ப்ரஹ்மாத்மைக்கிய விருத்தி ஞானத்தை, இத்தேகத்தில் அகம் புத்தி சேஷமில்லாது நாசமுறும் வரையிலும், சொப்பனம்போல் இஜ்ஜீவ ஜகத்தோற்றம் விளங்கும் பரியந்தமும், பிசுஷ யெடுத்தல் ஜலமல விசர்ஜ்ஜன மன்றி தியானிக்கு அற்பமும் வேறு வேலையின்மையின் எல்லாக் காலத்திலும், நித்திரை லோக வார்த்தை சப்தாதி விஷயங்கள் இவற்றால் ஸ்வாத்ம சிந்தனையை மறத்தலுக்குச் சிறிதும் இடங் கொடாமல் நிரந்தரமாய் ஹிருதயத்தில் அனுசந்தானிக்கும் ஏகாத்ம நிஷ்டா பலத்தால், வாசனையற்று வஸ்துவில் திடபுத்தி யுண்டாதல் பொருட்டு, அவ்வாசனா வேகத்தால் ஒவ்வோர்காலம் உண்மைபோல் தோன்றிவரும் தேகேந்திரியாதிகளில் நான், எனது என்னும் எண்ண மாகின்ற அத்தியாசம் அனைத்தையும் அடியோடு நீக்கிவிடு. ஜலாதி சம்பந்தத்தால் தோன்றும் துர்க் கந்தத்தால் மறைபட்டது போன்றிருக்கும் அகிற்

பாடல் 320. அரிமனம்=பகைவனாகிய மனம்.

பாடல் 322. இருகுணம்=சத்வ, ரஜஸ்.

316. இப்பவச் சிறையை நீக்கி ஏகஇச் சிப்ப வர்க்குச்
செப்புவா சனைகள் மூன்றும் செறிஅயோமயவி லங்குஎன்று
அப்புறப் பட்ட மேலோர் அறைவர்ஆதலினால் மைந்தா
துப்புற இவற்றை விட்டோன் துகள்இலா முக்தி சேர்வன்.
317. ஜலமுதல் சம்பந் தத்தால் ஜனித்ததுர்க் கந்தம் உற்று
வலியுறும் அகிலின் கட்டை வாசனை மறைந்த போதும்
மலம்அற அரைத்த லாலே மருவுதுர்க் கந்தம் நீங்கி
நிலைமையாய் அதனி டத்தில் நின்றவா சனையே தோன்றும்.
318. ஈதுபோல் இதயத்து உள்ளே இருப்பதாய் வெகுவாய்க் காமம்
ஆதிவா சனையி னாலே ஆத்மவா சனையே மறைந்தும்
போதநற் பழக்கம் என்னும் புரைஇலாது அரைத்த லாலே
யாதுதான் நீங்கில் ஈதே அமலமாய்த் தோன்றா நிற்கும்.
319. வஸ்துஇல் லாஅ னாத்ம வாசனைத் திரளி னாலே
வஸ்துவே யான ஆத்ம வாசனையே மறைபட் டாலும்
நித்யமும் ஆத்ம நிஷ்டை நிலைமையால் அதனே நீக்கில்
சுத்தமாய் ஈதே தோன்றும் ஸ்வப்ர காச மாக.
320. அரிமனம் ஆத்மா வின்சண் அடங்கிடும் எம்மட் டெம்மட்டு
உரியனே அம்மட் அம்மட்டு ஊனவா சனையும் நீங்கும்
சர்வ வாசனையும் நீங்கில் சாற்றிய ஆத்ம ஞானம்
ப்ரதிபந் தங்கள் இன்றிப் பிறங்கிடும் உள்ள வாறே.
321. சந்ததம் ஆத்ம நிஷ்டை சார்ந்ததால் யோகி யர்க்குத்
தொந்தமாம் மனம்இ றக்கும் துஷ்டவா சனையே டங்கும்
மைந்தனே அதனி னாலே மயங்கிய அத்தி யாசப்
பந்தனே யாவும் தீர்த்துப் பரமமாம் பதமாய் நிற்பாய்.
322. போதனே இருகு ணத்தால் போயிடும் தமசு முன்னம்
மீதியில் ராஜ ஸம்போம் மிஸ்ரமாம் சத்து வத்தால்
சோதியா அதுதான் போகும் சுத்தமாம் சத்து வத்தால்
ஆதலால் சுத்தம் கொண்டே அத்தியா சம்த விர்ப்பாய்.

கட்டையின் சுபாவ சுகந்தம், அக்கட்டையை அரைப்பதால் துர்க்கந்தம் நீங்கவே சுயமாய்ப் பிரகாசிப்பதுபோல, இந் நிரந்தர ஞானப்பியாசம் என்னும் அரைத்தலால், மனம் ஆத்மாவில் லயிக்கும் அவ்வளவே வாசனையும் நீங்கலால், சந்ததம் ஆத்மாவில்

ஆதிசங்கரர் மேற்கு திக்கில் விஜயம் செய்யுங்கால் 'ஸ்ரீவலி' கிராமத்திலிருந்த பிரபாகரர், தனது 13 வயது மகனுடன் சென்று ஆசாரியரை வணங்கி சிறுவயது முதல் ஊமையாக இருக்கும் தனது மகனைப் பற்றிக் கூறினார். ஆசாரியர் பாலனைக் களிமீக்கூரப் பார்த்து, "இங்குறு நீயார் பிள்ளாய், யாருடை மைந்தன் நீதான்..." என்று வினவினார். பாலனும் வாய் திறந்து, "நான், நான் சுரன் யகூன் அந்தணன் சூத்ரனும் அல்லன். . .; நான் நிஜபோத வடிவன்" என்று 12 ஸ்லோகங்களில் பதிலளித்தார். ஆத்மஸ்வரூபத்தை "உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி" என விளக்கிய இப்பாலகனுக்கு "ஹஸ்தாமலகர்" எனப் பெயர் சூட்டி ஆசாரியர் தம்முடன் அழைத்துச் சென்றார். "ஹஸ்தாமலகீயம்" என்றொரு பாஷ்யம் (விரிவுரை) ஆசாரியரால் இந்த ஸ்லோகங்களுக்கு இயற்றப்பட்டுள்ளது. (இந்த ஹஸ்தாமலக ஸ்லோகங்கள் பகவான் ரமணராலும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, ஸ்ரீரமணச்ரமத் தமிழ்ப் பாராயணத்திலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது).

323. மித்தையாம் இவ்உ டம்பை மீந்தப்ரா ரப்த கர்மம்
சித்தமாய்க் காக்கும் என்றே சிந்தையில் நிச்ச யித்து
மெத்தவும் தைரி யத்தை மேவிநிச்சலனே யாகி
அத்தியா சம்த விர்ப்பாய் அனகஎம் முயற்சி யாலும்.
324. நான்ஒரு ஜீவன் அன்று நல்பர ப்ரம்ம மேநான்
தான்எனும் நிச்ச யத்தால் தள்ளியே அசத்தை எல்லாம்
ஊனவா சனேவே கத்தால் உன்னிடை உதியா நின்ற
ஈனமாம் அத்தி யாசம் யாவையும் நீயொழிப்பாய்.
325. சுருதியால் ஊகம் தன்ஞல் சூக்சம் அனுப வத்தால்
பொருவிலா நாணே எங்கும் பூரணன் என்றுஅ றிந்துஇங்கு
ஒருஒரு இடத்தில் ஓர்கால் உண்மைபோல் உதியா நின்ற
சருவமாம் அத்தி யாசச் சார்பையும் தவிர்தி மைந்தா.
326. சாதுவே பிச்சை வாங்கல் ஜலமலம் விடுதல் அன்றி
யாதுமே த்யானி யர்க்குஇங்கு இயற்றிடும் செய்கை இல்லை
ஆதலால் ஆத்ம நிஷ்டை அனிசமும் அடைந்த தாலே
மோதிய அத்தி யாசம் முழுவதும் நீயொழிப்பாய்.
327. தத்துவ மசியே யாதி தகுமகா வாக்கி யத்தால்
நித்யமும் பரஜீ வைக்கிய நிகழ்த்திய போதம் கொண்டு
வஸ்துவில் ஆத்ம புத்தி வலியுறக் கிடைப்ப தற்கே
அத்தியா சத்தை எல்லாம் அனகனே அறஒழிப்பாய்.
- ஆத்ம ஞானத்தில் அகங்கார ப்ரதிபந்தமும் அதன் நாசமும்
328. மூடமாம் இத்தே கத்தில் முளைத்திடும் அகங்கா ரந்தான்
சேஷமில் லாது நன்றாய்ச் சிதைஉறும் கால மட்டும்
சீடனே சாவ தானம் சேர்ந்துநல் த்யானி யாகித்
தோஷமாம் அத்தி யாசத் தொடர்பினைப் பரிசு ரிப்பாய்.
329. விவிதமாம் ஜகம்இ தென்றும் விரிவுறும் ஜீவர் என்றும்
இவிதமாம் தோற்றம் எல்லாம் இசைந்தநின் சொப்ப னம்போல்
எவளவு கால மட்டும் இலங்குமோ வித்து வானே
அவளவும் இடைவி டாமல் அத்தியா சம்த விர்ப்பாய்.

நிஷ்டையால் யோகிகட்கு மனம் நாசமுற, அதனால் ஹிருதயத் துள்ள அநாத்ம பாஹ்ய வாசனைகள் நிச்சேஷமாய் நீங்கவே, அவ் வாசனா ஜாலத்தால் மறைப்பட்டது போன்றிருந்த பரம ஆத்மானுபூதியும் பிரதி பந்தமின்றி சந்தன கந்தம்போல நிர்மலமாய், சுயமே பிரகாசிக்கும்.

[331-341] சர்வப் பிரகாரத்தாலும் த்ருஸ்யமாய்த் தோன்றும் அகங்காராதி சர்வமும் பொய்யாய், விகாரியாய், கூணிகமாய்க் காணப்படுவதால், சர்வத்தையும் அறிதல் கூடாது ஜடமாய் இருத்தலால், இவ்வகங்காராதி களையும், மனோரத சொப்பன சுழுப்தி களில் அடிக்கடி இல்லாததாய்க் காணப்படும் அவற்றின் விகாரங் களையும், சுழுப்தியிலும் நீங்காதிருந்து அறிவதால் ஸ்ருதி சொல்லும்படி ஜன்ம நாசமின்றிய நித்தியமாய், சாக்ஷியாய், நிர்விகாரமாய், சத்து, அசத்து விலக்ஷணமாய் இருக்கும் 'அஹம்' பதார்த்தப் ப்ரத்யகாத்மா ஆகா.

ஆதலால் மாதா பிதாக்களின் மலத்தால் பிறந்த மல மாம்ஸ மய பிண்டமான இப்பிண தேகத்தைச் சண்டாளன்போல் அதிதூரத்தில் நீக்கி, இத் தூலத்திலும், புத்தி கற்பித இதன் அபிமானத்திலும், இதிலுள்ள நாம ரூப குல கோத்திர ஜாதி ஆசிரமாதிகளிலும், அங்ஙனமே லிங்க தேகத்திலும், கர்த்திருத்துவாதி அதன் தர்மங் களிலும் அகம் புத்தியை விடுத்து, சத்திய ஞான ஆனந்த ஆத்மாவில் அஹம் புத்திவைத்து, எவ்வஸ்துவில்

330. நித்திரை உலக வார்த்தை நீண்டசப் தாதி கட்டு
 நித்யமாம் ஆத்ம ரூபம் நினைந்திடா மறதிக் கும்நீ
 இத்தனை யேனும் எங்கும் இடைவெளி கொடாமல் என்றும்
 புத்திர நின்ஆத் மாவைப் புத்தியில் சிந்தை செய்வாய்.
331. மாத்ரு பித்ரு தங்கள் மலத்தினால் உண்டாய் மற்றும்
 மேதைதோல் மலமே யாதி மேனியாம் இத்தூ லத்தைச்
 சாதுவே வெகுதூ ரத்தில் சண்டாளன் நிகராய்த் தள்ளிப்
 பேதமில் ப்ரம்மம் ஆகிப் பேறுபெற்றவனாய் நிற்பாய்.
332. குறுகிய கடஆ காசத்தைக் கூர்மகா காசத் தில்போல்
 சிறுகிய ஜீவாத் மாவைச் சித்கன பரமாத் மாவில்
 அறிவினால் ப்ரவிலா பித்துஅவ் அகண்டமாம் வஸ்து வாகி
 வெறிதிருந்திடுவாய் என்றும் விமலமாம் யோகத் தோனாய்.
333. பரவதிஷ்டான மாகிப் படர்சயம் ஜோதி யான
 ப்ரம்மமே நீயாய் நின்ற பிரிவிலா நிஷ்டை யாலே
 உருவமாம் ப்ரம்மாண்டத்தோடு ஒன்றிய பிண்டாண் டத்தை
 அரியனே மலபாண்டம்போல் அகத்தினில் அகற்றி நிற்பாய்.
334. ஏதமாம் லிங்க தேகத்து இசைஅகம் புத்தி தன்னைச்
 ஜோதியா னந்த சத்தாய்ச் சொல்லிய நினனாத் மாவில்
 தீதற வைத்தி லிங்க தேகம்ஈது இதைவி டுத்துக்
 கேதமில் லாமல் என்றும் கேவல னாகி நிற்பாய்.
335. தீதிலாக் கண்ணா டிக்குள் திகழ்ந்திடும் புரமே போல
 யாதொரு ப்ரம்மத் தின்கண் இஜ்ஜகம் யாவும் தோன்றும்
 சாதுவே அதுநான் என்றே சலமற அறிந்த தாலே
 சீதனாய்ச் செய்வ தெல்லாம் செய்துநீ முடிந்தோன் ஆவாய்.
336. அருவஅக் கிரிய மாகி அறிவுமெய் இன்ப மாகி
 ஒருமையாம் உன்ரு பத்தை ஒன்றி இப்பொய் உ டம்பை
 அரியனே விடுதி கூத்தன் அடைந்துதன் நிஜரு பத்தை
 விரிவுறு வேட ரூபம் விடுத்திடு நீதி யேபோல்.

கண்ணாடியில் நகரப் பிரதிபிம்பம்போல இஜ்ஜக
மெல்லாம் சாயா மாத்திரமாய் விளங்குகிறதோ அந்த
சர்வாதிஷ்டான சுயம்பிரகாசப் ப்ரஹ்மத்தில்
மகாகாசத்தில் கடாகாசத்தைப் போல ஆத்மாவைப்
பிரவிலாபித்து, 'அது நான்' என்று அபின்னமாய், அருப
அக்கிரிய அத்வைத அகண்ட சச்சிதானந்த சொரூபமான
உன் நிஜ ரூபத்தை யனுபவமாய் அறிந்து, கூத்தாடி தன்
நிஜரூபம் அடைந்து வேஷ ரூபத்தை நீக்கி விடுதல்போல்
இப்பொய்உடம்பை விட்டு, இப் பிண்டாண்ட
ப்ரஹ்மாண்டத்தை மல பாண்டம்போல் விசாரித்து
அறிவால் அகற்றி, அந்நிச்சல அகண்ட பாவத்தால்
அகண்ட சுகரூப கேவல ப்ரஹ்ம மாத்ரமாய் சதாகாலமும்
சும்மா இருந்து கிருத கிருத்தியனாய்ப் பரம சாந்தி யடை.

[342-354] புருஷனுக்கு சம்சார காரணமான பிரதி
பந்தங்கள் அனேகம் இருக்கினும் முதல் விகாரமாக
முளைக்கும் அகங்காரமே அவை அனைத்திற்கும் ஆதி
காரணம். அனந்த மகிமையுள்ள அகண்ட ஏகரச நிர்விகார
சத்திய ஞானானந்த மூர்த்தியான உனக்கு இவ்
அகங்காரத்தோடு அத்தியாச தாதாத்மிய வசத்தாலேயே
ஜன்ம மரண ஜரா துக்காதி சம்சாரம் வந்தடைந்த தன்றி
சுபாவமாகச் சிறிதும் இல்லாமையாலும்,

பாடல் 338. கரி=சாக்ஷி.

பாடல் 339. தோதக இவ்விரண்டும்=வருத்தம் தரும் விகாரியும் (நான்
என்ற அகங்காரமும்) விகாரமும் (எனது என்ற மமகாரமும்).

பாடல் 340, 341.. சாதமாம் (ஜாதம்ஆம்) உண்டான, தோன்றிய.

பாடல் 343. எவம்=எவ்வம்=தீமை.

அஹம் பதார்த்த நிரூபணம்

337. சருவமாம் விதத்தி னாலும் சத்இலா அகங்கா ராதி
சருவமும் அறியா தாலும் க்ஷணிகமாய்க் காண்ப தாலும்
சருவமும் அறியா நின்ற சத்திய ஆத்மா ஆகா
சருவமும் அறியும் தன்மை க்ஷணிகமாம் அதனுக் குண்டோ.
338. ஆதலால் அகங்கா ராதி அறிந்திடும் கரியே ஆத்மா
பேதமில் துயிலின் கண்ணும் பேதியாது இருப்ப தாலே
ஜோதியாம் ஆத்மா நித்யன் ஸ்ருதியும் ஆங்கே சொல்லும்
சாதுவே அதனால் ஆத்மா சத்அசத் திற்கு வேறே.
339. சாதுவே விகாரி யின்கண் சார்ந்துள விகாரம் யாவும்
நீதியாய் அறியும் ஆத்மா நித்யனும் விகாரி ஆகான்
தோதக இவ்வி ரண்டும் துயில்கன மரேர தங்கள்
மீதுஅடிக்கடியி லாதாய் மீள்வதைக் காண்ப தாலே.
340. ஆதலால் மாம்ச பிண்டம் ஆகிய ஆக்கை மீதும்
தீதுறு புத்தி செய்த தேகாபி மானம் மீதும்
சாதமாம் அகந்தை விட்டுச் சச்சிதா னந்த மாக
ஓதிய ஆத்மா நான்என்று உணர்ந்துநீ சாந்தி சார்வாய்.
341. ஓதிய சுவதே கத்தில் ஒன்றிய நாம ரூபம்
ஜாதிஆச் சிரமம் ஆதிச் சார்பும்விட்டு லிங்க தேக
சாதமாம் கர்த்து ராதிச் சார்பையும் விட்டுஅ கண்ட
போதஆ னந்த உண்மைப் பொருள்வடி வாகி நிற்பாய்.

அஹங்கார நிந்தை

342. தொந்தமாம் பவத்தைச் செய்யும் துஷ்டமாம் ப்ரதி பந்தம்
மைந்தனே அநேக மேனும் மருவிய அவற்றிற்கு எல்லாம்
முந்திய விகார மாக முளைத்திடும் அகங்கா ரந்தான்
சந்ததம் மூலம் அததைச் சருவதா ஒழிக்க வேண்டும்.
343. எவளவில் ஆத்மா விற்குஇவ் ஈனமாம் அகங்கா ரத்தோடு
எவமுறும் புணர்ச்சி ஏதும் இருப்பதாய்க் காணல் ஆகும்
அவளவும் புருஷ னுக்குஇங்கு அணுவின்மாத் திரமா னாலும்
பவமறு முக்தி என்று பகர்தலும் இல்லை மைந்தா.

தேகத்தில் விஷதோஷம் அற்ப மிருக்கினும் ஆரோக்கியம் இல்லாதது போல அற்பமேனும் அஹங்காரத்தோடு சம்பந்தம் இருக்கும்வரை யாருக்கும் எவ்வளவும் மோகூஷ மென்னும் பேச்சும் இல்லாத தாலும், தமசால் மூடப்பட்ட மூடபுத்தியால் முன்பு தோன்றிய அகங்காரமும், அதன் காரிய நானு விகல்பமும் சேடமின்றி அத்தியந்தம் நசித்தலால் ப்ரஹ்மாத்தமைக்கிய ஸ்திதி பிரதிபந்தமின்றி விளங்கலின், ப்ரத்யகாத்ம தத்துவ விவேகத்தால் 'அது நான்' எனவே சுயம்பிரகாச பரிபூர்ண சதானந்த ஸ்வரூப தத்துவத்தை அடைந்து,

ராகுவால் விடுபட்டு நிர்மலமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூரண சந்திரனைப் போல் அவ் வகங்கார முத்தன் அதுவாகவே சதா பிரகாசிப்பதாலும், ஹ்ருதயமாகின்ற பூமியில் மகா பலமுள்ள அகங்காரம் என்னும் அதி பயங்கர சர்ப்பத்தாற் சுற்றப்பட்டு, அதன் குணத்ரய மென்னும் சிரத்ரயத்தால், எவரும் அடையா வண்ணம் ரக்ஷிக்கப்படுகின்ற பூர்ணானந்தம் கொடுக்கும் ப்ரஹ்மானந்த மஹாநிதியை, மகா தைரியத்தோடு ஸ்ருதி சம்மத அனுபவ ஞானம் என்னும் பெரிய வானினால் அதன் கோரமான தலை மூன்றையும் வெட்டி அவ் வகங்கார முத்தலைப் பாம்பை முற்றும் தொலைத்தவனே அடைந்து அனுபவிக்க சமர்த்தன் ஆதலாலும்,

நீயும், கர்த்தாவாய் விகாரியாய் ஆத்மம் பிரதி பிம்பமுற்று அதனால் சத்துப் போலத் தோன்றும்

பாடல் 349. ப்ரத்யக் ஆத்மா=ஜீவனுக்கு ஆதாரமான ஆத்மா ("நான்-நான்" - என்று விளங்கும் ஸ்புரணம்).

344. இருள்அகங் காரம் என்னும் ஈனமாம் ராகு வாலே
புரையற விடுபட் டோனே பூரண விமல மாகி
ஒருசயம் ஜோதி யாகி உண்மைஆ னந்த மான
சொரூபமாய் விளங்கா நிற்பன் சுத்தமாம் இந்து வேபோல்.
345. இருளிஞல் மூடப் பட்ட ஈனமாம் புத்தி செய்த
புரைஅகங் காரம் யாது பூருவம் தோன்றிற்று அந்தப்
பரவிய அகங்கா ரந்தான் பற்றற நசித்துப் போனால்
விரிவுறு பரஜீ வைக்கியம் விக்கினம் இன்றித் தோன்றும்.
346. நிர்மல ப்ரம்மா னந்த நிதிமகா வலியைப் பெற்ற
திரிகுணச் சிரங்கள் உற்ற தீயகங் காரப் பாம்பால்
இருதயப் பூமிக் குள்ளே இருள்உறச் சூழப் பட்டிங்கு
ஒருவரும் பெருத வண்ணம் ஒளித்திடப் பட்ட தாகும்.
347. தீரலும் ஒருவன் ஞானத் திறமையாம் திகழ்வா ளாலே
கோரமாம் சிரங்கள் மூன்றும் கொய்தகங் கார மான
சாரமில் சர்ப்பம் தன்னைச் சற்றுமில் லாத றுத்துப்
பூரண சுகம்செய் விக்கும் புகழ்நிதி புஜிக்க வல்லோன்.
348. வெப்பமாம் விஷதோ ஷங்கள் வீங்குதே கத்தில் எம்மட்டு
அற்பமும் இருக்கும் அம்மட்டு அரோகம்இல் லாது கண்டோம்
அப்படி யோகி யர்க்கும் அகங்கரம் எம்மட்டு அம்மட்டு
ஒப்பிலா முக்தி சித்தி உள்ளவாறு உதிப்பது இல்லை.
349. பகைஅகங் காரம் யாதும் பற்றற நசித்த லாலும்
அகுதுசெய் பலவி கல்பம் அறவுமே அடங்க லாலும்
சுககன ப்ரத்யக் ஆத்ம சொரூபநல் விவேகத் தாலும்
அகமது வானேன் என்றே அடையலாம் தத்து வத்தை.
350. சொரூபநல் சத்தை யாலே சுயமுமே சத்துப் போலாய்
வெருளுறும் கர்த்தா வாகி விகாரியாய்ச் சொரூபம் தன்னில்
ப்ரதிபிம் பத்தை மேவிப் பிறங்கிய அகங்கா ரத்தின்
மருவிய ஆத்ம புத்தி மாற்றுவாய் விரைவில் மைந்தா.

அகங்காரத்தில் ஆத்ம புத்தி விட்டு, அவ் வகங்காராதிகளிற் சென்ற விருத்தியினை யந்தர்முகமாகத் திருப்பி, புஜிப்பவன் தொண்டையில் அடைத்த முட்போல் உனக்குத் தீங்கு செய்து வந்த உன் சத்ருவான அகங்காரத்தை ஞான வாளால் கொன்று, உன் பரமார்த்த சொரூபம் அடைந்ததால் இதர ஆசையை விட்டவனாய், ஸ்வஸ்வரூப சாம்ராஜ்ய சுகத்தை இஷ்டப்படி நன்றாய் அனுபவித்துப் பூர்ணத்மாவாய், அந்நிர்விகல்ப ப்ரஹ்ம பதத்தில் எப்போதும் தூஷணீம்பாவ (மௌன) முற்றிரு.

[355-366] இவ்வாறு அகங்காரம் கொல்லப் பட்டாலும், பின்னர் க்ஷண மாத்திரமேனும் மனதால் சிந்திக்கப் படின் மீண்டும் உயிர் பெற்று, காற்றால் அலையும் கார்கால மேகம்போல் அனந்த விக்ஷேபங்கள் செய்யும் ஆதலாலும், தேகாதி த்ருஸ்ய விஷயங்களில் நான், எனது முதலிய சிந்தனை உள்ளவனே பாச பத்தனும் அஃதற்றவன் முக்தனு மாகலின், விஷய சிந்தனையே பேதபாவத்தால் பவபந்தஹேது ஆகலானும் இவ்விஷய சிந்தனையால் அவ் வகங்கார சத்ருவுக்குக் கொஞ்சமும் இடங்கொடுக்க லாகாது. வாடிய எலுமிச்ச மரத்திற்கு விடும் ஜலம்போல் இச்சிந்தனையே அகங்காரம் உயிர் பெற்றெழும் காரணமாகும். காரிய விருத்தியால் காரண பீஜமும் விருத்தியாய்க் காரிய நாசத்தால் பீஜமும்

351. சுககனச் சொரூபம் ஆகி சுத்தசின் மூர்த்தி யாகும்
தகவுள ப்ரத்யக் ஆத்ம தத்துவ மாம்உ னக்குஇவ்
அகமுடன் அத்தி யாசம் அடைந்ததால் ஜனனம் ஆதிச்
சகலமாம் துயர்மி குந்த சம்சாரம் உற்ற தன்றே.
352. புகழ்சதா னந்த சித்தாய்ப் பூரண ஏக ரூபத்
தகவுள நிர்வி கார தத்துவ மாம்உ னக்கிவ்
அகமுடன் அத்தி யாசம் அன்றியில் சுபாவ மாக
இசமுமிச் சம்சா ரந்தான் ஏதுமே எங்கும் இல்லை.
353. ஆதலால் துய்ப்போன் கண்டத்து அடைத்தகண்டகமே போல
வாதகம் உனக்குச் செய்து வந்தஇவ் அகங்கா ரத்தைக்
கோதிலா ஞான வாளால் கொய்துநன்று உன்சொ ரூப
பூதசாம் ராஜ்ய இன்பம் புஜித்திடு நினைத்த வாறே.
354. பிந்தியும் பரமார்த் தத்தை பெற்றதால் காதல் நீங்கி
நிந்தைசெய் அகங்கா ராதி நின்றவ்ருத் தியினே மீட்டிங்கு
அந்தஉன் சொரூபா னந்தம் அனுபவித்து அகண்ட மாகிப்
பந்தமில் நிர்வி கல்ப பதத்தினில் வெறிதி ருப்பாய்.

வாசனைக்குச் சம்சார காரணத்வமும் அதன் நாச பலனும்

355. பெருகிய அகந்தை மெத்தப் பெயர்த்திடப் பட்ட போதும்
ஒருகண மேனும் மற்றும் உளத்தினால் நினைக்கப் பட்டால்
விரிவுறப் பின்னும் உண்டாய் விக்ஷேபம் வெகுவாய்ச் செய்யும்
மருவுகாற் ருல்அ லைந்த மழைக்கால மேக மேபோல்.
356. பலபுலச் சிந்தை யாலிப் பகைஅகங் காரத் திற்குஇங்கு
அலைவுற அவகா சத்தை அற்பமும் அளிக்க ஒண்ணுது
உலர்எலு மிச்சை உய்ய ஊற்றிய நீரே போலிச்
சலஅகங் காரம் உய்யச் சலசிந்தை ஏது அன்றே.
357. தேகாதி சிந்தை உற்றேன் த்ருஸ்யப் பாசம் பெற்றேன்
தேகாதி சிந்தை அற்றேன் த்ருஸ்யப் பாசம் விட்டோன்
ஆகாத சிந்தை தானே ஆதலால் பேதம் கொண்டுஇவ்
ஏகாத பவபந் தத்திற்கு ஏதுவாய் இசையும் மைந்தா.

நசிப்பதைப் பார்த்தலால் முன்னம் காரியத் (சிந்தனத்)தை நீக்கு. காரிய சிந்தனை வளர்ந்தால் காரண அகமாதி வாசனையும் அவ்வாசனா விருத்தியால் சிந்தனையும் விருத்தியாகும். அச் சிந்தனையால் பாஹ்யக் கிரியை யுண்டாம். இவ் விரண்டாலும் அவ்வாசனை மிக வளர்ந்து புருஷர் அனைவர்க்கும் பலவித சம்சார பந்தம் உண்டாக்கும். இப்பந்தத்தைச் சேதிக்க முன் சொன்ன மூன்றையும் நசிப்பிக்க வேண்டும் ஆதலாலும், அதற்கு சர்வதேச, சர்வகால, சர்வ அவஸ்தையிலும், 'நானா ரூபமாய்த் தோன்றும்இச் சர்வமும் ப்ரஹ்ம மாத்திரம்' என்னும் திருஷ்டியே மிக நல்ல உபாய மானதாலும், இந்த ப்ரஹ்ம பாவனையின் பலத்தால் முன்னம் கிரியை யொடுங்க, அதனாற் சிந்தனை (நினைவு) இறக்க, அதனால் வாசனைக்ஷயமாகும். அவ்வாசனாக்ஷயமே மோக்ஷமாகும்.

இங்ஙனம் 'ஸர்வம் ப்ரஹ்மம்' என்னும் சத் வாஸனா முதிர்ச்சியால், அருணப் பிரபையால் இருள் போல அகமாதி மலின வாசனைகள் லயித்து, பின் சூரியன் உதிக்கவே இருட்டும் அதன் காரிய சர்வ அனர்த்தங்களும் சிறிது மின்றி நசிப்பதுபோல, அத்வைத ஆனந்தானுபவம் உதிக்கவே பந்தமும், அதனால் வந்த துக்கலேசமும் இன்றி முற்றும் நசிப்பதால், நீயும் த்ருஸ்யமாய்த் தோற்றும் இவைகளை ப்ரஹ்ம மாத்ரமாய்ப் பிரவிலாபித்து, 'அவ் வானந்தகன ப்ரஹ்ம மாத்ரோஹம்' எனும் நிச்சல பாவனையால் பாஹ்யத்திலோ ஆந்தரத்திலோ

358. காரியம் வளரு மாகில் காரண மான வித்தும்
பாரினில் வளர்ந்த தாகப் பார்க்கலாம் அதுதான் நீங்கில்
காரண மான வித்தும் கடிதினில் நீங்க லாலே
தீரனே காரி யத்தைத் தீர்த்திட வேண்டும் முன்னம்.
359. காரிய மான சிந்தை கருத்தினில் வளரும் போது
காரண வாச னைக்கோள் கருத்தினில் வளரா நிற்கும்
காரண வாச னைக்கோள் கருத்தினில் வளரும் போது
காரிய சிந்தை யும்தன் கருத்தினில் வளரும் மைந்தா.
360. வந்த அச்சிந்தை யாலே வாகியச் செய்கை உண்டாம்
தொந்தமாம் சிந்தை செய்கைத் தொடர்பினால் முன்னு ரைத்த
அந்தவா சனைவ ளர்ந்துஇங்கு அகிலமாம் ஜீவ ருக்கும்
பந்தமாம் சம்சா ரத்தைப் பலவிதம் படைக்கும் அன்றே.
361. ஓதிய ஏது வாலே ஒழிவிலாது உதித்த இந்தப்
பேதமாம் பவபந் தத்தைப் பெயர்த்திட வேண்டி முன்னர்
ஓதிய மூன்றை யுந்தான் ஒழித்திட வேண்டும் அத்தில்
ஏதுநல் உபாயம் என்னில் இதனை நீ இயம்பக் கேளாய்.
362. எவ்வவஸ் தையிலும் எந்த இடத்திலும் எக்காலத்தும்
வின்விதத் தோற்றம் பெற்று வேறெனக் காண்ப வெல்லாம்
செவ்விய ப்ரம்ம மேயாம் சிறிதும்வேறு இல்லை என்னும்
இவ்விதப் பார்வை தான்இங்கு இயம்பிய நல் உபாயம்.
363. ஓதிய பார்வை யாகும் உண்மைவா சனை உரத்தால்
கோதுறு செய்கை முன்னங் குவிந்திடும் பின்பு சிந்தை
யாதுமே இறக்கும் பின்னர் ஏதுவா சனை அடங்கும்
வாசனை அடக்கம் தானே வழுவிலா ஜீவன் முக்தி.
364. சர்வமும் ப்ரம்மம் என்னும் சத்துவா சனைவ ளர்ந்தால்
மருள் அகங் காரம் ஆதி மலினவா சனை அடங்கும்
கருமையாம் எவ்வி டத்தும் கலந்துள அந்த காரம்
அருணனின் காந்தி தோன்றும் அளவிலே அழியு மாபோல்.

சர்வ காலமும் சமாதி நிஷ்டனாய்க் கர்மபந்தம் உள்ள வரை காலம் கழித்துவா.

[367-374] இப்பிரஹ்ம நிஷ்டையை எக்காலத்தும் கிஞ்சித்தும் விட (நிஷ்டையில் பிரமாதம் பண்ண)க் கூடாது. விடின, அப்பிரமாதமே (நிஷ்டை தவிர்தலே) மிருத்யு வாகும் என்று ப்ரஹ்மபுத்திரரான* ஸனத்சஜாத பகவான் விசேஷித்து உரைத்திருப்பதன்றி, ஸ்வஸ்வரூபத்தினின்று நமுவும் பிரமாதத்தால் மோகமும், அதனால் அகம்பாவமும், அதனால் பந்தமும், அதனால் துன்பமும் உண்டாவதால் ஞானிக்கு இப்பிரமாதத்தை அன்றி வேறு அனர்த்தம் இல்லை.

ஜலத்தினின்றும் விலக்கப் பட்ட பாசி சற்றும் நில்லாது மீண்டும் அதனை மறைத்தல் போல, பஹிர் முகப்பட்ட புருஷன் பிராஞ்ஞன (ஞானியா)யினும் மாயை ஆவரணம் செய்தலால், தன்னை மறந்த மறதி, விஷய மார்க்கமாய்ச் செல்லும் அந்த வித்வானான பராமுகனையும், வியபிசாரி ஸ்திரீ, தன்னிடத்தில் மோகமுள்ள ஜாரபுருஷனை அலைப்பது போல புத்தி தோஷங்களால் பலவாறு ஆட்டி வைக்கும். என்னை?

பிரமாதத்தினால் சித்தம் சுவசுவரூப மாகின்ற லக்ஷ்யத்தினின்று அற்பம் நமுவு மாயின், கையினின்று நமுவிப் படிக்கட்டின்மேல் விழுந்த பந்தைப்போல் ஆங்காங்கு பாஹ்ய விஷயங்களில் பாய்ந்து விழும். பின்னர் அவ் விஷயங்களை நல்லதென ஸங்கற்பிக்கும். அதனால் இது நமக்கு வேண்டும் என்னும் காமம்

* கவியில் வசிஷ்டரெனப்பட்டிருக்கிறது.

365. இருள்இருட் செய்கை யாக இசைந்துள அனர்த்தம் எல்லாம்
இரவிநின்று உதிக்கும் போதுஇங்கு இறந்திடு நீதி யேபோல்
அருவஅத் வைதா னந்த அனுபவம் உதிக்கும் போது
பெருகிய பந்தம் அத்தால் பெற்றதுன் பமும்இ லாவாம்.

ஆதம் நிஷ்டையில் ப்ரமாதமே (மறதியே) துன்பம்

366. திருஸ்யத் தோற்றம் தன்னைத் தருக்குமாத் திரமே யாகப்
ப்ரவிலா பித்து நினைப் ப்ரம்மமாத் திரமாய்ப் பார்த்துஇங்கு
அரியனே வெளியில் உள்ளில் ஆவது சமாதி பெற்றுக்
கருமபந்தம்வ ரைக்கும் காலம்நீ தள்ளு வாயே.

367. சொருபநிஷ்டையைஓர் காலும் சொற்பமும் தவிர வொண்ணா
தரணியில் இந்த நிஷ்டை தவிர்தலே காலன் என்று
ப்ரியனே பகவான் ஆன ப்ரம்மபுத் திரவ சிஷ்டன்*
பரமவா சிஷ்ட நூலில் பலவிதம் பகர்ந்தான் அன்றே.

368. ஆதலால் சொருப நிஷ்டை அன்றியும் தவிர்தல் ஞானிக்கு
ஏதமாம் அனர்த்தம் ஆகும் ஏதெனில் தவிர்த லாலே
சாதமாம் மோகம் அத்தால் ஜனித்திடும் அகந்தை அத்தால்
கோததாம் பந்தம் உண்டாம் கூடிடும் அவற்றால் துன்பம்.

369. பொருவிலா ஞானி யேனும் புலத்தினேர் சென்றேன் தன்னைத்
தரணியில் சொருப நிஷ்டை தவிர்தலாம் மறதி புத்திப்
புரைகளால் அலைக்கும் சோர புருஷனைச் சோர மாதாஇங்கு
அரியனே விவித மாக அலைத்திடும் நீதி யேபோல்.

370. தீரனும் ஞானி யேனும் த்ருஸ்யம் சென்றேன் தன்னைக்
கோரஆ வரண சக்தி குறைவுற மறைக்கும் அன்றே
நீரினுள் பாசிக் கொத்தை நீக்கினும் ஷ்ணத்தில் அந்த
வாரியை அதுதான் மற்றும் வழவுற மறைப்ப தேபோல்.

371. சலித்துஅடிக் கின்ற பந்து சற்றுமே தவறி மாடித்
தலத்துள படியில் வீழ்ந்த தன்மைபோல் சொருபம் என்னும்
லக்ஷ்ய நின்று சித்தம் எவளவும் தவிறு மாகில்
புலத்தினேர் முகமே யாகிப் போய்விழும் அங்கங் கேகாண்.

* ப்ரம்மபுத்திர வசிஷ்டன் = ஸனத்சுஜாதர்; பரமவாசிஷ்ட நூல் =
“ஸனத்சுஜாதீயம்”. இது மகாபாரதத்தில் (உத்யோக பர்வம் அத். 40-45
இல் உள்ளது.) ஆதிசங்கரர் இதற்கு பாஷ்யம் இயற்றியுள்ளார்.

உண்டாம். அக் காமத்தால் புருஷனுக்கு அவ் விஷயானு பவத்திற்கு உள்ள பிரவிருத்தி உண்டாகும். அப் பிரவிருத்தியால் ஸ்வரூப நிஷ்டை விட்டுப்போய் அதோகதியில் ஆழ்ந்து திரும்பி யேறி சொரூபத்தை யடைத லின்றி நாசமுறுவான்.

ஆதலால் ப்ரஹ்ம நிஷ்டையில் செய்யும் பிரமாதத்தை யன்றி ப்ரஹ்மநிஷ்ட விவேகிகட்கு வேறு ம்ருத்யு இல்லை. அந்நிரந்தர நிஷ்டை உள்ளவனே சித்தி பெறுவான் ஆதலால், சர்வானர்த்த ஹேதுவான பிரமாதத்தால் உண்டாகும் சங்கல்பத்தைத் தள்ளி சாவதானமாய் அச்சொரூப நிஷ்டைகவே இரு.

[375-390] ஜீவித்திருக்கும் இப்போதே ப்ரஹ்மா காரமாய் இருக்கும் முக்தியுற்றவ (முக்த)னே, விதேக ஸ்திதியிலும், அங்ஙனமே பிரகாசிப்பன். 'பேத திருஷ்டி அற்பமேனும் உள்ளவர்க்கு பீதி உண்டாம்' என யஜுர்வேதம் உரைத்தலின், பிரமாதத்தால் எப்போதாவது பரிபூர்ண ப்ரஹ்மத்தில் அணு மாத்ர பேதம் பார்ப்பவன் அப் பின்ன திருஷ்டியால் பயத்தை அடைவதுடன், நானாவித ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி நியாயங்களால் நிஷேதிக்கப் பட்ட அசத்தான தேகாதி த்ருஸ்யத்தில் ஆத்ம புத்தி செய்பவன், நிஷித்த கர்மம் செய்யும் பாபியைப் போல துக்கத்தின்மேல் துக்கத்தையே யடைவன்.

அன்றி சத்திய அனுசந்தானபரன் (மெய்யன்) துக்க விமுக்தராய் மகத்துவம் அடைவதையும், மித்யானு

372. புலனிடைச் சென்ற சித்தம் புலத்தையே நன்றுஇது என்று
பலவிதம் சங்கல் பிக்கும் படர்ந்தஅச் சங்கல் பத்தால்
தொலைவிலாக் காமம் உண்டாம் தொடர்ந்தஅக் காமம் தன்னால்
சலமுறு ப்ரவ்ருத்தி உண்டாம் சார்ந்தஅப் ப்ரவ்ருத்தி யாலே.

373. அருமையாம் ஆத்ம நிஷ்டை அகன்றுபோம் மற்று அவற்றால்
புருஷனும் தீங்கில் வீழ்ந்து போகுவ தன்றி மற்றும்
சொருபமே சாரான் இங்ஙன் சொன்னஇவ் அனர்த்தம் எல்லாம்
தருவதாம் சங்கல் பத்தைத் தள்ளுவான் விவேகி ஆனோன்.

374. ஆதலால் ஆத்ம நிஷ்டை அன்றியும் தவிர்தல் தானே
சாதுவே விவேகி யர்க்குச் சாற்றிய காலன் ஆகும்
கோதிலா ஆத்ம நிஷ்டை கூடினோன் பேற்றைச் சார்வன்
ஆதலால் சாவ தான மாகஅந் நிஷ்டை சார்வாய்.

375. கேதமார் உடல் இருந்தும் கேவலன் ஆன வன்தான்
பேதமார் உடல் இலாத பேரிலும் கேவலன் காண்
சாதுவே பேதம் தன்னைச் சற்றுமே காண்ப வர்க்கு
மேதகு யஜுரு வேதம் மிகவுமே பயத்தைச் சாற்றும்.

376. போதவான் எப்போ தேனும் பூரண ப்ரம்மத் தின்கண்
ஏதமாம் பேதம் தன்னை எவளவும் காண்ப னேல்அப்
பேதமே அன்னே னுக்குப் பீதியாம் ஆத லாலே
சாதுவே மறந்தும் பேதம் சற்றுமே காண வொண்ணா.

377. சுருதிகள் ஸ்ம்ருதி நீதி சுத்தமாய் நிஷேதம் செய்த
த்ருஸ்யத்து ஆத்ம புத்தி செய்பவன் விவேகி யேனும்
விரிவுற மேலும் மேலும் விவிதமாம் துன்பம் சார்வன்
அரியனே நிஷேத கர்த்தா ஆகிய பாவி யேபோல்.

நிர்விகல்ப சமாதியால் சம்சார துக்க நிவிர்த்தி; சர்வாதம் சித்தி

378. சத்திய அனுசந் தானம் சார்ந்தவன் முக்தன் ஆகி
மெத்தவும் மகத்து வத்தை மேவுவன் நித்ய மாக
மித்தையின் அனுசந் தானம் மேவினோன் மிகந சிப்பன்
பக்தனே அசோர சோரர் பாலிதைப் பார்க்க லானோம்.

சந்தானபரன் (பொய்யன்) நாச முறுவதையும் அசோர* சோரர்களிடத்துப் பார்த்தலாலும், அசத்தா யுள்ள பாஹ்ய விஷய நிரோதத்தால் மனப் பிரசாதமு (தெளிவு)ம், அதனால் பரமாத்ம தர்சன (ஞான)மும், அதனால் சம்சார பந்த நாசமும் சித்திப்பதால் பாஹ்ய நிரோதமே மோக்ஷ மார்க்கம் ஆதலாலும், சத்திய அசத்திய விவேகியாய் ஸ்ருதிப் பிரமாணத்தால் பரமாத்ம நிர்ணயம் அறிந்த புத்தி மாண என்த முமுகூ, அசத்தானது தன் நாசஹேது என்றறிந்தும் பாலன்போல் அதனைப் பற்றுவன்?

எவனும் பற்றாதுதலாலும், மேன்மேலும் தூர் வாசனையே விருத்தி யாக்கிப் பந்தஹேதுவாயுள்ள அசத்திய பாஹ்ய அனுசந்தானத்தை விட்டு, விவேகியான யதி, 'சத்திய ஞானானந்த பரப்பிரஹ்மைவாஹம்' எனும் அனுபூதியால் அவித்யா காரிய சர்வ துக்கங்களையும் நீக்கிப் பரமானந்தங் கொடுக்கும் ப்ரஹ்ம நிஷ்டையில் தற்பரமாய் இருக்க வேண்டும். விரோத லக்ஷணம் உற்றிருத்தலின், ஜாக்கிரம் உள்ளவனுக்குச் சுழுப்தியும், சுழுப்தனுக்கு ஜாக்கிரமும் இல்லாததுபோல, தேகாதி அபிமானம் உள்ளவனுக்கு முக்தியும், சராசரங்களின் உள்வெளியில் தன்னை ஏகமாம் அவைகட்குச் சாக்ஷியாயும், அதிஷ்டான மாயும் சூக்ஷ்மமான தன் மனத்தால் பார்க்கும் சர்வாத்ம பாவத்தினால் சர்வோபாதிகளையும் நீக்கி அகண்ட பரிபூரணமாய் இருப்பவனே முக்தனாகலின் அம்

* களவில் சம்சயமுள்ளவன் கைகளில் காய்ந்த இரும்பைக் கொடுக்க, எடுத்தால் தகிக்க இன்றேல் சுகமுறுகின்றனன். (சாந்தோக்ய உபநிஷத் அத்: 6-16)

379. ஆதலால் சந்நி யாசி அசத்அனு சந்தா னந்தான்
ஏதமாம் பந்த ஏது என்றிதை இகழ்ந்து நன்றாய்ச்
ஜோதியா னந்த சத்தாய்ச் சொல்லிய ப்ரம்மம் நான்என்று
ஓதிய ப்ரம்ம நிஷ்டை ஒழிவற ஒன்ற வேண்டும்.
380. தீதில்ஆத் மானு பூதித் திகழ்வினால் திடமாய்ப் பெற்ற
பேதமில் ப்ரம்ம நிஷ்டை பெருகிய சுகம்செய் விக்கும்
ஏதமாம் அஞ்ஞா னத்தால் எய்திய துயரை எல்லாம்
சாதுவே அந்த நிஷ்டை சற்றும்இல் லாது செய்யும்.
381. பாகிய அனுசந் தான மலினவா சனையைத் தானே
பாகனே மேலும் மேலும் பயனதாய் வளரப் பண்ணும்
ஆகையால் விவேகி அத்தை அறிந்துடன் பாகி யம்விட்டு
ஏகமாம் ஆத்ம ரூபம் என்றுமே அனுசந் திப்பான்.
382. பாகியம் விட்ட போதே மனதுநிர் மலமாம் மைந்தா
ஆகிய அம்ம னத்தால் அடையலாம் ஆத்ம ஞானம்
ஏகமாம் அந்த ஞானம் இசைந்ததால் பவபந் தம்போம்
ஆகையால் பாகி யத்தை அடக்கலே முக்தி மார்க்கம்.
383. சாதுவே முமுக்ஷு வாகிச் சதுரராய்ச் சத்அசத்து ஓர்ந்து
வேதமே நம்பி ஆத்ம விபுத்துவம் அறிந்தோன் ஆர்தான்
கேதமார் அசத்துத் தன்னைக் கெடுத்திடும் என்று அறிந்தும்
பேதமாம் அவ்வ சத்தைப் பேணுவன் பால னேபோல்.
384. உடல்முதல் அபிமா னத்தை உடையவன் முக்தி சாரான்
திடமுற முக்தி சார்ந்தோன் தேகாதி அபிமா னிக்கான்
சடமுறு துயில்உ டைத்தோன் ஜாக்கிரம் சாரான் அத்தை
உடையவன் துயிலைச் சாரான் உபயமும் வெவ்வேறு அன்றே.
385. தன்னையே சராச ரங்கள் சகலத்தின் உட்பு றத்தும்
துன்னிய சாக்ஷி யாயும் தொடர்அதிஷ் டான மாயும்
உன்னிஇவ் உபாதி எல்லாம் ஒழித்துஎவன் அகண்ட மாகி
மன்னுபூ ரணமாய் நிற்பன் மாகுஇலா தவனே முக்தன்.

முத்தனுக்குத் தேகாதி அபிமானமும் இல்லை. இச்சர்வாத்ம பாவத்தை அன்றி சர்வப் பிரகாரத்தாலும் பவபந்த மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழி எதுவுமின்று.

சர்வாத்ம பாவமோ சதா காலமும் ஆத்மாவில் நிஷ்டையால் த்ருஸ்யத்தைப் பற்றாது அகற்றுவதால் ஸித்தியாகும். தேகாத்ம புத்தியோடு பாஹ்ய விஷய அனுபவத்தில் ஆசையுள்ள மனமுடையவனாய் அதற்கான கிரியைகளையே எப்போதுஞ் செய்து கொண்டு இருப்பவனுக்கு எவ்வாறு த்ருஸ்யத்தை அகற்றக் கூடும்? கூடாதாகலின், ஸர்வ தர்ம கர்ம விஷயங்களையுந் துறந்து, தத்வஜ்ஞனாய், நிரந்தரம் ஆத்ம நிஷ்டா பரனாய், சதானந்தத்தில் ஆசக்தியுள்ள மனது உடையவனுக்கே பிரயத்தனத்தால் த்ருஸ்யநீக்கம் கூடும். இவ்வாறு த்ருஸ்யத்தை நீக்கி சந்ததமும் சர்வாத்ம பாவம் சித்தித்தற் பொருட்டே 'சாந்தோ தாந்த:' எனும் ஸ்ருதி, சாந்தராய யதிகட்கு சிரவணாதி கர்மம் செய்தபின் சர்வதா நிர்விகல்ப சமாதியை விதிக்கின்றது. ஆதலால் அந் நிச்சல நிர்விகல்ப சமாதி அடைந்தவனன்றி, அனந்தகோடி ஜன்மாந்தர வாசனை யுள்ளவன் எவ்வித பண்டித னாயினும் அகங்காராதி த்ருஸ்ய நாசஞ் செய்ய ஒருபோதும் சக்கியமாகாது.

[391- 403] ஆவரண சக்தியின் பலத்தினால் விக்ஷேப சக்தி அஞ்ஞனம் புருஷனை மோக காரணமாம் இவ் வகங்காரத்தோடு கூட்டி வைத்து அதனது குணங்களால் விருதாவாய்ப் பேய் போல் ஆட்டி வைக்கின்றதாலும்,

பாடல் 390. அச்ச மாதி=அந்த நிர்விகல்ப சமாதி; ஏதவாசனை=துன்பம் நிறைந்த வாசனை.

386. சகலமாம் விதத்தி னாலும் சம்சாரம் விடுதற்கு ஏது
அகம்இலா அகண்ட பாவம் அன்றிமற்று ஏதும் இல்லை
துகள்இலா ஆத்ம நிஷ்டைத் தொடர்பினால் த்ருஸ் யத்தை
இகழில்அவ் அகண்ட பாவம் இசைந்திடும் அதிகா ரிக்கே.
387. மருவுதே காதம் புத்தி மன்னிப்பா கியமே யான
பொருளுடை அனுப வத்தில் போகிய மனத்தன் ஆகி
ஒருவிதம் இலாத செய்கை ஒழிவிலாது உற்றோ னுக்குத்
த்ருஸ்யம் தன்னை நீக்கும் திறமைஎவ் விதத்தில் உண்டாம்.
388. அகிலமாம் தர்மம் கர்மம் அசத்திய புலன்அ னைத்தும்
மிகவுமே துறந்து நித்யம் மெய்யான நிஷ்டை சார்ந்து
சுககன சொரூபம் ஓர்ந்துஅச் சுகத்தையே இச்சிப் போர்க்கே
திகழ்உறு முயற்சி யாலே த்ருஸ்ய நீக்கம் உண்டாம்.
389. திருஸ்யம் யாவும் நீக்கித் திடமுற அகண்ட பாவம்
சருவதா அடைவ தற்கே சாதுவாம் எதிக ளுக்கு
சர்வணம் ஆதி கர்மம் செய்தபின் ஸ்ருதி தானே
சர்வதா நிர்வி கல்ப சமாதியை விதிக்கும் அன்றோ.
390. ஆதலால் அச்ச மாதி அடைந்ததால் அசலர் ஆன
சாதுவாம் எதிகள் அன்றி சதகோடி ஜன்மத்து உற்ற
ஏத வாசனை இசைந்தோர் எவ்விதச் சதுரர் ஏனும்
தீதகங் காரம் ஆதி த்ருஸ்யம் விரைவில் தீர்க்கார்.
391. ஒதும்ஆ வரணம் தன்னின் உரத்தினால் விசேஷ பந்தான்
போதம்இல் புருஷன் தன்னைப் பொய்ம்மயக் கத்தி னுக்கோர்
ஏதுவாம் அகங்கா ரத்தோடு ஏகமாய் இசைத்து வைத்துப்
பேதமாம் அதின்கு ணத்தால் பேய்என அலைத்து வைக்கும்.
392. இருளும்ஆ வரண சக்தி யாவுமே நசியா தாகில்
மருளும்வி சேஷப சக்தி மாசற நசிக்க மாட்டா
பரவும்ஆ வரண நாசம் பாலின்நீர் பகுப்ப தைப்போல்
த்ருஸ்யம் த்ருக்குஇ ரண்டைத் திகழ்வுறப் பகுத்தால் உண்டாம்.

இவ் வாவரணம் நசிக்கின் ஆத்மா சம்சயாதிப் பிரதிபந்த ரகிதமாய் சுயம் பிரகாசிக்கும்; விசுஷபமும் இல்லாமற் போம்; இருக்கினும் சுத்தப் பொய்யாகவே தோற்றிக் கொண்டிருக்கும் ஆதலாலும், இவ் வாவரணம் நசியாவிடின் விசுஷபமும் நசியா தாதலாலும், க்ஷீரஜல விபாகம்போல த்ருக் த்ருஸ்ய விபாகத்திலேயே அவ் வாவரணம் நசிக்கு மாதலாலும், ஸ்பஷ்டமான ஞானத்தால் பிறந்த நல்ல விவேகமே த்ருக் (ஆத்மா) த்ருஸ்யங் (அனாத்மாக்களை நன்றாய்ப் பிரித்து அவித்யா காரிய மோகரூப பந்தத்தைக் கெடுக்கும் ஆதலாலும்,

விவேகியாயுள்ள புருஷன், அவித்யையால் உண்டான புத்தியே அய அக்கினி சம்பந்தம் போல சத்ரூப ஆத்மாவோடு மித்யா தாதாத்மியம் [பொய்க் கூட்டுறவு] உற்று ஞாதுரு ஞான ஞேயப் பிரபஞ்சா காரமாய் விஜிரும்பித்தலின், சித்தப் பிரமண மனோரத சொப்பனமவைகளில் போலக் காணப் படுமவை அசத்திய மாவதோடு பிரகிருதி விகாரமான இவ் வகங்காராதி தேகாந்தமாயுள்ளவையும், மற்றும் த்ருஸ்யமான சர்வ விஷயங்களும் க்ஷணத்தில் நானா விகார முறுவன. சத்திய ஆத்மா ஓர்காலும் விகார முறுது.

சதசத் விலக்ஷணமாய், புத்தியாதி சாக்ஷியாய், 'அகம் பத லக்ஷயார்த்தமா யிருக்கும் இவ்வேக நித்யாத்வைத அகண்ட ஞான பிரத்தியகாத்மா, ஸதானந்தகன பரமாத்மாவே' [பாடல் 401] என்று இவ்வாறு விவேகத்தால் சத்திய (ஆத்மா) அசத்தியங் (அனாத்மாக்களைப் பகுத்து அதில் சத்திய ஆத்மாவை நிச்சயித்துத் தன் ஞான திருஷ்டியால் 'இந்த நானே

393. சாற்றும்ஆ வரண நாசம் சாரவே ஆத்ம ரூபம்
தோற்றிய சம்ச யாதித் துகள்அறத் தானே தோன்றும்
ஊற்றவி சேஷப முந்தான் ஒழிந்திடும் அதுதான் மற்றும்
தோற்றுமே ஆகில் பொய்யே தோன்றிடும் என்று கொள்வாய்.
394. நல்லபோ தத்துஉ தித்த நல்லதாம் விவேகம் தானே
சொல்லிய ஆத்மா ஓத்ம சொரூபநன் ரூய்ப்ப குத்துத்
தொல்லையாம் அஞ்ஞானத்தால் தொடர்ந்தபந் தம்சி தைக்கும்
அல்லல்செய் பந்தம் அற்றோர்க்கு அற்பமும் பவம்ஈண்டு இல்லை.
395. புத்திர பரஜீ வைக்கிய போதமாம் பெரிய வன்னி
மெத்தவும் அவித்யைக் காட்டை மீதியன் றித்த கிக்கில்
அத்வை தாத்ம ரூபம் அடைந்துள முக்த னுக்குஇங்கு
இத்துனி பவத்தை மீண்டும் ஈன்றிடும் வித்துஏ தாகும்.
396. செவ்விதாய் ஆத்ம ரூப தெரிசனம் செய்வ தாலே
எவ்வஆ வரணம் நீங்கும் இறந்திடும் மித்யை ஞானம்
விவ்வித விசேஷ பத்தால் விளைந்துள துன்பம் நீங்கும்
இவ்விதம் சொன்ன மூன்றும் இசைந்தஓர் த்ருஷ்டாந் தம்கேள்.

அதிஷ்டான நிரூபணம்

397. தீதற ரஜ்ஜு ரூப தெரிசனம் செய்வ தாலே
மோதும்ஆ வரணம் ஆதி மூன்றுமே முடிந்த வன்றே
ஆதலால் பந்த நீக்கம் அடைந்திட விவேகி ஆனேன்
ஆதியாம் ஆத்ம ரூபம் அவசியம் அறிய வேண்டும்.
398. ஏதமாம் புத்தி ஒன்றே எரிஅயப் பிண்டம்போலப்
போதசத் ப்ரம்மத் தோடே பொய்யதாம் புணர்ப்புஅ டைந்து
ஞாதுறு ஞான ஞேய ஞாலமாய்ப் பரிண மிக்கும்
ஆதலால் இவைஅ னைத்தும் அசத்தியம் ஆகும் என்றும்.
399. புத்திகற் பிதமே யாகப் பொருந்திய ஞாது ராதி
மைந்தனே மனம யக்கம் மனோரதம் கனவி வற்றில்
சந்ததம் பொய்யே யாகச் சகலரும் காண்ப தாலே
அந்தம்இல் ஆத்ம ரூபம் அனிசமும் நிர்வி காரம்.

அகண்ட ஞானபரப்ரஹ்ம சொரூபம்' என்று அனுபவமாய்க் காணும் தன் ஆத்ம தரிசனத்தால் ஆவரணமும், மித்யா ஞானமும், விசுஷ்பத்தால் வந்த துக்கம் அனைத்தும் ரஜ்ஜு தரிசனத்தில் நிவிருத்தியாவதைப்போல நிவிருத்தி யாகலின், இவற்றினின்றும் முக்தனாய்த் தானே பரம உபசாந்தி அடைகின்றான்.

இங்ஙனம் நிர்விகல்ப சமாதியால் அத்வைத ஆத்மாவை எப்போது தரிசிக்கின்றானோ, அப்போதுதான் அஞ்ஞானமும், அதனது காரிய ஹிருதயக் கிரந்தியும் நிச்சேஷமாய் நசிக்கும். இவ்வாறு பரஜீவைக்ய ஞானாக்கினியால் அவித்யா ஆரண்யம் சேஷமின்றி நசித்தபின், அத்வைதாத்மரூபம் அடைந்துள்ள அம் முக்தனுக்குப் பவ பீஜம் வேறேதிருக்கின்றது. இன்மையின், புனர் ஜன்ம மரணரூப சம்சார மின்று. ஆதலின் விவேகி, சம்சார பந்த மோக்ஷத்தின் பொருட்டு அவசியம் ஆத்ம தத்வத்தை அறிய வேண்டும்.

10. சாதனவியல்

[404-416] இந்நிர்விகல்ப பரமாத்வைத ஆத்மாவில் புத்தியின் தோஷத்தாலேயே தோன்றும் நீ, நான், இது முதலிய கல்பனா விகல்பங்கள் அனைத்தும் சமாதியில் ப்ரஹ்மானுபவத்தால் அபாவமாம். அன்றி உபாதி பேதத்தால் பின்னனாய்க் காணப்படும் தானே உபாதி யற்றால் ஏகனாய்ப் பிரகாசித்தலின், இவ் விகல்ப உபாதி லயித்தற் பொருட்டு சதா சமாதி நிஷ்டனாதல் வேண்டும். இவ்வேக நிஷ்டையால் ப்ரஹ்மத்தில்

400. பிரக்ருதியின் விகார மாகப் பரவிய அகங்கா ராதி
புகல்உடல் ஈறும் யாவும் புலன்அனைத் தும்க்ஷ ணத்தில்
வெகுவிதம் விகார மேவும் விமலமாம் ஆத்மா என்றும்
இகழ்வுறு விகார மேவாது ஏகசித் உருவ மேயாம்.
401. சத்அசத் திற்கு வேறய்ச் சாக்ஷியாய் புத்தி யாதிக்கு
* இத்திறம் அகம்ப தத்தின் லக்ஷியப் பொருளும் ஆகி
நித்யஅத் வைதா கண்ட நிமலசித் உருவே யான
சுத்தமாம் ப்ரத்யக் ஆத்மா சுககனப் பரமாத் மாவே.
402. இத்திறம் நித்யா நித்ய இயல்பினைப் பகுத்துஅ வற்றில்
நித்யமாம் தன்ஆத் மாவை நிச்சயித்து அறிவாம் கண்ணால்
அத்திற மான நானே அகண்டசித் ப்ரம்மம் என்று
தத்துவம் அறிந்தோன் யாவும் தவிர்ந்துதான் சாந்தன் ஆவன்.

சமாதி நிரூபணம்

403. நிருவிகல் பகமே யாக நிகழ்ந்திடும் சமாதி யாலே
ஒருமையாம் தன்ஆத் மாவின் உண்மையை எந்தப் போது
புருஷன்இங்கு அறிவன் அந்தப் போதுதான் அஞ்ஞானத்தால்
மருவிய சகல மான மனமுடிச்சு இறந்து போகும்.
404. பக்தனே நிர்வி கல்பப் பரமஅத் வைதாத் மாவில்
புத்தியின் தோஷத் தாலே பொருந்திநீ நான்இது என்று
நித்யமும் விகல்பம் உண்டாம் நிமலமாம் சமாதி தோன்றில்
தத்துவ அனுப வத்தால் தவிரும்அவ் விகல்பம் எல்லாம்.
405. சமதமா தியைஅ டைந்த சதுரளும் சந்நி யாசி
அமலமாம் சமாதி யால்தன் அகண்டபா வம்பொ ருந்தித்
தமசிவால் வருவி கல்பம் தள்ளிநிர் விகல்ப னேயாய்
அமலமாம் ப்ரம்மா காரம் ஆகவே சுகித்து நிற்பன்.
406. எவர்கள்தம் ஸ்ரோத் ராதி இந்த்ரியம் இதயம் யாவும்
சுவமதாம் ஞாஞாத் மாவில் சுத்தமாய் ப்ரவிலா பித்துஅங்கு
அவம்இலாச் சமாதி பெற்றோர் அவர்களே முக்தர் ஆனோர்
விவிதமாம் பரோக்ஷ வார்த்தை விளம்புவோர் முக்தர் அன்றால்.

* பக்கம் 16 அடிக்குறிப்பைப் பார்க்கவும்.

ஆசக்தியுள்ள புருஷன் அப் பிரஹ்மத்தை நிச்சலமாய் எப்போதும் தியானிக்கும் ப்ரஹ்ம னுசந்தானபலத்தால், புழு சர்வ காரியங்களையும் விட்டுக் குளவியை சதா தியானித்துக் குளவியே யாவதுபோல அப் பரமாத்ம சொரூபமே ஆகின்றான்.

இங்ஙனம் நிரந்தரம் செய்யும் ப்ரஹ்மாப்பியாச பலத்தால், புடம் வைத்தலால் களங்கமற்று சுத்தமான தன் சுபாவ குணம் அடையும் சுவர்ணம் போல, சத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களாம் மலத்தை விட்டுத் தன் சுத்தமான சுபாவ முற்று இவ்வாறு பரிபக்குவமான மனம் எப்போது ப்ரஹ்மத்தில் லீனமா (அப்பில் உப்பென அம்மயமாய் லயிக்) கின்றதோ, அப்போதுதான் அத்வைதானந்த ரசானுபவத்திற்கு ஏதுவான நிர்விகல்ப சமாதி ஸித்தியாகும். அச்சமாதியால் ஸமஸ்த வாசனாக் கிரந்தியும் ஸர்வ கர்மங்களும் நசிப்பதோடு தன் பிரயத்தந மின்றியே உள்ளிலும், வெளியிலும், எவ்விடத்தும், எக்காலத்தும் சொரூபப் பிரகாசம் சுயமே அனுபவமாகும்.

இவ்வாறு சமாதியால் அதிகுக்ஷ்மமான விருத்தி யொன்றால் அவ்வதி குக்ஷ்ம ப்ரஹ்மம், அதிகுக்ஷ்ம புத்திமாண்களால் அனுபவமாய் அறியப்படுமே அல்லாமல், ஸ்தூல திருஷ்டியால் அறிவதற்கு எவராலும் சக்கியமாகாது. அங்ஙனமே சாந்தி, தாந்தி, உபரதி, திதிக்கூடியோடும் கூடின யதி, சதா சமாதி நிஷ்டையால் தன் சர்வாத்மபாவம் அடைந்து அவித்யா அந்தகாரத்தால்

407. பேதமாம் உபாதி யாலே பின்னனும் ஒருவன் தானே ஏதமாம் உபாதி தீர்ந்தால் ஏகனும் அவனே மற்றும் ஆதலான் உபாதி தீர்க்க அனிசமும் விவேகி யானேன் சாதக நிர்வி கல்ப சமாதி யே செய்ய வேண்டும்.
408. ஏகமாம் நிஷ்டை யாலே என்றுமே ப்ரம்மத் தின்கண் ஆகும்ஆ சக்தி உள்ளோன் அகண்டசத் ப்ரம்மம் ஆவன் சோகமே உற்ற சீடம் சுற்றிய ப்ரம ரத்தை ஏகமாய் பாவித் துத்தான் என்றுமே அஃதுஆ யிற்றே.
409. கிரியைகள் யாவும் விட்டுக் கீடகம் ப்ரம ரத்தை மருவியே த்யானம் செய்து மற்றுஅதே ஆகு மாபோல் ஒருமையாம் நிஷ்டை யாலே உண்மையாம் ப்ரம்மம் தன்னைச் சருவதா த்யானிப் போனும் சத்தியம் ப்ரம்மம் ஆவன்.
410. மிகவுமே நுண்மை யான மெய்ப்பரப் ப்ரம்மம் தன்னைத்
* தகவிலா ஸ்தூல த்ருஷ்டி தன்னினால் எவரும் காணார் நிகழ்மதி நுண்மை உள்ள நிமலரே சமாதி யாலே மிகவுமே சூக்ஷ்ம மான வருத்தியாம் கண்ணால் காண்பார்.
411. மெத்தவும் ஸ்புடபா சுத்தால் மேவிய மலத்தை விட்டுச் சுத்தமாம் தன்கு ணத்தை ஸ்வர்ணமே வுவதே போலச் சித்தமும் த்யானத் தாலே சேர்ந்த முக் குணம லத்தைச் சுத்தமாய் விட்டுத் தன்னின் சுபாவமாம் சொரூப மேவும்.
412. இடைவிடா த்யானத் தாலே இருதயம் சுத்தம் ஆகித்
* திடமுற ப்ரம்மத் தின்கண் தியங்கிடாது அடங்கும் எப்போது அடர்மிகும் அகண்டா னந்த அனுபவ ஏது வான ஜடம்இலா நிர்வி கல்ப சமாதி அப் பொழுதே உண்டாம்.
413. ஆனஅச் சமாதி யாலே அகிலவா சனைமு டிச்சும்
* போனதாம் விவித மாகப் பொருந்திய கர்மம் பொன்றும் ஏனைஉள் வெளியில் எங்கும் என்றும்ஓர் முயற்சி இன்றி ஊனம்இல் சொரூபத் தோற்றம் ஒருமையாய் ஒளிரா நிற்கும்.

(பாடல் 409) ஒருவன் தான் சொரூபத்தை அடையும் வரையில் நிரந்தர சொரூப ஸ்மரணையைக் கைப்பற்றுவானாயின் அது ஒன்றே போதும். - நான் யார்? (பகவான் ரமணர்)

* பக்கம் 16 அடிக்குறிப்பைப் பார்க்கவும்.

உண்டான ஸமஸ்த விகல்பங்களையும் அகற்றி நிஷ்கிரிய நிர்விகல்பனாய் ப்ரஹ்மாகாரமாகவே எப்போதும் சுகிப்பன். இங்ஙனம் சப்தாதி பாஹ்ய விஷயங்கள், சுரோத்திராதி யிந்திரியங்கள் மனம் இவற்றைத் தானாகிற ஞானோத்மாவில் பிரவிலாபித்து நிர்விகல்ப சமாதி அடைந்தவர் எவரோ, அவர்களே சம்சார பாச பந்தத்தினின்று முக்தராவரன்றிப் பரோக்ஷ ஞானம் பேசும் ஏனையோர் ஒருபோதும் முக்தராகார்.

இந்நிர்விகல்ப ஸமாதி யொன்றால் நிச்சயமாக ப்ரஹ்ம சொரூபத்தை பிரதிபந்த மின்றி ஸ்பஷ்டமாய் அறியலாம். அஃதின்றேல் சதா மனவிருத்தி சஞ்சலிப்பதால் இதர விருத்திகளைச் சாரும். ஆதலால், இந்திரிய மனங்களை அடக்கி சந்ததமும் நின்னோத்மாவில் நிஷ்டை உடையவனாய், அவ்வேகாத்ம தரிசனத்தால் காரிய ஸஹித அவித்தியா அந்தகாரத்தை அசேடம் நாசம் செய்து அவ்வாத்மா வாகவே எப்போதும் இரு. சிரவணத்தில் மனனம் நூறு மடங்கும், அதில் நிதித்யாசனம் லக்ஷம் பங்கும் பலாதிக்க்யம் உள்ளது. நிர்விகல்ப சமாதியால் பெறும் பலத்திற்கு ஓரளவே இன்று.

[417-422] இச்சமாதி யோகத்திற்கு வாக்கு மௌனம், அபரிக்கிரகம் (ஏதும் வாங்காமை), நிராசை, கிரியை யின்மை, எப்போதும் ஏகாந்த வாசம் என்னும் இவையெல்லாம் ஆரம்ப மார்க்கம். ஏகாந்த வாசத்தால்

பாடல் 416. ஜோதிக்கொண்டு அவிசாரத்தால். . . ப்ரம்மஞான ஒளியால் அவிசார இருளை அழித்து.

பாடல் 418. கோள்=பிசாசு.

414. பலிப்பினால் பார்க்கும் போது பாங்கான சர்வ ணத்தின் சலிப்பிலா மனனம் தானே சதகுணம் மேலாம் அத்தில் நிலைப்பிலா நிதித்தி யாசம் லக்ஷமாம் குணமேல் ஆகும் அலுப்பிலா நிர்வி கல்பம் அளவிலாப் பலன்உ டைத்தாம்.
415. பிரிவிலாச் சமாதி யாலே ப்ரதிபந் தங்கள் இன்றி ஒருமையாய் ப்ரம்ம ரூபம் உணரலாம் அஃதுஇ லாதேல் சருவதா மனவி ருத்தி சஞ்சலம் ஆத லாலே விரிவுற விரோதம் ஆன வ்ருத்தியோ டேக லக்கும்.
416. ஆதலால் பொறிகள் புத்தி அடக்கிநீ நின்ஆத் மாவில் சாதுவே சமாதி பெற்றுச் சந்ததம் ப்ரம்ம ஞான ஜோதிகொண் டவிசா ரத்தால் சுழல்உறும் இருளை எல்லாம் மீதிஇல் லாது நீக்கி மிஞ்சிய வடிவாய் நிற்பாய்.
417. ஏதுமே பேசாத் தன்மை எவளவும் வாங்காத் தன்மை கோதுறும் ஆசை இன்மை குறைவுசெய் கிரியை இன்மை சாதுவே ஏகாந் தத்தில் சந்ததம் வாசம் செய்கை ஈதெலாம் சமாதி தன்னை இசைந்திட முந்து மார்க்கம்.
418. ஏகாந்த தேச வாசம் இந்த்ரியம் அடங்க ஏது போகாத அவ்வ டக்கம் புரைமனம் அடங்க ஏது ஏகாத அவ்வ டக்கம் இவ்உடல் ஆதி நான்என்று ஆகாத வாசனைக்கோள் அடங்குதற்கு ஏது வாமே.
419. வாசனை அடக்கத் தாலே வரைஇலா ப்ரம்மா னந்தத்து ஏதம்இல் அனுப வம்தான் என்றுமே த்யானிக்கு எய்தும் ஆதலால் விவேகி யானேன் அலைமன அடக்கம் தன்னைச் சாதுவே முயற்சி யாலே சாதிக்க வேண்டும் என்றும்.

வாக்கு நிரோதம்; அவசியம்; பயன்

420. அரியனே மனதில் வாக்கை அடக்குஅதைப் புத்தி யின்கண் பிரிவுற அடக்கி அததைப் பிறங்குசா ழியில்அ டக்கு புரையிலா சாழி தன்னைப் பூரண நிர்வி கல்ப ப்ரம்மமாய்த் தானே பார்த்துப் பெருகிய சாந்தி சார்வாய்.

இந்திரியம் அடங்க, அதனால் மனம் அடங்க, அம் மன நிரோத[நீக்க]த்தால் அஹமாதி வாசனை அற்று சதா நிச்சல ப்ரஹ்மானந்த ரசானுபவம் உறுவதால், யோகி எப்போதும் தன் பிரயத்தனத்தால் சித்த நிரோதம் செய்ய வேண்டும். முன்னம் வாக்கை மனதிலும், மனதை புத்தியிலும், அப் புத்தியை சாக்ஷியிலும் அடக்கி அச் சாக்ஷியைப் பரிபூர்ண நிர்விகல்ப ப்ரஹ்மமாக அறிவதால் பரமசாந்தி யடை. தேக இந்திரிய பிராண மனோ புத்தி யாதிகளில் சித்தம் எவ்வுபாதியுடன் சேருமோ, தியானியும் அம்மய மேயாய் சுகமுறான். ஆதலால் அச் சித்த நிவிருத்தியின் பொருட்டு அவை யனைத்தையும் அகற்றி ப்ரஹ்மத்தில் சாந்தி யுறுவதே சதானந்தம்.

[423-430] விரக்தியுற்றவனே மோக்ஷ இச்சையால் ப்ரஹ்ம நிஷ்டையை அடைந்து அகங்காராதிகளோடுள்ள அகப் பற்றையும், பாஹ்ய விஷயங்களோடுள்ள புறப் பற்றையும் ஒழிக்க சமர்த்தன் ஆகையால் அவனுக்கே அகத்துறவு, புறத்துறவு இரண்டும் ஸித்திக்கும். அன்றி அத்தியந்த வைராக்கியமுற்ற விரக்தனே சமாதியையும், சமாதி யுற்றவன் திட ஞானத்தையும், அந்தத் தத்துவ ஞானி முக்தியையும், முக்தன் நித்தியானந்தத்தையும் அடைதலின், மோக்ஷ காந்தையைக் கூடி சுகமனுபவிக்க விரக்தியே முக்கிய மார்க்கம். இதனை அன்றி சுகம் அடைவிக்குங் காரணம் எங்கும் காணோம்.

பாடல் 423. வாகியாந்தரம் = உள் வெளிப் பொருள்கள்.

பாடல் 425. பக்ஷம்=இறகு.

421. ஏதமாம் தேகம் ப்ராணன் இந்த்ரியம் மனது புத்தி ஆதியாம் உபாதி கட்டுள் அலைமனம் எந்த எந்தக் கோததாம் உபாதி யோடே கூடும்அம் மயமே யாக ஓதிய த்யானி யாவன் ஒழிவில்ஆ னந்தம் ஒன்றான்.

422. ஆதலால் அந்த அந்த அனர்த்தமாம் உபாதி சேர்ந்த ஏதமாம் தன்ம னத்தை ஏகாது மீட்க வேண்டிச் சாதுவே த்யானி ஆனோன் சகலமும் நன்றாய்த் தள்ளி ஓதிய ப்ரம்மத் தின்கண் ஓய்வதே ஒழியா இன்பம்.

விரக்தனது த்யாக வர்ணனம்

423. பாகனே விரக்தன் தானே பரமோக்ஷ இச்சையாலே வாகியாந் தரத்தி னாலே வருவதாம் பற்றுஇ ரண்டும் ஏகமாய் விடுவ தாலே இயம்பிய விரக்த னுக்கே வாகியாந் தரம்இ ரண்டாய் வகுத்தநல் துறவு கூடும்.

424. பரவிய புலன்க னோடே பற்றுதல் வெளிப்பற்று ஆகும் உரஅகங் காரம் ஆதி யோடுபற்று உள்பற்று ஆகும் பெருகிய விரக்தி பெற்றோன் ப்ரம்மநிஷ் டையைஅ டைந்துஇவ் இருவிதப் பற்றை யும்தான் ஏகமாய் விடுக்க வல்லோன்.

வைராக்ய ஞானங்களின் அவசியம்

425. பரவிடும் ஓர்ப் கூறிக்குப் பறந்திட இருப கூம்போல் மருவிடும் மோக்ஷ மாகும் மாடிமேல் ஜீவன் ஏற விரக்திநல் விவேகம் என்ன வேண்டியது இரண்டு பகும் இருமையில் ஒன்றுஇ லாதேல் ஈதின்மீது ஏற ஒண்ணா.

426. மிகவுமே விரக்தன் ஆனோன் மேவுவன் சமாதி தன்னைப் புகழ்சமா தியைஅ டைந்தோன் பொருந்துவன் திடபோ தத்தை இசுழ்விலாப் போதம் உற்றோன் எய்துவன் முக்தி தன்னைத் தகைமைசேர் முக்தன் என்றும் தடையில்ஆ னந்தம் உண்பன்.

427. விரக்தியை விடவே ரொன்றும் விமலமாம் சுகம் அளிக்கக் கருதிய ஏது வாகக் காண்கிலேன் த்யானிக்கு எங்கும் அரியனே அவ்வி ரக்தி அமலமாம் ஞானத் தோடே மருவுமேல் பேரா னந்தம் மாறாமல் அளிக்கும் என்றும்.

இவ் வைராக்கியம் அதிகத்த ஆத்ம ஞானத்தோடு சேர்ந்தால் அவசியம் மோக்ஷ சாம்ராஜ்ய சுகம் அளிக்கும். பக்ஷிக்குள்ள பக்ஷத் துவயம்போல மோக்ஷ உப்பரிகை (மாடி)யிலேறப் புருஷனுக்கு அத்தியாவசியமான வைராக்கியம், ஞானம் என்னு மிரண்டில் ஒன்றின்றேனும் முக்தி சித்தியாது. ஆதலின் நாச ஹேதுவான விஷம விஷயத்தி லுள்ள ஆசையை அறுத்து, ஜாதிகுல ஆசிரமத்தில் அபிமானத்தையும், சர்வ கர்மங்களையும் தூரத் தள்ளி, இவ் அஸத்திய தேகாதிகளில் அகம் புத்தி விட்டு, வாஸ்தவத்தில் நீ சாக்ஷியாய், நிர்மலாத்வைத ப்ரஹ்மமாகவே யிருக்கிறாயாதலால் உன்னோத்மாவிலேயே சதா நாட்டம் வைத்திரு.

[431-437] சர்வ சாக்ஷியாய் சுயஞ் ஜோதியாய் உள்ள இந்த ப்ரஹ்ம ரூபாத்மா, விஞ்ஞானமய கோசத்தில் 'அஹம், அஹம்' எனவே அனவரதம் பிரகாசித்தும் பஞ்சகோச விலக்ஷணமாய், 'அகம்' அனுபவத்தால் லக்ஷிதமான நித்யாபரோக்ஷ ஆத்ம சொரூப மாத்ரமாய் விளங்கும். இந்த லக்ஷிய ப்ரஹ்மத்தில் இருதயத்தை ஸ்திரமாயிருத்தி பாஹ்யேந்திரியங்களை அதனதன் கோளக (ஸ்தான) த்திலேயே யமர்த்தி, சரீரத்தை அசையாமல் அதில் உதாஸீன புத்தியோடு, 'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி, பிரஹ்மை வாஹம்' என்னும் இதர (விஜாதீய) விருத்தியின்றிய ப்ரஹ்மாத்மைக்கிய அகண்டாகார தன்மய அவிச்சின்ன சஜாதீய விருத்திப்

428. யாதினால் முக்தி என்னும் இலங்கிய மாதைச் சேர
ஒதிய விரக்தி தானே உத்தம மார்க்கம் ஆகும்
ஆதலால் அகில மான ஆசையும் அறவே விட்டுச்
சாதுவே நின்னாத்த மாவில் சந்ததம் கருந்தை வைப்பாய்.

ஆசையாதி த்யாக உபதேசம்

429. விஷம விஷயத் தின்கண் விடுதிநீ ஆசை எல்லாம்
மடமைசெய் ஆசை தானே மரணாதி மார்க்கம் அன்றோ
படர்குலம் ஜாதி ஆதி பற்றிய அபிமா னத்தோடு
இடர்தரும் கர்மம் எல்லாம் எவளவும் இலாது தீர்வாய்.
430. மித்தையாம் தேகம் ஆதி மிசை அக மதியைத் தள்ளிச்
சத்திய ஆத்மா வின்கண் சாலஅம் மதியைச் செய்வாய்
நித்தமும் சாஷி நீயே நிமலநிர்ப் பயமாய் நின்ற
உத்தம ப்ரம்மம் நீயே உள்ளவாறு ஓரும் காலே.

த்யான விதி

431. இலக்ஷிய ப்ரம்மத் தின்கண் இதயத்தை ஊன்ற வைத்துச்
சலித்திடும் இந்த்ரி யத்தைத் தனது கோ எகத்து இ ருத்தி
அலைந்திடா ஆக்கை யோனாய் அதனிலே உபேகைச் செய்து
நிலைத்துள பரஜீ வைக்கியம் நித்தம்நீ அடைதி மைந்தா.
432. அந்தஜக் கியம் அடைந்த அகண்டமாம் வ்ருத்தி யாலே
சந்தர ப்ரம்மா னந்தச் சதையினே மகிழ்ச்சி யோடே
சந்ததம் பானம் செய்வாய் சாரம் இல் ஜகத்தைப் பற்றிச்
சிந்தைசெய் மயல்க ளாலே சேர்பயன் உண்டோ சொல்வாய்.
433. கருதொணாத்த யருக்கு எல்லாம் காரணம் ஆகா நின்ற
மருள்உறும் அனாதம் சிந்தை மாசற விடுத்து நித்தம்
அரியனே இன்ப முக்தி அடைவதற்கு ஏது வான
பிரியமாம் ஆத்ம சிந்தை பிரிவறச் செய்தி என்றும்.
434. நிகழ்சயம் ஜோதி யாகி நிகிலசா ஶ்ஷியுமாம் ஆத்மா
* புகலும்விஞ் ஞான கோசம் பொருந்தியே விளங்கும் என்றும்
இசுழ்விலா இவ்வாத் மாவை லக்ஷிய மாகப் பற்றி
அகம்என அனுப விப்பாய் அகண்டமாம் வ்ருத்தி யாலே.

* பக்கம் 16 அடிக்குறிப்பைப் பார்க்கவும்.

பழக்கத்தால் மனதை மெல்ல மெல்ல நிச்சலமாக்கி, ஆத்மபரைக்கிய பூர்ணனுபவத்தை நன்றாய் அறிந்தவனாய், அப் பிரஹ்மானந்த ரசத்தை சதா சந்தோஷமாய்ப் பானம் பண்ணு.

துச்சமான மற்ற தேகாதி அனாத்மப் பிரபஞ்ச சிந்தனையால் என்ன பிரயோஜனம்? ஆதலால், சர்வதுக்க காரணமாய் ஹீனமான இவ்வனாத்ம சிந்தனை விட்டு, தாலும் ஆனந்தாத்மாவை 'நான்' எனத் திடமா யறிந்து, அகங்காராதிகளில் அஹம் புத்தி அகற்றி, கடபடாதி களிற்போல் அவற்றில் உதாசீனனாய் மோக்ஷ ஹேதுவான ஆத்ம சிந்தனையே அனிசம் செய்.

[438-453] கடம், குசூலம் (குதிர்), ஊசி முதலான பின்ன உபாதியறின் ஆகாசம் ஒன்றா யிருத்தல் போலும், ஒன்றில் பிராந்தியால் கற்பிக்கப் பட்ட வஸ்து பிராந்தி நாசத்தால் ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம்போல் அதில் வேறுகாது அவ் வஸ்துவே யாதல் போலும், ஜலத்தில் பின்னமாய்த் தோன்றும் அலை, நுரை, குமிழி, சுழி முதலியன விசாரிக்கில் ஒரே ஜல மயமாய் இருத்தல் போலும், கட கலச கும்பாதிகள் மண்ணினும் பின்ன மாகாது அம் மண்ணே யாதல் போலும், தன் அஞ்ஞான கற்பித தேக இந்திரிய பிராண மன அகங்காராதி பின்ன வுபாதிகள்

பாடல் 435. விஜாதிகவ்ருத்தி=கீழான வேறுபட்ட எண்ணங்கள்.

பாடல் 436. கடபடாதியில்போல்=குடம், ஆடை இவற்றை நான் என்று எண்ணமல் இருப்பதுபோல், அகங்காரம், உடல் முதலியவற்றை நான் என்று அபிமானம் கொள்ளாதிருத்தல்.

பாடல் 440. ஸ்தம்பம்=சிறுபுழு.

ஆத்ம தர்சனம்

435. இகழ்விஜா திகவி ருத்தி யாதுமே இல்லாது என்றும்
தகமையாய்ப் பழகா நின்ற சந்தத வருத்தி யாலே
சுககன மான ஆத்ம ஜோதியைச் செவ்வி தாக
அகம்என கோச ரித்துஇங்கு அனிசமும் அறிய வேண்டும்.

436. பகரும்இப் பரமாத் மாவில் பாங்குற ஆத்ம புத்தி
மிகவுமே திடமாய்ச் செய்து மித்தையாம் அகங்கா ராதிப்
பகைஇலப் புத்தி விட்டுப் பலவுமாம் அவற்றில் என்றும்
புகல்கட படாதி யில்போல் புத்திர உபேகை செய்வாய்.

437. போதமாத் திரமே யாகப் பொருந்திய சாக்ஷி யின்கண்
ஏதமில் மனத்தை நன்றாய் இருத்திநல் பழக்கத் தாலே
சாதுவே மெள்ள மெள்ளச் சலனம்இல் லாது செய்து
தீதிலாப் பூர ணத்தைத் திகழவே நோக்க வேண்டும்.

துவைதம் மாயா ஜன்யம்; அத்வைதம் பரமார்த்தம்

438. ஏதமாம் தேகம் ப்ராணன் இந்த்ரியம் மனது அகந்தை
ஆதியஞ் ஞானத் தாலே ஆக்கிய உபாதிக் கூட்டம்
ஏதுமில் அகண்ட போத இன்பமாம் தன்ஆத் மாவை
ஓதிய மகாகா சம்போல் ஒன்றென உணர வேண்டும்.

439. ஓதிய கடம் குசூலம் ஊசியே முதலாய் வந்த
பேதமாம் உபாதி போனால் பெரியஆ காசம் ஒன்றே
ஈதுபோல் அகங்கா ராதி ஈனமாம் உபாதி போனால்
போதஆ னந்த சுத்த பூரண ஆத்மா ஒன்றே.

440. யாதினால் அயனே ஆதி ஈனமாம் ஸ்தம்பம் ஈராய்
ஓதிய உபாதி எல்லாம் உண்மைஇல் லாத தாகும்
ஆதலால் ஏக ரூபம் ஆகிய தன்ஆத் மாவைப்
பேதமில் ஸ்பூரண மாகப் பேணியே பார்க்க வேண்டும்.

ஆரோப்யத்திற்கு அதிஷ்டான அபின்னத்வம்

441. எதிலெது மயக்கத் தாலே இங்குகற் பிதம்ஆ யிற்றே
அதுஅது ஆகும் அன்றி அறிந்திடில் அதில்வேறு ஆகாது
இதம்உறு ஞானத் தாலே திகழ்மயல் நசிக்கும் போதுஇங்கு
எதிரிலே கண்ட சர்ப்பம் ரஜ்ஜுவே அன்றி வேறே.

அற்று மகாகாசம்போல் ஏகபூர்ணமாய் விளங்கும் சச்சிதானந்த பரிசுத்த ப்ரஹ்ம ரூபாத்மாவில், மாயா மத்யத்தைப் பானம் பண்ணி அம் மயக்கத்தால் மயங்கியுள்ள மூடர்கள் நான், நீ, அதுவெனப் பலவிதமாய்க் கண்டு பிதற்றும் பிராந்தி கற்பித தேகாதி அகங்காராந்தமும் மற்றும் மனோவாக்கால் அறியப்படும் சுத்த மித்தையான ப்ரஹ்மாதி ஸ்தம்பாந்தமாய்க் காணப் பட்ட ஜகமனைத்தும் அவ்வாத்மாவினும் பின்னமாகாது ப்ரக்ருதி விலக்ஷண அச் சத்ரூப ஆத்மாவே யாதலால், அகண்ட ஏகரச சித்ரூப பரமாத்மாவான தானே கிழக்கு மேற்கு தெற்கு வடக்கு உள்வெளி மேல்கீழ் எங்குமாயிருப்ப தன்றி ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன், இந்திரன், தேவர், மனிதர் முதல் மற்றெல்லாமும். மிகச் சொல்வானேன்? ஸ்ருதியே மித்யா அத்யாசத்தை நீக்க, 'துவைதமே இல்லை'யென்றும், 'ஏகமேவாத்விதீயம் பிரஹ்ம' என்றும் சொல்வதால் ஈசுவரனும், ஜீவர்களும், பரமாணு பரியந்த ஜகத்தும் பிரஹ்ம மாத்தரம்.

ஆகாசம் போல நிர்மலமாய் பாஹ்யாந்தரமின்றி நிர்விகல்ப நிர்விகார நிச்சல நிரவதி (எல்லையற்ற) நிர்ப்பின்ன அத்வைத ப்ரஹ்மமே தானும். இனி அறிய வேண்டுவது என்ன இருக்கிறது? 'புருஷன் சவமயமான தேகத்தை நான் என்று அறியும்வரை அசுத்தனாய், ஜனன மரண வியாதி முதலிய நானாவித துக்கங்கட்கே இடமாவன்' என்றும், 'தன்னில் பிராந்தியால் கற்பிக்கப் பட்டுத் தோற்றும் சர்வ வஸ்துக்களையும் நீக்கித் தன்னை

442. ஈதுபோல் ஆத்மா வின்சண் இலங்கிய யாவும் ஆத்மா ஆதலால் ஆத்மாத் தானே அயன்அரி அரணும் ஆகும் ஒதும்இந் த்ரணும் ஆகும் உயர்சுரர் நரரும் ஆகும் ஏதுமே ஆத்மா அன்றி எவளவும் இதில்வேறு இல்லை.

பூரண ப்ரம்மத்தில் ஹ்ருதயச் சேர்க்கை

443. பூரண ஆத்மா உள்ளில் பூரண ஆத்மா புறத்தில் பூரண ஆத்மா மேற்கில் பூரண ஆத்மா கிழக்கில் பூரண ஆத்மா தெற்கில் பூரண ஆத்மா வடக்கில் பூரண ஆத்மா மேலில் பூரண ஆத்மா கீழில்.
444. பிரம்மமாம் நானே உள்ளில் ப்ரம்மமாம் நான் புறத்தில் ப்ரம்மமாம் நானே மேற்கில் ப்ரம்மமாம் நான்கி ழக்கில் ப்ரம்மமாம் நானே தெற்கில் ப்ரம்மமாம் நான்வ டக்கில் ப்ரம்மமாம் நான்மேல் கீழில் ப்ரம்மமாம் நானே எல்லாம்.
445. அலைநுரை குமிழி மற்றும் ஆகிய சுழலே ஆதிப் பலபல உருவம் எல்லாம் பார்க்கில்ஓர் ஜலமே போல அலைஉறு தேகம் ஆதி அகங்கரம் ஈறும் யாவும் நிலையுறு சித்தே யாகும் நிமலமாம் சித்துஅது ஒன்றே.
446. அகிலமாம் மனது வாக்கால் அறியும்இஜ் ஜகம் அனைத்தும் பகுதியின் மேலாய் நின்ற பரமமாம் சத்தே ஆகும் பசரும்அச் சத்தை அன்றிப் பார்க்கில்வே ருக இல்லைத் திகழ்கடம் கலசம் ஆதி தெரிந்திடின் மண்ணின் வேறே.
447. பகுதியாம் அதுவி னாலே பலவிதம் மயக்கப் பட்டோன் அகுதுநீ நான்இது என்றே அறைவதால் ஆவது என்னே மிகவுமே ஸ்ருதி தானே மித்யா அத்தி யாசம் இசுழவே த்வைதம் இல்லை என்னவே இசைக்கும் அன்றே.
448. வான்நிகர் மலம்இ லாதாய் வருவிகல் பமும்இ லாதாய் ஊனமாம் அளவு இயங்கல் ஓர்விகா ரமும்இ லாதாய் ஆனஉள் வெளியி லாதாய் அபின்னஅத் வைதம் ஆன ஈனம்இல் ப்ரம்ம மேநான் இனிஎதை உணர வேண்டும்.

அதிசுத்த அசல சிவமயமாய் அறியும்போது தானே நிஷ்க்ரிய பூர்ணத்தை பர ப்ரஹ்மமாய் விமுக்தனாவன்' என்றும், ஸ்ருதி உரைப்பதன்றி, இந்த 'ப்ரஹ்மைவாஹம்' என்னும் மகா ஞானமுற்ற ஞானிகளும் பாஹ்யமுற்றும் விட்டு சச்சிதானந்த ஏகரச ப்ரஹ்மமாகவே பிரகாசிப்ப துண்மை ஆதலால், நீயும் மலமய ஸ்தூல தேகத்திலும், வாயுவைப்போல் சலிக்கும் லிங்கதேகத்திலும் நான் என்னும் ஆத்மாபிமானம் விட்டு வேதங்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட 'நித்யானந்த சொரூபமே தான்' என்று சலிப்பின்றிப் பரிசயித்து அப் பிரஹ்மாகாரமாகவே எப்போதும் இரு.

11. பொதுவியல்

[454-478] 'துவைதம் மாயா மாத்ரம்; அத்வைதமே பரமார்த்தம்' என்று ஸ்ருதியே நேராய் உரைப்பதாலும், சித்தத்தால் கற்பிக்கப் பட்ட பேத(விகல்ப)ங்கள் சித்தம் லயித்து சுகமயமாயுள்ள சுழுப்தியிலேயே இல்லாமை அனுபவம் ஆதலாலும், சர்ப்பம் ஜலம் முதலிய கற்பித வஸ்துக்கள் காலத் திரயத்திலும் வேறின்றி அதிஷ்டான ரஜ்ஜு, மருபூமி முதலனவே இருப்பதை விவேகிகள் காண்டலாலும், மனோவிருத்தி ஆத்மாகாரமாய் நிர்விகல்ப பரமாத்மாவில் சமாதி யுற்றக்கால் விகல்ப மொன்றுமே காணாமையாலும், மனோபிராந்தியால் பிரபஞ்ச ரூபமாய்க் காணப்பட்ட இவ்விகல்ப ஜாலங்கள், உண்மை உணருங்கால், சத்தியமின்றி அசத்தியமாய் ப்ரஹ்ம மாத்ரமே இருப்பதால் ஞாதிரு ஞான ஞேய

449. விரிவதாய் இங்குஉ ரைக்க வேண்டியது ஒன்றும் இல்லை
 ப்ரம்மமே ஜீவர் யாவும் ப்ரம்மமே பரவும் ஈசன்
 ப்ரம்மமே அணுஈ ருகப் பிறங்கிய ஜகம் அனைத்தும்
 ப்ரம்மமே ஏகம் என்று பேசலால் ஸ்ருதி எல்லாம்.

450. பிரம்மமே நான் என்று இந்தப் பெரிதான ஞானம் பெற்றோர்
 பரவிய பாகி யத்தைப் பற்றாது நன்றாய் விட்டே
 ஒருமைஆ னந்த சித்தாய் உண்மையாய் உள்ள அந்த
 ப்ரம்மமே ஆகி என்றும் பிறங்குவர் உறுதி ஈதே.

தேக அனுசந்தானத்தை விடல்

451. மலமய ஸ்தூல மீது மற்றுமே வாயு வைப்போல்
 அலைவுறு சூக்ஷ்ம மீது அகம்அபி மானம் விட்டுப்
 பலமறை புகழ்ஆ னந்தப் படிவமாம் பரன்நான் என்றே
 சலனமில் பழக்கத் தாலே தத்பர வடிவாய் நிற்பாய்.

452. அரியனே சுவதே கத்தில் அபிமானம் உள்ள மட்டும்
 புருஷன்எவ் விதத்தி னாலும் புனிதனே ஆகான் மற்றும்
 சருவதா ஜனனம் துஞ்சல் சஞ்சலம் ஆதி வியாதி
 நரகமே முதலாம் துன்பம் நண்ணுவன் நானே வாக.

453. நிருமலச் சிவமாய்த் தூய்தாய் நித்யநிச் சலமாய் நின்ற
 ப்ரம்மமாம் தன்ஆத் மாவைப் பிரிவற உணர்ந்த போதே
 புருஷன்நல் கத்தன் ஆகிப் புகல்துயர் யாவும் விட்டு
 ப்ரம்மமே யாவன் இவாறு பேசுதே ஸ்ருதி எல்லாம்.

454. கருதிய தன்ஆத் மாவில் கற்பித மான மித்தைப்
 பொருளினே எல்லாம் தள்ளும் போதுநிஷ் கிரிய மாகிச்
 சருவபூ ரணமாய் ஒன்றாய்ச் சச்சிதா னந்த மான
 பரமமாம் ப்ரம்மம் நாமே பரமார்த்தம் ஈதே மைந்தா.

455. தன்னுடை மனவி ருத்தி தன்னுடைச் சொரூப மாகப்
 பன்னிய நிருவி கல்பப் பரமமாம் பூர ணத்தில்
 மன்னியே சமாதி பெற்றால் மற்றொரு விகல்ப மும்தான்
 தன்எதிர் காணாது அத்தால் தத்வமாய் விகல்பம் இல்லை.

சூன்யமாய், தேஜசில் இருட்டுப்போல விகல்ப பிராந்திக்கு மூல (காரண)மான அஞ்ஞானந்தகாரம் லயிக்குமிடமாய், கல்பாந்த சமுத்திரம்போல் ஏகபரிபூர்ணமாய் நிறைந்துள்ள நிர்மல நிஷ்க்ரிய நிர்விசேஷ நிர்விகார நிராகார அத்வைத ப்ரஹ்ம வஸ்துவில், பேதமென்னும் பேச்சுக்கே இடமில்லாத போது பேதம் எங்கிருக்கும்?

அன்றி நித்திய ஞானந்த நிருபம நிச்சங்க நிஷ்கள நிஷ்கிரிய நிர்விகல்ப நிர்க்குண நிர்விகார நிருப நிர்நாமமாய் பந்தமில் நித்ய முக்தமாய், ஆகாச சமானமாய், சமான ரஹிதமாய், ப்ரகிருதி (காரணம்) விக்ருதி (காரியம்) அற்றதாய், பாவனாதீதமாய், வேதாந்த ப்ரமாணத்தால் ஸித்திப்பதாய், ஹிருதயத்தில் ஆவிர்ப்பவிப்பதாய் சதா 'அகம்' என்னும் அனுபவ சொரூபமாய், ஜன்ம ஜரா மரண சூன்யமாய், சாகுவதமாய், சாந்தமாய், சமரசமாய், எல்லையற்ற அபாரமாய், நிஸ்தரங்க சமுத்திரம் போல் நிறைந்துள்ள ஏகபரிபூரண ப்ரஹ்மத்தை ஞானியும் சமாதியின்கண் ஹ்ருதயத்தில் 'அகம்' எனவே அபரோக்ஷமாய் அனுபவிப்பதால், மீண்டும் சம்சார மார்க்கத்தில் செல்லாதிருத்தல் பொருட்டு ஹ்ருதயத்தில் தன்மயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சர்வ உபாதிகளும் அற்ற சச்சிதானந்த அத்வைத ப்ரஹ்ம பாவனையால் நிர்விகல்ப சமாதியுற்று, பிராந்தி

பாடல் 457. ஞாத்ரு=அறிபவன்; ஞேயம்=அறிபடுபொருள்.

பாடல் 461. மருபுவி = பாலைவனம்.

456. சோகமாம் ஞாலம் என்னும் சொல்லிய விகல்பம் எல்லாம்
மோகமார் அசத்தே ஆகும் மொழியும்ஓர் விகாரம் இன்றி
ஆகும்ஓர் வடிவும் இன்றி அகிலமாம் விசேஷம் இன்றி
ஏகமாம் வஸ்து வின்கண் ஏதுதான் பேதம் சொல்லாய்.
457. ஞாத்ரு ஞான ஞேய ஞாலமாய் நவிலு கின்ற
யாதொரு பொருளும் இன்றி எவ்விகாரமுமே இன்றி
ஓதும்ஓர் வடிவும் இன்றி ஓர்விசேஷமுமே இன்றி
மீதியாம் வஸ்து வின்கண் மேவிய பேதம் ஏதாம்.
458. அற்பமும் விகாரம் இன்றி அகிலமாம் வடிவும் இன்றி
செப்பிய விசேஷம் இன்றிச் செய்கையும் யாதும் இன்றி
அற்பமில் கல்ப காலத்து ஆழிபோல் நிறைந்து நின்ற
ஒப்பிலாப் பூரணத்தில் ஒன்றிய பேதம் ஏதாம்.
459. பரவிய தேசு தன்னில் பரம்பிய இருளே போல
ப்ரமையின் ஏது வாகப் பேசிய தமசு யாதில்
விரிவற லயிக்கும் அந்த விமலமாம் வஸ்து வான
ஒருமையாம் ப்ரம்மத் தின்கண் ஒன்றிய பேதம் ஏதாம்.
460. ஒருவடி வாக எங்கும் ஒங்கிய வஸ்து வின்கண்
மருவிய பேதம் என்னும் மாற்றமும் உண்டோ சொல்லாய்
ஒருசுக வடிவாய்த் தானே ஒன்றிய சுஷுப்தி யின்கண்
கருதிய பேதம் ஏதும் கண்டவர் ஒருவர் உண்டோ.
461. நிருவிகல் பகமே யாக நிகழ்ந்துள ப்ரம்மம் தன்னை
ஒருமையாய் அறிந்த போதுஅங்கு ஒன்றிய ஜகமே இல்லை
இருள்உறும் ரஜ்ஜு கண்டால் என்றுமே சர்ப்பம் உண்டோ
மருபுவி அதனைக் கண்டால் மற்றுஅதில் ஜலமும் உண்டோ.
462. இசுமும்இத் வைதம் யாவும் என்றுமே மித்யை ஆகும்
புகமும்அத் வைதம் என்றும் போற்றிய பரமார்த் தம்தான்
மகனேஇப் படியே நேராய் மறைமுடி உரைக்கக் கண்டோம்
சுகசுஷுப் தியிலும் நித்யம் சுத்தஅத் வைதம் கண்டோம்.

காரணமான சித்தத்தை நாசமாக்கி, பவதுக்க ஆஸ்பத (இருப்பிட)மான ஹ்ருதய பந்தத்தைப் பேதித்து (பிளந்து), அகண்டானந்த வைபவ ஆத்மானுபவம் உற்றவனாய், அதிதூர்லபமாய்க் கிடைத்த புருஷ ஜன்மத்தை சபலமாக்கு.

பிராரப்த பலத்தால் புருஷனது சாயையைப் போலத் தோற்றன் மாத்திரமாக விளங்கும் சரீரத்தைப் பிணம்போல் அதிதூரத்தில் அறிவால் அகற்றி, அகண்டானந்த ஆத்மாவைத் தானாக அறிந்து அந்த சத்ருப நிர்விகல்ப ப்ரஹ்மாக்கினியில் தேகாதி பின்னோபாதிகளை சமூலம் தகித்து, அவ்வானந்த ப்ரஹ்மத்தில் லயித்த சித்தனாய், நித்ய ஞானந்த ப்ரஹ்ம மாத்திரமாய் இருக்கும் மகாத்மாவாய், தத்வ ஞானியாய், ஜீவன் முக்தனாயுள்ள யோகி அகம் புறமும் அவ் வகண்டானந்த ரஸத்தை அனுபவிப்ப தன்றி இத்தேகத்தைப் பின்னும் எதனை அபேக்ஷித்து எதன் பொருட்டு அபிமானித்துப் போஷிக்கப் போகின்றான்?

பிராரப்த பாசத்தாற் கட்டப்பட்ட இஃதிருந்தாலும் போனாலும் பசுவானது கழுத்திலுள்ள மாலையைப் போல லக்ஷியம் செய்யான். ஆதலால் நீயும், நித்திய சுத்த ஞானந்த ஆத்மாவை அடைந்து, இஜ்ஜடமல உபாதியை தூரத் தள்ளிவிடு. திரும்பி நினையாதே. வாந்தி செய்த வஸ்துவை அபேக்ஷிப்பது அஸங்கிய மல்லவா?

463. கற்பித வஸ்து விற்குக் கருதிய அதிஷ்டா னத்தோடு
ஒப்பிய அபேதம் தன்னை உள்ளவாறு அறிஞர் எல்லாம்
கற்பித ரஜ்ஜு சர்ப்பம் கானல்நீர் முதலில் கண்டார்
இப்படி இருக்கப் பேதம் இசைந்திடல் ப்ராந்தி அன்றே.

464. சித்தமே மூல மாகச் செறிந்துள விகல்பம் எல்லாம்
சித்தத்தில் லாதபோது சிறிதுமே விகல்பம் இல்லை
புத்திர ஆத லாலே புகன்ற சித்தமும் நசிக்க
நித்தமும் பூர ணத்தில் நிலைமையாய்ச் சமாதி செய்வாய்.

ஜீவன் முக்தனது பயன்

465. சந்ததம் போதம் ஆகிச் சார்ந்தஆ னந்தம் ஆகித்
தொந்தமாம் உவமை இன்றித் தொடரும்ஓர் அளவும் இன்றிப்
பந்தத்தில் புரணம் ஆன பரமத்தை வித்து வான்தான்
சிந்தையில் சமாதி யாலே செவ்விதாய் அனுப விப்பன்.

466. ஈனமாம் செய்கை இன்றி எய்திய முடிவும் இன்றி
ஊனமாம் பங்கம் இன்றி ஓர்விகல் பமுமே இன்றி
வான்என புரணம் ஆன வஸ்துவை வித்து வான்தான்
ஞானநல் சமாதி யாலே நான்என அனுப விப்பன்.

467. பகுதியின் விகாரம் இன்றிப் பாவனா தீதம் ஆகித்
திகழும்ஓர் உவமை இன்றி ஸ்திரசம ரசமே ஆகிப்
புகழ்பரி புரண மான பொருளினே வித்து வான்தான்
நிகழ்உறு சமாதி யாலே நித்யமும் அனுப விப்பன்.

468. அகிலமாம் ப்ரமா ணத்தால் அணுகவொண் ணாத தாகி
நிகழ்மறை ப்ரமா ணத்தால் நித்யமும் சித்தி பெற்றே
அகம்என விளங்கு கின்ற அகண்டத்தை வித்து வான்தான்
திகழ்உறு சமாதி யாலே திடமாக அனுப விப்பன்.

469. நிலையிலா ஜனனம் ஆதி நிகிலமாம் விகாரம் இன்றி
அலையிலா வாரி போல அசைவற நிறைந்து நின்ற
பலஉரு நாமம் இல்லாப் பரமத்தை வித்து வான்தான்
சலனமில் சமாதி யாலே சந்ததம் அனுப விப்பன்.

32 ஆண்டுகளே வாழ்ந்த ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத்பாதர், பாரதம் முழுவதும் நான்கு முறை புனிதப் பயணம் செய்தனர். தமது குருவுக்கும் குருவான கௌடபாதர், பதஞ்சலி மகரிஷிகளிடம் பாடம் கேட்ட சிதம்பரத்திற்கும் சென்று மோக்ஷ விங்கத்தை ஸ்தாபித்து அஞ்சலி செலுத்தினர். கேதார்நாத்தில் முக்தி விங்கத்தையும் நேபாள-நீலகண்டக்ஷேத்தரத்தில் வர விங்கத்தையும், சிருங்கேரியில் போக விங்கத்தையும், காஞ்சியில் யோக விங்கத்தையும் ஸ்தாபித்தனர். பாரதத்தின் நான்கு திக்குகளிலுமுள்ள பூரி ஜகந்நாத் (கிழக்கு), துவாரகை (மேற்கு), சிருங்கேரி (தெற்கு), பத்ரிநாத்-ஜோதிந்தாம் (வடக்கு)க்ஷேத்தரங்களில் ஆன்மிகப் பீடங்களை ஸ்தாபித்து தமது சீடர்களாகிய ஸ்ரீ பத்மபாதர், ஸ்ரீ ஹஸ்தாமலகர், ஸ்ரீ சுரேஷ்வரர், ஸ்ரீ தோடகர் ஆகியோரைப் பீடாதிபதிகளாக நியமித்து, ஆன்மிகத் தொண்டினத் தொடர வழிவகுத்தனர்.

470. உதயம்அஸ் தமனம் இன்றி ஓர்குண விகாரம் இன்றிச்
சததமும் உண்மை யாகிச் சாந்தமாய் ஏகம் ஆகி
மிதமிலாப் புரண மான மேனியை வித்து வான்தான்
திதமுறு சமாதி யாலே திகழவே அனுப விப்பன்.
471. வளமுறு சமாதி பெற்று வழுவிலா மனத்தன் ஆகி
அளவிலா மகிமை உள்ள அகண்டமே அனுப வித்துத்
தளர்விலா முயற்சி யாலே சம்சார பந்தம் தள்ளி
எளிதிலா ஆண்மை தன்னை இன்றுநீ ஸபலம் செய்வாய்.
472. சருவமாம் உபாதி இன்றிச் சச்சிதா னந்த மாகி
ஒருமையாய் உள்ளம் தன்னில் உன்வடி வாக நின்று
பொருவிலா ப்ரம்மம் தன்னைப் பொருந்திநீ பாவிப் பாயேல்
மருவிய சம்சாரத்தின் மார்க்கமே மற்றும் செல்லாய்.
473. விரிசிதா பாச னாலே வ்ருத்தியின் மார்க்க மாகப்
புருஷனின் சாயை போலப் பொய்யதாய்க் காணப் பட்ட
உருவினைச் சவமே போல உணர்வினால்தாரத் தள்ளிப்
பெருமைசேர் மனத்தன் ஆனேன் பின்புஇதை சிந்தை செய்யான்.
474. ஆதலால் அமல போதா னந்தமாம் உன்னை நீயே
சாதுவே பற்றி இந்த ஜடமல உபாதி தன்னைத்
தீதறத் தாரத் தள்ளித் திரும்பவும் நினைத்தி டாதே
கோதுஅதாம் வாந்தி அன்னம் குறிப்பதும் அசுசி அன்றே.
475. சச்சிதா னந்த மான சாந்தமாம் ப்ரம்மத் தீயில்
இஜ்ஜட உபாதிப் பஞ்ச யாவையும் எரித்துப் பின்புஇவ்
உச்சமாய் போதஆ னந்த உண்மையாய்த் தாய்தாய் நின்ற
துச்சம்இல் ப்ரம்ம மாகத் துலங்குவன் ஞானி என்றும்.
476. பலப்ரா ரப்த கர்ம பாசத்தி னாலே கட்டுண்டு
அலையினும் இருக்கி னும்தன் ஆக்கையைப் பொருள்அ தாக
நிலைபெறு ஞானி பேணன் நிகழ்சுக ப்ரம்மத் தின்கண்
அலைமன வ்ருத்தி நன்றாய் அடங்கியே இருப்ப தாலே.

[479-486] கானல்ஜலம் முதலியவற்றில் நிவிருத்தி, பிரவிருத்தியே ஞான அஞ்ஞானங் கட்டுப் பலனாதல் போல, ஆத்ம ஞானத்திற்கு அசத்திய துக்க நிவிருத்தி, நித்ய திருப்தி, சதா தானாகவே தோன்றும் சமான ரகிதானந்தம் இவை பிரயோஜனமாயும், அசத்ய துக்க ரூப விஷயப் பிரவிருத்தி அஞ்ஞானத்திற்குப் பயனாகும் இருத்தலால், ஞானானியால் அஞ்ஞான ஹிருதயக் கிரந்தியை சமூலம் அறுத்தெறிந்த விஷயேச்சை யின்றிய வித்வான், முன் பிராந்தி காலத்தில் செய்து வந்த நானாவித துச்ச கர்மங்களை எங்ஙனம் பின்னும் செய்வான்? பிரவிருத்திக்குக் காரணமான விஷயம் யாதிருக்கின்றது?

வைராக்கியத்திற்கு ஞானமும், ஞானத்திற்கு உபரதியும், உபரதிக்கு சுவானந்தா னுபவத்தால் உண்டாகும் உபசாந்தியும் பலனாக யிருத்தலால், இவற்றில் மேன்மேலுள்ள சாதனங்கள் சித்தியாவிடின பூர்வபூர்வ சாதனங்கள் நிஷ்பலம்.

பாடல் 481. அபயம்=பயமற்ற நிலை.

பாடல் 483. அறியாதவன் கானல் நீரைப் பருகச் சென்று இன்னலும் ஏமாற்றமும் அடைகிறான். அதுபோல மெய்யறிவில்லாதவன், அனாத்மவஸ்துக்களில் இன்பம்பெற பல செயல்களைப் புரிந்து இன்னலும் ஏமாற்றமும் அடைகிறான். மெய்யறிவு பெற்றவன் அனாத்மத் தோற்றங்களில் ஈடுபாடு கொள்வதில்லை. மனச் செயல் வெளியே செல்லாமையால் அவன் ஆத்மானந்தத்திலேயே மூழ்கி இருப்பன். ஆகையால் அவன் இன்னலும் ஏமாற்றமும் அடைவ தில்லை. இதுவே ஆத்ம ஞானத்தின் பயனாகும். (அவித்யையின் பயன் கானல் நீர் போன்ற தோற்றப் பொருள்களில் ஈடுபாடு கொள்வது. அவற்றினின்று விலகி இன்புறுவதே ஞானத்தின் கண்கூடான பயனாகும்.)

477. அகண்டஆ னந்தஆத் மாவை அனிசமும் நானே என்று
நிகழ்ந்திட அறிந்த ஞானி நித்யமும் எதைஇச்சித்து
ஐகம்தனில் எந்நி மித்தம் ஐடமான தேகம் தன்னை
அகம்தனில் அனுச ரித்துஇங்கு அனுதினம் காப்பன் சொல்லாய்.

478. தத்துவ ஞானி யாகித் தகைமையுள் யோகி யான
சுத்தமாம் ஜீவன் முக்தன் தொடர்பயன் தான்ஏ தென்னில்
புத்திர புத்தி யாலே பூரண ஆனந் தத்தை
நித்தமும் உள்பு றத்தும் நிகழவே அனுப விப்பன்.

வைராக்யாதி பலன்

479. மிகுந்துள விராகத் திற்கு மேவிய பயனும் போதம்
பகர்ந்தஅப் போதத் திற்குப் பயன்உப ரதியே ஆகும்
சுகம்தனின் அனுப வத்தால் தொடர்வுறும் சாந்தி தானே
பகர்ந்தஅவ் உபர திக்குப் பரமான பயனும் மைந்தா.

480. ஓதிய வகையாய் மேன்மேல் உறுபயன் உதிக்கும் ஆகில்
சாதுவே கீழ்கீழ் ஆன சாதனம் ஸபலம் ஆகும்
ஓதிய பயன்மேன் மேலும் உதித்திடா தாகில் கீழ்க்கீழ்
நீதியாம் சாத னம்தான் நிஷ்பலம் ஆகும் அன்றே.

481. மெத்தவும் நிவ்ருத்தி என்ன மேலான த்ருப்தி என்ன
நித்தமும் தானே தோன்றும் நிகரில் ஆனந்தம் என்ன
எத்திறத் துன்பம் நேரே எய்தினும் அபயம் என்ன
இத்தனை வகையும் வித்தை ஈன்றநல் பயனே ஆகும்.

482. விரிவதாய் அசசி யான விவிதமாம் கர்மம் யாதைப்
புருஷன்முன் ப்ராந்தி சேர்ந்த போதினில் பொருந்திச் செய்தான்
அருமையாம் விவேகம் தன்னை அன்னவன் அடைந்த பின்பும்
இருள்உறும் அக்கர் மத்தை எவ்விதம் செய்வன் சொல்லாய்.

483. நிலையிலா அசத்தி னின்று நிவிர்த்தியே வித்யை யின்பேறு
அலைவுறும் ப்ரவ்ருத்தி தானே அவித்யையின் பேறும் இவ்வாறு
அலைவுசெய் கானல் நீரே ஆதியில் நிகழக் கண்டோம்
அலதெனில் வித்து வானுக்கு ஆனநேர் பயன்வேறு ஏதாம்.

போக்கிய விஷய வாசனை பின்னுண்டாகாமை வைராக்கியத்திற்கும், தேகாதிகளில் அகம்பாவம் என்றும் எழும்பாமை ஞானத்திற்கும், நிரந்தர அப்பியாசத்தால் ப்ரஹ்மத்தில் லீனமான மனோ விருத்தி அற்பமும் வெளிப் படாமை உபரதிக்கும் பரமாவதி [பயன், எல்லை] யாகும்.

12. ஜீவன் முக்தவியல்*

[487-505] ஆத்ம ப்ரஹ்மங்கட்கும், பிரபஞ்ச ப்ரஹ்மங்கட்கும் உள்ள பேத புத்தி யென்று மின்றி, ஸ்ருதி பலத்தால் 'தானே ப்ரஹ்மம்' என்றறிந்து, சுத்தமான ப்ரஹ்மாத்தமைக்கிய ஏகபாவமுற்று, நிர்விகல்ப சின்மாத்திர விருத்தியாகிய பிரஜ்ஞையை (சோரநாயகி, ஜார புருஷனிடத்திற் போல) ப்ரஹ்மத்தின்கண் திடமாய் வைத்து அதிலேயே லீன சித்தனாய், எப்போதும் ப்ரஹ்மாகார மாகவே யிருக்கும் அதனால் பாஹ்ய விஷயங்கள் விடுபட்டு, சுஷுப்த பாலர்களைப் போல போக போக்கியங்கள் அன்னியரால் அறிபவனாய், நிஷ்கிரிய

* துன்னு மாயை அவித்யைகள் தாம்இலை
தொடரும் ஈசனும் ஜீவனும் தாம்இலை
பின்னம் இன்றி அகண்டமது ஆகிய
பிரம்மமே அகம் என்று தெரிந்திடும்
சின்னம் இல்திடம் ஆகிய போதமே
ஜீவன் முக்தனுக்கு ஆன லக்ஷணம்
என்னல் ஆனந்தத் தாண்டவம் ஆடும்நம்
ஈசன் தன்பரி பூரண ரூபமே.

- ஸ்ரீ ரிபுகீதை (அத்.8-30).

(ஸ்ரீ உலகநாத சுவாமிகள் மொழிபெயர்த்துள்ள ஸ்ரீ ரிபுகீதையின் எட்டாவது அத்தியாயத்தில் முப்பது பாடல்களிலும் ஜீவன்முக்தன் லக்ஷணம் விளக்கப்பட்டுள்ளது).

வைராக்யாதிகளின் பரமாவதி (எல்லீ)

484. ஏதமாம் அஞ்ஞா னத்தால் எய்திய மனமு டிச்சு
மூதுணர் ஞான வாளால் முழுவதும் தீர்ந்த பின்னர்
யாதொரு விஷய இச்சை இலாதநல் வித்து வானுக்கு
ஏதுதான் ப்ரவ்ருத்திக்கு இங்ஙன் ஏதுவாம் இசைப்பாய் மைந்தா.
485. வகுத்துள போக்கி யத்தில் வாசனை உண்டா காமை
மிகுத்துள விராகத் திற்கு மேவிய அவதி ஆகும்
பகுத்துள தேகம் ஆதி பற்றிய அகந்தை பின்பும்
அகத்தினுள் உண்டா காமை அவதியாம் போதத் திற்கே.
486. சந்ததம் முயற்சி யாலே சச்சிதா னந்த மான
சந்தர ப்ரம்மத் தின்கண் சூக்ஷமமாய் லீன மான
சிந்தையின் வ்ருத்தி மற்றும் சிறிதுமே உண்டா காமை
மைந்தனே அவதி ஆகும் மாசிலா உபர திக்கே.

ஜீவன் முக்தன் லக்ஷணம்*

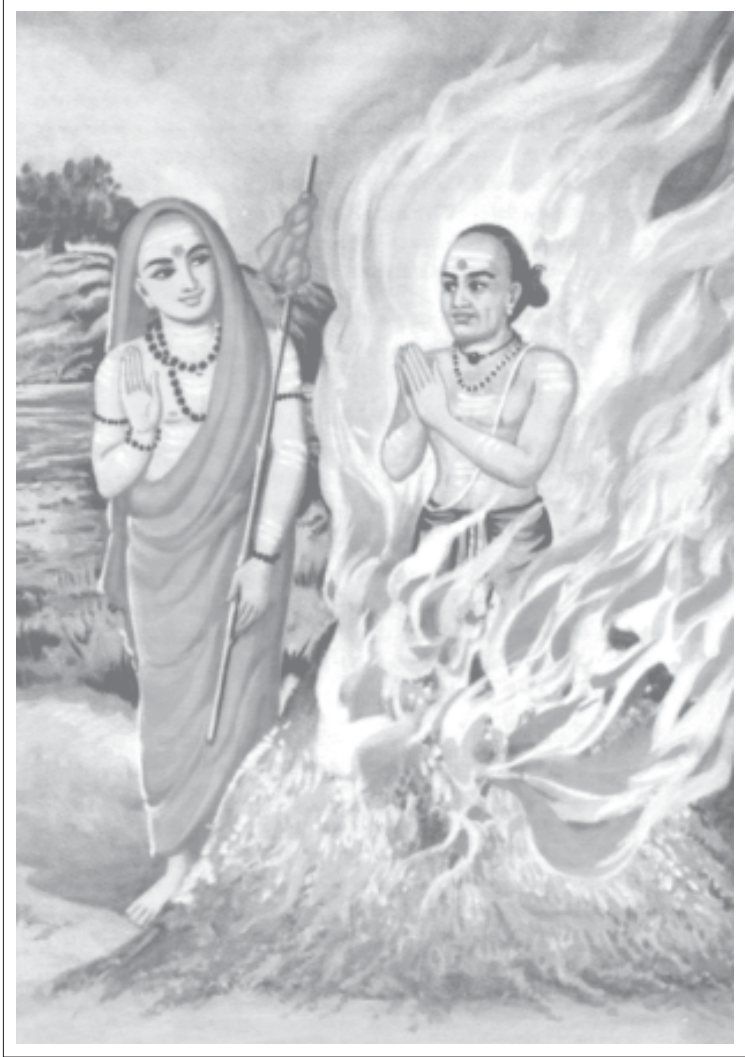
487. நித்தமும் ப்ரம்மா கார நிலைமையாய் நிற்ப தாலே
அஸ்திர வாகி யங்கள் அறிந்திடா மனத்தன் ஆகி
நித்திரை உற்றோன் போலும் நினைவிலாப் பாலன் போலும்
அஸ்திர விஷய போகம் அநியரால் அறிந்தோன் ஆகி.
488. சொப்பனம் தன்னில் கண்ட சொரூபம்இல் ஜகத்தைப் போல்திக்
கல்பித ஜகத்தை ஓரோர் காலமே காண்போன் ஆகி
இப்படி உள்ள ஞானி யாவனே அவனே தன்யன்
அற்பம்இல் புண்ணி யப்பேர் அடைந்தவன் அவனே பூஜ்யன்.
489. யாதொரு சந்நி யாசி ஏகமாம் ப்ரம்மத் தின்கண்
தீதற லீன மான சித்தனாய்ச் செய்கை இன்றி
ஏதுமே விகாரம் இன்றி என்றுமே இன்பம் சார்வன்
ஓதிய அன்ன வன்தான் ஒளிர்திட ப்ரக்ஞன் ஆனேன்.
490. சோர நாயகனைப் பற்றும் சோரநா யகியின் சித்தம்
பாரமாம் மனையின் செய்கை பற்றினும் அவனி டத்தே
தீரமாய் நிற்ப தேபோல் திகழ்திட ப்ரக்ஞனே யைத்தான்
பூரணம் தன்னில் வைத்தோன் புகழ்திட ப்ரக்ஞன் ஆனேன்.

நிர்விகாரனாய், நிரந்தர ஆனந்தானு போகியாய், ஜகத்தை மறந்தவன்போல் மனம் லயித்திருப்பினும் எப்போதும் ஜாகருக (விழிப்புள்ளவ)னும், ஜாக்கிரத் தர்மம் இல்லாதவனுமாய், சாயை போல் தொடரும் தேகத்திலும் இந்திரியங்களிலும் இதர வஸ்துக்களிலும் அகம் மம பாவமில்லாது உதாசீனனாய், சம்சார தோஷமும் விஷய வாசனையு மற்ற விவேகியாய், சித்த மிருந்தும் நிச்சிந்தனாய், கலாசகிதனாயும் நிஷ்களனாய், சென்ற, வரும் கால வஸ்து சிந்தன மின்றித் தற்காலம் அடைந்தவற்றில் பிரியாப் பிரியம் இல்லாதவனாய், ப்ரஹ்மானந்த ரசானுபவத்தில் ஆசக்தி யுள்ள மனதினால் பாஹ்யாந்தர விஷய ஞான மில்லாதவனாய், ஞான பலத்தால் அன்யோன்ய விலக்ஷணமான குண தோஷங்கள், இஷ்டா நிஷ்டங்கள், சாதுக்கள் துஷ்டர்களால் செய்யப்படும் பூஜாவமானங்கள் முதலிய துவந்துவங்களில் ஒரு விகாரமு மின்றி சமபாவனாய், நதிப் பிரவாகம் சமுத்திரத்தில் போலத் தன்னை அடைந்த விஷயங்கள் விகார முண்டாக்காது தன் மயமாகவே லயிக்கப் பெற்றவனாய் உள்ள ஞானியான யதியே பவ பந்த மற்ற ஸ்திதப் பிரஜ்ஞாகிய ஜீவன் முக்தன்.

அவனே அபார புண்யத்தின் பலனை யனுபவிப்போனும், பூஜ்யனும் ஆவான். இந்த ஞானிக்கு வஸ்துவின் ஏகத்துவ ஞானத்தாலேயே சர்வ

பாடல் 492. தேக, இந்திரியங்களில் 'நான்' என்ற அகந்தையும் வெளிப் பொருள்களை 'எனது' என்ற மமதையும் இல்லாதவனே ஜீவன் முக்தன்.

491. சுத்தநல் ப்ரம்ம ஜீவர் சொருபமாம் ஐக்கி யத்தை
நித்தமும் கோச ரித்து நிர்விகல் பகமே யான
சித்துமாத் திரவி ருத்திச் சீர்பெரும் ப்ரக்ஞை இத்தை
நித்தமும் பற்றி நின்றேன் நிமலமாம் ஜீவன் முக்தன்.
492. தேகஇந் த்ரியம் ஆதித் திரளிலே அகந்தை யும்மற்று
ஆகிய பொருள்கள் தம்மில் அமைவுறு மமதை யும்தான்
ஏகமாய் யாவ னுக்குஇங்கு எங்குமே இலாத தாகும்
மோகம்இல் அவனே ஜீவன் முக்தன்என்று உரைக்கல் ஆவன்.
493. நிலைபெறு ஞானம் உற்று நிரந்தர இன்பம் பெற்று
அலைவுறு ஜகம்ம றந்துஇங்கு அமர்ந்தவன் ஜீவன் முக்தன்
சலமன வருத்தி கெட்டும் ஜாக்கிரம் உற்றேன் ஆகி
இலகு ஜாக் கிரமும் இன்றி இருப்பவன் ஜீவன் முக்தன்.
494. எவன்நிகழ் வாச னைக்கோள் இலாதநன் ஞானம் உற்றேன்
எவன்வெகு விகல்ப மான இப்பவம் யாவும் விட்டோன்
எவன்கலை உற்றே னையும் ஏதுமே கலையற் றேனும்
அவன்இடர் பந்தம் அற்ற அமலனும் ஜீவன் முக்தன்.
495. சித்தமோடு இருந்தும் யாவன் சித்தம்இல் லாதுஇ ருப்பன்
மித்தையாய்ச் சாயை போல்இம் மேனிதான் தொடர்ந்த போதும்
அத்திலே மமதை யோடே அகந்தையை விட்டோன் யாவன்
நித்தமும் அவனே பந்தம் நீங்கிய ஜீவன் முக்தன்.
496. பூதகா லத்தி றந்த பொருளினைச் சிந்தி யாமை
ஓதிய வருகா லத்தில் உறுபொருள் ஓர்ந்தி டாமை
ஏதுமே நிகழ்கா லத்தில் எய்தினும் அதில்உ பேகை
ஈதெலாம் ஜீவன் முக்தன் லக்ஷணம் ஆகும் மைந்தா.
497. ஏதமும் குணமும் சேர்ந்த இயல்பினால் வெவ்வேறு ஆன
யாதிலும் சமமாம் பார்வை எய்தினேன் ஜீவன் முக்தன்
ஓதிய பார்வை யாலே ஒன்றிய இஷ்டா நிஷ்டம்
ஏதிலும் விகாரம் அற்றேன் இலங்கிய ஜீவன் முக்தன்.

அலகாபாத் நகரில் வசித்து வந்த **கர்ம மீமாம்ஸகர்** குமாரில பட்டர், பௌத்தர்களிடம் சென்று அவர்களது கொள்கைகளைக் கற்று, பின்னர் அவற்றைக் கண்டித்து, வேத கர்ம மார்க்கத்தை நிலைநாட்டினர். பௌத்தர்களை ஏமாற்றி அவர்களது கொள்கைகளைக் கற்றுக் கொண்ட பாவத்தைப் போக்கிக் கொள்ள தமது தேகத்தை உமித்தீயில் கிடத்தி “துஷாக்னி” ப்ரவேசம் செய்யத் தொடங்கினார். ஆதிசங்கரர் அவரிடமும் அவரது சீடரான மண்டனமிசீரிடமும் சென்று “**கர்மம் அவசியமாயினும், கர்த்தருத்வமற்ற ஞானமே முடிவான நிலை**” என்பதை நிலைநாட்டினர்.

498. பிரத்யக் அபின்ன மான ப்ரம்மஆ னந்தம் தன்னைக்
கருத்திலே அனுப விக்கக் காதல் உண்டான சித்த
விருத்தியைப் பற்ற லாலே வெளியிலும் உளிலும் வேறு
கருத்துஉரு ஞானம் அற்றேன் களங்கம்இல் ஜீவன் முக்தன்.
499. விரித்துள ஜகத்தி னுக்கும் விமலமாம் ப்ரம்மத் திற்கும்
ப்ரத்யக் ஆத்மா விற்கும் பேசிய ப்ரம்மத் திற்கும்
விருத்தமாம் பேதம் தன்னை விருத்தியில் ஓர்கா லேனும்
தரித்திடு ஞானம் அற்றேன் தகைமையுள் ஜீவன் முக்தன்.
500. ஜடமான இத்தே கத்தைச் சாதுக்கள் அர்ச்சித் தாலும்
தொடர்வான இதனை மற்றோர் துஷ்டர்கள் பீடித் தாலும்
திடமான ஞான நிஷ்டை சேர்ந்துள திறமை யாலே
இடராத சம்பா வத்தை எய்தினேன் ஜீவன் முக்தன்.
501. சுருதியின் பலத்தி னாலே சூக்ஷ்ம ஆத்மா விற்கு
ப்ரம்மபா வத்தை நன்றாய்ப் பேணிஇங்கு அறிந்த வன்தான்
மருவிய பவபந் தத்தை மாசற விடுத்தோன் ஆகி
அருமையாம் கைவல் யத்தை அடைகுவன் ஐயம் இல்லை.
502. பேதமாய் நதியில் வந்த ப்ரவாகம் வாரி யிற்போல்
யாதொரு எதியி டத்தில் எய்திய விஷயம் எல்லாம்
கோதிலாச் சொருப மாகக் கூடியே லயிக்கும் மற்றும்
ஏதுமே கலக்கம் செய்யாது இன்னவன் ஜீவன் முக்தன்.
503. பிரிந்திடா ப்ரம்ம ரூபம் பிரிவறத் தெரிந்தோ னுக்குத்
திரும்பவும் முன்போல் இந்த த்ருஸ்யப் பவமே இல்லை
இருந்ததேல் ப்ரம்மம் தன்னை இவன்அறிந் தவனே அன்று
விரிந்துள பாகி யத்தை வேண்டிய பகிர்மு கன்தான்.
504. முன்னமே தொடரா நின்ற மூலவா சனைவே கத்தால்
பின்னும்இச் சம்சா ரத்தைப் பேணுவன் ப்ரம்ம ஞானி
என்னவொண் னாது வஸ்து ஏகம்என்று உணர்ந்த தாலே
சொன்ன வா சனைஅ னைத்தும் தொடர்வறச் சிதைந்த வன்றே.

வாசனைகளும் நாசமடைந்ததால் பூர்வ வாசனா வேகத்தால் பின்னும் சம்சாரம் உண்டென்று உரைக்கக்கூடாது. அதி காமுகனது மனதும் மாதா விடத்திற் போவதில்லை. அது போலப் பூர்ண ப்ரஹ்மானந்தானுபவமுள்ள இவனுக்கும் பூர்வம்போல த்ருஸ்ய சம்சாரம் இல்லவே யில்லை. இருந்தால், ப்ரஹ்மத்தை யறிந்த ஞானியல்ல; பகிர்முகனே.

[506-526] 'பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் ஞானாக்கினியால், ஸ்வப்னத்திற் செய்த புண்ணிய பாபங்கள் விழித்தவர்க்கு ஸ்வர்க்க நரகப் பிராப்திக்கு ஏதுவாகாது நசிப்பது போல் அனந்த கோடி கல்பங்களாய் ஆர்ஜஜிக்கப் பட்ட சஞ்சித கர்மங்களும், ஆகாசம்போல் அசங்க உதாஸீன ப்ரஹ்மமாகத் தன்னை யறிந்ததால், கடாதிகளின் சங்கத்தால், ஆகாசத்தில், அவற்றிலுள்ள மத்யாதி வாசனைகள் பற்றாததுபோல ஆகாமிய கர்மங்களும், சேராது தகிக்கப்பட்டு நாசமாய் விடும். 'கர்ம முண்டேல் பலனு முண்டு; இன்றேல் இல்லை' எனும் நியாயத்தால், கர்ம ஜன்ய சுகாதி பலானுபவம் உள்ளவரை கர்மம் விடாததால் சதா சமாதி நிஷ்டனான ஞானிக்குச் சில சமயம் பாஹ்யப் பிரவிருத்தியும் பலானுபவமும் காணப் படலால், வியாக்கிர (புலி) புத்தியால் விடப் பட்ட பாணம் பசுவென்று அறியினும் நில்லாது லக்ஷ்யத்தைச் சேதித்து விடுவதுபோல

* சஞ்சிதவா காமியங்கள் சாராவா ஞானிக்கூழ் விஞ்சுமெனல் வேற்றூர்கேள் விக்குவிளம் - புஞ்சொல்லாம் பர்த்தாபோய்க் கைம்மையுருப் பத்தினியெஞ் சாததுபோற் கர்த்தாபோ மூவினையுங் காண்.

505. மெத்தவும் பெண் மயக்கம் மேவிய மூடன் தன்னின்
சித்தமும் தாயி டத்தில் செல்லாது நிற்கு மாபோல்
சுத்தஆ னந்த மான சொரூபமே உணர்ந்தோ னுக்கும்
சித்தம்இவ் விஷயா னந்தம் செல்லாது நிற்கும் அன்றே.

ஞானியின் ப்ராரப்தம்*

506. நித்தமும் சமாதி செய்யும் நிமலனும் ஞானிக்கு ஓர்கால்
மித்தையாம் பாகி யத்தில் மேவிய தோற்றம் கண்டு
சுத்தமாம் ஸ்ருதி அன்னோன் தொடர்பயன் கூடு மாறு
சத்திலா ப்ராரப்தத்தைச் சாற்றிடும் சிலஇ டத்தில்.

507. தகுபயன் உதிப்பது எல்லாம் தான்செய்த கர்ம மூலம்
பகரும்அக் கர்மம் இன்றேல் பற்றிய பயனும் இல்லைச்
சுகமுதல் அனுப வம்தான் தொடரும்எம் மட்டுஅம் மட்டும்
அகமுறும் ப்ராரப்தத்தை அறிஞனுக்கு ஒப்ப வேண்டும்.

508. பிரம்மமே நாம்என்று இங்ஙன் பெற்றுள ஞானத் தாலே
சருவதா கல்ப கோடி சஞ்சித வினைந சிக்கும்
மருளறு ஜாக்கி ரத்தால் மயக்கமாம் சொப்ப னத்தில்
கருதிய கர்மம் எல்லாம் காணாது நசிக்கு மாபோல்.

509. பேதமாம் சொப்ப னத்தில் பெலமதாய்ச் செய்யப் பட்ட
தீதிலாப் புண்ணி யம்தான் தீங்குறு பாப மும்தான்
ஏதுமே கனவை விட்டுஇங்கு எய்திய நனவுற் றோர்க்குச்
சாதுவே நரகம் சொர்க்கம் சார்ந்திட ஏது வாமோ.

510. சங்கம்இல் லாமல் என்றும் சாந்தமாம் தத்து வத்தைப்
பங்கம்இல் லாது தானாய்ப் பார்த்துநன் றாய்அ றிந்த
துங்கமாம் சந்நி யாசி தூரஆ காமி யத்தை
எங்குமே எவள வேனும் என்றுமே இசையான் விண்போல்.

511. ஒருமையாம் விண்க டாதி உபாதியின் புணர்ப்பி னாலே
மருவிய மதுகந் தாதி மருவிடாத் தன்மை யேபோல்
ஒருமையாம் ஆத்ம ஞானி உபாதியின் புணர்ப்பி னாலே
மருவிய கர்மத் தோடே மைந்தனே மருவ மாட்டான்.

ஞானத்திற்குப் பூர்வமே யாரம்பித்த பிராரப்த கருமமும் தன் பலனைக் கொடாது விடாததால், 'ஞானிக்குப் பிராரப்தம் மாத்ர முண்டு; அது அனுபவத் தாலேயே நாசமாம்' என்று மித்யா பிராரப்தத்தை ஸ்ருதி சொல்லுகிறது.

சொப்பனங் கண்டு விழித்தவன், அச் சொப்பனஜக மடைதலும், அதிலுள்ள மித்யா விஷயானுபவத்தி லாசையும், அதிற் கண்ட தேகத்தையும், அதற்கு உபயோகமான பிரபஞ்சத்தையும் ஜாக்கிரத்தின்கண் நான், எனது, இதுவென அறிதலு மின்றி ஜாக்கிரத்திலேயே சுகமா யிருப்பன்; சொப்பனப் பற்று இருக்கின் நித்திரை விட்டவன் அன்று. அது போல ப்ரஹ்மாத்மைக்கிய மடைந்து இதரத்தைப் பாராது, சொப்பனஸ்மரணம் போல போஜன விசர்ஜ்ஜனாதி செய்தும், உபாதி சங்க விஹீன கேவல ப்ரஹ்மாகாரமாகவே யென்றும் இருக்கும் ஞானிகள் நிர்க்குண ப்ரஹ்மமே யாவதால் அவருக்குத் திரிவிதமாம் கர்மம் அற்பமுமில்லை யென்றால் பிராரப்தம் மாத்திர முண்டென்பது எப்படி?

நனவுற்றவர்க்குக் கனவுண்டா? கர்ம நிர்மிதமான தேகத்தை யனுசரித்து ஞானிக்குப் பிராரப்தம் உண்டு என்னில், தேகாத்ம புத்தி யிருக்கும்வரை சித்தியாமது, அப் புத்தியை அடியோடு விட்டு 'அஜன், நித்யன், சாச்வதன்' என ஸ்ருதி கூறும் கர்ம ஜன்ய மின்றி யனாதி நிர்மல ஆத்மாகாரமாயிருக்கும் ஞானிக்குப் பிராரப்த கற்பனை எங்ஙனம் இருக்கும்?

512. போதம்உண் டாவ தற்குப் பூருவமே யுதித்த விந்தப்*
 பேதமாம் ப்ராரப் தம்தான் பெறும்பயன் அளியா வண்ணம்
 ஓதிய ஞானத் தாலே ஒழிந்திடாது லக்ஷி யத்தின்
 சேதமே உத்தே சித்து செலுத்திய பாண மேபோல்.
513. புலியெனும் புத்தி யாலே போட்டஓர் பாணம் மற்றும்
 உலவிய பசுவிது என்றே உண்மையை உணர்ந்த போதும்
 அலைவற மத்தி யத்தில் அடங்கிநிற் காம லேதான்
 பெலமுடன் லக்ஷி யத்தைப் பேதித்து நிற்கும் அன்றே.
514. ஆகையால் அறிஞ ருக்கும் அதிபலம் ப்ராரப் தம்தான்
 போகமே புசித்த லாலே போக்கிட வேண்டும் இத்தை
 ஏகமாம் ஞானம் ஆகும் இலங்கிய வன்னி தன்னால்
 ஆகிய சஞ்சி தத்தோடு அழியும்ஆ காமி யம்தான்.
515. பிரம்மஜீ வைக்கி யத்தைப் பிரிவற அறிந்து பின்னும்
 மருவிஅம் மயமே யாக மாறாமல் என்றும் நின்றோர்
 திரிவிதக் கர்ம மும்தாம் சேர்ந்திடார் அவரே நிய
 நிர்மல நிர்வி கார நிர்க்குண ப்ரம்மம் ஆவர்.
516. யாதொரு உபாதி சங்கம் இலதுகே வலமாய் நின்ற
 பேதம்இல் ப்ரம்ம ரூபம் பெற்றுள அறிஞ ருக்குஇங்கு
 ஓதிய ப்ராரப் தத்தை உண்டுஎன உரைக்க ஒண்ணு
 காதல்செய் நனவுற் றோர்க்குக் கனவுளது என்ன லாமோ.
517. நனவுளோன் சொப்ப னத்தில் நண்ணிய பொய்த்தே கத்தும்
 அனையதே கோப யோகம் ஆகிய பொய்ஞ்ஞாலத்தும்
 நனவில்யான் எனதுஇதுஎன்று நாடிடான் பின்னே என்றால்
 அனகனே நனவில் தானே அன்னவன் அமைந்து நிற்பன்.
518. அன்னவன் மித்யை யான அஜ்ஜகம் அடையப் போனால்
 பன்னும்அஜ் ஜகமும் சேரப் பட்டதாய்க் காணன் மற்றும்
 துன்னிய அஜ்ஜ கத்தின் தொடர்புஇருந் திடுமே ஆகில்
 அன்னவன் துயிலை விட்டோன் அன்றுஎன அறிய லாமே.

* “விந்தப்” - இந்த ‘சிர்’ விவேகசூடாமணி 1887-ஆம் ஆண்டுப் பதிப்புப் பிரதியொன்றில் ஸ்ரீ ரமண பகவானது திருக்கரத்தால் சேர்க்கப் பட்டு ஸ்ரீ ரமணாச்ரம ஆவணக் காப்பகத்தில் உள்ள அப்பிரதியில் உள்ளபடியே அவரது கையெழுத்தில் அச்சிடப் பட்டுள்ளது.

ஆதிசங்கரர் காஞ்சியில் சர்வக்ரு பீடத்தை அலங்கரித்தல்

519. இந்தவா ப்ரம்மம் தன்னை எய்திய ப்ரம்ம ஞானி
அந்தநல் ப்ரம்மம் ஆக அடங்குவன் பிறிதைப் பாரான்
மைந்தனே அவன்பு சித்தல் மலஜலம் விடுதல் ஆதி
சிந்தைசெய் வதுக னுவில் சேர்பொருள் சிந்தை போலாம்.
520. கருமமே மூலமாகக் கற்பித தேகத் திற்குஇங்கு
ஒருமையில் ப்ராரப் தத்தை ஒப்பலாம் மற்றுஅ நாதி
சொருபமாய்க் கருமத்தாலே தோன்றிடா ஆத்மாவிற்குஇங்கு
ஒருவிதக் கர்ம மேனும் உண்டுஎன ஒப்ப லாமோ.
521. ஓதிய ஆத்மா என்றும் உதித்திடா நித்தம் என்றே
ஏதம்இல் லாமல் உள்ள இயல்பினை இசைக்கா நின்ற
வேதம்ஓ துவதால் அந்த விமலமாம் சொரூபம் ஆனேற்கு
ஏதுமே ப்ராரப் தம்தான் இருக்கும்என்று ஒப்ப லாமோ.
522. என்றுதே காத்ம புத்தி இசைந்ததா யிடுமோ அன்றே
துன்றுப்ரா ரப்த கர்மத் தொடர்வுமே சித்தி யாகும்
ஒன்றுதே காத்ம புத்தி ஒழிந்துள அறிஞ ரின்பால்
நின்றதாய் ப்ராரப் தத்தை நினைவது நீதி யோசொல்.
523. கற்பித தேகத் திற்கும் கருதிய ப்ராரப் தத்தை
ஒப்புதல் மயக்க மேயாம் உண்மையில் கற்பி தம்தான்
எப்படி ஜனிக்கும் நிற்கும் இறந்திடும் யாதும் இல்லை
இப்படி உசாவில் யாக்கை என்றுமே அசத்துத் தானே.
524. ஆதலால் அசத்துஆக் கைக்கும் அமைப்ரா ரப்தம் இல்லை
ஓதிய நீதி யாக ஒன்றினுக் கேனும் ஈது
சாதுவே இலாத தேனும் சத்திய ஞானி கட்டு
வேதமே ப்ராரப் தத்தை விதிப்பதன் கருத்தைக் கேளாய்.
525. அந்தநல் வித்யை யாலே அவித்யை காரியம் நசித்தால்
பிந்திஇத் தேகம் ஆதி பிறங்குவது எப்படித்து என்று
இந்தவா சங்கிக் கின்ற ஈனரைச் சமாதா னிக்கச்
சுந்தர மான வேதம் சொல்லிடும் ப்ராரப் தத்தை.

பிராந்தி கற்பித அசத்திய தேகத்திற்குப் பிராரப்தத்தைக் கற்பிப்பதும் பிராந்தியே. கற்பித பதார்த்தம் எப்படி வஸ்துவாய்ப் பிறந்து இருந்து இறக்கும்? இங்ஙனம் எதற்கும் பிராரப்தம் இன்றெனின் ஸ்ருதியே கூறுவானேன் எனின், ஞானத்தால் காரிய சகித அஞ்ஞானம் நசித்தபின் ஞானிக்குத் தேகாதி எங்ஙனம் இருக்கும்? - என்றிவ்வாறு சங்கை செய்யும் பிராந்தியரு மூடர்க்குச் சமாதானமாக ஸ்ருதியும் ஞானிக்கு மித்யா ப்ராரப்தத்தை பாஹ்ய த்ருஷ்டியால் ஏகதேசம் சொன்னதே யன்றி, ஞானிக்குத் தேகாதிகள் சத்தியமாயுளது என்று அங்கீகரிக்கச் சொல்ல வில்லை.

[527-535] அவனது திருஷ்டியில் ஆதியந்த ரகித பரிபூர்ண நித்ய சத்ய ஞான ஆனந்தகன அக்கிரிய அவிகார அப்பிரமேய அனந்த பிரத்தியக் ஏகரசமாய், தள்ளவுங் கொள்ளவும் கூடாததாய், அதி சூக்ஷ்மமாய், அகம் புறம் எங்கும் நிறைந்து, நிராதார நிர்க்குண நிரஞ்சன நிஷ்கள நிர்விகல்ப சத்தா மாத்ரமாய், இப்படிப் பட்டதென்று மனதால் நிச்சயிக்கவும் வாக்கால் சொல்லவும் கூடாத (வாங் மன அகோசரமாயுள்ள) ஸ்வதஸ் ஸித்த சுத்தாத்விதீய ப்ரஹ்ம மொன்றே பிரகாசிக்கின்றது.

இங்கு நானாவாய்த் தோன்றும் பேதம் சொற்பம் போலும் இல்லவே இல்லை. இவ்வேக ஸ்வரூபத்தை

526. இப்படி வெளிநோக் காக ஏகதே சத்தில் வேதம்
கற்பித ப்ராரப் தத்தைக் காட்டிடும் ஞானி கட்கும்
செப்பிய தேகம் ஆதி சிறிதுமே சத்தாம் என்றுஇங்கு
ஒப்பிடும் வண்ணம் இத்தை உரைத்திட வில்லை மைந்தா.

அத்வைத உபதேசம்

527. அகிலபூ ரணமே ஆகி ஆதிஅந் தங்கள் இன்றி
மிகவும்ஓர் ப்ரமா ணத்தால் மேவஒண் னாத தாகிப்
பகர்செயல் இன்றி நின்ற பரமமாம் ப்ரம்மம் ஒன்றே
திகழும்அத் வயமாம் இத்தில் சிறிதுமே பேதம் இல்லை.

528. சுத்தநிஷ் கிரிய சத்சித் சுககன சொரூபம் ஆகி
நித்தஅத் வைத மான நிர்மல ப்ரம்மம் ஒன்றே
புத்திர எல்லாம் ஆகிப் பூரண மாய்இ லங்கும்
இத்தில்வே ருன பேதம் எவளவும் இல்லை என்றும்.

529. தள்ளவும் கூட்ட வுந்தான் தகாததாய்த் தன்னில் தாலும்
உள்ளவா தன்னில் ஒன்றும் ஒன்றிடா ப்ரம்மம் ஒன்றே
உள்ளிலும் வெளியில் எங்கும் ஒருமையாய் நிறைந்து நிற்கும்
எள்அள வேனும் இத்தில் எய்திய பேதம் இல்லை.

530. நிரஞ்சன நிர்வி கல்ப நிஷ்கள நுண்மை ஆகி
விரிந்தநிர்க் குணமாய் ஒன்றால் விளம்பிடப் படாத தாகிப்
பொருந்திய வடிவ மான பூரண ப்ரம்மம் ஒன்றே
இருந்ததுஅத் வயமாய் இத்தில் எவளவும் பேதம் இல்லை.

531. சித்தமும் வாக்கு யாவும் சென்றுகோ சரிக்க ஒண்ணுச்
சத்அதாய்ச் சுத்த சித்தாய்ச் சாரும்ஓர் உவமை இன்றி
நித்தஆ னந்த மாகி நிகழ்ஸ்வதச் சித்த மான
அத்வய ப்ரம்மத் தின்கண் அணுவுமே பேதம் இல்லை.

532. போகமே தள்ளி அந்தப் போகஆ சையும் விடுத்துஇங்கு
ஆகிய சாந்தி தாந்தி அடைந்தமா எதிகள் தாமே
ஏகநல் தத்து வத்தை இருதயம் தனில்அ றிந்து
பாகமாம் யோகத் தாலே பரசுகம் அடைந்தார் அன்றே.

போகத்தையும், போகேச்சையையும் நீக்கி, சாந்தி தாந்திகளோடும் கூடின மகாத்மாக்களான யதிகள் ஆத்ம யோகத்தால் ஹிருதயத்தில் அறிந்து, பரமானந்த முக்தி பெற்றனர்.

ஆதலால் புத்திரா! நீயும் தன்மயமான பரமானந்த பரமாத்மாவை நிச்சல சமாதியால் உண்டாம் ஞான திருஷ்டியால் சம்சய [சந்தேக] மின்றிக் கண்டறியின், பின் சிரவணர்த்தத்தில் விகல்பமே உண்டாகாது. அதனால் மனோ கற்பித பேத மோஹத்தை நீக்கி ஞானியாய், முக்தனாய், கிருதார்த்தனாய் ஆகக் கடவாய்.

[536-537] ஸ்ருதிகளைப் போலவே ஆசாரியரும் சாதாரணமாய்ப் போதிப்பார். பந்தம், மோக்ஷம், பசி, திருப்தி, ரோகம், ஆரோக்கியம் இவற்றைத் தாங்களே யறிவர்; மற்றோர் அனுமானிப்பார். அதுபோலப் பரமேசுவர அனுக்கிரகத்தால் கிடைக்கும் தன் அனுபவத்தாலேயே விவேகி பவ சாகரத்தைக் கடக்க வேண்டும். இங்ஙனம் தன் அஞ்ஞான கற்பித பந்தத்தின் மோக்ஷமுற்று சச்சிதானந்த ஆத்மாகார மாதலில் ஸ்ருதி, யுக்தி, குரு வசனம், அகத்தி லுள்ள தன் அனுபவம் இவை பிரமாணங்கள்.

[538-544] (வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் சாரமாய்க் கூறியுள்ள சுஷுப்தி, ஸ்தானு போலுள்ள ப்ரஹ்மமாகிய

* இத்திருஷ்டித்ரயம் ஆதிசங்கரரின் ஸம்ஸ்க்ருத மூலத்தில் இல்லை; உலகநாத ஸ்வாமிகளின் பாடல்கள் 538-544 இல் இருக்கிறது.

பாடல் 535. மானம்=ப்ரமாணம், சான்று.

பாடல் 539. ப்ரவிலாபம் என்பது ஒன்றை மற்றொன்றில் அடக்குவதாகும்.

533. ஆதலால் பால நீயும் அகண்டஆ னந்த மான
பேதம்இல் நின்சொ ரூப ப்ரம்மதத் துவம்அ றிந்தே
ஏதமாம் நின்ம னத்தால் இங்குகற் பித்த மோகப்
பேதமாம் பந்தம் நீங்கிப் பேறுபெற் றவனும் நிற்பாய்.
534. நிர்விகல் பகமே யான நிர்மலச் சமாதி கொண்டே
ஒருமையாம் உன்சொ ரூபம் உணர்வதாம் த்ருஷ்டி யாலே
மருள்தரும் ஐயம் இன்றி மாசற நோக்கு வாயேல்
பிரியநீ கேட்ட வஸ்து பின்னரும் பேதி யாதால்.
535. தன்னிடைப் பொய்அ வித்தை தந்தபந் தம்வி டுத்துத்
துன்னிய சத்சித் இன்பச் சொரூபமாம் தனையே சார
மன்னுநல் நூல்கள் யுக்தி மாகுரு வசனம் மானம்
பின்னும்நல் ஸ்வானு பூதி பெருகிய ப்ரமா ணம்காண்.

பந்த மோக்ஷாதிகள் தன்னாலேயே அறியத் தக்கன

536. பந்தமும் மோக்ஷ மும்தான் பசியுடன் த்ருப்தி தானும்
சிந்தையில் ரோகம் இல்லாத் திறமையே முதல்அ னைத்தும்
மைந்தனே தாங்கள் தாமே மயல்அற உணர்வர் மற்றோர்
வந்தஓர் அனுமா னத்தால் வகுத்துள இவைம திப்பர்.
537. சுருதிகள் பொதுவே யாகச் சொல்லிடும் எப்ப டித்தாய்க்
குரவரும் அப்ப டித்தான் கூறுவர் சீட னேநம்
பரசிவன் அருளால் தந்த பரம்உணர் அனுப வத்தால்
வரைஇலாப் பவம்ஆ கின்ற வாரிதி கடக்க வேண்டும்.

*த்ருஷ்டி த்ரயம்**

538. சகலவே தாந்த நூலில் சாரமாய் த்ருஷ்டி மூன்று
திகமும்அ த்ருஷ்டி யாலே த்ருஸ்யம் யாவும் நீக்கி
நிகமும்அத் வைதா கண்ட நிர்மலப் ப்ரம்மம் தன்னை
அகம்என அறிந்த வன்தான் அகண்டனும் முக்தன் ஆவன்.
539. பரவிய த்ருஷ்டி மூன்றின் பகுப்பினைப் பகரக் கேளாய்
விரிவுறு வாத த்ருஷ்டி மித்யா த்ருஷ்டி மற்றும்
பிரிவெலாம் நீக்கா நின்ற ப்ரவிலாப த்ருஷ்டி மூன்றும்
இருமைதீர் இவைகள் தம்மின் லக்ஷணம் இயம்பு வாமே.

என்னில் அன்யம் போலக் காணப்படு மனைத்தும் அணுவுமில்லை; இருப்பவன் நானே எனப் பார்க்கும் **வாத திருஷ்டி 1**; சொப்பனம், இந்திர ஜாலம்போல் என்னில் அன்யமாய்த் தோற்றும் அனைத்தும் மித்தை; நானே சத்தியன் எனக் காணும் **மித்யா திருஷ்டி 2**; சமுத்திரத்தில் பின்னம் போல் தோற்றும் பேன, புப்புத, தரங்காதி (நுரை, குமிழி, அலை) அனைத்தும் சமுத்திரமே யாதல்போலும், சொப்பனத்திற் காணப்படும் அனைத்தும் அதனைக் காணும் புருஷனே யாதல் போலும், ஸமுத்திரம் புருஷன் போன்ற ஏக சிதாகாசமான என்னில் அன்யம் போல் காணப்படும் அனைத்தும் நானே யெனத் தன்மயமாய்ப் பார்க்கும் **பிரவிலாப திருஷ்டி 3**; என்னும் இம்மூன்றில் மனதிற் கிசைந்த எதனாலாவது த்ருஸ்யத்தைத் தள்ளி, திருக் உருவமான அகண்ட நிர்மல அத்வைத ப்ரஹ்மத்தைத் தானாக அறிந்தவனே முக்தன். இம் மூன்றும் ஞான சாதனமே யாயினும் தன்மயமாய்க் காணும் பிரவிலாப திருஷ்டியே ஞானத்தில் சர்வோத்தம ஹேது).

[545-546] அதனால் அகண்ட ஆத்மாவாகிய தன்னைத் தன் அனுபவத்தால் அறிந்து தன்மயமாய் எப்போதும் நிர்விகல்பரூய் இருத்தல் வேண்டும். அதிகம் சொல்வானேன்? ஸகல ஜீவர்களும் பிரபஞ்சமும் ப்ரஹ்மமே; அகண்டாத்வைத அப்பிரஹ்மமாய் இருத்தலே மோக்ஷம். சகல வேதாந்த சித்தாந்தத்தின் ரஹஸ்ய மிதுவே; அச் சுருதிகளே இதில் பிரமாணம்.’’

540. மருவிய சுஷுப்தி போலும் மகத்தான ஸ்தாணு போலும்
ப்ரம்மமாம் என்னி டத்தில் பிறிதுபோல் காண்பது எல்லாம்
ஒருஅணு வேனும் இல்லை உள்ளவன் நானே என்று
நிர்மலப் பார்வை தானே நிகழ்த்திய வாதத்ருஷ்டி.

541. இருமைசேர் கனவு போலும் இந்திர ஜாலம் போலும்
ப்ரம்மமாம் என்னி டத்தில் பிறிதுபோல் காணப் பட்ட
சர்வமும் மித்யை ஆகும் சத்தியம் நானே என்று
விரிவுறும் பார்வை தானே மித்யா த்ருஷ்டி ஆகும்.

542. பரவிய ஆழி போலும் பார்த்திடும் கனவு போலும்
ஒருசிதா காச மான உருவமாம் என்னி டத்தில்
பிரிவுபோல் காண்பது எல்லாம் ப்ரம்மமாம் நானே என்று
பிரிவுஇலாப் பார்வை தானே ப்ரவிலாப த்ருஷ்டி ஆகும்.

543. ஓதிய த்ருஷ்டி மூன்றில் உளத்தினுள் இசைந்த தான
ஏதொரு த்ருஷ்டி யாலும் இருமையாம் த்ருஸ் யத்தைத்
தீதற நீக்கி நித்யம் த்ருக்குமாத் திரமாய் நின்ற
பேதம்இல் பரம் உணர்ந்து பேற்றினை அடைய வேண்டும்.

544. பரவிய த்ருஷ்டி மூன்றும் பரசிதா காச மான
ப்ரம்மஞா னத்தி னுக்குப் பேணிய ஏது வேனும்
பிரிவிலாப் பார்வை ஆகும் ப்ரவிலாப த்ருஷ்டி தானே
ஒருமையாம் ஞானம் சேர உத்தம ஏது வாகும்.

ப்ரம்மோபதேச உபஸம்ஹாரம்

545. உன்னுடை அகண்ட மான உண்மையாம் சொரூபம் தன்னை
உன்னுடை அனுப வத்தால் உற்றுநீ யே உணர்ந்து
பின்னம்இல் ஜீவன் முக்திப் பேறுஎனும் இன்பம் பெற்று
நின்னிடை நிர்வி கல்ப நிலைமையாய் நீயி ருப்பாய்.

546. பரமமாம் வேதாந் தத்தின் பரமசித் தாந்தம் ஈதே
ப்ரம்மமே ஜீவர் யாவும் பிரம்மமே ஜகம்அ னேத்தும்
ப்ரியனே ப்ரம்மம் ஆகப் பிரிவற இருத்தல் மோகும்
ஸ்ருதியின் முடிவுஅ னேத்தும் சொன்னதில் ப்ரமா ணம்காண்.

13. சிஷ்யனியம்பியல்

[547-586] என்று உரைத்த குரு வசனத்தாலும், ஸ்ருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் யுக்தியாலும் ஆத்ம தத்துவம் அறிந்து, இந்திரியங்களை யடக்கி, ஏகாக்கிர சித்தனாய், அப் பரமாத்மாவின் கண் நிச்சல சமாதி நிஷ்டனாய்க் கொஞ்ச காலமிருந்து, பின் எழுந்து, குருவைப் பார்த்து, “குருவே! மகானுபாவா! அதிசாந்த மூர்த்தி! அசங்க நித்யாத்வைத ஆனந்தரஸ ப்ரஹ்ம சொரூபா! அபார கிருபாசாகரா! நமஸ்காரம் (என்று நமஸ்கரித்துச் சீடன் தன்னனுபவங் கூறுகிறான்). தங்கள் கடாக்ஷமாகிற சந்திரிகை [குளிர்ந்த ஒளி] யால், பவதாபத்தால் உண்டான சிரமம் தீர்ந்து க்ஷணத்தில் அத்வைதானந்தாத்ம பதம் அடைந்தேன். ப்ரஹ்மாத்ம மைக்கிய மறிந்ததால் பேத புத்தி கெட்டது; பிரவிருத்தி யாவும் விட்டது. இது வென்றும், இதல்ல வென்றும் ஒன்றுந் தெரியவில்லை. சமுத்திரத்தில் சேர்ந்த ஆலங் கட்டியைப் போல ப்ரஹ்மானந்த சமுத்திரத்தின் அம்சாம்ச லேசலேசத்தில் கலந்து என்புத்தி இன்னதென்றும் இவ்வளவென்றும் அறிதற்கு அசாத்தியமான அப் பிரஹ்மானந்த சாகரமேயாய் விட்டது.

ஆ! ஆ! ஆனந்தாமிருதம் நிரம்பியுள்ள இப் பிரஹ்மானந்த சாகரத்தின் பெருமையை நினைப்ப

பாடல் 550. பரம்பிய=அளவற்ற.

பாடல் 553. விருத்தம்= முரண்பாடு.

சிஷ்யனது ஸ்திதியின் வர்ணனம்

547. என்னலும் குரவன் வாக்கால் ஏதம்இல் மறைமா னத்தால் தன்னுடை மனனம் தன்னல் தத்துவம் அறிந்து சீடன் பின்னஇந் த்ரியம்அ டக்கிப் பேதம்இல் சமாதி பெற்றுத் தன்னிலே அசலன் ஆகத் தான்ஒரு இடத்துஇ ருந்தான்.
548. இந்தவா சிறிது காலம் ஏகமாம் ப்ரம்மத் தின்கண் தொந்தம்இல் சமாதி தன்னைத் துகள்இலா மனத்தால் பெற்றுப் பிந்திஅந் நிஷ்டை விட்டுப் பிரிந்துபே ரின்பத் தோடே அந்தம்இல் லாத தன்னின் அனுபவம் அறையல் உற்றான்.
549. பிரம்மஜீ வைக்கி யத்தைப் பேணிநான் அறிந்த தாலே பிரிவுசெய் புத்தி யும்போய் ப்ரவ்ருத்தி யாவும் நீங்கி உருஇது உருஇ தன்று என்று ஒன்றையும் உணர்கி லேன்யான் ஒருமையாம் இச்சு கத்திற்கு உற்றஓர் கரையும் காணேன்.
550. விரும்பிய சொரூபா னந்த விமலமாம் சுதையி னாலே நிரம்பிய ப்ரம்மம் ஆகும் நிர்மல வாரி தன்னில் பரம்பிய மகிமை தன்னைப் பகர்ந்திட வாக்கி னாலும் தெரிந்திட மனதி னாலும் திறமையை அடைந்தோர் இல்லை.
551. சிந்துவில் ஆலங் கட்டி சேர்ந்துஅதில் கரைவ தேபோல் அந்தம்இல் ப்ரம்மா னந்தம் ஆகிய சிந்து தன்னின் விந்துவின் லேசா லேசம் ஈதுதான் வீழ்ந்த எந்தன் புந்தியும் அதில்க ரைந்து பூரணச் சுகம்ஆ யிற்றே.
552. பங்குற இன்று கண்ட பார்முதல் ஐகம் அனைத்தும் இங்குதான் எவள வேணும் இல்லையீது என்னே என்னே எங்குதான் ஏக லாய்த்தோ யாதினல் நீக்க லாய்த்தோ எங்குதான் லீன மாய்த்தோ ஈதுதான் என்னே என்னே.
553. பேதம்இல் அகண்டா னந்தப் பெயர்பெறும் சுதையி னைந்த போதமாம் ப்ரம்மம் என்னும் பூரணச் சிந்து வின்கண் ஏதுதான் தள்ளத் தக்கது ஏதுதான் கூட்டத் தக்கது ஏதுதான் வேறு கின்றது ஏதுதான் விருத்தம் அந்தோ.

தெப்படி? சொல்வ தெப்படி? இப்போது பார்த்த ஜகமனைத்தும் காணவே காணோமே! எங்கு போயிற்றோ! யாரால் நீங்கிற்றோ? எவ்விடத்தில் லயித்ததோ? இதென்ன அதிசயம்! இவ்வகண்ட ஆனந்தம் பூர்ணமாயுள்ள ப்ரஹ்மானந்த மகா சமுத்திரத்தில் தள்ளவும், கொள்ளவும், பார்க்கவும், கேட்கவும், அறியவும் அன்யமான (விலக்ஷண) பதார்த்தம் ஏதிருக்கின்றது? விலக்ஷணானந்தாத்மாவான நானே இருக்கிறேன்.

நான் அசங்கன்; ஸ்தூல சூக்ஷ்ம தேகம் இல்லாதவன்; நாச ரஹிதன்; பரம சாந்தன்; அகர்த்தா; அபோக்தா; அவிகாரன்; அக்கிரியன்; திரஷ்டா,* சுரோதா, வக்தா, கர்த்தா, போக்தா வல்லாதவன்; இது (அறிபடு பொருள்), அது (அறிபடாப்பொருள்) என்னும் பதார்த்தங்கள் ஆகாது, அவ் விரண்டையும் பிரகாசிப்பிப்பவன்; பாஹ் யாந்தர சூன்யன்; சமான ரஹிதன்; புராண புருஷன்; அனாதி; நான், நீ, இது, அது என்னுங்கற்பனை யற்றவன். லர்வ பூதங்களிலும் இருப்பவனும், அவற்றின் உட்புறமும் ஞானாகாசமாய் நிறைந்து அவற்றிற்கு அதிஷ்டான பூதனாய் இருக்கின்றவனும் நானே.

பிரம்மாவும், விஷ்ணுவும், ருத்திரனும், ஈசனும், சதாசிவனும் நானே. நான் நீரிசுவரனாய், நீர்மல நிரகங்கார

* பார்ப்பவன், கேட்பவன், பேசுபவன், செயல் புரிபவன், அனுபவிப்பவன் இவற்றிற்கெல்லாம் நான் அப்பாற்பட்டவன். (பாடல் 560 - முத-ரண்டு வரிகளை ஒப்பு நோக்குக.)

554. பிரம்மமா சாக ரத்தில் பிறிதினை ஒன்றும் கானேன்
 ப்ரம்மமா சாக ரத்தில் பிறிதினை ஒன்றும் கேளேன்
 ப்ரம்மமா சாக ரத்தில் பிறிதேதும் அறிகி லேன்யான்
 ப்ரம்மவா னந்த மாகப் பிரிவற இருக்கின் றேனே.
555. தேசிக ராஜ போற்றி தெரிந்துள பெரியோய் போற்றி
 பாசம்அற் றவனே போற்றி பரமஉத் தமனே போற்றி
 ஏசிலா ஏக இன்ப இரதமாம் உருவே போற்றி
 மாசிலா விபுவே போற்றி மாஅருட் கடலே போற்றி.
556. நின்னுடை கடாசும் ஆகும் நெருங்கிய நிலவி னாலே
 என்னுடை பவதா பத்தால் எய்திய துன்பம் நீங்கி
 உன்னிய அகண்டா னந்த உண்மையாம் ஆத்ம ரூபம்
 மன்னிநான் சூண நேரத்தில் மகத்துவம் அடைந்தேன் அந்தோ.
557. நாதநின் அருளி னாலே நவில்பவ நக்க ரத்தின்
 பீதியை விடுத்தோன் ஆனேன் பேற்றினைப் பெற்றோன் ஆனேன்
 ஓதரும் தன்யன் ஆனேன் உள்ளபூ ரணமே ஆனேன்
 ஜோதியாய் நித்யா னந்த சொரூபமே ஆனேன் அந்தோ.
558. சங்கமும் விட்டோன் ஆனேன் சாரமும் அற்றோன் ஆனேன்
 லிங்கமும் இற்றோன் ஆனேன் லீனமாம் மனத்தன் ஆனேன்
 தங்குஅள வற்றோன் ஆனேன் தாபமும் விட்டோன் ஆனேன்
 பங்கம்இல் புராணன் ஆனேன் பரமநின் அருளி னாலே.
559. கர்த்ரு போக்த்ருத் வங்கள் கற்பித விகாரம் யாவும்
 நித்தமும் அற்று நின்ற நிஷ்க்ரிய சொரூபம் ஆனேன்
 சுத்தசித் சொரூபம் ஆனேன் சுத்தகே வலமும் ஆனேன்
 நித்தநல் சிவமே ஆனேன் நிமலநின் அருளி னாலே.
560. கர்த்ரு போக்து ருக்கும் காண்பவன் கேட்போ னுக்கும்
 மெத்தவும் சொல்வோ னுக்கும் மேலதாம் சொரூபம் ஆனேன்
 நித்தநிஷ் கிரியம் ஆகி நிரம்பிஓர் எல்லை அற்ற
 அஸ்தம்இல் புராண மான அசங்கசித் சொரூபம் ஆனேன்.

சர்வ சாக்ஷியாய், எல்லையற்ற நிரந்தர கேவல அகண்ட பரிபூர்ண சத்ய நித்ய சுத்த புத்த முக்த பரமானந்த ஏகரஸ அத்விதீய ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறேன். முன், வேறாய் 'இது' என்று போக்திரு போக போக்கியங்களாய்க் காணப்பட்ட அனைத்தும் இப்போது நானே யானேன்.

அகண்டானந்த சாகரனான என்னில் மாயையாம் வாயு வேகத்தால் நானாவித பிரபஞ்ச அலைகள் உதித்து ஒடுங்கினாலும் எனக்கென்ன? அனேக தோஷங்களால் தூஷிக்கப் பட்ட மூடர் தம் பிராந்தியாற் காணப்படும் தேகாதி பாவங்களை, ரூப பேத மற்ற காலத்தில் கல்ப வருஷ அயன ருது வாதிகளைக் கற்பிப்பது போல, நிஷ்கள நிர்விகல்பனான என்னிடத்தில் கற்பிக்கின்றனர்.

அதனால், கானல் ஜலப் பிரவாகத்தால் மருபூமி ஈரமாகாதது போல, அதிஷ்டானமாய், ஆகாசம்போல் எவற்றினும் பற்றாது, ஆதித்தன் போல் பிரகாசிக்கப் பட்டவைகளுக்கு விலக்ஷணனும், பர்வதம்போல் நிச்சலனும், சமுத்திரம்போல் அபாரனமான [கரையற்ற, எல்லையற்ற] எனக்கு ஒரு ஹானியு மில்லை.

மேக சம்பந்தமுறாத ஆகாசத்தைப் போல் எனக்குத் தேக சம்பந்தமே இல்லையெனில், ஜாக்ர சொப்பன சுழப்தி களான அதன் தர்மம் எப்படியிருக்கும்? தேகாதி

பாடல் 567. கால்மிசை=பேதமற்ற காலத்தின் மீது க்ஷணம், மணி, நாள், வாரம், வருஷம், என்று கற்பிப்பது போல, நிர்விகல்ப ஆத்மாவில் பலவித ஸ்தூல பகுப்பினைக் கற்பிக்கின்றனர்.

561. தெரிந்திடும் பொருள்நான் அன்று தெரிந்திடாப் பொருள்நான் அன்று
விரிந்துள இவைகள் எல்லாம் விளக்கிநல் சுத்தம் ஆகி
நிரந்தர மாக எங்கும் நிரம்பிஉள் வெளிகள் இன்றிப்
பொருந்திய அகண்டா னந்த போதமாம் ப்ரம்ம மேநான்.
562. பகரும்ஓர் உவமை இன்றிப் பழமையாய் ஆகி இன்றி
அகம்இது அதுஎன்று இவ்வாறு ஆகிய விகல்பம் இன்றிச்
சுககன வடிவம் ஆகிச் சுத்தசித் உருவம் ஆகி
நிகழும் நித்யஅ கண்ட நிர்மல ப்ரம்ம மேநான்.
563. பரவிய அயனும் ஆனேன் பரித்திடும் அரியும் ஆனேன்
இருமைதீர் சிவனும் ஆனேன் ஈசனும் நானே ஆனேன்
அருளும்நல் சிவனும் ஆனேன் அகிலமும் நானே ஆனேன்
கருணைவா ரிதியே உன்தன் கரையிலா அருளி ஓலே.
564. பரஜக ஜீவர் ஆனேன் பரஜக ஜீவர் அற்ற
ஒருசிதா காசமான உருவமாம் ப்ரம்மம் ஆனேன்
சருவசான் ருகி நின்ற சந்தத போதம் ஆனேன்
நிருமம நிரகங் கார நிருமல சொரூபம் ஆனேன்.
565. சகலபூ தத்தி டத்தும் சார்ந்துள சாக்ஷி ஆனேன்
அகிலமாம் ஜகத்தி னுக்கும் அமர்அதிஷ்ட டானம் ஆனேன்
எகுதுமுன் போகம் போக்தா ஈதென வேறாய்த் தோன்றிற்று
அகுதுஎலாம் இன்று நானே ஆகினேன் அந்தோ அந்தோ.
566. அகலும்ஆ னந்த சிந்து ஆகிய என்னி டத்தில்
பகுதியாம் வாயு வின்தன் பலவிதச் சலனத் தாலே
வெகுவித ஞாலம் ஆகும் விசித்திர அலைகள் தோன்றி
அகுதுகள் அடங்கி னாலும் ஆகுவது எனக்குஒன் றில்லை.
567. உலகர்கள் அநாதி யாக உற்றதம் அத்தி யாச
நிலைமையால் நிர்வி கல்ப நிஷ்கள வடிவாம் என்னில்
பலவித ஸ்தூலம் ஆதிப் பகுப்பினைக் கற்பிக் கின்றார்
கலைக்ஷணம் கல்பம் ஆகி கால்மிசைக் கற்பிப் பார்ப்போல்.

உபாதிகளே வரும், போகும், கர்மஞ் செய்யும், அவற்றின் பலனை அனுபவிக்கும்; பிறந்து இருந்து ஜீர்ணமாய் நசிக்கும்.

குலபர்வதம்போல் எப்போதும் நிச்சலனாய், நிர்ப்பின்னனாய், இந்திரியம், சித்தம், ரூபம், விகார மின்றி ஆகாசம்போல் நெருங்கி நிறைந்துள்ள பரிபூர்ணனான நான் கர்மஞ்செய்வது எப்படி? எனக்குப் பிரவிருத்தி யேது? நிவிருத்தி யேது? அக் கர்ம பலனான புண்ய பாப மேது?

நிழலைப் பற்றின சீதம் உஷ்ணம், நன்மை தீமை இவை அதற்கு அன்யனான புருஷனைச் சிறிதும் சேராதது போல, எனக்கு புண்ணிய பாபம் இல்லை; ஸ்ருதியும் இங்ஙனமே சொல்லுகிறது. கிருக தர்மம் அங்குள்ள தீபத்தை அடையாதது போலத்ருஸ்ய தர்மங்கள் ஒன்றும், அத் திருஸ்ய விலக்ஷணமாய் நிர்விகார உதாஸீன சாக்ஷியான என்னை அடையாது.

நான், சூரியன் கர்ம சாக்ஷியாய் இருப்பதுபோலத் திருஸ்யப் பிரபஞ்சத்திற்கு சாக்ஷியும், அக்கினி இரும்பினைத் தகிப்பதுபோலப் பிரபஞ்சத்தில் அனுஸ்யூதனாய் [நீக்கமற நிறைந்தவனாய்] அதனை விளக்குவிப்பனும், ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம்போலப் பொய்யாய்த் தோற்றுமதற்கு அதிஷ்டானனும் ஆகிறேன்.

பாடல் 569. வரை=மலை.

பாடல் 571. குலக்கோ=குலபர்வதம்.

568. பற்பல சித்த தோஷம் பற்றிய மூட ராலே
கற்பிதம் அதிஷ்டா னத்தைக் களங்கமாய்ச் செய்யாது என்றும்
வெப்பறு கானல் நீரால் விரிவுறும் கானல் பூமி
அற்பமும் சேறு டைத்தாய் ஆகுவது இல்லை அன்றே.
569. பரவிய ஆகா சம்போல் பற்பல விகல்பம் அற்றேன்
இரவிபோல் விளக்கப்பட்டது எவையினும் வேறு கின்றேன்
உரவிய வரைபோல் என்றும் ஊன்றிநிச் சலனா கின்றேன்
கருதிய வாரி போல்ஓர் கரையுமே அற்றேன் ஆனேன்.
570. பூதஆ காசம் மேகப் புணர்ப்பினை அடையா தேபோல்
போதமாம் நானும் தேகப் புணர்ப்பினை அடைய வில்லை
ஆதலால் தேக தர்மம் ஆகிய நனாக் கனாவும்
ஏதமாம் துயிலும் என்றும் ஏகமாம் எனக்கும் உண்டோ.
571. வாதக தேகம் ஆதி வந்திடும் போயிடும் மற்று
ஏதமாம் கர்மம் செய்யும் எய்திய பயனைத் துய்க்கும்
சாதமே முதல்வி காரம் சார்ந்திடும் ஆத லாலே
போதமாம் நான் குலக்கோ போலநிச் சலனே என்றும்.
572. ஒருபகுப்பு இன்றி என்றும் ஒருரு வாம்எ எனக்கு
மருவும்ஓர் ப்ரவ்ருத்தி இல்லை மற்றொரு நிவிர்த்தி இல்லை
கருதிய விண்போல் எங்கும் கலந்துஇடை வெளிஇ லாமல்
ஒருமையாய் நிறைந்த நான்இங்கு உற்றதைச் செய்வோனாவேன்.
573. இந்தரியம் சித்தம் இன்றி யாதொரு விகாரம் இன்றி
வந்தஓர் வடிவம் இன்றி வான்என அகண்ட போதஆ
நந்தமாம் எனக்குப் பாவ நல்வினை ஒன்றும் இல்லைச்
சுந்தர வேத மும்தான் சொல்வதுஇப் படியே அன்றே.
574. புருஷனின் நிழலி னோடே பொருந்திய தாபம் சீதம்
மருவிய தீங்கு நன்கு மற்றிவை ஏதா கட்டும்
தரணியில் அந்தச் சாயை தன்னின்வே ருகி நின்ற
புருஷனுக்கு இலாத தேபோல் புகல்வினை எனக்கும் இல்லை.

சுயம்பிரகாச சொரூபனாகிய நான் ஒன்றைச் செய்பவன், செய்விப்பவன், புஜிப்பவன், புஜிப்பிப்பவன், காண்பவன், காண்பிப்பவன் அன்று. மூடர், உபாதி சலனத்தால் சலிக்கும் சித் பிரதிபிம்ப சலனத்தைச் சித்ரூப ஆத்மாவிலேற்றி, நான் கர்த்தா, போக்தா, கெட்டேன் என்பார்.

சூரியன் போல நிஷ்கிரியனாய், பிம்ப பூத ஆத்மாவாம் எனக்கு அச் சிதாபாச தர்மங்கள் ஒன்று மில்லை. இத்தேகம் ஜலத்திலோ, ஸ்தலத்திலோ புரண்டு கிடக்கட்டும். கட தர்மங்கள் ஆகாசத்தைப் போல அதன் தர்மங்கள் என்னைப் பற்றா. கர்த்தருத்வ, போக்தருத்துவ, கலத்வ, ஜடத்வ, மத்தத்வ, பத்தத்வ, முக்தத்வாதி புத்தி தர்மங்கள் கேவலாத்வைத ப்ரஹ்மமாகும் எனக்கில்லை. மேக ஜாலங்கள் ஆகாசத்தை ஸ்பரிசிக்காதது போலப் பத்து நூறாயிரங்களாய் உண்டாகும் பிரகிருதி தர்மங்களும் ஏக சிதாபாசமான என்னை ஸ்பரிசிக்கா. பிரகிருதி முதல் ஸ்தூல பரியந்த இப்பிரபஞ்சம் சாயைபோலத் தோற்ற மாத்திரமாய் எதில் விளங்குகின்றதோ, ஸர்வாதாரமாய், ஸர்வத்தையும் பிரகாசிப்பிப்பதாய், ஸர்வாத்மாவாய், ஸர்வாகாரமாய், ஸர்வவியாபியாய், ஸர்வ விலக்ஷணமாய், ஸர்வ சூன்யமாய், மாயா விசேஷங்கள் ஒன்று மின்றிப் பிரத்தியக்காய், ஸ்தூல புத்தி விருத்தியால் அறிதற்கரிதாய், ஆகாச துல்யமாய், ஆதியந்த

575. திருஸ்யங் கட்டு வேறய்த் திகழ்ந்துஉதா சீனம் ஆகி
நிர்விகா ரியுமே ஆகி நிகழ்ந்திடும் த்ருக்காம் என்னை
த்ருஸ்ய தர்மம் ஒன்றும் சேர்ந்திடாது ஓர்இல் லத்தின்
தருமம்அங்கு உள்ள தீபம் தன்னினைச் சாரா தேபோல்.
576. சந்ததம் இரவி கர்ம சாக்ஷியாய் இருக்கின் றுற்போல்
தொந்தமாம் அயபிண் டத்தைத் தொடரனல் எரிக்கின் றுற்போல்
சந்தியில் ரஜ்ஜு ரூபம் சர்ப்பமே ஆகின் றுற்போல்
அந்தமில் கூடஸ்த ஆத்மா ஆகிய நானும் ஆவேன்.
577. ஒன்றினைச் செய்வோ னும்மற்று ஒன்றினைச் செய்விப் போனும்
ஒன்றினைத் துய்ப்போ னும்மற்று ஒன்றினைத் துய்ப்பிப் போனும்
ஒன்றினைக் காண்போ னும்மற்று ஒன்றினைக் காண்பிப் போனும்
அன்றுநான் சுயமே ஜோதி ஆகிய ஆத்மா ஆனேன்.
578. சலித்திடும் உபாதி யோடே சார்ந்தசித் ப்ரதிபிம் பத்தின்
அலைத்தலை மூடர் ஆரோர் அஃதினுக்கு அயலே யான
சலித்திடா அகண்ட சித்தின் சத்துஅதாம் பிம்பத் தின்கண்
செலுத்திநான் கர்த்தா போக்தா சிதைந்தவன் என்று சோர்வர்.
579. பரவிய ஜலத்தில் கண்ட பாஸ்கரன் ப்ரதிபிம் பத்தின்
மருவிய தருமம் யாதும் மற்றுஅவர்க்கு இலாத தேபோல்
திரிவுறும் உபாதி சேர்ந்து திகழ்சிதா பாச தர்மம்
ஒருசிதா காச மான உருவமாம் எனக்கும் இல்லை.
580. ஜலத்திலோ தலத்தி லோஇஜ் ஜடமான ஸ்தூல தேகம்
அலைந்துதான் புரண்ட போதும் அஃதுள தர்மம் தன்னைக்
கலந்திடேன் நான்யா தொன்றும் கடத்துள தர்மம் தன்னைச்
சலித்திடா ஆகா சம்தான் சற்றுமே சாரா தேபோல்.
581. கர்த்ரு போக்த்ருத் துவங்கள் கலத்துவ ஜடத்து வங்கள்
பெத்தமுக் தத்து வங்கள் பெரியசா துத்து வாதி
புத்தியின் விகல்பம் அன்றிப் பூரண ப்ரம்மம் ஆன
சுத்தஅத் வைதா கண்ட சொரூபமாம் எனக்கீது இல்லை.

ரஹிதமாய், அதி சூக்ஷ்மமாய், நிச்சல நிஷ்கள நிஷ்கிரிய நிர்விகல்பமாய் உள்ளது எதுவோ, அந்த சுத்த கேவல அகண்ட நித்ய சத்ய ஞான அனந்த ஆனந்த அத்விதீயப் பிரஹ்மமே நானா யிருக்கிறேன்.

[587-599] ஸ்வாமி! மாயையால் செய்யப்பட்ட ஜன்ம ஜரா மரண சம்சார வன ஸ்வப்நத்தில் பிரமித்து, அதிலுள்ள தாப ஜாலங்களால் கிலேச முற்று அகங்காரப் புலியால் மிகவும் துன்ப மடைந்த என்னைக் கிருபையால் எழுப்பிப் பரமானந்தந் தந்து ரக்ஷித்தீர் அல்லவா!

மகானுபாவா! தங்கள் கிருபாப் பிரஸாத மகிமையால் ஸ்வ ஸ்வரூப ஸாம்ராஜ்ய பாக்கியம் என்னாலும் அடையப்பட்டதே! நானே தன்யன்; கிருத க்ருத்தியன். பவபந்தத்தி னின்றும் முக்தனாய், பரிபூர்ண நித்தியானந்த ஸ்வரூபமாய்ப் பிரகாசிக் கின்றேன். ஆ! ஆ! எல்லாம் தங்கள் கிருபா வைபவம்.

தேசிகேந்திரா! பிரபஞ்ச மெல்லாமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஏக சத்திய போதாநந்த ஸ்வரூபமான தங்கள் பாதார விந்தங்களுக்கு நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம்; பின்னும் பின்னும் நமஸ்காரம்; எப்போதும் நமஸ்காரம்.”

ஏகாத்ம தத்துவத்தை அறிந்து ஆத்மானந்த முற்று இவ்வாறு தம்மை நமஸ்கரித்த ஸத் சிஷ்யனைப் பார்த்து மகாத்மாவான ஆசாரியேந்திரர் சந்தோஷ ஹ்ருதயத்தோடு பின்னும் மகத்தான இவ்வசனம் கூறுவராயினர்:

582. பகுதியின் விகாரக் கூட்டம் பத்துநூ முயி ரங்கள்
எகுதுதான் உதித்த போதும் ஏகசித் தாம்எ னக்குஇங்கு
அகுதினல் ஆனி என்னை அமலமாம் ஆகா சத்தின்
முகிலின்ஆடம்ப ரந்தான் முளைத்தலால் ஆனி உண்டோ.
583. பகுதியே முதலாய் ஸ்தூல பரியந்த மான இந்த
அகிலமா ஞாலத் திற்கும் அதிஷ்டான மாய்இ லங்கிக்
ககனநேர் ஆதி அந்தம் கலந்திடா சூக்ஷ்ம மாகி
நிகழும்அத் வைதா கண்ட நிர்மல ப்ரம்ம மேநான்.
584. உன்னிய மாயை செய்த ஓர்விகல் பமுமே இன்றி
மன்னிய ப்ரத்யக் ஆத்ம வடிவமாய்ப் புத்தி யாலே
இன்னதுஎன்று உணர ஒண்ணு இன்பமாய்ச் சத்துச் சித்தாய்த்
துன்னும்அத் வைதா கண்ட சொரூபமாம் ப்ரம்ம மேநான்.
585. சகலஆ தாரம் ஆகிச் சகலசா க்ஷியுமே ஆகிச்
சகலஆ காரம் ஆகிச் சகலபூ ரணமே ஆகிச்
சகலமும் இன்றித் தாய்தாய்ச் சத்துமாய்ச் சலனம் அற்ற
அகம்இலா நிர்வி கல்ப அத்வய ப்ரம்ம மேநான்.
586. ஒருசெயல் ஒருவி காரம் ஒருபகிர்ப்பு ஓர்வி கல்பம்
ஒருஉரு ஓர்ஆ லம்பம் ஒருவிநா சமுமே இன்றிச்
சருவமாய் சர்வாத் மாவாய் சருவமும் தாண்டி ஒன்றாய்ப்
பொருவிலா அகண்டா னந்த போதமாம் ப்ரம்ம மேநான்.

சிஷ்யன் நன்றி நவிலல்

587. ஈசனே திவ்ய மாக இசைந்தநின் அருளி னாலே
தூசிலா ஸ்வப்ர காச சொரூபசாம் ராஜ்ய நிஷ்டை
நீசனும் என்ற னாலும் நித்யமாய்ப் பெறல்ஆ யிற்றே
தேசிகேந் திரனே போற்றி திரும்பவும் போற்றி போற்றி.
588. ஜனனமும் இறப்பும் ஆதி சார்ந்ததால் பொல்லாங்கு ஆன
கனமதாம் மாயை செய்த கனவினில் வெகுதா பத்தோடு
அனிசமும் மயங்கிச் சோர்ந்துஅவ் அகங்கர வியாக்கி ரத்தால்
தினமுமே துன்பப் பட்ட தீனனும் என்னைக் காத்தாய்.

14. புனருபதேசவியல்

“நேத்திரம் உள்ளவனுக்கு ரூபமன்றிப் பார்க்க வேறில்லாதது போல ப்ரஹ்ம வித்துக்கும் ப்ரஹ்மானுபவத்தை யன்றி புத்திக்கு வினோதம் வேறில்லாததாலும், ஸந்தோஷந் தரத் தக்கதாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூர்ண சந்திரனைவிட்டுச் சித்திர சந்திரனை எவனும் இச்சியாதது போல, இந்தப் பரமானந்த ரசானுபவத்தை விட்டு அசத்திய விஷயத்தில் எந்த வித்வானும் ரமியா னாதலாலும், இவ்வசத்திய பதார்த்த அனுபவத்தால் திருப்தி அற்பமு மின்று, துக்கமும் போகாததாலும், சர்வப் பிரகாரத்தாலும் தன்னில் தோன்றும் ஜகமனைத்தும் தானேயாய் எங்கும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சத்யாத்வைத ப்ரஹ்ம மாகும் தன்னையே ஞானதிருஷ்டியால் அதிசாந்த மனத்தோடு சதா பார்த்து, எப்போதும் அகத்தில் சிந்தித்து சந்ததம் ஆத்ம நிஷ்டனாய், தன் அகண்டானந்த ரசானுபவத்திலேயே ரமிப்பவனாய், அதனாலேயே திருப்தனாய், நிர்விகல்ப அகண்ட ஞானாத்மாவில் ஆகாச பட்டணம்போலத் தோன்றும் விகல்ப ஹேதுவான புத்தி, அந்த ப்ரஹ்மாகாரமாய்ச் சும்மா இருக்கும் நிரந்தரானந்த ஹேதுவாம் பரமசாந்தி யடைந்து எப்போதும் மெளன முற்றவனாய் சுகமாய்க் காலந் தள்ளவேண்டும்.

வாசனா ரகித இவ்வுத்தம மெளனத்தை யன்றி, ஆத்மாவை அறிந்து அகண்டானந்தம் அனுபவிக்கும் ப்ரஹ்ம வித்துக்களான மகான்களுக்குச் சதானந்தானுபவ ஹேது வேறில்லை.

589. பன்னிய சொப்ப னத்தைப் பற்றிய என்னை நீயே
பின்னம்இல் ப்ரம்ம ஞான பெலத்தினால் போதிப் பித்துஇங்கு
அன்னசொப் பனம்அ கற்றி அகண்டஆ னந்தம் தந்து
தன்னிய ஞகச் செய்தாய் தந்தையே அருளி னாலே.
590. குருபர உன்தன் எந்தக் குற்றமில் லாத ஜோதி
வரையிலாது அகில மான வடிவமா கப்பி றங்கும்
ஒருமையாய் அகண்டா னந்த உண்மையாம் அந்த ஜோதி
உருவமே நோக்கி என்றும் உவந்துநான் போற்றல் செய்வேன்.

மீண்டும் உபதேசம்

591. இன்னவா போற்றல் செய்துஇவ் ஏகமாம் தத்து வத்தை
அன்னியம் அறஅ றிந்துஅவ் அகண்டஆ னந்தம் பெற்ற
தன்னிய சீடன் தன்னைத் தகைமையுள் குரவன் நோக்கி
மின்னிய வதன ஞக மீளஇவ் வசனம் சொன்னான்.
592. அகண்டமாம் ப்ரம்மத் தோற்றம் அகிலமும் ஆத லாலே
ஐகம்இது என்னும் தோற்றம் சத்திய ப்ரம்ம மேஎன்று
அகத்துஉறும் ஆத்ம நோக்கால் ஆறிய சித்த ஞய்நீ
ஐகபரம் எவ்வி டத்தும் ஏகமாய் என்றும் பார்ப்பாய்.
593. ஐகத்தினில் நல்ல தான சக்ஷுவைச் சார்ந்தோ ருக்குப்
பகுத்துள உருவம் அன்றிப் பார்க்கவேறு இலாத தேபோல்
அகண்டமாம் ப்ரம்ம வித்துக்கு அமலமாம் ப்ரம்மம் அன்றி
அகம்தனில் அறியும் வண்ணம் அன்னியம் ஒன்றும் இல்லை.
594. எந்தநல் வித்து வான்தான் இம்மகா னந்தம் பற்றி
வந்ததன் அனுப வத்தை மாறிவா ளாம்பு லத்தில்
புத்தியால் ரமிப்பன் விண்ணில் பூரண இந்து தோன்றில்
மைந்தஓ வியமே யான மதியினில் ரமிப்பார் உண்டோ.
595. மித்யா விஷயம் தன்னின் மிகுந்தனு பவத்தி னாலே
இத்தனை யேனும் த்ருப்தி இல்லைஇத் துன்பம் போகா
அத்வயா னந்தாத் மாவின் அனுபவ நிஷ்டை தன்னை
நித்யமும் நீய டைந்து நிறைசுக த்ருப்தன் ஆவாய்.

ஆதிசங்கரர் பத்ரிகாச்ரமத்தில் நான்கு ஆண்டுகள் வசித்தபோது பிரம்ம சூத்ரம் (நியாயப் ப்ரஸ்தானம்), பத்து உபநிஷத்துக்கள் (ஸ்ருதி ப்ரஸ்தானம்), பகவத்கீதை (ஸ்மிருதி ப்ரஸ்தானம்) மற்றும் சில கிரந்தங்களுக்கு பாஷ்யங்களை அருளினார். சிருங்கேரியில் வசித்தபோது விவேகசூடாமணி, ஆத்மபோதம், அபரோக்ஷானுபூதி மற்றும் பல ப்ரகரண கிரந்தங்களை அருளினார்.

[600-630] அப்பிரதிபந்த விருத்தியோடுங் கூடி இவ்வாறு ப்ரஹ்மத்தை யறிந்த முனி ஆத்மாவிலேயே சதா ரமிப்பவனாய்ப் போவன்; வருவன்; நிற்பன்; இருப்பன்; படுப்பன்; இன்னும் எத்தனை விதங்களாகவோ இஷ்டப் பிரகாரம் நடப்பன். அவனுக்குத் தேசம், காலம், ஆசனம், திக்கு, யமாதி, லக்ஷ்ய திருஷ்டி முதலிய ஒன்றும் தேவையில்லை. தன்னை யறிதற்கு நியமங்களெதற்கு? 'தேவதத்தன் நான்' என்று அறிவதற்கு இதராபேகை யில்லாதது போல 'ப்ரஹ்மமே நான்' என்றறிவதற்கு ஒரு அபேகை [தேவை]யும் இல்லை. 'இது கடம்' என்றறிவதற்கு

596. உன்னையே வெளியில் எங்கும் ஒருமையாய் நோக்கி நிற்பாய்
உன்னையே ஒருமை யாக உள்ளிலும் உன்னி நிற்பாய்
உன்னுடைச் சொரூபம் ஆன ஒழிவிலாப் பேரா னந்தம்
தன்னையே புசித்துக் காலம் தள்ளுமா மதியு டைத்தோய்.
597. நிர்விகல் பகஅ கண்ட நிர்மல போதஆத் மாவில்
வருவிகல் பகம்அ னைத்தும் வான்அமர் புரமே போலாம்
ஒருமையாம் ஆனந் தாதம் உருவம்நீ ஆகி என்றும்
பரமமாம் சாந்தி பெற்றுப் பரமான மோனம் சார்வாய்.
598. மித்தியா கற்ப னைக்கு மிகவுமே ஏது வான
புத்திநல் ப்ரம்ம ரூபம் பொருந்தியே வெறிதி ருத்தல்
உத்தம சாந்தி இத்தில் உள்ளவாறு அகண்டஆ னந்தம்
வித்துவா னுக்கு நித்தம் விமலமாய் விளங்கா நிற்கும்.
599. ஏகமாம் ப்ரம்ம ரூபம் யான்என உணர்ந்துஅ கண்டம்
ஆகிய அவ்வா னந்தம் அனுபவிக் கின்ற வர்க்கு
மோகவா சனையே அற்ற மோனமா நிஷ்டை அன்றிச்
சோகம்இல் சுகம்அ ளிக்கச் சொற்பமும் வேறென்று இல்லை.
600. தத்துவம் அறிந்த யோகி தன்சொரூ பானந் தத்தில்
நித்தமும் ரமிப்போன் ஆகி நினைத்ததன் இச்சை வாரே
புத்திர இருப்பன் நிற்பன் போகுவன் படுப்பன் மற்றும்
எத்தனை விதமோ வாக இசைந்தவாறு இலங்கா நிற்பன்.
601. ஏதமாம் ப்ரதிபந் தங்கள் இன்றிய வ்ருத்தி யாகிப்
பேதம்இல் ப்ரம்ம ஞானம் பெற்றுள பெரியோ ருக்கு
யாதொரு தேசம் காலம் லக்ஷிய த்ருஷ்டி ஆதி
ஓதும்ஆ சனமே ஆதி ஒன்றுமே தேவை இல்லை.
602. தன்னினை அறிவ தற்குத் தான்ஒரு நியமம் வேண்டா
மன்னிய கடம்இது என்று மலைவற அறிவ தற்குத்
துன்னிய பொருள்வி ளக்கம் தோஷம்இல் சக்ஷு அன்றிப்
பின்ஒரு நியமம் தன்னைப் பேணுவது எங்கும் உண்டோ.

சுத்தமான நேத்திரத்தை யன்றி வேறு நியமம் வேண்டாததைப் போல, நித்ய ஸித்தமான இவ்வாத்மா மனோவிருத்தி சுத்தமா யிருக்கும்போது தானே பிரகாசிக்கின்றது. தேசகால சுத்தியாதி அபேக்ஷ [தேவை] யில்லை. சூரியப் பிரகாசத்தால் ஜகத்துப் போல யாதொன்றன் பிரகாசத்தால் சர்வ ஜகத்தும் பிரகாசிக்கின்றதோ, வேத சாஸ்திர புராண விவித பூதங்களையும் பிரகாசிப்பித்து அறிந்து கொண்டிருக்கும் அந்த ப்ரஹ்மத்தைத் துச்சமான எந்த அஸத்ய அநாத்மா பிரகாசிப்பிக்கும்?

இந்தப் பரமாத்மா சுயம் பிரகாசமாய், அனந்த சக்தி களோடுங்கூடி எவராலும் அறியப்படாது அனைவரது 'அகம்' என்னும் அனுபவ சொருபமாய் இருக்கும். இவ்வாத்மாவையே உத்தமோத்தமனாகிய ப்ரஹ்மவித்து உணர்ந்து, பந்தத்தி னின்றும் விழுத்தனாய், நிரந்தரானந்த ரசானுபவ திருப்தனாய், அறியக்கூடாத லக்ஷணம் உள்ளவனாய், அனுகூலப் பிரதிகூல பாஹ்ய விஷயங்களில் சந்தோஷம், விசனம், ஆசை, நிராசையெதுவு மின்றிப் பரேச்சையால் பொருந்தும் விஷயங்களை யெல்லாம் பாலர் போலனுபவித்து, பசி, தாகம், தேகபீடை இவற்றை விட்டுப் பாலன் கிரீடா தற்பரனாய் சுகிப்பதுபோல நிர்மம நிரகங்காரனாய் சதா தன்னிலேயே க்ரீடித்துக் கொண்டும் தன்னிலேயே சுகித்துக் கொண்டுமிருப்பன்.

சரீர விமாணாருடனாய் அகண்ட சிதம்பரத்தில் இருக்குமவன், யாதொரு சிந்தனையும், தீனபாவமுமின்றி

பாடல் 603. நித்யசித்தம்=எப்பொழுதும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும். பாடல் 606. இலக்குவது=விளங்கச் செய்வது.

603. அந்தவா நித்ய சித்தம் ஆகிய இவ்ஆத் மாவும்
சொந்தமாம் மனவி ருத்தி சுத்தமாய் இருக்கும் போது
சந்ததம் தானே தோன்றும் சாரும்ஓர் தேசம் காலம்
பிந்திஓர் சுத்தி யாதி பேணுவது ஒன்றும் இல்லை.
604. தேவதத் தோகம் என்று தெளிவுறு ஞானத் திற்குத்
தேவையாய் வேறுஇங்கு ஒன்றும் தேடிடாத் திறமை யேபோல்
பாவன ப்ரம்ம வித்துப் பரமமே நான்என்று இவ்வா
மேவிய ஞானத் திற்கு மீளவோர் அபேகை இல்லை.
605. இரவியால் ஜகத்தைப் போல யாதொரு ப்ரம்ம தேஜால்
பரவிய ஜகம்அ னைத்தும் பகுப்புடன் விளங்க லாமோ
ஒருமையாம் அந்த தேஜை உண்மைஇல் லாத துச்ச
உருவமாம் எவ்வ னுத்மா உள்ளவா விளக்கி வைக்கும்.
606. வேதசாஸ் திரபு ராணம் விவிதமாம் பூதம் எல்லாம்
யாதொரு தேஜி னாலே என்றுமே இலங்கா நிற்கும்
போதமாம் அந்தத் தேஜாம் பூரண ப்ரம்மம் தன்னை
ஏதுமே இஜ்ஜ சுத்தில் இலக்குவது எங்கும் இல்லை.
607. ஒதிய இந்த ஆத்மா ஓர்சுயம் ஜோதி ஆகித்
தீதற அனந்த சக்தித் திகழ்உடைத் தாகி எல்லாப்
போதமாம் உருவம் ஆகிப் பொருந்தியே மற்றொன் றுலும்
ஈதென உணர ஒண்ணு லக்ஷிய வடிவாய் நிற்கும்.
608. ஒதிய இவ்ஆத் மாவை உயர்ச்சிசேர் ப்ரம்ம வித்துஇங்கு
ஏதமே இல்லா வண்ணம் யான்என உணர்ந்து நன்றாய்த்
தீதுஅதாம் பந்தம் விட்டு ஸ்திரமான முக்தி பெற்று
யாதொரு துன்பம் இன்றி ஏகமாய் இலங்கா நிற்பன்.
609. பிரிவில் ஆனந்த த்ருப்தி பெற்றுள பிரம வித்து
மருவிய விஷயத்தாலே மகிழ்வுசோர்வு அடையான் அத்தில்
உரவிய காமம் ஆதி உற்றிடான் தன்னி டத்தே
சருவதா ரமிப்போன் ஆகி சந்ததம் மகிழ்ச்சி சார்வன்.

பிசுஷ்யெடுத்துண்டு, நதியாதி ஜலத்தைப் பானம் பண்ணி, தோய்த் துலர்த்தாத வஸ்திரம், வற்கலை (மரவுரி) தரித்து, அல்லது திகம்பரனாய், ஒருநியமமுமின்றி சுதந்திரனாய், பாலர், பித்தர், பேயர் போலப் பூமியிற் சரிக்கினும் வேதாந்த வீதியிற் சஞ்சரிப்பவனாய், பூ (பூமி) மெத்தையிற் படுத்து, நிர்ப்பயனாய்க் காடு சுடுகாடு முதல் எங்காவது நித்திரை செய்தும் சதா ப்ரஹ்மத்திலேயே கிரீடை யுள்ளவனாய், ஸர்வாத்மாவாய் உள்ள தான் இஷ்டப் பிரகாரம் எத்தனையோ ரூபந்தரித்து எத்தனையோ அனுபவித்து, ஓரிடம் மூடன், ஓரிடம் வித்வான், ஓரிடம் பிராந்தன், ஓரிடம் சாந்தன், ஓரிடம் மகாராஜன், ஓரிடம் அஜகர (மலைப்பாம்பு) ஆசாரன், ஓரிடம் பூஜ்யன், ஓரிடம் நிந்தியன் என்ன ஒருவனே எங்கும் எவராலும் அறியப்படாதவனாய் சஞ்சரிப்பன்.

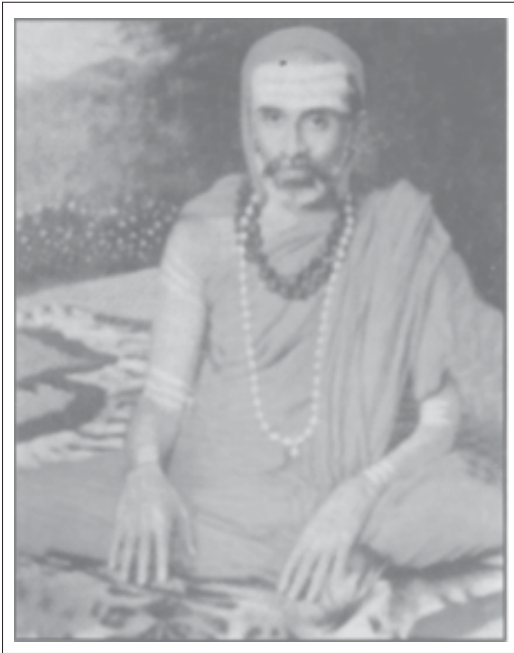
அவன் நிர்ந்தனனாயினும் சதானந்தி; அசகாயனாயினும் அதி பலவான்; புசியா விடினும் நித்ய திருப்தன்; விஷமங்களில் சம திருஷ்டி யுள்ளவன்; ஒன்றைச் செய்தும் செய்யாதவன்; புஜித்தும் புஜியாதவன்; சரீரியேனும் அசரீரி; பரிச்சின்ன னாயினும் பரிபூர்ணன்.

இந்தச் சரீர பந்த விமுக்த ப்ரஹ்ம வித்தினைத் தேகாபிமானிகட் குள்ள பிரியாப்ரிய, சுகதுக்க, சுபாசுபங்கள் ஒன்றும் ஸ்பரிசிக்காது. சூரியன் ராகுவால் பிடிபடா திருக்கினும் பிடிபட்டது போலத் தோற்றலால்

610. பரவிய லீலை செய்யும் பாலகன் பசிதா கங்கள்
மருவிய தேக பீடை மற்றுஏதும் விட்டு லீலை
புரிவது போல ஞானி பூரண சுகியே ஆகி
நிருமல நிரகங் கார நிலைமையாய் ரமிப்பன் நித்யம்.
611. சிந்தைதை னியம்இ லாமல் செறிபலி அன்னம் உண்டு
வந்துறு குளமே ஆதி வாரியைப் பானம் செய்து
பந்தமாம் நியமம் அற்றுப் பயம்அற வனம யானம்
எந்தஓர் இடத்தும் ஞானி ஏகனாய்த் துயில்செய் வாலால்.
612. சுத்தமாய்த் தோய்த்துஉ லர்த்தாத் துகில்தரித்து அலது திக்கை
வஸ்திர மாய்உ டுத்தி வந்தபூ மியில்ந டந்து
வித்தர வேதாந் தத்தின் வீதியில் சஞ்ச ரித்து
வித்வான் ப்ரம்மத் தின்கண் விமலமாய் ரமிப்பன் என்றும்.
613. இன்னஎன்று உணர ஒண்ணு லக்ஷணம் உடையோ னாகிப்
பன்னிய பாகி யத்தைப் பற்றிடா ஆத்ம ஞானி
அன்னியர் இச்சை யாலே அமைவதைப் பால னேபோல்
துன்னுதே காபி மானத் துகள்இறந் தவனாய்த் தய்ப்பன்.
614. அகண்டமாம் சித்யம்ப ரத்தில் அமர்ந்துள ப்ரம்ம ஞானி
திகம்பரம் அலது மற்றோர் திவ்விய அம்ப ரம்தான்
வகுத்தஓர் வற்கல் ஆதி வஸ்திரம் தான்உ டுத்திப்
பகுப்பிலாப் பாலன் பித்தன் பசாசுஎனச் சஞ்ச ரிப்பன்.
615. தத்துவம் அறிந்த யோகி தன்னிலே தான்ம கிழ்ந்து
நித்தமும் சர்வாத் மாவாய் நிகழ்ந்து தன்னிச்சை வாரே
எத்தனை உருவோ ஆகி ஏதுமே தான்பு சித்துஇங்கு
இத்திறம் ஏகன் ஆகி எங்குமே சஞ்ச ரிப்பன்.
616. ஒருமையாம் பரமா னந்தம் உற்றுள ப்ரம்ம ஞானி
ஒருஇடம் மூட னேபோல் ஒருஇடம் வித்து வான்போல்
ஒருஇடம் மன்ன னேபோல் ஒருஇடம் பித்த னேபோல்
ஒருஇடம் சாந்த னேபோல் உலகினில் சஞ்ச ரிப்பன்.

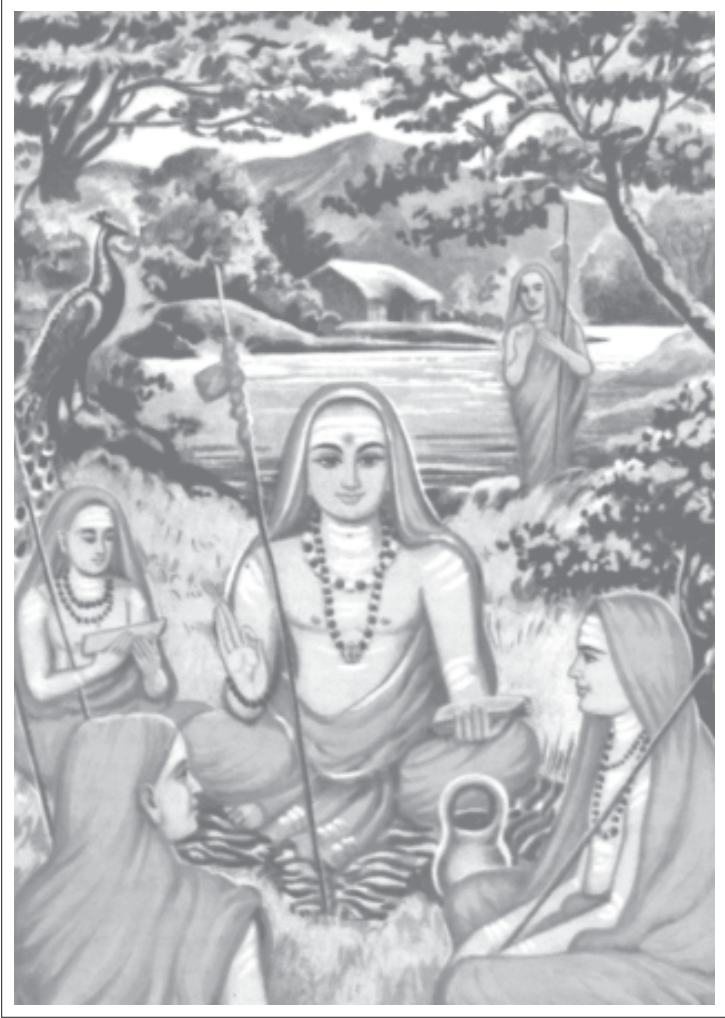
உண்மை யறியா மூடர், தம் பிராந்தியால் 'சூரியன் பிடிப்பட்டான்' என்பது போல, தேகாதி பந்தமற்ற ப்ரஹ்மவித்தும் தேகிபோல் தோற்றலால் 'இவன் தேகி' என்று தம் மயக்கத்தால் கூறுவர். அதனால் உண்மையாய் இவனுக்கொன்றும் இல்லை.

இத்தேகபந்தம் விட்டிருக்கும் முக்தனது தேகம் பாம்பின் சட்டையைப் போலப் பிராண வாயுவால் அங்குமிங்கும் சரிக்கும். நதிப் பிரவாகத்தால் மேடு பள்ளத்தை யடையும் தாருவைப்போல ஒவ்வொரு சமயம் பிராரப்தத்தால் முக்தன் தேகமும் போகத்தில் பொருந்தும்.

விவேகசூடாமணி நூலுக்கு ஸம்ஸ்கிருதத்தில் வியாக்கியானம் அருளியுள்ள சிருங்கேரி ஸ்ரீ சாரதா பீடத்தின் 34ஆவது பீடாதிபதி ஸ்ரீ சந்திரசேகர பாரதீ யதி ஸ்வாமிகள்
(அனுபந்தம் 2, பக்கம் 267 பார்க்கவும்)

617. ஒருஇடம் அஜக ரத்தோடு ஒத்தஆ சாரன் ஆகி
ஒருஇடம் நேயன் ஆகி ஒருஇடம் நேயன் அன்றி
ஒருஇடம் மறைவோன் ஆகி ஒருஇடம் தெரிவோன் ஆகி
உரைதரும் இவ்வாறு எல்லாம் ஒருவனே சஞ்ச ரிப்பன்.
618. அருத்தத்தில் லாதுஇ ருந்தும் அனிசமும் மகிழ்ச்சி சார்வன்
ஒருத்தரின் சகாயம் அற்றும் உரவிய பலமே சார்வன்
திருப்திசெய் புசித்தல் அற்றும் த்ருப்தியே நித்தம் சேர்வன்
பொருத்தலில் விஷமம் எல்லாம் பொருந்தியே சமமாய்ப் பார்ப்பன்.
619. ஒன்றினைச் செய்யும் போதும் ஒன்றுமே செய்கை அற்றேன்
ஒன்றினைத் துய்க்கும் போதும் ஒன்றுமே துய்த்தல் அற்றேன்
ஒன்றிய சரீரி ஏனும் ஓர்சரீ ரமுமே அற்றேன்
அன்றியும் அளவு பட்டோன் ஆகினும் பூர ணன்தான்.
620. உரைதரும் விதமே யாக ஓர்சரீ ரமுமே இன்றி
ஒருமையாய் இலங்கா நின்ற ஒங்கிய ப்ரம்ம வித்தைப்
ப்ரியம்அப் ப்ரியம் அற்றுப் பேசிய சுபாசு பங்கள்
மருவியே தொடராது ஒன்றும் மைந்தனே மற்றும் கேளாய்.
621. ஏதமாம் ஸ்தூலம் ஆதி இசைந்துள அபிமா னிக்கே
ஓதிய சுசுதுக் கங்கள் ஒன்றிய சுபாசு பங்கள்
ஈதெலாம் உண்டாம் பந்தம் இசைந்திடா ஆத்ம வித்துக்கு
ஏதுதான் சுசுதுக் கங்கள் ஏதுதான் சுபாசு பங்கள்.
622. விரியினன் ராகு வாலே விழுங்கிடப் பட்டோன் போலப்
பரவிய ஜனங்க ளுக்குப் பார்வையில் தோன்ற லாலே
இரவியின் உள்ள தான லக்ஷணம் அறியா மூடர்
இரவியே விழுங்கப் பட்டான் என்பர்தம் மயக்கத் தாலே.
623. ஈதுபோல் தேகம் ஆதி ஈனமாம் பந்தம் விட்ட
தீதிலா ப்ரம்ம வித்தும் தேகிபோல் தோன்ற லாலே
ஏதமே உற்ற மூடர் இன்னவன் தேகி என்றே
ஓதுவர் அதனால் ஒன்றும் உண்மையாய் இவனுக்கு இல்லை.

சிருங்கேரியில் ஸ்ரீ தோடகாசாரியர் தனது குருவிற்குப் பணிவிடை செய்வதிலேயே கருத்தைச் செலுத்தி வந்தனர். மற்ற சீடர்கள் அவரை அதிகம் மதிக்கவில்லை. ஒருநாள் சீடர்கள் பாடத்தைத் தொடங்குமாறு கேட்டுக்கொண்டும் ஆதிசங்கரர் தோடகாசாரியரின் வரவிற்காகக் காத்திருந்தார். சிறிது நேரத்தில் தோடகாசாரியர் ஆதிசங்கரர் மீது ஸ்துதிகளைப் பாடிக்கொண்டே வந்ததைப் பார்த்த மற்றச் சீடர்கள் அவரது குருபக்தியைக் கண்டு வியப்படைந்தனர்.

624. பன்னிய முக்தன் தேகம் பாம்புடைச் சட்டை யேபோல்
துன்னிய ப்ராண வாயுத் தொடர்பினால் இங்கும் அங்கும்
தன்னிய எவ்வா றேனும் சலித்திடும் மற்ற வற்றால்
உன்னிய முக்தனுக்கு இங்கு ஒன்றுமே ஆனி இல்லை.
625. ஒருநதி ப்ரவா கத்தால் ஒன்றிய தாரு ஆதி
தரணியில் மேடு பள்ளம் தன்னிலே சாரு மாபோல்
மருவிய ப்ராரப் தத்தால் மாசிலா முக்தன் தேகம்
பொருள்இலாப் போகம் தன்னில் பொருந்தும் ஒவ் ஒருகா லத்தே.
626. பேதமாம் ப்ராரப் தத்தால் பிறந்தவா சனைக ளாலே
போதம்இல் பெத்தன் தேகம் போலவே முக்தன் தேகம்
ஏதுமே போகத் தின்கண் இசையினும் இந்த முக்தன்
ஓதிய தடஸ்த நேபோல் உபேகையாய் வெறிது இ ருப்பன்.
627. சத்துஅதாம் ஜீவன் முக்தன் சக்கர மூலமே போல்
காத்தரு கரணம் ஆதி கற்பனை யாவும் அற்றுச்
சுத்திய இந்தரி யத்தைச் சுழல்புலன் தன்னில் சேரான்
அத்தினின் றும் தி ருப்பான் அவன்உதா சீனன் ஆவன்.
628. சுத்தமாம் சொரூபா னந்தச் சுதையினைப் பானம் செய்து
மத்தமாம் சித்தன் ஆன மாசிலா ஜீவன் முக்தன்
சுத்திய இந்தரி யாதி தொழிலினால் தொடரும் பேற்றை
இத்தனை யேனும் எய்தான் ஏகமாய் இலங்கா நிற்பன்.
629. யாதொரு ப்ரம்ம ஞானி லக்ஷியா லக்ஷி யங்கள்
ஏதுமே விட்டு அகற்றி ஏககே வலனாய் நிற்பன்
சாதுவாம் அவனே நித்ய சச்சிதா னந்த மாக
ஓதிய சிவசொ ரூபன் உண்மையீது உண்மை ஈதே.
630. கிரியைஎல் லாம்மு டிந்த கேவல ப்ரம்ம ஞானி
சாரமோடு இருக்கும் போதே தான்சதா முக்தன் ஆனான்
பரவிய உபாதி எல்லாம் பற்றற்ற நசிக்கும் போது
நிர்மல நிர்வி கல்ப நிர்க்குண ப்ரம்மம் ஆவன்.

பிராரப்த கர்ம வாசனைகளால் சம்சாரி தேகம் போலவே முக்தன் தேகமும் போகத்தில் பொருந்தினும், இவன் சாக்ஷி போலவும் சக்கர மூலத்தைப் போலவும் சங்கல்ப விகல்ப சூன்யனாய், உதாசீனனாய், மௌனமாகவே யிருப்பன். இந்திரியங்களை விஷயங்களில் சேர்க்கான்; அதினின்றும் பிரிக்கான்; அக்கர்ம பலனையும், அகண்டானந்த ரசபானத்தால் மத்தனான அவன் சிறிதும் அடைய மாட்டான். லக்ஷ்ய அலக்ஷ்யங்களை விட்டுக் கேவலாத் மாவாயிருக்கும் அந்த ப்ரஹ்மவித் சாக்ஷாத் பரமேசுவரனே; சம்சயமில்லை.

[631-640] ஒருநடன் வேஷங்கொண்டபோதும், விட்ட போதும் புருஷனே யாவதுபோல, க்ருத க்ருத்தியனாய்த் தேகாதி யுபாதிகளோடுங்கூடி ஜீவித் திருக்கும்போதே ப்ரஹ்மாகாரமாய் சதா முக்தனான அந்த ப்ரஹ்ம ஞானி, உபாதி நாசத்திலும் ப்ரஹ்மாகாரமாய் ப்ரஹ்மத்தையே யடைகின்றான். மரத்தின் பழுத்த இலை நதி, வாய்க்கால், வீதி, சிவாலயம் முதலிய எங்கு விழுந்தாலும் சுபாசுபம் மரத்திற்கு இன்மைபோல, முன்னமே ஞானாக்கினியால் தகிக்கப் பட்ட ஞானியின் தேகம் எவ்விடத்தில் விழுந்தாலும் அவனுக்கு ஹானியில்லை. பத்திர புஷ்ப பலாதிகள்போலத் தேகேந்திரியப் பிராண புத்தியாதி உபாதிகள் நசிக்குமே யன்றி, மரம் போலிருக்கும் சச்சிதானந்த ஆத்மா ஒரு போதும் நாசமுறாது. ஸ்ருதியும் 'உபாதிவிகார முள்ளதற்கே நாசம்' என்றும், 'ப்ரஞ்ஞானகன ஆத்மா ஸத்யன்; நாச ரஹிதன்' என்றும் கூறியிருக்கிறது.

பாடல் 632, 635. தரு=மரம்; பன்னம்=இலை.

பாடல் 635. எவணின்=எவ்விடத்தில்.

631. ஒருநடன் ஒருவே டத்தை ஒன்றினும் ஒன்றூப் போதும்
புருஷனே ஆகு மாபோல் பூரண ப்ரம்ம வித்தும்
ஒருமைஇல் உபாதி தன்னை ஒன்றினும் ஒன்றூப் போதும்
பிரம்மமே ஆவன் அன்றிப் பிறிதெதும் ஆக மாட்டான்.
632. தருவிடைப் பழுத்த பன்னம் தவிர்ந்துதான் எவ்வி டத்தும்
தரணியில் வீழ்வ தேபோல் தத்துவம் ஆகி நின்ற
இருமைஇல் ஞானி தேகம் எங்கணும் வீழ்ந்த தால்என்
அருமையாம் ஞானத்தீயால் அஃதுமுன் வெந்தது அன்றே.
633. சச்சிதா னந்த பூன்ற சாந்தமாம் ப்ரம்மத் தின்கண்
உச்சஅத் வைதா னந்த உருவமாய் ஓய்ந்த ஞானி
மஜ்ஜைதோல் மாமி சாதி மலம்உறு உடல்வி டுக்க
அச்சம்இல் தேசம் காலம் ஆதியைப் பேண வேண்டாம்.
634. ஏதெனில் இந்தத் தேகம் இறந்திடல் மோக்ஷம் அன்றே
ஓதிய கடதண் டாதி ஒழித்தலும் மோக்ஷம் அன்றே
ஏதமாம் அவித்யை யாலே எய்திய மனமு டிச்சு
யாதுமே ஒழிவது அன்றே எதிகளுக்கு இசைந்த மோக்ஷம்.
635. ஆதலால் எவணின் ஞானி ஆக்கைதான் வீழ்ந்த தால்என்
ஓதிய தருவின் பன்னம் ஒருநதி வாய்க்கால் வீதி
மேதகு சிவால யாதி மீதுதான் வீழ்ந்த தாலே
ஏதுமே சுபாசு பம்தான் இசைவது தருவுக்கு உண்டோ.
636. மரமுடை இலைப லங்கள் மலருகள் நசிப்ப தேபோல்
சரீரஇந் த்ரியம் ஆதி சகலமும் நசிக்கும் அன்றி
ஒருசதா னந்த சித்தாய் ஓங்கிய ஆத்மா விற்கு
மருவும்ஓர் நாசம் இல்லை மரம்என இருக்கும் ஆத்மா.
637. சுருதியும் சித்தக ஞாத்ம சொரூபமே சத்தாம் என்றும்
மருவிய உபாதி எல்லாம் மாறியே நசிக்கும் என்றும்
பிரகதா ரணம்என்று ஓதும் பெருகிய உபநி ஷத்தில்
சருவதா ஆத்மா விற்கே சத்தியத் தன்மை சாற்றும்.

பூர்ணாத்வைதானந்த ப்ரஹ்மமாய் சத்ருப ப்ரஹ்மத்தில் நிஷ்டனான முனிக்கு, தோல் மாம்ச மல பிண்டமான தேகத்தை விடுக்கத் தேசகாலாதி அபேகையிலில்லை. என்னை? தேகத்தின் மோக்ஷ(நீக்க)மும், தண்ட கமண்டலங்களின் மோக்ஷமும் மோக்ஷமன்று; அஞ்ஞான ஹிருதயக் கிரந்தியின் மோக்ஷமே யதிகளுக்குச் சம்மதமான மோக்ஷம்.

கல், மரம், த்ருணம், தான்யம், பாய், படம், கடம், முதலியன தகிக்கப்பட்டு மண் மயமே ஆதல் போல, தேகாதி த்ருஸ்யோபாதிகள் அனைத்தும் ஞானாக்கினியால் தஹிக்கப்பட்டு ஞானாகாரமாய், ஆதித்தப் பிரகாசத்தில் அந்தகாரம் போல ப்ரஹ்மத்தில் லயமாகிவிடும். கடம் உடைந்தால் கடாகாசம் மஹாகாசம் ஆவது போல, உபாதி நீங்கவே பாலில் பாலும், ஜலத்தில் ஜலமும், தைலத்தில் தைலமும் போல, ப்ரஹ்மத்தின்கண் ப்ரஹ்மமாய் விளங்கும் ஜீவன்முத்தனாகிய ஞானியும் கலந்து எப்போதும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிப்பன்.

[641-657] இங்ஙனம் சன்மாத்திர அகண்ட ப்ரஹ்மபாவம் உற்று இருக்கும் விதேக கைவல்யம் அடைந்த யதி மீண்டும் ஜனிப்பதே இல்லை. ஆத்ம பர ஜக்கிய ஞானாக்கினியால் அவித்தையாதி தேகோபாதிகள் தகிக்கப்பட்டு ப்ரஹ்மாகாரமாகவே இருக்கும் யதிக்குப் புனர்ஜன்மம் எங்ஙனம் உண்டாம்? மித்யா ஸர்ப்பத்தின்

பாடல் 638. திருணம்=புல்.

பாடல் 640. கீரம்=பால்.

638. திருணம்நெல் பாய்ப் படங்கள் ஸ்திரம்உறும் கல்க டங்கள்
மரம்முதல் எரிக்கப் பட்டுஓர் மண்வடிவு ஆவ தேபோல்
த்ருஸ்யத் தேகம் ஆதித்திரள்எலாம் ஞானத்தீயால்
எரியுறப் பட்ட பின்னர் ஏகசித் சொரூப மேயாம்.
639. இரவியின் தேசி டத்தில் இருள்இறக் கின்ற தேபோல்
த்ருஸ்யம் யாவும் ஆத்மத் திகழ்விலே லீனம் ஆகும்
வருகடம் முதல்உ டைந்தால் வான்மகா வான மேபோல்
பிரிவுறும் உபாதி போனால் ப்ரம்மமாம் ப்ரம்ம வித்தே.
640. கீரநீர் தைலம் தன்னில் கீரநீர் தைலம் சேர்ந்து
பாரினில் ஐக்கி யத்தைப் பற்றிய பான்மை யேபோல்
பூரண ப்ரம்மத் தின்கண் பூரண ப்ரம்ம ஞானி
சாரலுற்று ஏக மாகச் சந்ததம் இலங்கா நிற்பன்.
641. பொருவிலா அகண்டா னந்த போதமாம் ப்ரம்ம மாக
மருவியே இருப்ப தான மாகஇலா விதேக முக்திப்
பொருளினே அடைந்த ஞானி பூருவம் போல மற்றும்
த்ருஸ்ய ஜகத்தில் என்றும் தியங்கியே ஜனியான் மைந்தா.
642. அருமையாம் பரஜீ வைக்கியம் அறிந்தநல் ஞானத்தீயால்
ஒருமைஇல் அவித்யை ஆதி உடல்எரி பட்ட பின்னர்ப்
பெருமையுள் சந்நி யாசி ப்ரம்மமாய் நிற்ப தாலே
ப்ரம்மமாம் அவனுக்கு எங்கும் பிறப்பதும் உண்டோ சொல்லாய்.
643. மித்தையாய்த் தோன்றும் சர்ப்பம் மேவிய அதனின் நாசம்
சுத்தமாய் ரஜ்ஜு வின்கண் சோதிக்கில் இலாத தேபோல்
மித்தையாம் மாயை யாலே மேவிய பந்த மோகும்
சுத்தமாம் ஆத்மா வின்கண் சோதிக்கில் என்றும் இல்லை.
644. இருளும்ஆ வரண சக்தி இருக்குமேல் பந்தம் என்றும்
மருளும்ஆ வரண சக்தி மரிக்குமேல் மோகும் என்றும்
உரைசெய ஒணுத தாகும் உண்மையில் ப்ரம்மம் அன்றி
இருளும்ஆ வரண சக்தி எவளவும் இலாத தாலே.

தோற்றமும், நாசமும் ரஜ்ஜுவில் உண்மையில் இல்லாதது போல, நாசரஹித நித்திய அசங்க அத்வைத கேவல ஞானம வஸ்துவில் உண்டு இல்லை எனப்பட்டதெல்லாம் புத்தியின் தர்மங்கள் அன்றி உண்மையில் இன்மையின் அப்புத்தி கற்பிதமாய், மேகத்தால் வந்த தன் நேத்திராவரணத்தை அறியாதான் ஆதித்தனில் ஆரோபிப்பது போல், மூடர்களால் விருதாவாய் [வீணாக] ஆரோபிக்கப்பட்ட மாயாகிருத பந்த மோக்ஷங்களும் இல்லவே இல்லை. ப்ரஹ்மத்தில் அன்யமாய் எதுவும் இன்மையின், ஆவரணத்தால் பந்தம் என்றும், ஆவரண நாசத்தால் மோக்ஷம் என்றும் சொல்லக் கூடாது. சொல்லின் அத்வைத ஹானியும், துவைதப் பிரதீதியும் [தோற்றமும்] சித்தியாகும். இது வேதங்களுக்குச் சம்மதமாகாது.

நிஷ்கள நிர்மல நிஷ்கிரிய நிரஞ்ஜனமாய், ஆகாசம் போலப் பூர்ணமாயிருக்கும் அவ் அதிசாந்த அத்விதீய ப்ரஹ்மத்தில் கற்பனை எங்கிருக்கும்? 'உற்பத்தி இல்லை; நாசம் இல்லை; பத்தன் இல்லை; சாதகன் இல்லை; முமுகூஷா இல்லை; முக்தனும் இல்லை; இதுவே பரமார்த்தம்' என ஸ்ருதியும் கோஷிக்கிறது. ஸகல வேதாந்தத்தின் சித்தாந்தமாய் ரகசியங்களில் அதி ரகசியமான இது, சிஷ்யனே! என்னால் உனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. கலிதோஷம் அற்று விரக்தனான முமுகூஷாவைப் பலதரம் பரீக்ஷித்து நீயும் இதனை உபதேசிப்பாயாக!"

என்று இவ்வாறு உரைத்த குருவசனத்தைக் கேட்ட சிஷ்யன் அநேக நமஸ்காரங்கள் செய்து, குருவின் உத்தரவு பெற்று ஆனந்தமாய்ப் போயினன். ஆசாரியரும்

645. சருவதா இலங்கா நின்ற சத்திய ப்ரம்மம் அன்றி
 இருளும்ஆ வரணம் ஆதி ஏதுமே இருக்கும் ஆகில்
 பரமஅத் வைதத் தன்மை பாலனே ஆனி ஆகும்
 மருவும் அவ் ஆனி தன்னை மாமறை சகிக்க மாட்டா.
646. விரிவுறு முகிலால் வந்த விழியின்ஆ வரணம் தன்னை
 இரவியில் ஏற்று மாபோல் ஈனரா கின்ற மூடர்
 பரவிய மனத்தால் வந்த பந்தமோ ஈங்கள் தம்மைப்
 பொருவிலா ப்ரம்மத் தின்கண் பொய்யதாய்க் கற்பிப் பாரால்.
647. அகிலஅத் வைத அசங்க அறிவுறு அக்ஷ ரத்தில்
 இகுதுஇலை இகுதுஉண்டு என்னும் இவ்விதத் தோற்றம் எல்லாம்
 பகர்மனே தர்மம் அன்றிப் பரத்தினுக்கு இலாத தாலே
 புகலும்இப் பந்த மோக்ஷம் பொய்யம்மாயை தந்த தேயாம்.
648. பரமமாம் ஆத்மா விற்குப் பந்தமோ ஈங்கள் இல்லை
 நிர்மல நிர்வி கார நிஷ்கள சாந்தம் ஆகி
 ஒருமையாய் வான மேபோல் ஒங்கிஓர் பமுதும் அற்ற
 பரமமாம் தத்து வத்தில் பரவுகற் பனையே இல்லை.
649. ஒதும்உற் பத்தி இல்லை ஒருஸ்திதி நாசம் இல்லை
 தீதுறு பெத்தன் இல்லை திகழ்முமு க்ஷாவுமே இல்லை
 சாதகன் இல்லை மோக்ஷம் சார்ந்தவன் இல்லை எல்லாம்
 போதமாம் ப்ரம்ம மேயாம் புகல்பர மார்த்தம் ஈதே.
650. சகலவே தாந்த நூலில் சார்ந்தசித் தாந்த மான
 ரகசியம் ஈதே மெத்த ரகசியம் ஈதே யாகும்
 புகமும்இப் பரம மான பொருளினை உன்த னக்கு
 மகனேஉன் பக்தி யாலே மகிழ்ந்துநாம் உபதே சித்தோம்.
651. சகலஆ சையுமே அற்றுச் சாரமாம் புத்தி பெற்றுப்
 புகல்கலி தோஷம் ஒன்றும் பொருந்திடா முமுக்ஷாத் தன்னை
 ஜகம்இதில் நீசோ தித்துச் சாற்றும்இப் பொருளை எல்லாம்
 மகனேஅவ் அதிகா ரிக்கே மயல்அற உபதே சிப்பாய்.

ப்ரஹ்மானந்த சமுத்திரத்தில் முழுகினவராய் ஜகத்தைப் பவித்திர மாக்கும் பொருட்டு எங்கும் சஞ்சரித்தனர். இவ்விதமாய் முமுகுக் களுக்குச் சுலபமாய்ப் போதமாம் வண்ணம், குரு சிஷ்ய ஸம்வாதமாய் ஆத்ம லக்ஷணம் அறிவிக்கப்பட்டது. நிஷ்காம விஹித கர்மத்தால் சமஸ்த சித்ததோஷங்களும் அற்று, சம்சார சுக விரக்தராய், சாந்த சித்தராய், ஸ்ருதியை நம்பின முமுகுக்களாய் உள்ள உத்தம யதிகள் ஹிதமான இவ் உபதேசத்தை ஆதரிப்பார்களாக!

ஸம்ஸார கோர வனத்தில் தாபத்திரயமாகும் [தாபத்ரயம் - முத்தாபம் - உடலால் வரும் துன்பம், பிற விலங்குகளால் வரும் துன்பம், மழை, காற்று முதலிய இயற்கைகளால் வரும் துன்பம் ஆகியன]. கடோர வெயிலால் உண்டான தாக துக்கத்தால் மிகக் கிலேசமுற்று, ஜலாசையால் மருபூமியில் பிரமித்து, அலைந்து, கஷ்டப்படும் ஜீவர்கள் சுகம் அடையும் பொருட்டு, அதி சமீபத்திலுள்ள அத்வய ப்ரஹ்மானந்த அம்ருத சாகரத்தைத் தெரிவிக்க ஜகத்குரு ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத் பாதாசாரியாள் அனுக்கிரகித்த சுக கரமான இந்த விவேகசூடாமணி க்ரந்தம் அகத்தியம் [நிச்சயம்] சாகுவத மோக்ஷானந்தத்தைக் கொடுக்கும். சம்சயமே இல்லை.

சுபம்.

ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாத குரு வாழ்க
ஓம் தத்ஸத் ப்ரஹ்மார்ப்பணமஸ்து.

சீடன் க்ருதார்த்தஞ்சச் செல்லுதல்

652. இந்தவா தேசி கேந்த்ரன் இசைத்தஇவ் உபதே சத்தைச் சிந்தையுள் மகிழ்ச்சி யோடே சிரவணம் செய்து சீடன் வந்தனம் அனந்தம் செய்து மற்றுஅவன் அனுக்கொபெற்றுப் பந்தம்அற் றவனே யாகிப் பாரினில் சஞ்ச ரித்தான்.

கிரந்த உபசம்ஹாரம்

653. அந்தவா ஆசார் யேந்த்ரன் அகண்டஆ னந்தம் ஆகும் சிந்துவில் என்றும் மூழ்கும் சித்தஞ்ச ஸ்ரேஷ்டன் ஆகிப் பந்தமார் ஜீவர் தம்மைப் பாவனம் ஆக்க வேண்டித் தொந்தமார் பூமி எல்லாம் துகள்அறச் சஞ்ச ரித்தான்.

654. இந்தவா குரவ னுக்கும் இசைந்தஓர் சீட னுக்கும் வந்தசம் வாத மாக வரமுமு கூசுக்க ளுக்குச் சிந்தையில் ஆத்ம ரூபம் செவ்விதாய் உணரும் வண்ணம் இந்தநூல் மார்க்க மாக இங்ஙனம் நிரூபித் தேம்யாம்.

655. நித்தகர் மத்தி னாலே நிர்மல சித்தர் ஆகி மித்தியா பவசு கத்தில் விரக்தராய்ச் சாந்தர் ஆகிச் சத்திய ஸ்ருதி நம்பிச் சத்முமு கூசுக்கள் ஆன உத்தம எதிகள் இந்த உபதேசம் ஆத ரிப்பர்.

656. மோகமார் பவமார்க் கத்தின் முத்தாப பானு தேஜால் ஆகிய தாகத் துன்பம் அடைந்துநீர் விருப்பத் தோடே வேகமாய் வருந்தி ஓடி வெறிதான மருதே சத்தில் சோகமே உற்ற ஜீவர் சுசத்தினை அடைய வேண்டி.

657. மெத்தவும் கிட்டி நின்ற மெய்யுணர் அனந்தா னந்த அத்வய ப்ரம்மம் ஆகும் அமிர்தவா ரிதியைக் காட்ட உத்தமச் சங்க ராசான் உரைத்திடும் இந்த நன்னூல் நித்தமும் முக்தி இன்பம் நிலைமையாய் நிகழா நிற்கும்.

சிவகாமாம்பா சகித சுந்தர நடன ராஜ மூர்த்தி (பாடல் 659)

அர்ப்பணம்

658. இப்படிச் சங்க ராசான் இசைத்தஇ க்ரந்த நூலை
ஒப்பிலா நடன ராஜன் ஒங்கிய கருணை யாலே
தப்புறும் எந்தன் வாக்கால் தமிழ்மொழிக் கவிதை யாகச்
செப்பினேன் மேலோர் ஈதைச் செவ்விதுஎன்று ஒப்ப வேண்டும்.
659. இந்தவாறு அமைக்கப் பட்ட இக்கவி மாலே தன்னைச்
சந்ததம் சிவகா மாம்பா சகிதனாய் வீற்றி ருக்கும்
சந்தர நடன ராஜன் சுத்தமாம் பாதப் போதில்
அந்தம்இல் மகிழ்ச்சி யோடே அர்ப்பணம் செய்ய லானேன்.
660. திருவிடை மருதூ ரின்கண் ஸ்திரமதாய் வசிக்கா நின்ற
ப்ரம்மவம் சத்து உ தித்த பெருமைசேர் உலக நாதன்
மருள்அறும் விவேக சூடா மணிஎனும் க்ரந்த நூலை
வரதமிழ்க் கவிதை யாக வளமதாய் அமைக்க லானேன்.
661. மகிழ்தரு விவேக சூடா மணிஎனும் இந்த நூலை
அகமுற ஆசான் முன்னர் அமலமாய்ப் படித்துஅ றிந்தோன்
சுககன வடிவாய் நித்ய சுத்தமாம் பரமாத் மாவே
அகம்என அறிந்து நன்றாய் அகண்டமாய் இலங்கா நிற்பன்.
662. அகிலநா யகனே போற்றி அம்பிகா பதியே போற்றி
நிகழ்சபா திபனே போற்றி நிருத்தநா யகனே போற்றி
சுககன வடிவே போற்றி சுத்தமாம் உருவே போற்றி
அகம்எனும் திகழ்வே போற்றி அகண்டமே போற்றி போற்றி.

சுபம்.

ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாத குரு வாழ்க
ஓம் தத்ஸத் ப்ரஹ்மார்ப்பணமஸ்து.

விவேக குடாமணி தமிழ்ப் பாடலாசிரியரான உலகநாத சுவாமிகள் வசித்த திருவிடைமருதூரில் (பாடல் 660) சைவப் பண்டிதர்கள் “சிவன்தான் உலகைப் படைத்து அழிக்கும் கடவுள். அவனால் படைக்கப்பட்ட நாம் அற்பமான ஜீவர்கள். அப்படியிருக்க ‘நானும் அவனும் ஒன்றே’ என்று சொல்லும் உமது அத்வைதத்தை நாங்கள் ஏற்க மாட்டோம். எங்கள் சிவபெருமானே கூறினாலன்றி அது உண்மையாகாது” என்று ஆதிசங்கரரிடம் அவர் அவ்வூருக்குச் சென்றிருந்தபோது வாதிட்டனர். “சரி, என்னுடன் ஸ்வாமி சந்நிதிக்கு வாருங்கள்” என்று மஹாலிங்கஸ்வாமி சந்நிதிக்குள் அவர்களை ஆதிசங்கரர் அழைத்துச் சென்றதும் “அத்வைதமேவ ஸத்யம்” என்று மும்முறை கம்பீரமான குரல் எழுந்தது மட்டுமன்றி லிங்கத்திலிருந்து ஒரு கரம் வெளிப்பட்டு சத்தியம் செய்வதுபோல் ஓங்கி நின்றது. பண்டிதர்கள் யாவரும் ஆதிசங்கரரின அடிபணிந்து அவரைத் தமது குருவாக ஏற்றுக் கொண்டனர்.

ஸ்ரீ பகவான் கையெழுத்தில் அவரது நூல்கள் - என்ற புத்தகத்திலிருந்து ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் இயற்றியுள்ள விவேக சூடாமணி மற்றும் சிவானந்தலஹரியின் சில ஸ்லோகங்களும் அவற்றின் தமிழ்ப் பாடல்களும்

விவேகசூடாமணி

1. மோக்ஷகாதணா ஸாமத்த்யாம் பீக்திரேவக்நியஸி |
 ஸ்வஸ்வரூபாநு ஸந்தாநம் பீக்திரித்யநித்யதே || (31)
 மூத்தியி னேது : வாக மொழியுபாயநக நுக்குட்
 பத்தியே மிகவு ஓமலாயப் பதரலா மஃதே வுதன்ஸில்
 நித்தமுத் சுவசொ ரூபு நிகத்திய வஸூசுப் காணம்
 பத்திதா னுரு மென்றே பகருவர் பரமு ணர்ந்தேநர்.
 2. நித்யாத்வயாக்ணீ கிருக்ஷணபோ பீத்யுதிஸாக்ஷி ஸ்தஸ்த்விவக்ஷணை |
 அஹம்பதப்ரத்யயலகநிதாநீத் தப்ரத்யக்தஸ்தாநீக்நஃ பராத்மா | (35)
 சத்தகக் துக்கு ஓவநய் சாக்ஷியாய் புக்தி யாகிக்
 திகத்திற மகம்ப தக்தி ணிலக்தியப் பெருளு மாகி
 நித்தவத் துலிதா கண்ட நிமலகித் துபடுவே யான
 சக்தகமாம் மிரத்ய கான்மா சுககன பரமநன் மானவே.

3. ப்ரக்ருதி நிக்ருதி நிர்நநே ஸூக்தக் கோபீரதீஸ் வரீஸாவஃ
 ஸதீஸதீதீ மஸேஷம் பீரஸயந் நிர்நீஸேஸம் 51
 விலஸவ பரமாத்மா ஐகாக்ரதீரதீஷ்வ வஸ்தா

புத்தகளை பருதி யரதி பருப்நிஸூக் கெகஸ்ஸம் வேலுய்
 சூத்தகளை கௌருபமாகித் கீழ்ப்புலுக் சூதகக் கிதஸ்ஸா
 நித்தகழம் 'ஸௌகதி வைவதிநி குவிஷே. ஆம்மொ ருநதும்
 சூத்தகியப் பரமான் மாரவே சூகூகிரா தியிளி வரீஸூம்.

4. ஐரதீஸ்ஸவப்நஸூஷுப்நிஷு ஸ்பீடதரம் யோஷஸௌ ஸ்பூக்ஷ்நும் பீடுத
 ப்ரதீவக்ருபதயா ஸதீரஷமஷமித்யந்நதீஸ்பீரந்நூகதீர
 ராநாகாரவிகாரப்ரகிரக கிமரந் பஸ்யந்நஹம் தீமுக்ரந்

நித்யாந்நதீரதமநா ஸ்பீரதிகம் வித்தி ஸ்வரேமதம் உறகுதீ (217)

சூதவே யெந்த வான்மா சூகூகிர மரதி யின்க
 ணூதிய பிரதீய கான்ம வருவமாய நானு வணந்து
 கோத்தியா யுளத்தி வென்றுக் கொலித்திடு மேக மாக
 வாதியா மவ்வான் மானவ யதமண வநிதீ யென்றும்.

வித்திர விகாரமுந்து தீலித மாயத் கோன்கு நின்று
 வத்திர வகல்கா ராதி யதிலமு ரேரே கண்டு
 நித்தியா னாநு சித்தாய நிகழ்ந்திடு நின்றுன் மானவ
 புத்திர ஸூகீழ் ம மான புத்தியா ஓணுநுள் ளுத்தே.

8. நிரந்தராய் யாஸ வஸாத ததி த்தம் பக்ஷம் மூநம் பூநம் னிலீயதே யதா |
 ததா ஸமநதி ஸநிகல் பவந்நி தத ஸவதோ ஸதவ்யாந்நி த்ரஸாத பீள வகஃ || (365)

கிடைவிடாத தியானத் தாலே யிருதகவுக் கூத்த மர்நி
 கிடமுறப் பிரமத் தின்கண் தியந்கிடா தடநகு மெய்போ
 தடந்கிடு மகண்டா னாந்த வஸூபவ லேது வான

கிடமிலா நிருவிதற்ப சமநதியப் பொழுதே யுண்டாம்.

9. ஸமநதி நநருந ஸமஸ்த வாஸநாகீரந்நீர் விராஸோ அகீ வகர் மநாஸஃ |
 அந்நி ப் பவநி ஸரவத ரவ ஸர்வநீர் ஸ்வரூப விஸ்பூர்த்திரயத்நதஃ ஸ்யாத் || (366)

ஆனவக் சமநதி யாலே யகிலவா ச்னேமு டுச்சீர்ம்

குபானதாம் நிவித மாகப் பொருந்திய கன்மம் பெயர்ந்து

மேலே யுள் வெளியி வெலக்கு மென்றுமொர் முயற்சி யினறி 44

யூணயில் செளரூபத் தோற்ற மொருமையா யொளிநா நித்கும்.

10. புத்தெள குஹாயாம் ஸத்ஸத் விலக்ஷணம் ப் பவந் மாக்ஷிஸ்தயம் ப்ரமதிவியம் |
 ததாத் மநாராயாகுத்ரவஸேதீஹாயாம் புநர்நத ஸ்யாந்நிகுஹாப் ப்ரவேஸஃ || (366)

சுத்தசுத் துபக்கு லேகுத் தத்திய லேக வஸ்தி

புத்தியாந் குகையிள் கண்ணா பொருந்தாமல் வஸ்து வாக

நித்தகமிக் குகையிள் கண்ணா நிஸைமயா யாவ னித்பன்

புத்திர வண்ணை னிண்டிப் புலாபுடற் குகையி கிரணே.

சிவரணந்தலகரி.

1. அந்நகரம் நிஜபூசுஸந்ததிராயஸ்காரந்தேர்பலம்ஸுகோஸாந்தீரையினிபீம்லதாஸகிதிருமம்ஸிந்து:ஸரிதவல்லபீம் பராமநேரதேவையத்தாபஸபதே:பரதாரலிந்தவயம் தேசுதொலருகிருபதய திஷ்டிஸதாஸாபீக்திரித்யச்யதேர (6)

உருவையல் கோஸ விதைகளுந் தார்தந்த் தனாமிரும் துதியும் பதியைத் தெரிவைபயம் மாததைக் கொடிகளுந் கடபைத் தொன்றிய ந்திகளுந் தேசு மொருமுறைப் படியே ம்னாநிலாவது ஓமாருகிவன் மரையடி யினைய மருகியெந் நானு மன்றிநிற். பதவையேவரமிகு பத்தியன் யென்பர்.

2. பீக்திர்மறைஸபதீபுஷ்கரமாவஸுந்து கோதீம்நிநீவகுருத பரிதொஷுவர்ஷம் |
ஸய்துநிதொபீவதியஸ்ய மருஸ்தடாகு -
-ஸ்தஜ்ஜந்மஸஸ்ய மகிலம்ஸபீம்சநாந்யத் || --- (76)

அன்பது சகம்பன் பாதபுட் கரமே யடைந்துகொரொகக்கனி மறையை மின்புறம் யெய்யு மப்பின லாலே யெலக்தன மநிநிறைந் திருமொ மன்புலி யவன்றன் நிறம்பெயும் கையகூடத் மாண்புது மமைய நிறவி துன்படைந் தனாவா மவைகொளும் பலஸுந் தவந்திடா தழிவடைந்திடும்.

3. இநநம் குதியுதநாமஸையயாதேவதாநம்நீபயிஸகேஸை:ஆம்மேவாநாஸ்திதத்ர | (83)
அஜநிமக்குதரபம்ஸாமீணம் சூந்தவழிபரமணாபயந்தேவநிந்யாவப்ந்நேர நிறப்பிறப் புடைய தேவரைப் பேயிப் பெறுககத் சிந்திமே யியை யநிபிய மிகனி லையமேயிப்ப டீந்ந்தைவர் மிறப்பிறப் பின்தி யறப்பெருந் தேவி யுடனாற திவான யன்புட னினறழ்கவ தவரே யுறப்பெருஞ் சுகமே மிறப்பினாற் பெறுதத் குற்றநந் பேசுவெந் நவரே.

தேவரீர வாம்குத் திண்டீர அப்யஸூரகிசுதரமேகுகிநிசசவுபயோவாதந்தர்வா பரிஸாதிசும்மேகாற்-
 வ்ருநகண்டீகேழாபீம் வறாஸிதரஸா தர்க்கவசஸா பதீரம்பேரஜம்மபேர்ப்பீர்ப்புபரமஸை.

(கியம்வரஜஸ்தீர) கியம்வரஜஸ்தீர

புத்திசிற் றொந்தாய் மன்கூட மறுப்தீர் புலகைய ஸாஸிநாள் மலக
 சித்தகைத் தருக்கப் பெருஞ்சூன் யமன் யெந்ருமே தருக்கதூள் கொண்டு
 கத்திநற் கண்ட வரடூ கொள் தின்று கன்ருதுபிழை மலர் கடிதே
 பத்திமிற் பற்றிப் பரகூ ஊழல் பதமே

5. வகா ஸ்தாடீந பங்கயா விசகிதொவகவகூநி நிந்நிராடுகாஜ ராங்குவரத்தநீமகலிகாநி
 த்ருஷ்டவாழக்திலதூஸ்தேகாதிநிந்ருதாஸ்தேஷம் ப்வாநீபதே யசகேதஸ்தவ பாத்தி ப்நீரம் தி
 (வ்யஸ்திம் துரலம் 8 மீ)

சுகநிர் பதூம பதம்பதி மிதய வெலற்கூறு மவன் றுளக் கண்டே

பாசமா நியமன் மசர்மலே யுஸூதயும் படுமெள லக் சீயோ ருவனாந்

தேசமா ரமரர் முடிமணி னொக்காற் சூகக் கநீ ராஞ்சுன்ஷுரிவார்

பேசசூ முத்தி மரதுமே யுளவாள் பிள்ளாவந் திங்குரி வகதுவெ. [28 34 நம்]

6. நரத்வம்தேவத்வம் நகவநங்குத்வம் மலகநாபணத்வம்கீடத்வம்பீலுதுவிதைத்தவாது
 ஸதீரத்வத் பரதூர்பிஜ ஸ்மரணாபரமாநநீத் ஸஹரீ விஹாராஸத்தம்கேத்தகுதயமிஹகிம்-

(குதநவபுஜாநீ) குதநவபுஜாநீ

புரகர ிளையாள் மனிதனே சுரனே மொடும்பதேர வடவீயா நாற்காள்

மிருகமோ பறையேயா பகத்தானே மெய்யிய வகாசுகதோ புளுவா

வ்யியவெப் பிடுகி புந்ருள குதனா முன்னாடி மலர்குள யுள்ளி

வருகளி எவள்ளந் திரைத்திடப் பெறிளவ் வடிவுட லாற்குறை யெள்ளே.

7. குறையாமல் செவேல வாழ் பீழி ரறி வநேநவாத்தி ழி ழிக்ரே
ஐவேலவா வந்நெளவா வஸதுவஸதே: கிம்ஷத் பிலம் |
ஸ்தீதா வஸ்யை வந்நதே கர்ணம நி ஸம் தீபா க்வபமுத்
ஸ்தித் ம்கேத் தீயா சிகா சிவெஸ்ஸ வசு பரமயோக் ஸசு ஸுகி ||
(12)

வரை முழை யில்லம் வெளியிட்டு ஶ்ரீ ஜான மஸ்களி ழுச்சி ஶ்ரீ ரங்கி
புரை வசியு திர்த விடங்களி வெளியு வஸதுவஸ ஜுஸதுவஸ் யாகோ
கரையிலா விஸ்ய தா ரண வெவஸுட த ரணமெய் போதுமுள் பாத
மரையிலே மன்னஸ் யோசு மன்னவஸீன மரபெதம் சியாகிமா சுதியே.

8. க்ரீரே தா ஶாரீர விஸதி ஶிஷுநே தேரீர விஸிஸேந
விஸாரை ஶஸலைசப் ரமதி கு ஶு மரந்தம் ஜட் மதி: |
ஸ மர்ப்யைகம் தேதஸ்ஸ ர ஶிஷு மு மரநாத் ப் வதே
ஸுகேநா வஸ்தீர்தும் ஶநகிஷந ஜாநாதி ஶீமவேராய || (9)

ஆழிய மடுவை ம ஶிதசுத் சாரமற்றவெவ் வளத்தைநீண மஸையக்
சூழவர் மலர்க நடுவையே யொன்றாய்த் துலங்கூதம் மிதயதா மஸைய
புதுதை யொழிக்கு முஸாயவஸதுத் வுளக்தளித் தெநகு கவளிள்ளி
வாழிதிற் சுகமாய் வாழ்ந்திடு வழியை மாந்தரே ஶுர்ந்தில நந்தோ.

9. வடுங் வாடுக்ஷணவாயதி ரமிஜுடையவாததிரோர

நுரோவாயு: கங்கிதப் வது ப்வகும் தேநப் வதி |
யதீயம் ஶற்குத்பதம் யதிப் வதீநும் பஸபஸே

ததீயஸ்த்வம் ப்ரம்ஸீர ப்ரஸிப் வ ப்ரஞ்ச வஹஸி || (11)

மாணியோ வில்லம் வரழ்வணை துறவுவாய்ந்தவணை சடா தமணை
பேணிய மிழிதோங் நரனெவனே யாய்மிநிநுஞ்சுத வெருவனென் னாதணஸ்
வேணியம் மெருமா எனவன்றன திதயடுமன் மவந்து நினக்குநித்தாயம்
முணிய லுளதோ வவன்வய னாய்நி பெரும்ப்பைய யன்வவன் பலச் சிமைவே.

10. சூத்யா-ஆவித்யா ஶற்குதீகூதா நிர்கூதா ஶீத்
வித்யா ஶற்குதீயா ஶற்குதீகூதாத்வத்ப்ரஸாதாத் |
ஸேவேநித்யம் ஶீகரம் த்வத்பதாபீஜம்

பாவேமுதேந் ப்ராஜநம் ராஜ மௌஸே || (12)

தன்ரணிலா மௌஸீ நின்னகு ளாதணற் றடித்தவஞ்ஞானமென்னுள்ள
நுண் ணிடா தொழிந்து போயது ஞானநலம் பெறவிய மெய்தியதா
லென்ரணிலாத் கெல்வம னிப்பதும் ஶீட்பிற் கிருப்ரிடமண்துமாமுன்
புண்ரணிய பரததாமரை யதீளப் போந்துவேன் மனத்திலைப் போசுத்தும்.

வசனம்ருதம்
(Talks with Sri Ramana Maharshi)

திரு. முனகால வேங்கடராமையா
(விவேகசூடாமணி மற்றும் ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் பற்றிய
விஷயத்தொகுப்பு)

ஜனவரி 30, 1935 (Talk No. 20)

கே: மாயாவாதத்தைப் பற்றி பகவானது கருத்தென்ன?

ப: மாயையாவது! ஸத்யமே மாயையின் உண்மை.

கே: மாயை யென்பது பொய்த் தோற்ற மாயிற்றே?

ப: ஸத்ய ஸ்வரூபத்தில் கற்பனையாய்த் தோற்றுவதையே மாயை என்கிறோம். ஸ்வரூபத்திற்கு அன்னியமாய் அதற்கோர் இருப் பின்மையால் அது ஸ்வரூப மயமே.

கே: ஆசார்ய சங்கரர் ஒரு பெரிய மேதாவியே யன்றி அனுபவியல்லரென்று சிலர் சொல்கிறார்களே?

ப: அவரைப் பற்றி நாம் எதற்குக் கவலைப்படுவது? நம் ஸ்வரூபம் ஏதென்று நாம் பார்த்துக்கொள்வோம். அவரவர் விஷயத்தை அவரவர் பார்த்துக்கொள்வர்.

பிப்ரவரி 4, 1935 (Talk No. 33)

கே: பிரம்மமே ஸத்யம், ஜகத் மித்யை யென்பது ஸ்ரீ சங்கரரின் ஸித்தாந்தம். வேறு சிலர் உலகம் உண்மையென்று சொல்கிறார்களே; இவற்றுள் எது உண்மை?

ப: இரண்டும் உண்மையே. வெவ்வேறு நிலைகளினின்று வெவ்வேறு திருஷ்டியில் கூறப்படுவன அவை. எப்போதும் ஓரியலாய் இருப்பதே உண்மையென்னும்

ஸத்யத்தின் லக்ஷணத்தோடு விசாரணை தொடங்குகிறது. உலகமோ ஓயாது மாறுவதும் மறைவதுமாயிருக்கிறது. ஆகவே, அது அசத்திய மெனத் தள்ளப்படுகிறது. உண்மை இதுவன்று, இதுவன்றெனத் தள்ளிக் கொண்டேபோய், தள்ளவும் கொள்ளவும் இயலாத தன்னையே ஒருவன் முடிவில் காண்கிறான். இருப்பது தான் ஒன்றே, தனக்கயல் எதுவுமில்லையெனத் தெளிகிறான். அசத்யமெனத் தள்ளப்பட்டதும் தனக்கு அயலன்றெனத் தெரிகிறது. தனக்கோர் தனியிருப்பின்றிய உலகும் ஸத்ய ஸ்வரூபமாகவேதான் இருக்கிறது. அனுபவத்தில் இருப்பொன்றே. “ஏகம்ஸத்” அதையன்றி வேறொன்றுமே இல்லை.

அதிஷ்டான ஞானமின்றி நாமரூப விஷயங்களையே ஸத்யமெனல் அறியாமையே. ஜீவத் தோற்றத்திற்கு ஸத்யம் மூன்று விதமாய் விளங்குகிறதென்றும் சொல்லப்படும். விழிப்பு நிலையில் தினசரி வாழ்க்கையில் தோன்றுவது **வியாவஹாரிக ஸத்யம்** என்றும், கனவு, காட்சி முதலியவைபோல் ஏதோவோர் காலத்தில், நிலைமையில், அப்போதைக்கு இருப்பதாய் விளங்குவது **பிராதிபாஸிக ஸத்ய** மென்றும், எப்போதும் ஓரியல்பாய், மாறாதிருப்பது **பாரமார்த்திக ஸத்ய** மென்றும் சொல்வர். பாரமார்த்திக ஸத்யமே யதார்த்த மெனுங்கால், உலகத் தோற்றம் வியாவஹாரிகமோ, பிராதிபாஸிகமோ ஆகும். வேறு சிலர் உலகத்திற்கு வியாவஹாரிக ஸத்தையைக் கூட ஒப்பார். அது வெறும் மனத்தோற்றம், பிராதிபாஸிகமே யென்பர்.

(Talk No. 34) திரு. யோகி ராமையா தமது அனுபவத்தைப் பின்வருமாறு கூறினார்: பகவானது ஸந்நிதியில் மனம் தானே அமைதி யடைகிறது. சேர்ந்தாற்போல் மூன்று, நான்கு மணி நேரம் ஸமாதியிலிருப்பேன். பிறகு, மனம் உள்ளே யிருந்து வெளிக்

கிளம்புவது தெரியும். மேலும் இடைவிடாத தியான அப்யாசத்தால் மனம் ஓயுமிடம் இதயமென்று அறிந்தேன். சாந்தி சித்தித்தது. மனம் இதயத்தால் விழுங்கப்பெற்றால் ஆத்ம ஞானம் எய்தியதாம். ஏகாக்கிர தாரணையின் போதே இவ்வுண்மை விளங்கத் தொடங்கும்.

தியானத்தைப் பற்றி நான் வினவியதற்கு பகவான் பின்வருமாறு உபதேசித்தார். “நான்; நான்” என்று நாம் சொல்லும் இவ்வுடல் ஒரு நாள் கட்டையாய்ச் செத்துப்போய்ச் சாம்பலாகிறது. ஆகவே இவ்வுடல் நானல்ல. உடலைவிட்டால் வேறென்ன மிச்சம்? மனம். மனத்தின் எண்ணங்கள் பற்பலவாயினும் நினைப்பவன் ஒருவனே யல்லவா? நினைப்பவன் யாரென்று ஏகாக்கிரமாய் கவனித்தால், அங்கே ஒரு நினைப்பு மில்லை. நினைப்பவனு மில்லை; நினைப்பற்ற போதமாம் தானே மிச்சம். தியானம், சமாதி எல்லாம் இதுவே. நான் சென்றவழி இதுவே. இதனால் தேக வாஸனை (தேகம் நானெனல்) ஒழிந்தே போகிறது. அகந்தை மறைகிறது. ஆத்மாவே சுடர்கிறது. இவ்வுயர் நிலையுற்ற தன்மயப் பெரியோர்களின் ஸஹ வாசத்தால், மனம் தானே ஓய்ந்து போகிறது. ஆதலால் அது நல்ல சகாயம். சமாதி பரிபூர்ணமாய் சித்தித்தவர்கள் அவர்கள். ஆத்மானுபவம் அவர்களுக்கு ஸஹஜமாகவும் நிரந்தரமாகவும் இருக்கும். ஈடுபட்டு அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகுவதால் நாமும் அறியாது, நமக்கும் அவ்வனுபவம் மெதுவாய் விளங்கலாகும்.

மார்ச் 22, 1935 (Talk No. 39)

சேஷுகிரி ராவ் என்னும் அன்பருடன் பகவான் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

பகவான்: ஆத்ம ஞானியே சிறந்த கர்மயோகி யாவான். கர்த்தா நானென்ற எண்ணம் (கர்த்தருத்வ புத்தி) அகன்றபின்

என்னவாகிறது என்று பார்ப்போம். கர்மத்தால் மோகூத்தை அடைய முடியாது. ஞானத்தாலேயே கைவல்யம் கைகூடுமென்று நைஷ்கர்மத்தை (கர்ம நீக்கத்தை) உபதேசித்த ஸ்ரீ சங்கரர் எத்தனையோ நூல்களையும் பாஷ்யங்களையும் எழுதியிருக்கிறார். தேச முழுதும் யாத்திரை செய்து பல வாதங்கள் புரிந்துள்ளார். கர்மத்தைச் செய்வதிலும், விடுவதிலும் ஒன்றுமில்லை; நம்மை நாம் அறிய வேண்டும்; கர்த்தா யாரென்று உணர வேண்டும். கர்த்தா ஒருவனிருக்கும் வரையில் கர்மபலனை அவன் அனுபவித்தே தீர வேண்டும். கர்த்தா நாமல்ல என்றுணர்ந்தால் அவனை ஒரு கர்மமும் தொடாது; எதனைச் செய்யினும் கர்த்தருத்வ புத்தி யின்மையால், அவன் ஒன்றும் செய்யாதவனே. அவனே ஸன்யாசி, அவனே ஸர்வ ஸங்க பரித்யாகி (முற்றிலும் பற்றற்றவன்).

ஜூன் 16, 1935 (Talk No. 54)

கே: கிருஹஸ்தன் எப்படி மோகூத்தை யடைவது?

ப: நான்கிருஹஸ்தனென்று எண்ணுவ தெதற்கு? ஸன்யாசம் பூண்டால், “நான் ஸன்யாஸி” என்னும் எண்ணந்தான் தொடரும். வீட்டி லிருந்தாலும், காட்டி லிருந்தாலும் உபத்திரவிப்பது மனந்தானே! அகங்காரமே எண்ணங்கள் அனைத்தின் மூலம். அது உடலையும், உலகத்தையும் தோற்றுவித்து, நான் கிருஹஸ்த னென்று எண்ணச் செய்கிறது. காட்டுக்குப் போனாலும் இதே கதை தான். நான் ஸன்யாஸி யென்று எண்ணிக்கொள்ளப் போகிறோம். வீட்டு நினைவின் ஸ்தானத்தில் காட்டில், ஏதேதோ எண்ணப் போகிறோம். மனத்தின் உபத்திரவம் எங்கே விட்டது? இடம் மாறினால் எண்ணங்கள் இன்னும் அதிகமாகவுங் கூடும்.

ஆகையால் வெளியே, இடம் விட்டு இடம் மாறுவதில் பயனென்றும் இல்லை. மனமே பிரதிபந்தம்

(இடையூறு). வீட்டிலோ, காட்டிலோ விலக்க வேண்டியது மனமே; காட்டில் அதைச் செய்யக்கூடு மெனில், வீட்டிலும் அதையே செய்யலாமே! இடத்தை எதற்காக மாற்றுவது? எந்த இடத்திலும் எந்த நிலைமையிலும், செய்ய வேண்டியதைச் செய்யலாம்.

இடம் மாறுவதால், நாம் நினைக்கிறபடி, நிலைமை மாறிவிடாது. என்னைப் பாருங்கள்! வீட்டை விட்டு வந்தேன். நீங்களும் வீட்டை விட்டு இங்கே வந்திருக்கிறீர்கள். இங்கே, உங்கள் வீட்டிலில்லாத என்ன புதுமையைக் கண்டீர்கள்? எத்தனையோ வருஷங்கள் நிர்விகல்ப சமாதியிலிருந்த பின்னும், மனம் வெளிப்படும்போது, விட்ட இடத்திலேயேதான் இருப்போம். அதனாலேயே, விவேகசூடாமணியில் ஆதிசங்கரர் ஸஹஜ ஸமாதியையே முடிந்த நிலையாகப் புகழ்ந்து கூறியிருக்கிறார். எந்த நிலைமையிலும் நமது சுயநிலையே யாகிய ஸ்வபாவ ஸமாதியில் இருக்க வேண்டும்.

ஜனவரி 6, 1936 (Talk No. 133)

ப: அத்வைத ஸித்தாந்தத்தில் இரண்டு கிளைகள் இருக்கின்றன. ஒன்று சிருஷ்டி திருஷ்டி. மற்றது திருஷ்டி சிருஷ்டி. ஈச்வர சிருஷ்டியில் ஏற்கெனவே உள்ள ஜகத்தை, ஜீவன் தனது திருஷ்டியால் காண்கிற நென்பது ஒன்று; திருஷ்டியேதான் சிருஷ்டி. காணும்போது அவ்வப்போது காண்பானது விரிவாகவே ஜகம் தோன்றுகிற தென்பது மற்றது.

ஜீவேச்வர ஜகத்திற்கும் இருப்புண்டு; ஆனால் அவற்றுடன் முடிந்து விடுவதல்ல இருப்பு; அவற்றைத் தாண்டி அதீதமாக இருக்கிறதென்பதே தாந்திரிகர்களின் அத்வைதம். உண்மை வரையற்றது. அப்பரமார்த்த

ஸத்யத்திற்கு அயலாய் ஜீவனும் ஈச்வரனும் ஜகத்தும் இல்லை. உண்மை ஸர்வ வியாபகமான பூரணமென்பதில் எல்லோரும் ஏகோபிக்கின்றனர். ஆகவே ஈச்வரன் ஜீவனை வியாபித்துள்ளான். ஆகவே ஜீவனுக்கும் சாச்வத ஸ்திதியுண்டு. அவ்வாறே அவனது அறிவும் வரையற்றதே. தனதறிவு வரையற்றதென்று ஜீவன் எண்ணுவது அறியாமையினாலேயே. உண்மையில் அவன் எல்லையில்லா அறிவுடையோன். மோனமே பரிபூரண ஞானம். இவ்வுண்மையை தக்ஷிணாமூர்த்தி வடிவில் இறைவன் விளக்கியருளினான். ஜீவேச்ர ஜகங்களைக் காண்பவர்க்கு அவை உண்மையே. காண்பவனோடு சேர்ந்தே விளங்குபவை அவை.

ஈச்வராதிகளின் மூர்த்தம் (வடிவம்) எத்தனையோ விவரங்களுடன் விரித்துக் கூறப்படுகிறது. அவையாவும் தத்வங்களையும் முடிவில் பரதத்வத்தையுமே குறிப்பன. தேவதா மூர்த்தம் தத்வத்தின் குறியேயாம்; நாம ரூபங்களைக் கடந்துள்ளதே பரதத்வம். இங்ஙனம், வேதாந்தமும், சித்தாந்தமும் உண்மையை யுணர்த்தும் ஒரே லக்ஷ்யம் வாய்ந்தனவேயாம். இரண்டின் தாத்திரியமும் ஒன்றாயிராவிடில், அத்வைதாசாரியராம் ஸ்ரீ சங்கரர் எல்லா மூர்த்திகளையும் போற்றித் துதித்திருப்பது எப்படிப் பொருந்தும்? எல்லா வழிகளும் அவசியமே என்றுணர்ந்து வேண்டுமென்றேதான் அவர் அப்படிச் செய்திருக்கிறார்.

பிப்ரவரி 24, 1936 (Talk No. 164)

கே: விசிஷ்டாத்வைத மென்பதென்ன?

ப: அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம் எல்லாம் ஒன்றே.

கே: விசிஷ்டாத்வைதிகள் மாயையை ஒப்புவதில்லையே!

ப: எல்லாம் பிரஹ்மமே என்கிறோம் நாம். அவர்கள் பிரஹ்மம் எல்லாவற்றிலும் அவ்வவ் விசேஷங்களோடு கூடியிருக்கிற தென்று சொல்கிறார்கள்.

கே: உலகம் உண்மையென்று அவர்கள் சொல்கிறார்களே!

ப: நாமும் அப்படியேதான் சொல்கிறோம். உலகத் தோற்றத்தின் அதிஷ்டான உண்மையைக் கண்டால் உலகம் ஸத்யமே யென்றுதான் ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதரும் சொல்கிறார். ஒருவர் மாயை யென்பதை மற்றொருவர் மாறுந்தன்மை யென்கிறார்; முடிவில் எல்லாம் ஒன்றே.

மே 19, 1936 (Talk No. 189)

ஒலிவெ லாகோம்ப் (Oliver Lacombe) என்னும் நடுவயதினராம் பிரெஞ்சுக்காரர் ஒருவர், பாரிஸ் சர்வகலா சாலையின் இந்திய கலாசார ஆராய்ச்சிக் கழகத்தால் அனுப்பப்பட்டு இந்தியாவிற்கு வந்தவர். பகவத் ஸந்நிதியுற்று மூன்று மணி நேரம் பகவானுடன் இருந்தார். பகவத் கீதை, உபநிஷத்துக்கள், ஸ்ரீ சங்கர ராமானுஜ பாஷ்யங்களுடன் ப்ரஹ்ம சூத்ரம் முதலியவற்றை ஸம்ஸ்க்ருதத்திலேயே படித்த அவர் பகவானுடன் சம்பாஷித்தார்.

கே: ஸ்ரீ சங்கரருபதேசமும், பகவானுபதேசமும் அதாவது தங்களுபதேசமும் ஒன்றுதானே?

ப: என் அனுபவத்தையே நான் சொல்கிறேன். அதைக் கேட்பவர்கள், அது ஸ்ரீ சங்கரருபதேசத்துடன் ஒத்திருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள்.

கே: ஒரே அனுபவத்தைப் பலவிதங்களில் கூற முடியுமா?

ப: அறிந்தவன் தனதனுபவத்தை சுதந்திர மாகவே கூறுவான். மெளனமே சிறந்த வியாக்யானம்.

கே: ஹடயோகம் தாந்த்ரிக சாதனங்கள் முதலியவற்றைப் பற்றி பகவானது அபிப்ராயம் என்ன?

ப: சம்பிரதாய சாதனங்க ளனைத்தின் உத்தேசமும் சித்த சுத்தியே யாதலால், அவற்றைப் பற்றி அபிப்ராய பேதத்திற் கிடமில்லை. உள்ளத் தூய்மை யுடையவர்க்கு ஞான விசாரணை எளிதாம்.

கே: கர்மம், பக்தி, யோகம், ஞானமென்னும் மார்க்கங்களுக்குட் சிறந்ததெது?

ப: “உதித்த விடத்தி லொடுங்கி யிருத்தல் அது கன்மம் பக்தியு முந்தீபற, அது யோக ஞானமு முந்தீபற” என்று உபதேச உந்தியாரில் கூறப்பட்டுள்ளது. (எந்த சாதனத்திற்கும், இன்றியமையா மூலமாம் தனது மூலத்தை நாடி, அதனிற் குவிந் தொடுங்கி யிருத்தலே கர்மம், பக்தி, யோகம், ஞானம் அனைத்தின் உத்தேசமும் முடிவு நிலையுமாம்.)

நவம்பர் 29, 1936 (Talk No. 288)

வேதாந்தத்தில் மாயை யெனப்படுவதையும், பிரத்யபிக்ஞாவின் ஸ்வதந்த்ரத்தையும் பற்றி பகவான் பின்வருமாறு அருளிஞார்.

பிரஹ்மத்தின்கண் இருப்பதாய் ஊகிக்கப்படும் ஒரு மருட்சக்தியையே மாயையென்பர் வேதாந்திகள். மாயைக்குத் தனியிருப்பொன்றும் இல்லை. கற்பனையாம் உலகை, உண்மை யெனத் தோற்றுவித்து, தன் வசமுற்ற அஞ்ஞானிகளை அது மருட்டுகிறது. மாயை யென்றென்று யாதார்த்தத்தில் இல்லை யென்று உணருங்கால் அது அறவே மறைகிறது. பிரத்யபிக்ஞாவாதிகள் சக்தி சிவத்தோடு ஒன்றியுள்ளது; ஒன்றை விட்டொன்று பிரிந்திருப்பதே யில்லை யென்பர். சிவம் தோற்றம் யாதுமற்ற அவ்யக்தமென்றும், சக்தி தன் ஸ்வதந்த்ரத்தால்

வெளிப்பட விளங்குவதென்றும் அவர்கள் சொல்வர். கண்ணாடியுள்ளே தோன்றும் தோற்றங்களென சக்தி, சுத்த சைதன்யமாம் சிவத்தின்கண் உலகத் தோற்றத்தை நிகழ்விக்கிறது. கண்ணாடியை விட்டு அதனுள் தோன்றுபவைகளுக்கு எவ்வித இருப்பு மில்லை. அவ்வாறே சுத்த சைதன்யத்தை விட்டு உலகிற்கு ஓர் இருப்பே யில்லை. முடிவில் ஸ்வதந்த்ரம் என்பது ப்ரஹ்மத்தின் இயல்பென்றே கூற வேண்டி வரும். பரம்பொருள் எவ்வுபாதியுமற்ற தென்றும், மாயையென்பது தனக்கோர் இருப்பில்லாத் தோற்ற மாத் திரமென்றும் ஸ்ரீ சங்கரர் கூறுகிறார். ஆகவே இரண்டு வாதங்களுக்கு மிடையே யுள்ள பேதம் யாது? இருவரும் உலகத் தோற்றம் உண்மை யன்றென ஒப்புகின்றனர். கண்ணாடிக்குள் தோற்றும் தோற்றங்கள் எவ்வாறு உண்மையாம்? அவ்வாறே, யதார்த்தத்தில் உலகம் என்றொன்றும் இல்லை. இரு வாதங்களின் தாற்பர்யமும், நிர்விகார ப்ரஹ்மத்தை உணர வேண்டு மென்பதே. உலகத் தோற்றத்தின் பொய்ம்மையை வேதாந்திகள் வெளிப்படையாகவும் ப்ரத்யபிக்ஞாவாதிகள் குறிப்பாகவும் உணர்த்துகின்றனர். உலகத்தைச் சிம்மயமாயுணரின் அது ஸத்யமே. உண்மையொன்றே உளது; பற்பல வென்பதில்லை என்று வேதாந்தம் கூறுகிறது. பரிபாஷையிலும், விளக்கும் முறையிலும் வேற்றுமையே யன்றி, இவற்றில் வேறெவ்வித வேற்றுமையும் இல்லை.

ஜனவரி 3, 1937 (Talk No. 314) “அம்ருதத் துளிகள்”

கே. ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் சுத்த சைதன்யமாம் ஆத்மாவே உளதென்றும், அந்த நிலைமையினின்று விழிப்பதற்கு முன்னுள்ள இடைவெளியில் அதனை நன்குணரலா மென்றும் பகவான் கூறியதை விளக்கியருள வேண்டும்.

ப. ஆம். தூக்கத்தில் ஆத்மா சுத்த சைதன்யமாயிருக்கிறது. அதனின்றி விழிப்பதற்கு முன்னுள்ள இடைவெளியில் அது இதுவென்னும் உடலுலகத் தோற்றமின்றி கேவல அஹம் ஸ்புரணமாயிருக்கிறது. அதன் பின்னரே, நான் இது வென்னும் காண்பான், காட்சி மயமாம் விழிப்பு நிலைமை யறுகின்றது. அஹம் வருத்தி மூலமாகவே ஸ்வரூபானுபவம் நிகழ்தலால் மேலே கூறியவாறு, தூக்கம் விழிப்பென்னும் இரு நிலைமைகளின் இடைவெளியை நுட்பமாய்க் கவனித்தலால் அதிஷ்டான சைதன்யத்தை நன்குணர்ந்து அதிலே நிலைபெறலாம்.

தூக்கத்தை அஞ்ஞான நிலைமை யென்று கூறுதல் ஜாக்கிரத்தி லுள்ள மனோ மயத்தை அறிவெனக் கருதும் மடமையினாலேயே. விழிப்பு நிலையே அஞ்ஞானம், தூங்குங்கால் இலகுவது பிரக்ஞானம். அதுவே ‘ப்ரக்ஞானம் ப்ரஹ்ம’ என்னும் ருக்வேத மஹா வாக்யத்தால் கூறப்படுவது. அதனாலேயே தூக்க நிலையிலுள்ளவன் ‘ப்ரக்ஞன்’ எனப்படுகிறான். இந்த ப்ரக்ஞானம் எல்லா நிலைமைகளிலுமே இடையறு திலகினும் சுழுத்தியில் காண்பான் காட்சித் தோற்றம் அறவே நீங்கி, சைதன்ய மொன்றே விளங்குதலால் அது ‘ப்ரக்ஞானகனம்’ என்று வழங்கப்படுகிறது. ‘கனம்’ என்பதென்ன? ஞானம், விஞ்ஞானம் இரண்டும் சேர்ந்தே எல்லா விருத்திகளிலும் இயங்குகிறது. விழிப்பு நிலைமையில் அறிவான் அறிபடு பொருளென்னும் பேதத்துடன் இயங்கும் அறிவை விஞ்ஞான மென்பர். அது விகல்பத்தோடு, அதாவது பேதத்தோடு கூடிய விபரீத ஞானமே (அதாவது அஞ்ஞானம்). ஜீவனிடம் இது இயல்பாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும். இவ்விஞ்ஞானம் தெளிவுறுங்கால் விஸ்பஷ்ட ஞானமாம். அதாவது ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் உள்ளதுபோல் இருந்தால் சுத்த

ப்ரக்ஞானமாக விளங்குகிறது. இதுவே ப்ரக்ஞானகனம் என்பது.

விஞ்ஞானம், ஆஞ்ஞானம், ஸம்ஞ்ஞானம் என்னுமிவையாவும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையே குறிப்பனவென்று ஐதரேய உபநிடதம் கூறுகிறது. விஞ்ஞானமின்றி எந்த அனுபவமுமில்லை. ப்ரக்ஞான கனமாம் ஆத்மாவை அதிசூக்ஷ்மமாம் விஞ்ஞான விருத்தியாலேயே உணர முடியும். ஜாக்ரத்திலுள்ள 'நான்' ஸ்தூலமானது, மலினமானது; ஆகவே இந்த நான், விஞ்ஞானகன அனுபவத்திற்கு உதவாது. சுழுத்தியிலோ கேவல ப்ரக்ஞானமே இருக்கிறது. அதனாலேயே சுழுத்தி நீங்கியதும், ஆனால் விழிப்பு நிலையிற் பிரவிருத்திக்காதது மாகிய, அதிசூக்ஷ்ம விஞ்ஞான விருத்தியால் (சுத்த நான்) ப்ரக்ஞானகனமாம் ஆத்மாவை உணர வேண்டுமென்று உபதேசிக்கப் படுகிறது. "ஸ்வயம் பிரகாசமாம் இவ்வாத்மா அனைத்தின் சாக்ஷியாய் விஞ்ஞான கோசத்தில் இடையறாது ஒளிக்கிறது. ஏஷ ஸ்வயம் ஜ்யோதிரசேஷ ஸாக்ஷீ; விஞ்ஞான கோசே விலஸத்யஜஸ்ரம் என்று விவேகசூடாமணியில் (ஸம்ஸ்க்ருதம் 380; தமிழ்ப்பாடல் 434) கூறப்பட்டுள்ளது. இரண்டு விருத்திகளுக்கிடையே ஒளிர்வது சுத்த அஹம் ஸ்பூர்த்தி யென்று திரிபுரா ரகசியம் முதலிய நூல்களும் கூறும். ஆகவே சுத்தமாம் அஹம் விருத்தியைக் கொண்டே ப்ரஜ்ஞானகனமாம் ஆத்மாவை உணர முடியும்.

மேலும் விவேகசூடாமணி (ஸம்ஸ்க்ருதம் 266; தமிழ்ப்பாடல் 309) ஆத்மா ஸத் அஸத் என்னும் இரண்டிற்கும் வேறானதென்று கூறுவதன் பொருள், ஜாக்ரத் ஸ்வப்நம் முதலியவற்றில் தோன்றி மறைபவைகளுக்கும், தெரியவில்லை யென்னும் அஞ்ஞான விருத்திக்கும் விலக்ஷணமானது ஆத்மா என்பதேயாகும். தூக்கத்திலுள்ள ஆனந்தானுபவம் எவராலும்

மறுக்கொணாதது; ஆதலின் அங்கே, அதி சூக்ஷ்மமான விஞ்ஞானவிருத்தி யொன்றை ஒப்பியே யாகவேண்டும். ஆனால் அது ஜாக்ரத் ஸ்வப்நங்களிலுள்ளதைப் போலன்றி மிக மிக நுண்ணியது. எனவே தூக்க-விழிப்பு இடைவெளியில் ஆத்ம தத்துவ ரகசியத்தைப் புரிந்து கொள்ளலாமென்று சொல்லப் படுகிறது. அப்போது த்ருஸ்யத் தோற்றமெழுத்து திருக் மாத்திரமா யிருக்கிறது விருத்தி. இப்போது ஏன் ஆத்மானுபவம் விளங்கவில்லையெனின், அதன் சுயநிலையின் பரிசயமில்லாததால்தான். ஆகவே, மேற்கூறியவாறு மேன்மேலும் கூர்ந்து கவனிக்க, கவனிக்க அவ்வனுபவம் இடைவிடாது இயல்பாய் விளங்கும்.

(Talk No. 315) கே: உலகம் மித்யை என்பதும் ஸத்ய மென்பதும் ஒரே பொருள்தானென்றும் அவற்றுள் முரணில்லை யென்றும் பகவான் அவ்வப்போது கூறியுள்ளதன் விளக்கம் யாது?

ப: தாந்திரிகரில் சிலர் ஸ்ரீ சங்கரரின் வேதாந்தத்தைச் சரிவரப் புரிந்துகொள்ளாமல் அதை வரட்டு மாயாவாத மென்று கண்டனம் செய்கின்றனர். ஸ்ரீ சங்கரர் என்ன கூறுகிறாரென்று பார்ப்போம். (1) ப்ரஹ்மம் ஸத்யம் (2) ஜகத் மித்யை (3) ஜகத் ப்ரஹ்மமே என்று சொல்லியிருக்கிறார்; முதலிரண்டுடன் நிற்காமல் மூன்றாவதாக ஜகத் ப்ரஹ்மமேயென்றும் கூறுகிறார். அதன் பொருளென்ன? உலகை ப்ரஹ்மத்திற்கு அன்னியமாய்க் காணின் அது அஸத்யமே யென்பதுதான். சங்கரர் உலகத் தோற்றம் கயிற்றில் பாம்பைக் காண்பதுபோல லென்கிறாரே யெனின், அவர் அத்துடன் நிற்கவில்லை; கானல் நீர் உபமானத்தையும் கூறியிருக்கிறார். நீரொன்றுமில்லை; சூரிய வெப்பத்தில் காற்றின் சலனந்தான் அவ்வாறு தோன்றுகிற தென்று அறிந்த பின்னரும், நீரோட்டம் தோன்றிக் கொண்டேதா

னிருக்கிறது. ஆயினும் அவ்வாறு புரிந்துகொண்டவன், கானலை நீரென்று எண்ணி அதை நாடி ஓடமாட்டான். அவ்வாறே உலகத்திற்கு பிரம்மத்தை விட்டுத் தனியே இருப்பேதும் இல்லையென்றுணர்ந்த பின்னும் அது தோன்றிக் கொண்டே யிருக்கிறது. இருந்தாலும், அதை அதிஷ்டானத்தோடு பார்த்தால் ப்ரஹ்மாகாரமே யாகும். மேலும் உலகம் தோன்றுவது யாருக்கு? தனக்கே. காணும் தன்னைவிட்டு அதற்கோர் இருப்பேது? ஆதலின், உலகம் தன்மயமே.

உலகம் கானல் நீரைப்போலன்று; ஏனெனில் அது அனுபவ யோக்யமா யிருக்கிற தென்று சிலர் சொல்வர். நமது ஜாக்ரநிலையில் உள்ள தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்கிறதென்பதால் உலகம் ஸத்யமாகி விடாது. ஸ்வப்ந தாகத்தை ஸ்வப்ந நீர் தணிக்கிறது. விழித்தால், தாகமும் தண்ணீரும் தாக சாந்தியும் வெறும் தோற்றங்கள்; தானே ஸத்யம் என்றுணர்கிறோம். அவ்வாறேதான் ஜாக்ர தோற்றங்களும் அனுபவங்களும். எப்போதும் இடைவிடா திருப்பதே ஸத்யம்; ஒரு சமயம் தோன்றி, மீண்டும் மறைந்து போவது ஸத்ய மாகாது. அதிஷ்டானத்தின் இருப்பை யன்றி உலகிற்குத் தனியிருப்பேதும் இல்லை என்பதே முடிவு. மேலும் தோற்றங்களால் அதிஷ்டானம் சற்றும் பாதிக்கப்படுவதில்லை. சினிமாத் திரையிற் காணப் படும் நெருப்பு, திரையை எரிப்பதில்லை; ஜலப் பிரவாஹம் அதை நனைப்பது மில்லை.

ஏப்ரல் 15, 1937 (Talk No. 399)

பகவத் பக்தராம் அரவிந்த போஸ் கௌடபாத காரிகையையும், ராதாகிருஷ்ணனது இந்திய தத்துவ ஞானம் என்னும் நூலையும் படித்ததன் பேரில், தனக்குதித்த சில சந்தேகங்களைப்பற்றி வினவ, பகவான் அவற்றிற்குப் பின்வருமாறு விளக்கம் அருளிஞர்.

ப: வேதாந்தத்தில் அவஸ்தா த்ரயத்தைப் பற்றி விரிவாகக் கூறியிருப்பது, அவற்றிற்கு அடிப்படையாய், ஒரே அகண்டாத்ம ஸ்வரூபம் இருப்பதை விளக்கவே யன்றி, அந்நிலைமைகளின் தாரதம்யங்களை ஆய்வதற் கன்று. உலகம் உண்மையல்ல வென்பது, மலடிமகன், ஆகாச புஷ்பம் என்பவை போல் அது அர்த்தமற்ற வெறும் சொன்மாத்திரம் என்று கூறியவாறா என வினவின், “இல்லை, கயிற்றிற் பாம்பு போல் அது ஸத்ய ஸ்வரூபத்தின் மீது ஓர் ஆரோபம்” என்று சொல்லப் படுகிறது. ஆனால் தோன்றுவது பாம்பல்ல கயிறே யென்று தெளிந்தபின், மீண்டும் ஸர்ப்பப் பிரமை உண்டாவதில்லை; இங்கோ, உலகம் அஸத்யமென்று யுக்தியால் தெளிந்த பின்னும், அது தோன்றிக் கொண்டே யிருக்கிறதே யென்று வினவின், கானலை நீரல்ல வென்று தெளிந்த பின்னும் ஜலத்தோற்றம் இருந்து கொண்டே யிருப்பதுபோல், உலகம் அஸத்யமென்று நிச்சயித்த பிறகும் அது தோன்றிக் கொண்டே யிருக்கலாமென்று விளக்கப் படுகிறது. ஆனால், கானலை நீரல்லவென்று தெளிந்தோன், அதை நீரென மீண்டும் மயங்கான்.

கே: தினந்தோறும் நமது பசி, தாகம் முதலிய தேவைகளைப் பிரத்யக்ஷமாய்ப் பூர்த்திசெய்து கொள்கிறோ மாதலால் உலகத் தோற்றம் கானல்நீர் போன்ற தென்று சொல்வதற்கில்லை.

ப: கனவிலுண்டாகும் தாகத்தைக் கனவு நீர் தீர்ப்பதனால், கனவு உண்மை யாகிவிடுமா? அவ்வாறேதான் நனவின் தேவைகளும் அவற்றிற்கு உதவும் நனவுலகப் பொருள்களும். நனவையும் கடந்துள்ள உண்மைநிலை நின்றோனுக்கு நனவும் கனவு நிகரே. ஆகவே, மேலே கூறிய உவமைகள் யாவும் அடிப்படை யுண்மை யொன்றை உணர்த்தற்கே பயன்படுகின்றன.

கே: ஸ்ரீ சங்கரருக்கும் ஸ்ரீ கௌடபாதருக்கும் அத்வைத சித்தாந்தத்தில் வேறுபாடில்லையா?

ப: வேறுபாடு ஒன்றுமேயில்லை. மாண்டுக்ய உபநிஷத்தின் கௌடபாத காரிகைகளுக்கு பாஷ்யம் எழுதிய ஸ்ரீ சங்கரருக்கும் அவருக்கும் வேறுபாடேதும் இருப்பதாக யாராவது நினைத்தால், அது அவரது புத்தி ப்ரமையேயன்றி வேறில்லை.

ஸத்யம் வியாவஹாரிகம், பிராதிபாஸிகம், பாரமார்த்திக மென்று மூவகையாகக் கூறப்படும். வியாவஹாரிக த்ருஷ்டியில் ஜீவேசுவர ஜகத்துக்கள் ஒப்பப் படுகின்றன. ஜீவன் ஈசனை ஆராதித்து பந்தம் நீங்கி அம்ருதனாகிறான். ஜீவேசுவர ஜகத் தோற்றம் ஈசுவர சக்தியாகிய மாயையால் நிகழ்வது. அத்தோற்றத்தால் அத்வைதத்திற்கு ஓர் ஹானியும் இல்லை. ஜீவேசுவர ஜகத் தோற்றம் காண்பவனது காட்சியேயாம்; அவனை விட்டு அவற்றிற்கோர் இருப்பே யில்லை; நனவின் நாநா ஜீவத் தோற்றமும் கனவிற் காணும் அத்தோற்றத்தைப் போன்றதே யென்பது பிராதிபாஸிக வாதம். அத்வைத ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைத் தவிர வேறெதுவுமே யில்லை. சிருஷ்டியு மில்லை ஸம்ஹாரமு மில்லை: பந்தமுமில்லை யென்பது பாரமார்த்திக ஸத்யமொன்றையே ஒப்பும் அஜாத ஸித்தாந்தமென நவிலப் பெறும்.

கே: மாயையால் ஜீவ ஜகத் தோற்றம் ஏற்படுவதேன்?

ப: ஏனென்று கேட்பவன் மாயையின் விளைவான ஓர் வியக்தி. தன் மூலத்தைப் பற்றி அவன் எவ்வாறறிய முடியும்? ஆனால், ஏனென்று கேளாது, கேட்பவன் யாரென்றழ்ந்து கவனித்தால், கேட்பவனே எஞ்ச மாட்டான். அதுதான் கேள்விக ளனைத்திற்கும் ஒரே விடை. மனோ மயமாம் வினாவிடை களுக்கிடமே யின்றிய மனதற்ற ஸத்யாத்ம ஸ்வரூப மொன்றே மிகுந்திருக்கும்.

ஏப்ரல் 20, 1937 (Talk No. 406)

கோஹென்: பிரஹ்மஞான சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் எழுதியுள்ள 'நிர்வாணம்' என்னும் நூலைப் படித்தேன். அதில் அவர், தினந்தோறும் தான் தூங்குங்கால் நிர்வாண நிலையை அடைவதாகவும், அதில் ஸித்த புருஷர்களை ஓர் ஒளிக்கடல் நடுவே சுடர்மிகும் வியக்திகளாகக் காண்பதாகவும் கூறுகிறார். நிர்வாண மென்பது கேவல ப்ரஹ்மானுபூதியே யன்றோ! அதனில் இத்தகைய காட்சிகளுக்கிடமேது?

ப: ஆம். நிர்வாண மென்பது பரிபூர்ண ப்ரஹ்மானுபூதியே. அதனில், காண்பான் - காட்சிப் பாகுபாட்டுடன் பார்ப்பதற்கொன்றுமில்லை. பார்த்தலும் அறிதலும் மனோமய இயக்கங்கள். நிர்வாணமோ சிதானந்த மயமாம் நிஜானுபூதி. அதனில் அதற்கயலாம் எதற்கும் இடமில்லை. மனோமயக் காட்சிகளைப் பெரிதாகக் கருதுவோர் ஞான மார்க்கத்தைச் சற்றும் அறியாதவரே யாவர். சிரத்தை யிருந்தால், அவர்களும், கால க்ரமத்தில் ஞான மார்க்கத்தின் சிறப்பை யுணர்ந்து அவ்வழியைப் பின்பற்றுவர்.

கே: பாஹ்ய சமாதிக்கும் ஆந்தர சமாதிக்கும் உள்ள வேறுபாடென்ன?

ப: திருசியப் பிரபஞ்சம் தோன்றுங்காலும், அதனில் மனத்தை விடாது முயற்சியுடன் தன்னிலை நின்றல் பாஹ்ய சமாதியெனப்படும்; உடலுணர்வற்ற நிலை ஆந்தர சமாதியாம்.

கே: உடலுணர்வறாது ஸஹஜ சமாதி சித்திக்காதா?

ப: முதலில், உடலுணர் வென்பது என்ன வென்று பார்ப்போம். உடலும், அத்துடன் வரையறுக்கப் பட்ட ஒரு உணர்வும் சேர்ந்து உடலுணர்வெனப் படுகிறது.

அவ்வுட லுணர்வு, எவ்வித உபாதியும் தோற்றமும் மறைவு மற்றதோர் உண்மை யுணர்விலே தோன்றி மறைவதாகும். அம்மெய் யுணர்விலேயே நிலை நின்றல் சமாதி யெனப்படும். உடலுணர் விருக்குங்காலும் அந்நிலை நமது இயல்பாகவே இருந்தபோதிலும், உடலுணர்வைக் கடந்து உடலுணர்வற்றபோதே அவ்வுண்மை உணர்வு மறைப்பின்றித் தெளிவுற விளங்குகிறது. ஆயினும் அந்நிலை, அதனை நன்குணர்ந்தோரிடம், உடலுணர்வின் தோற்ற மறைவுகளை எதிர்பாராது இயல்பாகவே என்றும் ஒளிரும்.

கே: அந்நிலையில் மனம் குவிந்திருத்தல் மிகவரிதாகத் தோன்றுகிறது.

ப: அதிஷ்டானம் அதுவே யென்பதை நன்குணர்ந்து, அதனை விட்டு மனம் வெளிமுகமாகாது, சலிக்கும் மனத்தை மீண்டும் மீண்டும் சுயநிலையிலேயே இருத்தும் அப்யாஸத்தாலேயே வெளிமுக வாசனை யகன்று சுயநிலை ஸஹஜமாய் விளங்கும். நிரந்தர அப்யாஸ பலத்தாற் பக்குவமுற்ற மனம் ஸ்வபாவ மாகவே தன்னிலை நிற்கு மென்று இப்பொருளே விவேகசூடாமணியிலும் கூறப் பட்டுள்ளது. (ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்லோகம் 362; தமிழ்ப்பாடல் 412) மேலும், அந்நூலிலே பின்வரும் உபதேசமும் காணப்படுகிறது. “அனைத்தின் ஸாக்ஷியாம் ஸ்வப்ரகாச சைதன்யம் விஞ்ஞான கோசத்தில் இடையறு தொளிர்கின்றது. தோன்றி மறையும் அகந்தையினும் வேறும் அதனையே இலக்காகக் கொண்டு அதுவே தனது நிஜ ஸ்வரூப மென்று நன்குணர்”. அந்நிலை நின்றலே அதனை யுணர்தலாம் (ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்லோகம் - 380 தமிழ்ப்பாடல் 434).

டிசம்பர் 15, 1937 (Talk No. 428)

ஆசார்ய சங்கரபகவத்பாதர் அருளியுள்ள சிவானந்த லஹரியென்னும் துதியினின்று பகவான் பத்து சுலோகங்களை அன்பர்கள் வேண்டுகோட்டுக்கு இசைந்து தேர்ந்தெடுத்து அவற்றின் வரிசைக் கிரமத்தையும் பின்வருமாறு அமைத்து அவற்றைத் தமிழ்ப் பாராயணத்திலும் சேர்த்தருளி யுள்ளார்.

(1) அங்கோலம் (2) பக்திர் மஹேசபத (3) ஜனனம்ருதி யுதனாம் (4) கடோவா (5) வக்ஷஸ்தாடன சங்கயா (6) நரத்வம் தேவத்வம் (7) குஹாயாம் கேஹேவா (8) கபீரே காஸாரே (9) வடுர்வா கேஹீ வா (10) ஆத்யா அவித்யா.*

அவற்றின் பொருள் பின்வருமாறு:

சுலோகம்: 61 - அங்கோலம் (1) அழிஞ்சின் மரத்தை அதன் விதைத்திரளெனவும், காந்தத்தை ஊசி யெனவும், ஸதி தன் பதியை யெனவும், தருவைக் கொடி யெனவும், கடலை நதி யெனவும், பசுபதியின் இணையடியை யணுகிச் சித்தவிருத்தி அம்மயமாய்க் கலந்து நின்றலே பக்தி யெனப்படும்.

சு.- 76 பக்திர் மஹேச (2) மஹேசன் திருவடியாம் வானத்தை யுற்ற பக்தியாம் மேகம் ஆனந்தமழை பொழிய, எவனது உள்ளமாம் நீர்நிலை அதனால் நிறைவுறுகின்றதோ, அவனது வாழ்க்கையாம் பயிரே நிறைபயன் உற்றதாம்.

சு. - 83 ஜனனம்ருதி (3) பிறப்பிறப்புறும் சிறு தேவதைகளை வழிபடலால் அற்பமும் சுகமில்லை யென்பதில் ஐயம் சிறிதுமில்லை. பிறப்பிறப் பற்ற அம்பிகை பாகனாம், மஹேசனை வழிபடுவோரே பரமானந்தப் பேற்றைப் பெறும் தன்யராவர்.

*ஸ்ரீ பகவானது திருக்கரத்தில் எழுதப்பட்ட இந்த பத்து சுலோகங்களும் இப்புத்தகத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

சு. 6- சுடோ வா (4) மனவியக்கங்களாம் தர்க்கங்கள் பயங்கரமாம் சாவை ஒருபோதும் நீக்க வல்லன வாகா. அவற்ற லுறும் வீண் தொண்டை வலியைத் தவிர்த்து, நல்லறிவுடன், சம்புவின் பாதாரவிந்தத்தைப் பணிந்து பரமானந்ததைப் பெறு.

சு. 65 - வக்ஷஸ்தாடன (5) நெஞ்சில் உதை கிடைக்கும் அச்சத்தால் யமன் அவனை விட்டகல்வான்; தேவர்களும் அவனைப் பணிகின்றனர்; மோக்ஷ லக்ஷ்மி அவனோ டிணைபிரியா திருப்பாள்; எவனது உள்ளம் நிற்பத மலரன்பில் ஈடுபட்டதோ, எதுவே அவனுக் கெய்தற்கரிதாம்?

சு.10 - நரத்வம் (6) மனிதனாகவோ, தேவனாகவோ, மலையாகவோ, காடாகவோ, எவ்விலங் காகவோ, கொசு வாகவோ, பசு வாகவோ, புழு வாகவோ, பறவையாகவோ, எவ்வாறு பிறப்பினும் அதன லென்ன? இதயம் மட்டும் என்றும் நிற்பத கமல ஸ்மரணத்தால் பரமானந்த லஹரியிலே தினைக்குமேல், எப்பிறவி வாய்ப்பினும் அதனலென்ன (இடையூறு)?

சு. 12 - குஹாயாம் (7) குகையிலோ வீட்டிலோ வெட்ட வெளியிலோ காட்டிலோ மலை யுச்சியிலோ நீரிலோ நெருப்பிலோ எங்கே வசிப்பினும் அதன லாவதென்? சம்போ! எவனது உள்ளம் எப்போதும் நின் திருவடியில் நிலைபெற்றிருக்குமோ, அவனை உத்தம யோகி. அதுவே யோக மெனப்படும். அத்தகையோனே பரமானந்த ஸ்வரூபி.

சு. 9 - சுபீரே (8) ஆழமிகு மடுவிலும், மனிதசஞ்சார மற்ற பயங்கரக் காட்டிலும், பரந்த மலைச்சரிவுகளிலும், மலர்களுக்காக மதியிலி அலைகின்றான். உமாகாந்த! உள்ளத்தாமரை யொன்றை உனக்கு அர்ப்பித்து சுகமே யிருக்க மாந்தர் அறிந்திலர், அந்தோ!

சு.11 - வடுர்வா (9) பிரஹ்மசாரி யாகவோ, கிருஹஸ்த னாகவோ, யதி யாகவோ, முனி யாகவோ, மனித னாகவோ, வேறெவ்வாரே ஒருவன் இருக்கட்டும். அதன

லாவதென்? நலன்களின் அடிப்படையாம் பசுபதியே! எவனது உள்ளத் தாமரை நினக்கே உடைமை யானதோ, அவனுக்கே நீ உரியோனாகி, அவனது பாரமனைத்தையும் வகித் தருள்கின்றாய்.

சு.91 ஆத்யா அவித்யா (10) சந்திரசேகரா! இதயத்தில் படர்ந்த அநாதி யவித்தை நினதருளால் அறவே யகன்றது; ஆனந்த மயமாம் இதய வித்தை அகத்தே நிலைத்தது. முக்திக் கிருப்பிடமாம் நின் பரம மங்கள பத கமலத்தை உள்ளத் தென்றும் வழிபடுகின்றேன்.

டிசம்பர் 26, 1937 (Talk No. 433)

ஆக்ஸ்போர்டு சர்வகலாசாலை ஸம்ஸ்க்ருதப் பேராசிரியராம் தாமஸ் என்பவர், பகவானை தரிசிக்க வந்தார். நல்ல பண்பாடு வாய்ந்த தோற்றமும் ஸம்ஸ்க்ருத இலக்கியத்தில் ஈடுபாடும் உடையவர். தமிழ் இலக்கியங்களின் சிறப்பைப் பற்றியும் கேள்விப் பட்டவர். பகவத் கீதையின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புக்களைப் பற்றி விசாரிக்கையில், நயம் வாய்ந்த கவிதை மொழி பெயர்ப்பே ரஸமாய் இருக்கும் என்று குறிப்பிட்டார். சாந்தியும் ஓர் ரஸமல்லவா என்று அவர் பகவானை வினவினார்.

பகவான்: ஆம். ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே ரஸம் எனப்படும். “ரஸோ வை ஸ: ரஸம்ஹ்யேவாயம் யம் லப்த்வா ஆனந்தீ பவதி” – அவனே (பரமனே) ரஸ ஸ்வரூபன் அந்த ரஸத்தை யுற்றவனே ஆனந்த ஸ்வரூப னாகிறான் என்று தைத்திரிய உபநிஷத் கூறுகிறது. ரஸம், ஆனந்தம், சாந்தி இவை யாவும் ஒன்றே.

கே: அகங்காரமே ஜீவன் அல்லவா?

ப: ஏதோ ஓர் உருவைப் பற்றிக் கொண்டிருப்பது அகங்காரம். எதனையும் பற்றாது, எதற்கும் அடிப்படையாய் எல்லாம் தானாய் இலகும் அகண்டாத்மாவே அஹம் ஸ்வரூபம்.

கே: அத்வைதம் விசிஷ்டாத்வைதம் முதலியவேதாந்த சித்தாந்தங்களைப் பற்றிய பலநூல்கள் ஆங்கிலத்தில் இருக்கின்றன. ஸ்ரீ சங்கரரது புத்தி சூக்ச்மம் போற்றற் பாலது. திரு. ராதாகிருஷ்ணன் அத்வைத வேதாந்தத்தைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறார். பிற பிரமாணங்களைக் காட்டிலும் அனுபவமே முக்கிய மல்லவா?

ப: தன் இருப்பை விளக்கப் பிற பிரமாணங்கள் எனையும் தேவை யில்லை. அகந்தையினின்று எழும் மனமும் இந்திரியங்களும் அவை யனைத்தின் மூலமாம் தனது இருப்பை விளக்கப் பயன்படா. ஆத்மாவுக்கு அன்னியமாய் அவற்றுக்கு இருப்பு ஏதும் இல்லை. ஆத்மாவோ வேறெதனையும் எதிர்பாராது தானே தானாகச் சுடர்கிறது. அது ஆனந்த ஸ்வரூபம். ஆத்மாவே யாவர்க்கும் பிரியமானது. அதைப் பற்றியே பிறயாவும் பிரியத்திற்கு உரியன வாகின்றன.

கே: ஆத்மா பிரியத்திற்கு உரியதென்றால் த்வைதம் வந்து விடுகிறதே?

ப: பிரியம் வேறு ஆத்ம ஸ்வரூபம் வேறு அல்ல. பிரியமே, அதாவது அன்பே ஆத்மஸ்வரூபம்; அன்பே சிவம்; *God is Love*.

கே: ஆம், ஆம். கிறிஸ்தவ சித்தாந்தமும் அதுவே. அத்யாத்ம அனுபவத்திற்கு சாலச் சிறந்த வழி எது? சித்தவ்ருத்தி நிரோதமே யோகம் என்று பதஞ்ஜலி முனிவர் கூறுகிறார் அல்லவா?

ப: ஆம். அதுவே யாவரும் ஒப்பும் முடிவு - சித்த நிரோதத்தை அவரவர் பக்குவத்திற்கு ஏற்ற உபாயத்தால் எய்துவார். பக்தி, யோகம், ஞானம் யாவும் ஒன்றே. தன் ஸ்வரூபத்தை நாடி வழிபடலே பக்தி என்று ஸ்ரீ சங்கரர் விவேகசூடாமணியில் (ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்லோகம் 31; தமிழ்ப்பாடல் 35) மொழிந்துள்ளார்.

கே: பகவான் ஆதரிப்பது அத்வைதத்தைத் தானே!

ப: துவைதம் அத்வைதம் என்னும் பாகுபாடு மனோமயமே. ஆத்மாவோ மனதற்ற பரிசுத்த ஸ்வரூபம். அங்கே எப்பாகுபாட்டிற்கும் இட மில்லை. தானே தானாய் இலகும் ஸத் ஸ்வரூபமே அது.

நவம்பர் 7, 1938 (Talk No. 569)

ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதர் அருளியுள்ள ஸ்ரீ தக்ஷிண மூர்த்தி ஸ்துதியைப் பற்றி பகவான் பின்வருமாறு அருளிஞர்:

தக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்தோத்ரத்தை ஸ்லோகத்திற்கு ஒரு விருத்தமாக மொழிபெயர்த்து ஸ்லோக தாற்பர்யத்தையும், ஆரம்பத்தில் ஓர் அவதாரிகையையும் எழுதினேன். மேற்கொண்டு ஒரு விரிவுரையையும் எழுத உத்தேசித்திருந்தேன். அதற்குள் ஓர் அன்பர் அம்மட்டில் அதை அச்சிட்டுவிட்டார். அதன் பிறகு விரிவுரை எழுதும் உற்சாகம் எழவில்லை.

பிரம்மா தன் மனத்தினின்றே ஸனகர், ஸனந்தனர், ஸனக்குமாரர், ஸனதக்ஷாதர் என்னும் நான்கு புத்திரர்களை ஜகத் ஸ்ருஷ்டி காரியத்தைச் செய்வதற்காகத் தோற்றுவித்தார். ஆனால் அவர்கள் இவ்விசித்திர ஜகத்தின் மூல உண்மையையே உணரும் நாட்டத்தினராய், அதனை உணர்த்தவல்ல ஞானாசிரியனை, ஒருமுகமாய் நாடிச் சென்று கொண்டிருக்குங்கால், அவ்வுத்தம அதிகாரிகளுக்கு பரஉண்மையை விளக்கி அருளத் திருவுளமுற்ற பரமசிவன், அவர்கள் மார்க்கத்தே ஒரு கல்லாலின் கீழ் மோன முத்திரையோடு காட்சியளித்தார். அத்தக்ஷிண மூர்த்தித் திருக்கோலத்தைக் கண்ட அக்கணமே ஸனகாதியர் நால்வரும் உண்மைநிலை விளங்கப் பெற்றவராய் அங்கேயே பரமோன நிஷ்டையில் அமர்ந்தனர். அவ்வாறு

மோனத்திலேயே பரிபூரணத் தெளிவு பெற இயலாப் பிற உத்தமாதிகாரிகளின் சந்தேக விபரீதங்களை யகற்றி முடிவில், எல்லாம் தானேயாம் ஸர்வாத்மத்வத்தை விளக்கும் பொருட்டு ஆசார்ய சங்கரர் இந்த தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரத்தை அருளியுள்ளார்.

அகில ஜீவராசிகளின் உள்ளத்தே என்றும் சுடரும் ஏகாத்ம ஸ்வரூபம் அனைவர்க்கும் பொதுவான இயல்பே யாயினும், யாவரும் எவ்வாறோ அதனை மறந்து, பஞ்சகோச வடிவாம் உடலையே தானாகவும் தனக்கு வெளியே உலகம் இருப்பதாகவும் கருதி உலக விஷயங்களில் விருப்பும் வெறுப்பு முற்று உழல் கின்றனர். இந்த ஸம்ஸாரச் சுழற்சியற, ப்ரமைக்கு ஏதுவான உலகத்தின் தத்துவத்தையும், அதைக் கண்டு அதனில் உழல்பவனும் ஜீவனது தத்துவத்தையும் விளக்கி, அவை ஏகாத்ம ஸ்வரூபத்தினும் அன்னியமல்ல வென்று உணர்த்த வேண்டி யிருக்கிறது. அதனையே, ஸ்ரீ சங்கரர் தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரத்தால் செய்திருக்கிறார்.

முதல் நான்கு சுலோகங்களால், உலகம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு அன்னியமன்று, அதனுள்ளே காணப்படும் வெறும் தோற்ற மாத்திரமே யென்று விளக்கப்பட்டுள்ளது. அதன்பிறகு வரும் நான்கு சுலோகங்களால் பரிச்சின்னனாய்த் தனித் தன்மை வாய்ந்தவன்போற் காணப்படும் திரஷ்டாவாம் ஜீவனும் வெறும் தோற்றமே யென்றும் அவன் உண்மையில் ஆத்ம ஸ்வரூபனே யென்றும் தெளிவாக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஒன்பதாம் சுலோகம் ஸர்வேச்வரனே உலக வடிவாகவும் அதைக் காண்பான் வடிவாகவும் விளங்குகிறு னென்றும் ஏகாத்ம ஸ்வரூபனும் அவனுக் கன்னியமாய் எதுவுமே யில்லை யென்றும் ஸர்வாத்மத்வத்தை விளக்குகிறது. முடிவில், இத்தகைய எல்லாம் தானும் இயல்பைக்கூறும் இத்தோத்திரத்தின்

சிரவண மனனத் தியானங்களால் அனைத்தினும் சிறந்த ஸர்வாத்ம பாவம் நனிவிளங்கு மென்றும் விளக்கப் பட்டிருக்கிறது.

இவ்வாறு, ப்ரமித்துமலும் ஜீவன் எவனுக் கன்னிய மல்லவோ என்று இத்துதியிற் பொருள் கொள்ள வேண்டும்; ஏனெனில் பலபிரமைகளை யுற்று உழல்வது ஜீவனேயன்றி, ஸர்வாத்ம ஸ்வரூபமும் தக்ஷிணாமூர்த்தி யல்ல.

பிப்ரவரி 4, 1939 (Talk No. 624)

கே: ஒவ்வோர் எண்ணமும் காண்பான் காட்சி மயமாகவே தோன்றி மறைகிறது. காண்பான் அற்றவிடத்தே நானென்னும் உணர்வும் மறைகிற தல்லவா? அவ்வாறாயின், நானாரென்னும் விசாரணையை எவ்வாறு தொடர்வது?

ப: காண்பா னென்பது ஓர் மனோவிருத்தியே; அவ்விருத்தி மறையுங்காலும் அதன் அடிப்படையாம் யதார்த்த நான் இருந்து கொண்டேதான் இருக்கும். அவ்வடிப்படை மீதே காண்பான் காட்சி மயமாம் மனோமயத் தோற்றமும் மறைவும் நிகழ்கின்றன.

கே: உபநிடதம் ஆத்மாவைப் பார்ப்பவன், கேட்பவன், நினைப்பவன், அறிபவன் என்று கூறி, மீண்டும், பாரான், கேளான், நினையான், அறியான் என்றுங் கூறுவதன் பொருளென்ன?

ப: சாதாரணமாக, புத்தியில் விருத்தி - சலனங்கள் ஏற்படும்போதே மனிதன் தனதிருப்பை உணர்கிறான்; அவை தோன்றி மறைவன. தோன்றி மறையும் விருத்திகளுக்கு இடமா யிருத்தலாலேயே விஞ்ஞான மயகோசம் அப்பெயர் பெற்றது. சுத்தப்பிரஜ்ஞை மாத்திரம் எஞ்சிநிற்குங்கால் அது சின்மாத்திரமாம்

ஸ்வரூப விளக்கமே யாகும். விருத்தி சலனமற்ற தன்னிலை நின்றலே பரமானந்தம். ஆனால், ஆனந்தானுபவம் தோன்றி மறைவதாயின் அது ஆனந்தமய கோசத்துக்கு உட்பட்டதேயாம். விருத்திகள் யாவும் ஓய்ந்த விடத்திலிலகும் சுத்தாஹம் ஸ்பூர்த்தியை விடாது பற்றி நின்றலே ஸஹஜானுபூதிக்கு நேர்வழியாம். இவ்வாறு தன் நிஜஸ்வரூபத்தைப் பற்றி நின்றலே அதிசூக்ஷ்மமாம் ஓர் விருத்தியாகவே கூறவேண்டி யிருக்கிறது. அஃதின்றேல் கேவல ஸ்வரூபத்திற்கும் நமக்கும் தொடர்பொன்றும் இராது. இப்பொருள் கைவல்ய நவநீதத்திலும் விவேகசூடாமணியிலும் விளக்கப் பெற்றுள்ளது.

தூக்கத்தில் ஸ்வரூப ப்ரஜ்ஞை தொடர்ந்திருந்த போதிலும் அது அஞ்ஞான மறைப்பைப் போக்குவ தில்லை. (அகண்டாகார) விருத்திஞானமே இந்த அஞ்ஞான மறைப்பை ஒழிக்கும். சாதாரண வெயிலில் தீயுண்டாகாது. பூதக்கண்ணாடி மூலம் ஏகாக்ரமாகும் ஒளியிலேயே தீயுண்டாகும்; அதன் கீழேயுள்ளதை எரித்துவிடும். அவ்வாறே ஸ்வரூப ஞானம் அஞ்ஞானத்தைப் போக்காது; தியானத்தால் அதிசூக்ஷ்மமான அகண்டாகார விருத்தியே அஞ்ஞானத்தை அறவே யகற்றும். “அனைத்தின் ஸாக்ஷியாய்த் தானே துலங்கும் இவ்வாத்ம ஸ்வரூபத்தைத் தூலபுத்தி கொண்டு அறிய முடியாது. ஸமாதியில் அத்யந்த சூக்ஷ்ம விருத்தியினால் மிக நிர்மல புத்தியினர் ததாகாரமாய்த் தன்னை யுணர வேண்டும்” என்று இப்பொருள் விவேகசூடாமணியில் (பாடல் 410) கூறப்பெற்றுள்ளது.

இவ்வகண்டாகார விருத்தி பிற விருத்திகளைப் போன்றதன்று; விருத்தி யென்னும் பெயராலேயே, அதாவது பெயரளவிலேயே, அது பிற விருத்தி களோடு சம்பந்தமுற்றது. விருத்தி இருவிதம். ஒன்று

ஆத்மாகாரமாயிலகும் இயற்கை விருத்தி; மற்றது விஷயாகார முறும் செயற்கை விருத்தி. முதலாவது வஸ்து தந்தரம், அதாவது ஆத்ம தத்வத்தோடு தாதாத்மிய சம்பந்த முற்றது; மற்றதோ, கர்த்ரு தந்தரம், அதாவது பரிச்சின்னனும் ஜீவனது மனோமய இயக்கமாம். தியான பலத்தால் இதர விருத்திகள் முற்றிலும் ஒழிந்தவிடத்தே இவ்வாத்மாகார விருத்தி இயல்பாய் விளங்கும். தியானம் கர்த்ரு தந்தரம், அதாவது, ஜீவனது முயற்சி வடிவாம். ஞானம் வஸ்து தந்தரம், அதாவது ஜீவமுயற்சியின் லேசமுமற்ற இயல்பாம் ஸ்வரூப அனுபூதிமயம்.

மார்ச் 3, 1939 (Talk No. 642)

கே: “ஸ்வஸ்ரூப அனுசந்தானமே பக்தி யெனப்படும்; ஸ்வாத்ம தத்வானுசந்தானமே பக்தியென்று சிலர் சொல்வர்” என்னும் விவேகசூடாமணி சுலோகப் பொருள் என்ன? (தமிழ்ப்பாடல் 35)

ப: ஸ்வரூபானுசந்தானமென்பது நானூரென்னும் ஞான விசாரமே. ஸ்வாத்ம தத்வானுசந்தானம், அதாவது, தனது ஆத்மாவின் தத்வத்தை அனுசந்தித்தல், எனுங்கால் ஜீவாத்ம பேதத்தை முன்னிட்ட பக்தி பரமான தியானம் கூறப்படுகிறது.

(Talk No. 643)

கே: கர்ம மார்க்கமும் ஞான மார்க்கமும் வெவ்வேறும் இருவழிகளா, அல்லது கர்ம மார்க்கம் ஞான மார்க்கத்தின் பூர்வாங்கமா? பற்றுதலற்றுக் கடமைகளைச் செய்வதே கர்ம மார்க்கம் அல்லது கர்மயோகம் எனப்படுகிறது. ஞான மார்க்கத்தில் தியாகம் முக்கியம். தியாக மென்பது காம க்ரோதாதிகளின் தியாகமே யல்லவா? அது எவ்வழியே செல்வோர்க்கும் இன்றியமையாதது தானே? அவ்வாறின்றி, ஞான

வழியைக் கடைப்பிடிப்போர் புறத்திலும் கர்மத்தைத் துறக்க வேண்டுமா?

ப: சொல்ல வேண்டியதை எல்லாம் சொல்லிவிட்டீர்கள். உங்கள் கேள்வியிலேயே விடையும் இருக்கிறது. காமக்ரோதாதிகளும் பற்றுதலு மற்றிருத்தல் எவ்வழியே செல்வோர்க்கும் இன்றி யமையாதது. அவையற்றிருந்தால் எல்லாம் கைகூடியதாம்.

கே: ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதர் ஞானமார்க்கத்தையும் ஸன்யாஸத்தையும் வற்புறுத்துகிறார். கீதையோ, கர்மயோகம் ஞானயோகமென இருவழிகள் உளவென்று சொல்கிறது; ஆயினும் அது கர்மயோகத்தையே வற்புறுத்துவதாகத் தோன்றுகிறது. கிருஷ்ண பகவான் அர்ஜுனனைப் போர்புரியத் தூண்டுகிறார். தானும் பற்பல வீர தீரச் செயல்களைச் செய்தவாறே இருந்திருக்கிறார்.

ப: ஆனால், உடல் நீயல்ல, கர்த்தா நீயல்ல, ஆத்மாவே நீ என்னும் ஞானோபதேசத்துடனேயே கீதை தொடங்குவதைக் கவனித்தீர்களா?

கே: அதனால்?

ப: கர்த்தாநான் என்னும் தப்பெண்ணமின்றிச் செய்ததக்கன செய்ய வேண்டும். அத்தகையோன் அகந்தை முனைப் பற்றிருப்பான், செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் தாமே நடக்கும். ஒவ்வொருவனும் ஒவ்வொரு காரியத்திற்காகப் பிறந்திருக்கிறான்; கர்த்தா நானென்று அபிமானித்தாலும் அபிமானிக்கா விடினும் காரியம் நடந்தேறி விடும். கர்த்ருத்வ புத்தி யற்றவன் எவ்வளவு வேலைகளினூடும் கவலை திவலையு மின்றி ஆத்மாகாராகவே இருப்பான்; கர்த்தா நானெனக் கருதுவோன் குழம்பிக் கொந்தளிப்பான்.

கே: கர்மயோக மென்பது கர்மத்தில் பற்றற்று இருத்தலா, அல்லது, கர்ம பலத்தில் பற்றற்று இருத்தலா?

ப: கர்த்தா நானென்று அகங்கரியா திருத்தலே கர்மயோகம். அந்த நிலையில் ஜீவ அகந்தையின் முனைப் பின்றியே காரியங்கள் தாமே நிகழும்.

கே: கர்மபலனைக் கருதாதிருக்க வேண்டுமல்லவா?

ப: கர்த்தா ஒருவனை ஒப்பியே கர்மபலனைக் கருதாதிருக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். கர்த்தாவே நீயல்ல வெனில் கர்ம பலனை விரும்புவான் யார்?

கே: ஆகவே கர்த்தா நானென்னும் அபிமானமற்று இயங்குவதே கர்மயோக மல்லவா?

ப: ஆஹா! அப்படியே.

கே: ஆயினும், அடிமுதல் முடிவுவரை, கீதை கர்ம யோகத்தையே வற்புறுத்துகிறது.

ப: கர்த்தருத்வமற்ற பேரானந்தப் பெரு வாழ்வையே அது உபதேசிக்கிறது.

கே: ஆகவே, வீட்டைவிட்டு வெளியேறித் துறவு பூணல் அவசிய மில்லையல்லவா?

ப: வீடென்பது உன்னுள்ளிருக்கிறதா, அல்லது வீட்டினுள் நீ இருக்கிறாயா?

கே: ஆம், ஆம். வீடென்பதும் வெளி யென்பதும் மனமே.

ப: ஆகவே, புறத்துறவில் ஒன்றுமில்லை யென்று தெரிகிறதா?

பக்தன்: ஆம். கர்த்தருத்வ பாவமற்றிருத்தலே துறவென்று நன்குணர்கிறேன்.

அனுதினமும் ஸ்ரீ பகவானுடன்

(Day by day with Bhagavan)

திரு. தேவராஜ முதலியார்

(விவேகசூடாமணி மற்றும் ஸ்ரீ ஆதிசங்கரரைப்
பற்றிய குறிப்புகள்)

(19.10.45) பிற்பகல்:-

ஸ்ரீ பகவான் அருளிஞர்: சித்தப்பா நெல்லையப்பையர் திருவண்ணாமலையில் என்னைப் பார்க்க வந்தபோது நான் குருமூர்த்தத்திற்கு அருகிலிருந்த மாமரத் தோப்பிலிருந்தேன். ரயில் நிலையத்திலிருந்து அதற்கு நேரான குறுக்குப் பாதையில், ஒரு சாமியார் (மாமரத்துச் சாமி) வசித்து வந்த இடம் இருந்தது. சித்தப்பா அவரைச் சந்திக்க நேர்ந்ததும், எனது இத்துறவு வாழ்வில் எனக்கு உண்மையாகவே ஏதாவது தெரியுமா என்று அவரிடம் கேட்டார். ஏனெனில் நான் பள்ளிக்கூட வாழ்க்கையிலிருந்து நேராக வந்து விட்டபடியால் தார்மீகமாகவும் ஆன்மீகமாகவும் எனக்கு எதுவுமே தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை.

அந்தச் சாமியார் எனக்கு எதுவும் தெரியாதென்றும், சும்மா கண்ணை மூடிக் கொண்டு பிடிவாதமாக உட்கார்ந்திருப்பதாகவும், ஆனால் நான் ஏதோ ஹடயோகம் செய்வதாகவும் சித்தப்பாவிடம் தெரிவித்தார். வேதாந்த சாஸ்திரங்களைப் படிக்காமல், ஆன்மீக வாழ்க்கையில் யாரும் உபயோகமாக எதையும் தெரிந்துகொள்ள முடியாது என்பது சித்தப்பாவின் அபிப்பிராயம். எனவே அவர் என்னைப் பற்றி மிகத் தாழ்ந்த அபிப்பிராயம் கொண்டு, என் மீது இரக்கமே கொண்டார்.

பின்னர், நான் விருபாக்ஷ குகையிலிருந்தபோது, என்னிடம் அடிக்கடி வந்து கொண்டிருந்த இளைஞ றொருவன், தக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்தோத்திரத்தின் விளக்கம் கேட்கவே, ஒருநாள் நான் அதன் நான்காவது பாடலை அவனுக்கு விளக்கிக் கொண்டிருந்தபோது, சித்தப்பா திடீரென அங்கு வந்துவிடவே, நான் ஸ்தோத்திரத்தை விளக்குவதை நேர்முகமாகப் பார்த்து விட்டார். அந்நாட்களில் அனேகமாகப் பேசாமலிருந்ததால் நான் மௌனம் அனுஷ்டிப்பதாக பொதுமக்கள் நினைத்தார்கள். இப்போது சித்தப்பாவிடம் அகப்பட்டுக் கொண்ட நான், விளக்கத்தை மேற்கொண்டு தொடர்வதா அல்லது மௌனம் சாதிப்பதா என்று சற்றுத் திகைத்தேன். ஆனால், நான் பேசுகிறேன் என்பதை சித்தப்பா இப்போது தெரிந்துகொண்டு விட்டதால், ஸ்தோத்திர விளக்கத்தைத் தொடர்ந்தேன். எனக்குத் தெரிந்திருக்க முடியாதென்று நினைத்திருந்த பல விஷயங்கள் எனக்குத் தெரியுமென்று சித்தப்பா உணர்ந்து விட்டதால் அவர் இப்போது திருப்தி யடைந்தார்.

பகவான் மேலும் தொடர்ந்தார் : முதலில் எனக்கு எதுவும் தெரியாதென்று சித்தப்பாவிடம் சொன்ன சாமியாரே பிறகு தன் எண்ணத்தை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. ஒருநாள் கிரிவலம் வரும் வழியில் ஈசானிய மடத்தில் நுழைந்தபோது அந்த சாமியார் அங்கிருந்தார். அவர் விவேகசூடாமணியை என்னிடம் காண்பித்து அதில் ஒருபாகத்தை விளக்கும்படி வேண்டினார். அதன் வேறு சில பாகங்களிலிருந்தும், மற்ற நூல்களிலிருந்தும் மேற்கோள்களுடன் விரிவாக விளக்கவே, என்னைப் பற்றிய தன் மதிப்பீட்டை அவர் முழுவதுமாக மாற்றிக் கொண்டார்.

(15.2.46)

இரவில் கஜானன் (தேவரதன்) பகவானிடம் சொன்னார். “நாயனா கோகர்ணத்திற்குச் சென்றபோது, ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் சென்று, தன் அற்புத வித்யையை அனைவருக்கும் அளிப்பதாகச் சொன்னார். ஆனால் அப்போது அதை யாரும் லட்சியம் செய்யவில்லை. ஆனால் இப்போது அவருடைய ஒருபாடலைக் கண்டால் பரவசமடைகிறார்கள். ‘ஆகா, என்ன கவித்துவம்’ என்கிறார்கள். அவருடைய புகைப்படம் கிடைத்தால் கடவுளாக வழிபடுகிறார்கள். என்றைக்கும் உலகத்தின் போக்கு இதுவாக இருந்திருக்கிறது.

மச்சீந்திர நாத்தைப் பற்றி ஒரு கதை உள்ளது. இரண்டு பூரண்போளிகளை அளிப்போருக்கு நான் பிரம்மத்தைத் (ஞானம்) தருகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு அலைந்தாராம். ஆனால் யாரும் லட்சியம் செய்யவில்லை. கடைசியில் கோரக்நாத் வந்து, மச்சீந்திரரின் வாக்குறுதியைக் கேள்விப்பட்டவுடன், தான் இரண்டு பூரண்போளிகளை கொண்டு வருவதாகச் சொன்னார். அவர் ஊருக்குள் சென்று ஒரு உயர்ந்த மரத்தின் மேல் ஏறி, அதன் ஒரு கிளையில் தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டு, கீழே ஒரு சிறு நெருப்பு எரியவைத்து, சிஷ்யனொருவனை பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டார். ஊர்மக்கள் எனைவரும் கூடி, ‘ஆகா, ‘என்ன தவம்!’ யாரோ பெரிய மகாத்மா வந்துள்ளார்’ என்றனர். பெரும் தவமுனிவருக்கு சேவை செய்யவும், பொருள்களை அர்ப்பணிக்கவும் மக்கள் தயாராக இருந்தனர்.

ஆயிரம் பேருக்கு உயர்ரக பூரண்போளியுடன் விருந்தளித்தால் தான் தனதுகுரு பிகைஷ ஏற்றுக் கொள்வார் என்று அந்த சிஷ்யன் விளக்கினான். இது

சுலபமாக ஏற்பாடாயிற்று. கோரக்நாத்தன் கையில் இரண்டு போளிகளை எடுத்துக்கொண்டு மக்களிடம், 'நீங்கள் அந்த ஆயிரம் பேருக்கு உணவளியுங்கள், நான் இவற்றைக் கங்கைக்கு அர்ப்பணித்து வருகிறேன்', என்று சொல்லி மச்சீந்திரரிடம், போளிகளுடன் ஓடினார். கோரக்நாத்த மச்சீந்திரரிடம், 'இதோ ஸ்வாமி, இரண்டு போளிகளைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். பிரம்மத்தை அளியுங்கள்' என்றார்.

மச்சீந்திரர், அவை இரண்டையும் வாங்கிக் கொண்டு, அவற்றை அங்கும் இங்கும் கடித்து, துண்டுகளை யெல்லாம், நாய்களுக்கும், பட்சிகளுக்கும், நதியிலும் எறிந்தார். பின்னர் இருவரும் மறைந்து விட்டனர். மச்சீந்திரநாதர், கோரக்நாத்திற்கு பிரம்மஞானம் அளித்துவிட்டார்.

என்றைக்கும் உலகத்தின் போக்கு இதுதான் போல் இருக்கிறது. மகாபுருஷன் ஆயுட் காலத்தில் மரியாதையோ அவர்களது உண்மை மதிப்பிற்குத் தக்க பெருமையோ அடைவதில்லை. ஆதிசங்கரர் கூட அவரது வாழ்நாளில் மாய அசுரன் என்று கடுமையாக பழிக்கப் பட்டார். ஆனால் இன்றோ, இங்கு மட்டுமல்ல உலகம் முழுவதும், இந்த உலகம் இதுவரை கண்ட மதபோதகர்கள், தத்துவ சிந்தனையாளர்கள் அனைவரிலும் ஸ்ரீ சங்கரர் மகோன்னதமானவர் என்று போற்றப் படுகிறார்.''

(7.4.46 - இரவு)

ஸ்ரீ பகவான்: அரவிந்தாச்ரமத்திலிருந்து மக்கள் இங்கு வந்து, அங்குள்ள சாதனை முறைகளுக்கும் இங்குள்ளதற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைக் கேட்டால், நான் எப்போதும் அவர்களிடம் அங்கு வேறெதுவும் எதிர்பார்க்கவோ, அடையவோ செய்ய முன்பு, பூரண சரணாகதி அறிவுறுத்தப் படுகிறது,

கட்டாயமாக வற்புறுத்தப்படுகிறது, அதனால் முதலில் அதைச் செய்யுங்கள். நானும் அதையே அறிவுறுத்துகிறேன். அத்தகைய பூரண சரணாகதி அடைந்தபின், அதாவது அரைகுறை அல்லது நிபந்தனையற்ற, பரிபூரண சரணாகதியின் பின், இரண்டு புருஷர்கள் உண்டா, எங்கிருந்தாவது சக்தி வருகிறதா, எங்காவது செல்கிறதா என்பவைகளை நீங்களே தானாகவே உணர்வீர்கள் என்று கூறுகிறேன்.

ஏனெனில் நமக்குக் கடவுளையோ, சக்தி வந்து நம்முள் சேருவதையோ அதன் மூலத்தையோ தெரியாது. அவை நமக்குத் தெரியாதவை. ஆனால் 'நான் இருக்கிறேன்', என்பது எல்லா மனிதர்களாலும் சந்தேகத்துக் கிடமின்றி அறியப்படுகிறது. அதனால் அந்த 'நான்' யாரென்று முதலில் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். அதைத் தெரிந்து கொண்ட பிறகு, இப்போது எழுந்ததைப் போல் ஏதாவது சந்தேகம் மிஞ்சுமானால், அப்போதுதான் அதை தெளிவித்துக் கொள்ளவேண்டிய நேரம்.

இதிலிருந்து, பலவித தத்துவ மார்க்கங்களைப் பற்றி பேச்சு திரும்பியது. உண்மை ஒன்றே உள்ளது என்று ஒரு சாரார்; மூன்று சாச்வத உண்மைகள் ஜகத், ஜீவன், ஈஸ்வரன் அல்லது பதி, பசு, பாசம், உள்ளன என்று மற்றொருவர். இது சம்பந்தமாக பகவான் சற்றே நகைச்சுவையுடன் கூறினார். "அத்வைதிகள் அல்லது ஸ்ரீ சங்கரருடைய சார்புடையவர்கள் உலகின் இருப்பை மறுக்கிறார்களென்றே, அதை மித்யை என்று சொல்கிறார்களென்று சொல்வதோ சரியே அல்ல. மாறாக, மற்றவர்களைவிட அவர்களுக்கு உலகம் அதிக உண்மையாக இருக்கிறது. அவர்களுடைய உலகம் என்றும் இருக்கும். மற்றவர்களுடைய உலகத்திற்கு ஆரம்பம், வளர்ச்சி, அழிவு மூன்றும் இருப்பதால் அது உண்மை ஆகாது. ஆனால் அத்வைதிகள் சொல்லும் உலகத்தை, உலகமாக மட்டுமே கண்டால் அது

உண்மையல்ல. மாறாக உலகத்தை ப்ரம்மமாகக் கண்டால் அது உண்மை, சத்தியம்.

அனைத்தும் ப்ரம்மம், ப்ரம்மத்தைத் தவிர எதற்கும் இருப்பில்லை. உலகம் ப்ரம்மமாக இருப்பது சத்தியம். இவ்விதமாக அவர்கள் மற்ற சாராரைவிட உலகுக்கு அதிகம் இருப்பு தருகின்றனர். உதாரணமாக மூன்று அடிப்படைகளை நம்பும் சாராருக்கு, உலகம் மூன்றில் ஒரு பங்கே உண்மை; ஆனால் அத்வைதிகளுக்கோ உலகம் ப்ரம்மமென முழுதும் உண்மையானது; உலகமும் சத்தியமும் வேறல்ல. அதுபோலவே மற்ற சாரார்கள் கடவுள் அல்லது ப்ரம்மத்திற்கு மூன்றில் ஒரு பங்கே உயர்நிலை தருகிறார்கள். மற்ற இரண்டு அடிப்படைகளும் கடவுளின் சத்தியத்தின் எல்லையைச் சுருக்குகின்றன. ஆகையால், ஸ்ரீ சங்கரரை மாயாவாதி என்று யாராவது கூறினால் ஸ்ரீ சங்கரர் மாயை என்பதே இல்லை என்கிறார் என்று எதிர்வாதிக்கலாம்.

மாயையின் இருப்பை மறுத்து அதை மித்யை (பொய்) என்பவரை எப்படி மாயாவாதி என்பது? யாரொருவர் மாயையின் இருப்பை ஒப்புக்கொண்டு, உலகை அதன் சிருஷ்டி என்கிறார்களோ, அவர்களே மாயாவாதிகள். ஈசன் இல்லை என்பவனை ஈசுவரவாதி என்று சொல்ல முடியாது. ஈசுவரனுடைய இருப்பை ஊர்ஜிதம் செய்வனையே அப்படிச் சொல்ல முடியும். உண்மையில் இவையனைத்தும் வீண் வாதங்களே. சரியான காரியம் என்னவென்றால், யாருக்கும் எந்த சந்தேகமும் இல்லாததும் அனைத்தும் மறைந்தும், தூக்கத்தில் உள்ளதுபோல, மறையாமல் விளங்கும், அந்த 'நான்' என்பதைக் கண்டுபிடிப்பதே. பிறகு இத்தகைய சந்தேகங்களுக்கும் வழக்குகளுக்கும் ஏதாவது இடமிருக்கிறதா என்று பார்க்கலாம்.

(5.5.46 - மாலை):

இரண்டு நாட்களுக்கு முன் நான்கு பிரஞ்சு மொழிப் புத்தகங்களும் ஒரு கடிதமும் பாரிஸிலிருக்கும் ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண மடத்தைச் சேர்ந்த சுவாமி சித்தேஸ்வரானந்தாவிடமிருந்து வந்தன. அந்தக் கடிதத்தில் சுவாமி, “பிரஞ்சு பக்தை திருமதி ஸென் அங்கு இருப்பாளென்று நம்புகிறேன். அவளுடைய நண்பர்களை நான் இங்குச் சந்தித்தேன். அவள் அங்கிருந்தால் இந்தப் புத்தகங்களில், பகவானைக் குறித்து வந்திருப்பதை பகவானிடம் அவள் படித்துக் காட்டலாம்” என்று எழுதியிருந்தார். அதனால் திருமதி ஸென்னிடம் அந்தப் புத்தகங்களை வாசிப்பதற்கு கொடுக்குமாறு பகவான் எனக்குப் பணித்தார். இன்று மாலை அவள் பகவானிடம், “இந்தப் புத்தகங்களில் பகவானை, இணையற்ற ஸ்தித ப்ரக்ஞன் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் வேறு ஏதோ பிரஞ்சு வார்த்தையை ஸ்தித ப்ரக்ஞன் என்பதற்கு பதிலாக உபயோகப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள்” என்று கூறினாள். பின்னர் பகவான் விவேகசூடாமணி யிலிருந்து (ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு) ஸ்தித ப்ரக்ஞனை வருணிக்கும் பாடல்களை வாசித்துக் காண்பித்தார். எப்படி பகவத் கீதை இரண்டாவது அத்யாயத்தில் ஒருவனை ‘ஸ்தித ப்ரக்ஞன்’ என்றும், பின்னர் பக்தியை விவரிக்கும்போது அவனையே ‘பகவத் பக்தன்’ என்றும், சற்று மேலும் அவனை ‘குணாதீதன்’ (குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன்) என்றும் வருணிக்கிறது என்று கூறினார்.

இவற்றை யெல்லாம் நான் விவேகசூடாமணியில் ஸ்திதப்ரக்ஞனை வருணிக்கும் பாடல்களின் பகுதியைப் படிக்கும்போது பகவான் கூறினார். இவை ஜீவன் முக்தனை விவரிப்பவை. விவேகசூடாமணியில் ஸ்தித ப்ரக்ஞனை திடமான ஞானம் பெற்றவன் என்று

வருணிக்கப் படுகிறது. இவை யனைத்தும் ஒரே வகுப்பைக் குறிக்க உபயோகப்படுகின்றனவா என்று நான் பகவானைக் கேட்டேன். அப்போதுதான் பகவான் மேற்கண்ட கீதைப் பகுதிகளைக் குறிப்பிட்டார்.

டாக்டர் T.M.P. மகாதேவன் தனது வானொலிப் பேச்சில் ஸ்ரீ சங்கரரைப் பற்றியும், பகவானது அனுபவத்தை ஜீவன்முத்த லக்ஷணத்திற்கு நிருபண மாகவும் பலவிதமான முக்திகளைப் பற்றியுள்ள சர்ச்சைகளைக் குறித்தும் ஆற்றிய உரை, இன்றைய 'சண்டே டைம்ஸ்' பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப் பட்டுள்ளதை பிற்பகலில் நான் பகவானிடம் காண்பித்தேன். 'அத்வைத உண்மை' எனும் தமிழ்ப் புத்தகத்திலிருந்து, ஜீவன் முக்தனைப் பற்றிய எல்லாச் சந்தேகங்களும் கேட்கப் பட்டு, நிவர்த்தியாக்கப்படும் பகுதியை பகவான் படித்துக்காட்டி பின்வருமாறு அருளிஞர்:

வாழ்க்கைக்கும் செயலுக்கும் மனதின் உதவி தேவைப்பட்டாலும், மனமில்லாமல் ஞானி எப்படி வாழ்ந்து செயல்படுகிறான் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ளச் செய்வதற்காக அனேக உதாரணங்கள் புத்தகங்களில் தரப்பட்டுள்ளன. பானை உருப் பெற்றுவிட்டதென்று குயவன் சக்கரத்தைச் சுழற்றுவதை நிறுத்திவிட்ட பின்னும் சிறிதுநேரம் சக்கரம் எப்படிச் சுழன்று கொண்டிருக்குமோ, மின்சாரத்தை நிறுத்திய பின்னரும் மின்சார விசிறி சில நிமிடங்களுக்கு எப்படிச் சுழலுகிறதோ, அவ்வாறே உடம்பை சிருஷ்டித்த பிராரப்தம் அந்த உடம்பு எதற்காக சிருஷ்டிக்கப் பட்டதோ அவற்றைச் செய்விக்கும். ஆனால் ஞானி, தான் செய்கிறோமென்ற உணர்வில்லாமல் அனைத்தையும் செய்கிறான். இது எப்படி என்று புரிந்து கொள்வது கடினம்.

பொதுவாக இதற்குக் கொடுக்கப்படும் உதாரணம் என்னவென்றால், குழந்தையைத் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பி உணவூட்டினால் உண்கிறது. ஆனால் மறுநாள் காலை, தான் உண்டது அதற்கு நினைவிருப்பதில்லை - இதுபோலவே ஞானி செயல்படுகிறான். நினைவில் கொள்ளவேண்டியது என்னவென்றால், இந்த விளக்கங்களெல்லாம் ஞானிக்கல்ல; அவன் அறிவான்; அவனுக்குச் சந்தேகம் ஒன்றுமில்லை. தான் இந்த உடம்பு இல்லையென்றும், தேகம் ஏதாவது செயலில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், தான் ஒன்றும் செய்யவில்லை யென்றும் அவனுக்குத் தெரியும்.

இந்த விளக்கங்களெல்லாம், ஞானியை சரீரமுடையவன் என்று நினைத்து அவனை சரீரமாக அடையாளம் கண்டு கொள்ளுவதை தவிர்க்க முடியாத பார்வையாளருக்கு மட்டுமே.

(ஜீவன் முக்தன் லக்ஷணங்கள் விவேகசூடாமணி பாடல் 487-504 வரையிலும் ஜீவன்முக்தனது ப்ராரப்தம் 506-526 பாடல்களிலும் விளக்கப்பட்டுள்ளன).

(29.5.46)

போஸ்: உபநிஷத்துக்களெல்லாம் அனைத்தும் ப்ரம்மமென்று கோஷிக்கும் போது, ஸ்ரீ சங்கரரைப் போல், உலகம் மித்யை அல்லது பொய்த் தோற்றம் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்?

ஸ்ரீ பகவான்: ஸ்ரீ சங்கரரும் உலகம் பிரம்மம் அல்லது ஆத்மா என்றுதான் கூறினார். இந்த உலகாகிய நாமரூபங்களைச் சார்ந்து, ஆத்மா உள்ளது என்று தவறாகக் கற்பனை செய்து கொள்வதைத்தான் அவர் ஆட்சேபித்தார். பிரம்மத்தைத் தவிர்த்து உலகத்திற்குத் தனி இருப்பு இல்லை என்றுதான் அவர் சொன்னார். பிரம்மம் அல்லது

ஆத்மா திரையைப் போன்றது. அதில் காணப்படும் படங்களைப் போன்றது இந்த உலகம். திரை உள்ள மட்டும்தான் படங்களைக் காணலாம். ஆனால் பார்ப்பவனே திரை ஆகிவிட்டால் ஆத்மா ஒன்றே மிஞ்சும். 'கைவல்ய நவநீதம்' மாயையைக் குறித்து ஆறு கேள்விகள் கேட்டு பதிலும் அளித்திருக்கிறது. அவை விளக்கமளிப்பவை, தெளிவூட்டுபவை.

முதல் கேள்வி: மாயை என்பது என்ன?

பதில்: அது அநிர்வசனீயம் - அதாவது வார்த்தைகளால் விவரிக்க முடியாதது.

இரண்டாவது கேள்வி: யாருக்கு இது வருகிறது?

பதில்: 'நான் இதைச் செய்கிறேன்', 'இது என்னுடையது' என்று நினைத்து, தன்னைத் தனி வஸ்துவாகக் கருதும் மனம் அல்லது ஜீவனுக்கு வருகிறது.

மூன்றாவது கேள்வி: அது எங்கிருந்து வருகிறது? எப்படிப் பிறந்தது?

பதில்: யாராலும் சொல்ல முடியாது.

நான்காவது கேள்வி: அது எப்படி எழுந்தது?

பதில்: அவிசாரத்தால், 'நான் யார்?' என்ற விசார வேட்கை இல்லாததால்.

ஐந்தாவது கேள்வி: ஆத்மா, மாயை இரண்டும் இருப்புள்ளவையானால், அத்வைதத்தின் தத்துவத்தை பொருளற்றதாக்கி விடாதா?

பதில்: அவசியமில்லை. ஏனெனில் படங்கள் திரையின் மேல் விழுவது போல் மாயை ஆத்மாவின் ஆதரவுடன் இருக்கிறது. திரைதான் உண்மை. படங்கள் நிழல்களே.

ஆறாவது கேள்வி: ஆத்மாவும் மாயையும்* ஒன்றேயானால், பொய்த் தோற்றமாகிய மாயைபோல் ஆத்மாவும் பொய்த் தோற்றமே என்று வாதிக்கக் கூடுமல்லவா?

பதில்: இல்லை; ஆத்மா, தான் பொய்த்தோற்றமாக இல்லாமல், பொய்த் தோற்றத்தை உண்டாக்கக் கூடிய சக்தியுடையது. ஒரு மந்திரவாதி நமது பொழுது போக்கிற்காக, மனிதர்கள், மிருகங்கள், பொருட்கள் முதலியவற்றின் தோற்றத்தை உண்டாக்கலாம். அவற்றை யெல்லாம் நாம் அவனைப் பார்ப்பது போலவே தெளிவாகப் பார்க்கிறோம். ஆனால் காட்சி முடிந்தபின் அவன் மட்டுமே இருக்கிறான் அவன் தோற்றுவித்த காட்சிகளனைத்தும் மறைந்து விடுகின்றன. அவன் பொய்த்தோற்றத்தின் ஒரு பாகமல்ல.

(27.6.1946 பிற்பகல்)

..... ஸ்ரீ பகவான் சிரித்துக் கொண்டே சற்று நிறுத்தி, தொடர்ந்தார். “ஆனால் அதே சமயத்தில், அத்வைதம் என்றால் மனிதன் வேலை ஒன்றும் செய்யாமல் எப்போதும் சமாதியில் இருக்க வேண்டுமென்பதல்ல அர்த்தம். உடலில் உயிர் வாழுமாறு செய்வதற்கு அனேக பொருட்கள் தேவையாக இருக்கின்றன. ஒருநாளும் செயல்களைத் (கர்மத்தை) தவிர்க்க முடியாது. மேலும் அத்வைதத்தில் பக்தி விலக்கப்படவில்லை. ஸ்ரீ சங்கரர் அத்வைத வாதிகளில் முதன்மையானவராகத் தக்க

* மேற்கண்ட விஷயங்கள் விவேகசூடாமணி பாடல்கள் 125 முதல் விளக்கப்பட்டுள்ளன. பகவான் ரமணரும் இம்மாயை பற்றி தனது ஸ்ரீ அருணாசல அஷ்டகம் ஆறாவது பாடலில் “உளது உனில் அவதுஇலா அதிசய சக்தி” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

காரணத்துடனே கருதப்பட்டவராலும் அவர் எத்தனை
 கேஷத்திரங்களைத் தரிசித்திருக்கிறார் (கர்மம்). அவர்
 எழுதிய பக்திப் பாடல்கள்தான் எத்தனை என்று நினைவுகூர
 வேண்டும்!”

ஸ்ரீ பகவான் திருவாய்மொழியின் எட்டாவது
 பத்துத் தொகுதியிலிருந்து மேலும் சில மேற்கோள்களைக்
 காட்டினார். அதில் வைணவ ஆழ்வார்களும் அத்வைதத்தை
 ஏற்றுக் கொள்வது தெளிவாக உள்ளது. பகவான்
 முக்கியமாக மூன்றாவது (8.8.3) பாடலைக் குறிப்பிடுகிறார்.
 அதில் “நான் என்னை அவனுள் அல்லது அதில்
 இழந்தேன்” என்று வருகிறது. மேலும் ஐந்தாவது பாடல்
 (8.8.5) ஏறக்குறைய திருவாசகம் பாடலைப் போலவே
 உள்ளது. அதில் “அகந்தை மேலும் மேலும் தேய்ந்து,
 தன்னில் (ஆத்மாவில்) ஒடுங்கி மறைந்தது” என்று
 வருகிறது.

(16.7.46)

ஆத்மாவை மேம்படுத்த ஒருவன் என்ன செய்ய
 வேண்டும் என்று வந்திருந்த ஒருவர் கேட்டார்.

பகவான்: ஆத்மாவென்று எதைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்?
 மேம்படுத்துவது என்பது என்ன?

கேள்வி: அதெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியாது; அதனால்
 தான் இங்கு வருகிறோம்.

பகவான்: நான் அல்லது ஆத்மா எப்போதும் உள்ளது
 போலவே இருக்கிறது. அதைப் புதிதாக அடைவது என்று
 ஒன்றும் கிடையாது. அனாத்மாவை ஆத்மாவென்றும்
 பொய்யை மெய்யென்றும் கருதுவதை விட்டு விடுதல்
 ஒன்றே நாம் செய்ய வேண்டியதெல்லாம். நாம் நம்மை
 உடலெனக் கருதுவதை தவிர்த்து விட்டால் ஆத்மா தானாக
 ஒளிக்கிறது.

அடியார்: இவ்வாறு தவறாகக் கருதுவதை எப்படி விடுவது? இங்கு வருவதும், சந்தேகங்களைத் தெளிவு செய்துகொள்வதும் அந்த முயற்சிக்கு உதவுமா?

பகவான்: கேள்விகள் எப்போதும் தெரியாதவற்றைப் பற்றியே இருக்கும். கேள்வி கேட்பவர்தன்னை யாரென்று தெரிந்து கொள்ளும் வரை அதற்கு முடிவே இருக்காது. கேள்விகளும் கேட்கப்படும் விஷயங்களும் தெரியா விட்டாலும், அக் கேள்விகளைக் கேட்பதற்கு ஒருவர் இருப்பதில் சந்தேகமில்லை. அவர் யாரென்று நீர் விசாரித்தால், எல்லாச் சந்தேகங்களும் தெளிவாகி விடும்.

அடியார்: எனக்குத் தெரிய வேண்டியதெல்லாம் சத்சங்கத்தினால் பயன் உண்டா; நான் இங்கு வருவது எனக்கு உதவுமா, உதவாதா?

பகவான்: சத்சங்கம் என்றால் என்ன என்பதை நீர் முதலில் தீர்மானித்துக் கொள்ள வேண்டும். அதன் பொருள் சத அல்லது உண்மையுடன் தொடர்பு கொள்வது என்பதே. சத்தை அறிந்தவன் அல்லது சாக்ஷாத்தகரித்தவனை சத் என்று கருதலாம். சத்துடன், அல்லது சத்தை அறிந்தவனுடன் கொள்ளும் உறவு, அனைவருக்கும் சந்தேகமின்றி நிச்சயமாக அவசியம். ஸ்ரீ சங்கரர் கூறியதை பகவான் வடமொழியில் மேற்கோள் காட்டினார். “ஜனன மரண சம்சாரத்தைக் கடக்க சத்சங்கத்தை விட நல்ல படகு மூவுலகிலும் கிடையாது”.

(21.7.46)

உத்திரப்பிரதேசத்திலுள்ள ஜான்சியிலிருந்து வந்திருந்த பார்கவா என்னும் முதியவர் பகவானிடம் இரண்டு கேள்விகள் கேட்டார்:

1. ஆரம்பத்திலிருந்து கடைசிவரை 'நான்' என்பதை எப்படி நான் தேட வேண்டும்?
2. நான் தியானிக்கும்போது, ஒரு கட்டத்தில் சூன்யம் அல்லது வெற்றிடத்தை அடைகிறேன். அங்கிருந்து மேலே செல்ல நான் என்ன செய்யவேண்டும்?

பகவான்: தியானத்தின்போது இடையில் எவ்விதமான தோற்றங்களோ நாதங்களோ உண்டானாலும் சரி, சூனியம் ஆனாலும் சரி, அவற்றை லக்ஷியம் செய்யாதீர்கள். இவையனைத்தையும் அறியும்போது நீங்கள் இருந்தீர்களா இல்லையா? சூனியம் இருந்தது என்பதை உணர்வதற்கு அந்த சூனியத்தைக் கண்டுகொண்ட போதும் நீங்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். அந்த 'நீங்கள்' என்பதில் உறுதியாகப் பதிந்து இருப்பதுதான் 'நான்' என்பதன் ஆதி முதல் அந்தம் வரையிலான விசாரம். எல்லா வேதாந்த புத்தகங்களிலும், இச்சூனியம் அல்லது வெறுமையைக் குறித்து சிஷ்யன் கேட்பதையும், குரு பதில் சொல்வதையும் நாம் காணலாம் (விவேகசூடாமணி ஸமஸ்க்ருத ஸ்லோகம்: 212-217 தமிழ்: 244-251).

மனம்தான் பொருள்களைப் பார்ப்பதும் அனுபவங்களை அடைவதும். அவையெல்லாம் ஓய்ந்தவுடன் அது சூனியத்தை அடைகிறது. ஆனால் அது 'நீங்கள்' அல்ல. நீங்கள் அந்த அனுபவங்களையும் சூனியத்தையும் ஒளிர்விக்கும் நித்திய ஒளி. நாடக மேடையில் உள்ள ஒளி, மேடையையும், நடிகர்களையும், நாடகத்தையும் பார்க்க, நாடகம் நடக்கும்போது உதவி, அவை முடிந்த பிறகும் ஒளிர்ந்து, நாடகம் முடிந்து விட்டது என்பதையும் காண உதவுகிறது. அல்லது வேறொரு உதாரணமும் உண்டு. நாம் நம்மைச் சுற்றிப் பல பொருள்களைக் காண்கிறோம். ஆனால் முழு இருட்டில் அவற்றை நாம் பார்ப்பதில்லை. 'ஒன்றுமே தெரியவில்லை'

என்கிறோம். அப்போதும் 'தெரியவில்லையே?' என்று பார்த்துச் சொல்வதற்கும் கண்கள் இருக்கின்றன. அதுபோல், நீங்கள் சொல்லும் சூனியத்திலும், நீங்கள் இருக்கிறீர்கள்.

மூன்று உடல்கள் - பூத உடல்; சூக்ஷ்ம உடல்; காரண உடல். மூன்று நிலைகள் - விழிப்பு; கனவு; உறக்கம். மூன்று காலங்கள் - இறந்த காலம்; நிகழ்காலம்; எதிர்காலம் இவற்றை உணரும் போதும் நீங்கள் சாட்சியாக இருக்கிறீர்கள். மேலும் தசமன் கதையில், பத்து நபர்களும் ஒவ்வொருவரும் எண்ணி, ஒன்பது பேரே உள்ளார்களென்று, தன்னை எண்ணுவதற்கு மறந்து, ஒருவன் காணப்படவில்லை என்றும், அது யார் என்று தெரியவில்லை என்றும் நினைக்கிறார்கள்; அந்த நிலை சூனியத்திற்குச் சமம். நம்மைச் சுற்றிப் பார்ப்பதெல்லாம் ஸ்திரமென்றும் நாம் இவ்வுடலென்றும் நினைப்பது நன்றாகப் பழகிப்போய் விட்டதால், இவை யனைத்தும் மறைந்தவுடன், நாமும் மறைந்து விடுவோ மென்று கற்பனை செய்து பயமடைகிறோம்.

இதை மேலும் விளக்க ஸ்ரீ பகவான் விவேகசூடாமணி யிலிருந்து கீழ்வரும் பாடல்களை (244, 245, 246 ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்லோகங்கள் 212, 213) மேற்கோள் காட்டினார்.

என்னஆ சானை நோக்கி யேதமில் சீடன் சொல்வான்
சொன்னஇப் பஞ்ச கோசம் சுத்தமாய் மித்தை என்றே
உன்னிநான் ஊகத் தாலே ஒதுக்கிய பின்னர் ஐயா
மன்னுகு னியமே அன்றி மற்றேதும் இங்குக் காணேன்.

ஆதலால் விவேகி யானேன் அகமென அறியும் வண்ணம்
ஏதுதான் வஸ்துஇங்குஉண்டு இதைஇசைத்தருளுவாய் என்று
ஓதிய சீட னுக்குஇவ் உத்தம குரவன் சொல்வான்
சாதுவே விசார மீது சதுரநீ உண்மை சொன்னாய்.

விரிவகங் காரம் ஆதி விகாரம்மற் றவற்ற பாவம்

இருமையாம் இவற்றை எல்லாம் இங்குயாது உணரும் யாதை
ஒருபொருள் உணராது அந்த உணர்வுரு வான சாட்சிப்
பொருளினே மிகவு நுண்மைப் புத்தியால் உணர்தி மைந்தா.

இவற்றில் சீடன் சொல்வது: 'நான் ஐந்து கோசங்களையும் அனாத்மா என்று களைந்த பின், ஒன்றுமே மிஞ்சவில்லை என்று காண்கிறேன்'. அதற்கு குரு பதில் சொல்கிறார். "ஆத்மா, அல்லது எந்த வஸ்து அனைத்தையும் (அகந்தையையும் அதன் சிருஷ்டிகளையும்) அவை இல்லாமையையும் (சூனியத்தையும்) காண்கிறதோ, அது எப்போதும் உள்ளது."

தொடர்ந்து பகவான் அருளிநீர், "ஆத்மா அல்லது 'நான்' என்பதின் இயல்பு, ஒளியாகத்தான் இருக்க வேண்டும். எல்லா மாற்றங்களையும், சூனியத்தையும் பார்க்கிறாய். எப்படி? வேறொருவரிடம் ஒளியைப் பெற்றாயென்றால், அவர் எப்படிப் பெற்றாரென்ற கேள்வி எழும். சங்கிலித் தொடர் போன்ற அந்த வாதத்திற்கு எல்லையே இருக்காது. அதனால் உனக்கு நீயேதான் ஒளி. இதற்கு வழக்கமாகச் சொல்லும் உபமானம்: எத்தனையோ பொருள்களைச் சேர்த்து, பலவிதமான உருவங்களில் இனிப்புப் பதார்த்தங்கள் செய்யப் படுகின்றன. அவை அனைத்தும் இனிப்பாக இருப்பதற்குக் காரணம் அவை அனைத்திலும் சர்க்கரை இருப்பதால்தான். ஏனெனில் இனிப்பு, சர்க்கரையின் இயற்கையான குணம். அதைப்போலவே எல்லா அனுபவங்களையும், அவை இல்லாமையையும் ஆத்ம ஒளி உள்ளடக்கியுள்ளது. ஏனெனில் ஒளி ஆத்மாவின் குணம். எப்படி இனிப்பு வகைகள் சர்க்கரையின்றி இனிக்காதோ அதுபோல ஆத்மா இன்றி ஒளி, சூன்யம் போன்றவை அனுபவிக்கப் படமாட்டா."

சிறிது பொறுத்து பகவான் பின்வருமாறு அருளிஞர், “முதலில் ஒருவன் ஆத்மாவைப் அன்னியப் பொருளாகப் பார்க்கிறான். பின்னர் ஆத்மாவை சூன்யமாகவும், பிறகு ஆத்மாவை ஆத்மாவாகவும் காண்கிறான்; கடைசி நிலையில் மட்டும் ‘காண்பது’ என்பது இல்லை, ஏனெனில் காண்பது என்பது ‘அது’வாகவே இருப்பது”.

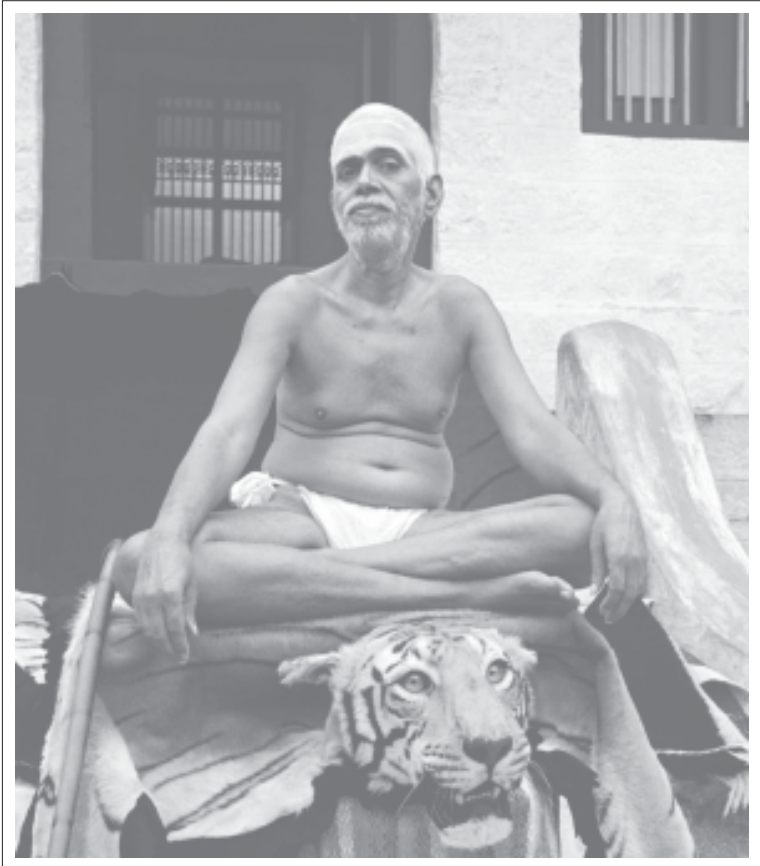
(21-8-46 பிற்பகல்)

வங்காளத்திலிருந்து வந்திருந்த ஒருவர் பகவானிடம், “நாம் அனைவரும் சுதந்திரமானவர்கள், நமக்கு பந்தமே இல்லை, நெருப்பிலிருந்து பொறிகள் வருவது போல் நாம் கடவுளிலிருந்து வந்தோம், கடவுளிடமே திரும்புவோ மென்று ஸ்ரீ சங்கரர் சொல்கிறார். அப்படியானால் பாவங்கள் புரிவதில் தவறென்ன இருக்க முடியும்?” என்று கேட்டார்.

பகவான்: நாம் பந்திக்கப்பட்டவரல்ல என்பது உண்மைதான். உண்மையான ஆத்மாவுக்கு பந்தமில்லை. கடைசியில் மூலவஸ்துவில் சேர்ந்து விடுவோம் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. இதற்கிடையில் நீங்கள் சொல்லும்படி பாவங்களைச் செய்தீர்களானால், அதன் விளைவுகளை அனுபவித்தே ஆக வேண்டும். பலன்களிலிருந்து தப்ப முடியாது. ஒரு மனிதன் உம்மை அடித்தால் ‘நான் சுதந்திரன். இந்த அடிகளால் நான் பந்தப் படவில்லை. எனக்கு வலி ஒன்றும் தெரியவில்லை. அவன் அடித்துக் கொண்டே போகட்டும்’ என்று சொல்ல முடியுமா? அவ்வாறு உம்மால் உணர முடியுமானால் மட்டுமே, நீர் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொண்டே இருக்கலாம். உதட்டளவில் மாத்திரம் ‘நான் சுதந்திரன்’ என்று சொல்வதனால் என்ன பயன்?

அவர் மீண்டும், “ஆத்மாவை அடையப் புத்தகங்களில் எத்தனையோ வழிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றில், எளிதும் உத்தமமானதும் எது?” என்று வினவினார்.

பகவான்: அனேக விதமான மனங்களுக்கு பொருத்தமாகப் பல்வேறு வழிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அனேத்தும் நல்லவையே. உமக்கு எது உகந்ததோ அதைப் பின்பற்றலாம்.

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷி

“எனது நினைவுகள்”

ஸ்ரீ குஞ்சு ஸ்வாமி

(வீரசுப்பைய சுவாமிகளின் புகழுரை - நான்காம் பாகம்

பக்கம் 149-152; இரண்டாம் பதிப்பு: 1996)

நான் ஒருமுறை யாத்திரையாகச் சில இடங்களுக்கு சென்றபிறகு பேரையூர் ஸ்ரீ சாந்தலிங்க ஸ்வாமிகள் மடத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். அதுசமயம் ஸ்ரீ வீரசுப்பைய ஸ்வாமிகள் சற்று உடல்நலமில்லாமல் மடத்தில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவரைத் தரிசித்தேன்; ஸ்ரீ பகவானையும் ஆச்ரமக்ஷேமங்களையும் பற்றி விசாரித்தார். என்னிடம் இருந்த நோட்டுப் புத்தகத்தை வாங்கிப் பார்த்தார். அதில் ஸ்ரீ பகவான் எழுதியுள்ள “உள்ளது நாற்பது” பாடல்களை ஸ்ரீ பகவானே தம் கரத்தினால் அழகுற எழுதி யிருப்பதைப் பார்த்து என்னைப் படிக்கச் சொன்னார். நானும் படித்தேன். முதற்பாட்டான “உள்ளதல துள்ளவுணர் வுள்ளதோ” என்ற பாடலையே மூன்று முறை திரும்பத் திரும்பப் படிக்கச் சொல்லி ரசித்தார். இவ்வளவு அழகாக அடி, தொடை, தலை முதலிய இலக்கணங்களும் சிறப்பான பொருளும் அமைந்திருக்கிறதே! உங்கள் ஸ்வாமி “சும்மா” இருப்பதில்தான் வல்லவர் என்று எண்ணி யிருந்தேன். இவ்வளவு உயர்வாக கவிதை எழுதுவதிலும் மேன்மையானவராக இருக்கிறாரே! ஸ்ரீ பகவானைப் போல் சும்மா இருப்பதென்பது எல்லோராலும் முடியாது. எனக்கு சாஸ்திர சமாதி சித்தியுண்டு. நூல்களைப் படிக்க, எழுத ஆரம்பித்தால் பசி, தாகம், நேரம் எதுவும் தெரியாமல் அதிலேயே மூழ்கி விடுவேன். யாராவது வந்து நினைவுறுத்தினால் தான் நித்திய கடன்களை முடிக்க எழுந்திருப்பேன். தற்சமயம் என்னை வைத்தியர் பூரண ஓய்வில் இருக்கச் சொல்லி இருப்பதால் படிக்க, எழுத முடியாமல் சும்மாவிருப்பது

மிகச் சிரமமாக உள்ளது. ஆகையால் நீங்கள் இங்கு இருக்கும்வரை தினமும் ஸ்ரீ பகவான் நூல்களை எனக்குப் படித்துக் காண்பிக்க வேண்டுமெனக் கூறினார். அதன்படியே ஸ்ரீ பகவான் நூல்களைப் படித்தேன். அவரும் கேட்டு மகிழ்ந்தார். அங்குள்ள சாதுக்களிடம், ‘பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்தவர், ஒரு குருவினிடமும் தங்கி வேதாந்த பாடம் கேளாதவர்; ஆகையால் ஸ்ரீ பகவானுக்கு வேதாந்தமொன்றும் தெரியாதென்பது சிலருடைய எண்ணம். ஆனால் அவர் எழுதியுள்ள நூல்களில் வேதாந்த சம்பிரதாயச் சிறப்பும் அநுபவ ஆழமும் எவ்வளவு தெளிவாக இருக்கிறது’ என்று ஸ்ரீ பகவானின் பெருமையை உவகையுடன் கூறினார். என்னையும் குறிப்பிட்டு மலையாளியாகிய இவர் தமிழ் எப்படிப் படிக்கிறார் பார்த்தீர்களா? அதுவும் இவர் இருக்கும் இடத்தின் மகத்துவம்தான் என்று சிலாகித்துப் பேசினார். நான் அங்கு சில நாட்கள் தங்கி, ஆச்ரமம் திரும்பினேன்.

இங்கு வந்தபிறகு, அங்கு நடந்த சம்பாஷணைகளையும் நான் படித்ததையும் ஸ்ரீ பகவானிடம் சொன்னேன். அதற்கு ஸ்ரீ பகவான் வீரசுப்பைய ஸ்வாமிகள் பெரிய பண்டிதராயிற்றே! ஆத்மபுராணம் ஹிந்தியில் உள்ளதை தமிழில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். ஞான வாசிட்டத்திற்கு விரிவுரை எழுதியுள்ளார். கோவிலூர் மடத்திலுள்ள எல்லா வேதாந்திகளுக்கும் தலைவராக உள்ளவர் என்று கூறி ஒரு பழைய சம்பவத்தையும் குறிப்பிட்டார்கள். ‘நான் விருபாக்ஷி குகையில் இருக்கும்போது சில மடத்துத் தலைவர்களுடன் வீரசுப்பைய ஸ்வாமிகள் என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தார். எல்லோரும் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்த சமயம் அவருடன் வந்திருந்தவர்கள் வீரசுப்பைய ஸ்வாமியிடம் ஏதோ ஜாயாகச் சொல்ல, அவர் என்னைப் பார்த்துத் தயங்கி மற்றவர்களின் வற்புறுத்தலால் என்னிடம், ஸ்வாமி! இவர்கள்

தங்களிடம் கேள்வி கேட்டு தங்கள் வாக்கால் விடைபெற விரும்புகிறார்கள். நான் தங்களை சிரமப்படுத்த வேண்டாம் என நினைத்தும் இவர்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றவே தங்களிடம் கேட்கிறேன் எனச் சொல்லி விட்டு சகஜ நிர்விகல்ப சமாதிக்குரிய அப்யாசங்களைக் கேட்டார். அதற்கு நான், ஷட்வித சமாதிகளைச் சொல்லி, அதன் அப்யாச பலத்தால் சகஜ நிர்விகல்பசமாதி சித்திக்கும். அந்த அநுபவத்திற்கு வந்தவருடைய லக்ஷணங்கள், பார்த்தும் பாராதவன், கேட்டும் கேளாதவன், செய்தும் செய்யாதவன் எனச் சொல்லி ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் அருளிய விவேகசூடாமணியும், *திருக்கு-திருசிய விவேகத்

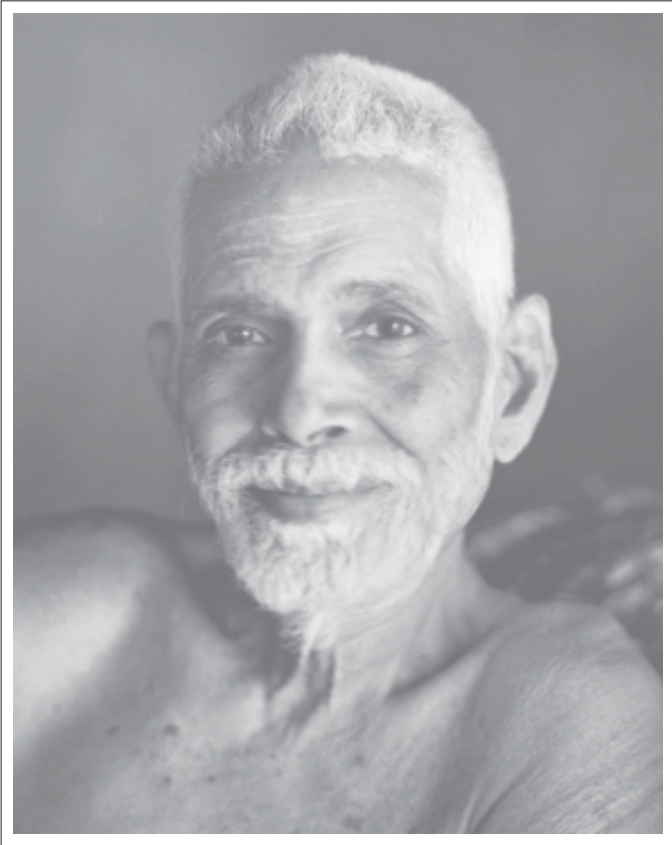
* தனது உண்மையில் நிலைத்தலே சமாதி. முயற்சியினால் அவ்வாறு இருத்தல் ஸவிகல்ப சமாதி எனப்படும். ஸ்வரூபத்தில் மனம் அழுந்தி வெளியுணர்வு அற்று இருத்தல் நிர்விகல்ப சமாதி. அஞ்ஞானத்தில் அழுந்தி வெளியுணர்வு அற்று இருத்தல் கஷுப்தி (ஆழ்ந்த தூக்கம்). எம்முயற்சியும் சிறிதும் இன்றித்தனது இயல்பாம் ஸ்வரூபாகாரமாக இருத்தலே சகஜ நிர்விகல்ப சமாதி அல்லது சகஜ சமாதி எனப்படும்.

ஸவிகல்ப சமாதி நான்கு வகையும் நிர்விகல்ப சமாதி இரண்டு வகையும் சேர்ந்து ஷட்வித (ஆறுவகை) சமாதி என்று மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவையாவன:-

- 1) பாஹ்ய த்ருஸ்யானுவித்த சவிகல்ப சமாதி
- 2) பாஹ்ய சப்தானுவித்த சவிகல்ப சமாதி
- 3) ஆந்த்ர த்ருஸ்யானுவித்த சவிகல்ப சமாதி
- 4) ஆந்த்ர சப்தானுவித்த சவிகல்ப சமாதி
- 5) பாஹ்ய நிர்விகல்ப சமாதி
- 6) ஆந்த்ர நிர்விகல்ப சமாதி.

பாஹ்யம் = வெளி; ஆந்த்ரம் = உள்ள; அனுவித்தம் = இல்லாமை. இந்த ஆறு வித சமாதிகளின் அப்யாச பலத்தால் சகஜ சமாதிநிலை கிடைக்கும். இதனை விளக்கும் த்ருக்-த்ருஸ்ய விவேகம் (ஸ்ரீபகவானது தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு) இந்நூலின் இறுதி பாகமாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

தையும் நான் மொழி பெயர்த்ததைக் காட்டி அதிலுள்ள ஷட்வித சமாதிகளையும் காண்பித்தேன். அதைக் கண்டதும் அவருக்கு சந்தோஷமும் மற்றவர்களுக்கு வியப்பும் ஏற்பட்டது'' என்று ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்கள். கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவரல்லவா? ஸ்ரீ பகவானைக் குறித்து ஸ்ரீ வீரசுப்பையஸ்வாமிகளும், ஸ்ரீ வீரசுப்பையஸ்வாமிகளைப் பற்றி ஸ்ரீ பகவானும் புகழ்ந்துரைத்த பெருமைமிகு சொற்களைக் கேட்கும் பாக்கியமும், அவர்களுடன் இருக்கும் வாய்ப்பும் பெற்றது என்பூர்வபுண்ணியத்தாலன்றே!

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷி

திருக்கு திருசிய விவேகம்

அவதாரிகை

'ஏகமேவாத்விதீயம் பிரஹ்ம' அதாவது இரண்டற்ற பிரஹ்மம் ஒன்றே உள்ளது என்னும் அத்வைத சித்தாந்தத்தில், பிரஹ்மம் ஒன்றே யாயின் அது விளங்காது பிரபஞ்சம் தோற்றுவானேன்? எனச் சங்கை நிகழும் உத்தம அதிகாரியின் பொருட்டு, அப் பிரஹ்மமாய தன் சொரூபத்தில் அந்நியமின்றி அநாதியே யுள்ள ஆவரண விசுஷ்பரூப அவித்யை என்னும் அற்புத சக்தி, (பிரகாசத்திலும் அந்தகாரத்திலும் தோற்றாது, இருட்டின் வழியாகத் தோற்றும் பொய்ப் பிரதிபலனப் பிரகாசத்தில் காணப்படும் படச்சாயா காட்சிபோல) அவ்விருளை யொத்த தன் வழியாய்த் தோற்றும் நினைவு ரூபமான ஆத்மப் பிரதிபலன மித்யா விசுஷ்பப் பிரகாசத்தில் முதலிலுண்டான கர்த்திருரூப அகங்கார ஜீவன், தன் கரணரூப மனம் பூர்வ வாசனையாற் காட்டும் திருசியச் சாயா காட்சியை ஜாக்கிர சொப்பனாதிகளில் சத்தியமாய்ப் பார்க்க, எதார்த்த சொரூபத்தை மறைத்துத் திருசியத் தோற்றத்திற்கு மூலகாரணமான ஆவரணம், திருசியம் தோற்றுங்காலும் அலையாதிகளுடன் கூடின சமுத்திரம்போல் ஏகமாயிருக்கும் தனக்கும் அத்தோற்றத்திற்கும் பேதம் தெரிய வொட்டாது இருத்தலின், பூர்வ சம்ஸ்காரத்தினால் அத் தோற்றத்திலுள்ள திருஷ்டியை நீக்கித் தன்னையே பாஹ்யாந்தர திருஷ்டி பேதமின்றி எப்போதும் நாடும் சஹஜ சமாதிப் பழக்கத்தால் அவ் வாவரணம் நீங்கவே, அத்விதீயப் பிரஹ்மாத்ம சொரூப மாத்திரம் மிஞ்சிப் பிரகாசிக்கும் என ஆசாரியர் அத்வைத சித்தாந்த ரகசிய தாத்பரியத்தை விரிவின்றிச் சுருக்கமாய் அறிவித்த இச்சிறு கிரந்த மொன்றுமே உத்தமாதிகாரிகளான முமுகுக்ஷுக்கட்குச் சாலும்.

மங்கலம் (வெண்பா)

திருக்கு திருசிய விவேகந் தெரித்த
திருக்காமச் சங்கர தேவே - திருக்கு
திருசியம் என்னும் திருக்கறவே நெஞ்சில்
ஒருசிவமாய் ஓங்கும் ஒளி.

நூல்

திருசியமாம் இவையாவும் அனாத்மா. நிர்விகார திருக்கே ஆத்மா. இவ்வாத்ம - அநாத்ம விவேகமே கோடி கிரந்தங்களாலும் கூறப்படுகின்றது.

நாம் பார்க்கும் இப்பிரபஞ்ச உருவம் கண்ணால் காணப்படுவதால் திருசியம், காணுங்கண் திருக்கு; அக்கண் மனதால் அறியப்படுவதால் திருசியம், மனம் திருக்கு; விருத்திகளுடன் கூடின அம்மனம் சாக்ஷியாகிய ஆத்மாவா லறியப்படுவதால் திருசியம், ஆத்மா திருக்கு; அது ஒன்றிலு மறியப் படாததால் திருசியமன்று. நீல பீதாதி வர்ணங்கள், ஸ்தூல சூக்ஷ்மம், நெட்டை குட்டை முதலிய நானூருபங்களைக் கண் ஏகமாயும்; நேத்திரத்தின் அந்த மந்த படுத்துவாதி நானூ தர்மங்களையும் அங்ஙனமே ஸ்ரோத்ராதிகளின் தர்மங்களையும் மனம் ஏகமாயும்; காமம், லங்கல்பம், சந்தேகம், சிரத்தை, அசிரத்தை, தைரியம், அதைரியம், பயம், லஜ்ஜை, நல்ல கெட்ட புத்தி முதலிய நானூ மனோதர்மங்களை ஆத்மா ஏகமாயும் இருந்தறிகின்றது. இவ்வாத்மா உதிக்காது; ஓடுங்காது; பெருக்காது; சிறுக்காது. தன் பிரகாசத்தாலேயே சுயம் பிரகாசித்து, சாதனந்தரா பேகைஷயின்றி அன்யத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றது.

புத்தியு(சமஷ்டிமனமு)ம் சிச்சாயையுடன் கூடி அகங்காரம், அந்தக்கரணம் (மனம்) என இருவிதம்.

சிச்சாயையோடு தப்தாயப்பிண்டம்போல் ஒன்றாயிருக்கும் அகங்காரச் சேர்க்கையாலேயே ஸ்தூலதேகமும் சேதனம் போல் தோற்றுகிறது. இவ்வகங்காரத்தின் தாதாத்மியம் (சேர்க்கை) சிச்சாயையோடு சஹஜமாயும் தேகத்தோடு கர்மஜமாயும் ஆத்மாவில் ப்ராந்திஜமாயும் இங்ஙனம் மூன்று விதம். புத்தியுபாதி யுள்ளவரை ஸஹஜத்திற்கு நாசமில்லை; ஆனால் ஞானத்தாற் பொய்யாம். பிராந்திஜமும் கர்மஜமும் முறையே, ஸத்ரூப ஆத்மாவில் யாதொன்றன் சம்பந்தமும் இல்லா எனக்காணும் ஞானத்தாலும் பிராரப்த கர்ம க்ஷயத்தாலும் நசிக்கும். தேகம் ஜடமாயிருக்கும் சுழப்தியில், அகங்காரம் முற்றும் லயித்திருக்கும். அது பாதிவிரிந்தது சொப்பனம்; முற்றும் விரிந்தது ஜாக்கிரம். மனவிருத்திதான் பூர்வ வாசனையால், சொப்பனத்தில் ஆந்தரப் பிரபஞ்சத்தையும், ஜாக்கிரத்தில் பாஹ்யப் பிரபஞ்சத்தையும் கற்பிக்கின்றது. இம்மன அகங்காரங் கட்கு உபாதான ஜடலிங்கதேகமே அவஸ்தாத் திரயத்தையும் ஜனனமரணதிகளையும் அடைகிறது.

காரணதேகமான மாயை, விக்ஷேபம் ஆவரணம் என்னும் இரு சக்திகளுடன் இருக்கும். அதில் விக்ஷேப சக்தியே லிங்கதேகாதி பிரஹ்மாண்டாந்தமான நாமரூபப் பிரபஞ்சம் அனைத்தையும் சமுத்திரத்தில் நுரையாதிகளைப் போல சச்சிதானந்த வஸ்துவில் சிருஷ்டிக்கின்றது. மற்ற ஆவரண சக்தி அகத்தில் திருக்குதிருசியங்கட்கும் புறத்தில் பிரஹ்மப் பிரபஞ்சகட்கும் சிறிதும் பேதம் தெரிய வொட்டாமல் மறைக்கின்றது. இதுவே சம்சார காரணம். ஆத்மசந்நிதியி லடுத்திருக்கும் லிங்க தேகத்தோடு கூடிய சிதாபாசனாகிய ஜீவனே வியாவகாரிகள். இந்த ஜீவத்வம் ஆரோபத்தால் சாக்ஷியில் பிரகாசிக்கின்றது. ஆவரணம் நஷ்டமாயின் பேதம் தெரிகிறது; ஆரோபம் இல்லாமல் போகிறது. அங்ஙனமே, பிரஹ்மப் பிரபஞ்சபேதம் தெரிய வொட்டாது மறைத்துள்ள ஆவரணவசத்தாலேயே

பிரஹ்மம் நானு ரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது. ஆவரணம் நஷ்டமானால் அவ்விரண்டிற்கும் பேதம் தெரிகிறது; பிரபஞ்ச விகாரங்களெவையும் பிரஹ்மத்தில் இருக்கிறதில்லை.

அஸ்தி, பாதி, பிரியம், நாமம், ரூபம் என்னும் ஐந்து அம்சங்களில் சச்சிதானந்தமான முந்தின மூன்றும் பிரஹ்மரூபம்; நாமரூபங்கள் பிரபஞ்சரூபம். சச்சிதானந்தங்கள் ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களிலும், தேவ திரியக் மனுஷ்யர்களிலும் அபின்னமாயிருக்கின்றன. நாமரூபங்களோ பின்னமாய் இருக்கின்றன. ஆதலால் நாமரூபங்களை உபேக்ஷித்து ஸச்சிதானந்த தற்பரமாய், ஹிருதயத்திலோ வெளியிலோ எப்போதும் சமாதி செய்யவேண்டும்.

ஸவிகல்பம், நிர்விகல்பம் என ஹிருதயத்தில் செய்யும் சமாதி இரண்டுவிதம். ஸவிகல்ப சமாதியும் திருசியானுவித்தம், சப்தானுவித்தம் எனப் பின்னு மிருவகை. காமாதி திருசிய சித்த விருத்திகட்கு சாக்ஷியாய்த் தன்னைச் சிந்திப்பது **ஆந்தர திருசியானுவித்த ஸவிகல்ப சமாதி**. 'நான் அசங்க சொப்பிரகாச ஸச்சிதானந்த அத்வைத ஸ்வரூபன்' என்றறிவது **ஆந்தர சப்தானுவித்த ஸவிகல்ப சமாதி**. இவற்றால் உண்டாகும் சுவானுபவ ரசாவேசத்தால் திருசியம் சப்தம் இரண்டையும்விட்டு நிவாத ஸ்தலதீபம்போல நிச்சலமாயிருப்பது **ஆந்தர நிர்விகல்ப சமாதி**. ஹிருதயத்திற் போலவே வெளியிலும் திருசிய வஸ்துக்களின் நாமரூபங்களை உபேக்ஷித்து ஸத்ரூபத்தைப் பார்ப்பது **பாஹ்ய திருசியானுவித்த ஸவிகல்ப சமாதி**. அச்சச்சிதானந்த வஸ்துவையே அகண்டைக ரஸபிரஹ்மம் என விடாதறிவது **பாஹ்ய சப்தானுவித்த ஸவிகல்ப சமாதி**. இவ்விரண்ட னனுபவத்தால் நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல் அகண்டமாய் நிச்சலமாயிருப்பது **பாஹ்ய நிர்விகல்ப சமாதி**. இந்த ஷட் சமாதிகளாலும்

நிரந்தரம் காலந் தள்ள வேண்டும். இவற்றால் தேகாபிமானம் நீங்கி ஸ்தா பரமாத்மாவிலேயே ஸ்திதிசெய்யும் மனம் எங்கெங்கு செல்லுமோ அங்கெல்லாம் சமாதியே. இந்நிரந்தர சமதிப் பழக்கத்தால் அப்பராவரமான பரமாத்மாவை சாக்ஷாத்கரித்த மாத்திரத்தில் ஹிருதயக் கிரந்தி பேதிக்கப்படும்; சகல சம்சயங்களும் நஷ்டமாம்; கர்மங்கள் நாசமுறும்.

அவச்சின்னன், சிதாபாசன் (வியாவகாரிகள்), **ஸ்வப்ந கல்பிதன்** என்னும் மூவித ஜீவரில் அவச்சின்னன் பாரமார்த்திகள். இவனும் கற்பிதனே; அவச் சேத்தியமான சொரூபமே வாஸ்தவம். ஆரோபத்தால் இவனில் ஜீவத்வத்தைக் கற்பிப்பதன்றி இவன் ஸ்வபாவத்தில் பிரஹ்மமே. இந்தப் பாரமார்த்திக ஜீவனுக்கே பூர்ண பிரஹ்மத்தோடு ஏகத்வம் 'தத்துவமஸி' யாதி மகா வாக்கியங்களாற் சொல்லப் படுகிறதன்றி இதர ஜீவர்க் கல்ல. பிரஹ்மத்தில் அநாதிகற்பிதமான ஆவரண விக்ஷேபாத்மிகையான மாயை, அவ்வகண்ட பிரஹ்மத்தை மறைத்து ஜகத்து ஜீவர்களைக் கற்பிக்கின்றது. புத்தியிலிருக்கும் சிதாபாசனான கற்பிதஜீவனே, கர்த்தா, போக்தா. **பூதபௌதிகப் பிரபஞ்சமனைத்தும் போக்கிய ரூபம்.** அநாதிமுதல் மோக்ஷம்வரை வியவகாரத் திருத்தலால், இந்த ஜீவ ஜகம் இரண்டும் வியாவகாரிகம். இவ்வியாவகாரிகனிலிருக்கும் ஆவரண விக்ஷேபரூப நித்திரா சக்தி இவனை மறைத்து, முன்பார்த்ததும் நூதனமுமான ஜீவஜகத்தை சொப்பனத்தில் கற்பிக்கின்றது. பிரதீதி காலமாத்திர மிருத்தலால் சொப்பனத்தினின்றும் உணர்ந்தவர்க்குப் பின் சொப்பனம் இன்மையால் பிராதிபாஸிக ஜீவ ஜகமிரண்டும் பிராதிபாஸிகமாம். பிராதிபாஸிக

ஸ்வப்நத்தைப் பிராதிபாலிகள் சத்தியமாயும் வியாவகாரிகள் அசத்தியமாயும், வியாவகாரிக ஜகத்தை வியாவகாரிகள் மெய்யாயும் பாரமார்த்திகள் பொய்யாயும் அறிகிறான். பாரமார்த்திகனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடுள்ள ஏகத்வம் பாரமார்த்திகமே. அவ்வேகத்வத்தையறிந்து ஒன்றையும் பார்ப்பதில்லை. பார்க்கின் மித்தையே.

ஜலதர்மமான மாதூர்யம், திரவத்துவம், சைத்தியம் இவை அலையிலும் அதிலுள்ள நுரையிலும் இருப்பது போல ஆத்மாவின் சச்சிதானந்த தர்மங்கள் தன்னில் கற்பித சம்பந்தத்தால் வியாவகாரிகனிலும் அவன் மூலமாய்ப் பிராதிபாலிகனிலும் கலந்திருக்கின்றன. நுரை சைத்தியாதி அதன் தர்மங்கள் அலையிலும், அலை யதன் திரவத்துவாதி தர்மங்கள் ஜலத்திலும் லயித்து முன்போல் சமுத்திர மாத்திரமே இருப்பதுபோல, பிராதிபாலிகள் அவனது தர்மங்கள் வியாவகாரிகனிலும், வியாவகாரிகள் அவனது தர்மங்கள் பாரமார்த்திகனிலும் லயித்துப் பூர்வம் போல் சச்சிதானந்த பிரஹ்ம மாத்திரமே பிரகாசிக்கின்றது.

திருக்கு திருசிய விவேகம் சம்பூர்ணம்
ஓம் தத் ஸத் பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து.

அனுபந்தம் - 1

தமிழ்ப் பாடல்களின் உட்பிரிவுத் தலைப்புகள்	தமிழ்ப் பாடல்களின் எண்கள்	ஸம்ஸ்கிருத ஸ்லோகங்களின் எண்கள்
மங்களாசரணம்	1	1
மானுடப் பிறப்பின் அருமை	2-4	2-3
ஞான முயற்சி இன்றெனில் ஆத்மஹத்தி, மூடத்வம் உண்டாகும்	5-7	4-5
ஆத்ம ஞானத்தால் மட்டுமே முக்தி கிடைக்கும்	8-14	6-11
முக்திக்கு முயல உபதேசம் உரைத்தல்	15-16	12-13
விசாரத்தால் வஸ்து ஞானம் கிடைக்கும்	17-22	14-19
நித்திய - அநித்திய வஸ்து விவேக லக்ஷணம்	23	20
வைராக்ய லக்ஷணம்	24	21
சமம்-தமம்-உபரதிகளின் லக்ஷணம்	25-27	22-23
திதிசுஷ்யின் லக்ஷணம்	28	24
ஸ்ரத்தையின் லக்ஷணம்	29	25
சமாதானத்தின் லக்ஷணம்	30	26
முமுகுஷுத்வத்தின் லக்ஷணம்	31-32	27-28
தீவிர வைராக்ய-முமுகுஷுத்வத்தில் சம-தமாதிகளின் பலன்	33	29
மந்த தசையில் அவற்றின் பலன்	34	30
மோக்ஷத்தில் பக்தியின் நிரூபணம்	35	31
குரு லக்ஷணம்	36-38	32-33
குருவிடம் அடக்கத்துடன் வினவ வேண்டும்	39-47	34-40
குருவின் அபயதானம்	48-55	41-47
சீடனின் ஐயம்	56-57	48-49
சீடனை 'பாக்யவான்' எனல்	58-61	50-53
பிரம்ம ஞானத்தாலேயே மோக்ஷம்	62-65	54-57
வித்வத்வம் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்காது	66-68	58-60
பிரம்ம சப்த மாத்திரத்தால் முக்தி கிடைக்காது	69-77	61-68

580 மூல ஸம்ஸ்கிருத சுலோகங்களும் 657 தமிழ்ப் மொழிபெயர்ப்புப் பாடல்களும் மேற்கண்ட தலைப்புகளுடன் கூடியவரை பொருத்தி ஒப்புநோக்கும் வகையில் தரப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்ப் பாடல்களின் உட்பிரிவுத் தலைப்புகள்	தமிழ்ப் பாடல்களின் எண்கள்	ஸம்ஸ்கிருத ஸ்லோகங்களின் எண்கள்
மோக்ஷ சாதனக்ரமம்	78-80	69-70
ஆத்ம அனாத்ம விவேசனம்	81	71
ஸ்தூலதேக ஸ்வரூபம்	82-84	72-74
விஷயத்தின் தோஷமும் அதன் நிவிர்த்தியும்	85-95	75-82
தேகபோஷகன் ஆத்மாவைக் கொன்றவன்	96-97	83-84
மோகத்தை ஜயிக்கின் முக்தி	98-99	85-86
ஸ்தூலதேக நிந்தை	100-103	87-90
ஜனன மரணாதி ஸ்தூல தேகத்திற்கே எனல்	104-105	91
ஞான-கர்ம இந்திரியங்கள்	106	92
அந்தக்கரண பேத லக்ஷணங்கள்	107-108	93-94
ப்ராணனின் பஞ்சவித தத்வம்	109	95
லிங்கதேக ஸ்வரூபம், கனவில் அதன்ப்ரதீதி-காரியம்	110-116	96-100
குருடு முதலான தர்மங்கள் ஆத்மாவிற்கு அல்ல	117-118	101
உஸ்வாசாதி கிரியைகள் பிராணனுக்கே எனல்	119	102
சுக துக்காதி அகங்காரத்திற்கே எனல்	120-121	103-104
சகல விஷயங்களும் ஆத்மாவின் பொருட்டே ப்ரியம் எனல்	122-123	105-106
சுஷுப்தியில் ஆத்மானந்த அனுபவம்	124	107
மாயையின் ஸ்வரூபம்	125-128	108-110
மாயாகுண, சக்தி, தர்ம காரியங்கள்	129-131	111-112
ஆவரண தமோகுண சக்தியும் காரியமும்	132-137	113-116
ராஜஸ-தாமஸத்துடன் கூடிய சத்வகுண காரியம்	138-140	117-118
சுத்தசத்வ குணம்	141	119
காரண சரீரமும் அது சுஷுப்தியில் ப்ரதீதி ஆதலும்	142-143	120-121
அனாத்மாக்களின் சங்க்யை	144-145	122-123
பரமாத்ம ஸ்வரூபம்	146-158	124-136
பந்த சொரூபமும் அதன் காரியமும்	159-161	137-138
விசுஷ்ப ஆவரண சக்திகளால் பந்தம்	162-169	139-144
சம்சார விருக்ஷத்திற்குப் பீஜாதியைக் கூறுதல்	170-171	145-146
அனாத்ம பந்தமும் அதன் நாசமும்	172-174	147-148

தமிழ்ப் பாடல்களின்
உட்பிரிவுத் தலைப்புகள்

தமிழ்ப்
பாடல்களின்
எண்கள்

ஸம்ஸ்கிருத
ஸ்லோகங்களின்
எண்கள்

பஞ்சகோசத்தால் ஆத்மா மறைபடுதல்	175	149
பஞ்சகோசத்தின் அபவாதத்தால் ஆத்மா ப்ரகாசித்தல்	176-180	150-153
அன்னமய கோசம்	181-191	154-164
பிராணமய கோசம்	192-193	165-166
மனோமய கோசம்	194-211	167-183
விஞ்ஞானமய கோசம்	212-236	184-206
ஆனந்தமய கோசம்	237-240	207-210
மீண்டும் பஞ்ச கோசங்களின் விசாரம்	241-243	211
விக்ஞேய விஷயமான வினா	244-245	212
விக்ஞேய சொரூபத்தைக் கூறல்	246-260	213-225
ஜகத்மீத்யா தத்துவம்	261-273	226-236
பிரம்ம சொரூபம்	274-277	237-240
தத்வமஸி மகாவாக்ய விவேகம்	278-290	241-249
பிரம்ம பாவனா உபதேசம்	291-295	250-253
பிரம்ம பாவன த்யானம்	296-305	254-263
பிரம்ம பாவனா பலம்	306-311	264-267
அத்யாரோப அபவாதம்	312-313	268-269
தேகாபிமானத் தியாக உபதேசம்	314-327	270-283
ஆத்ம ஞானத்தில் அகங்கார ப்ரதிபந்தமும் அதன் நாசமும்	328-336	284-292
அஹம் பதார்த்த நிருபணம்	337-341	293-297
அஹங்கார நிந்தை	342-354	298-308
வாசனைக்குச் சம்சார காரணத்வமும் அதன் நாச பலனும்	355-365	309-319
ஆத்ம நிஷ்டையில் ப்ரமாதமே (மறதியே) துன்பம்	366-377	320-331
நிர்விகல்ப சமாதியால் சம்சார துக்க நிவிர்த்தி; சர்வாதம் சித்தி	378-396	332-347
அதிஷ்டான நிருபணம்	397-402	348-352
சமாதி நிருபணம்	403-419	353-368
வாக்கு நிரோதம்; அவசியம்; பயன்	420-422	369-371

தமிழ்ப் பாடல்களின் உட்பிரிவுத் தலைப்புகள்	தமிழ்ப் பாடல்களின் எண்கள்	ஸம்ஸ்கிருத ஸ்லோகங்களின் எண்கள்
விரக்தனது த்யாக வர்ணனம்	423-424	372-373
வைராக்ய ஞானங்களின் அவசியம்	425-428	374-376
ஆசையாதி த்யாக உபதேசம்	429-430	377
த்யான விதி	431-434	378-380
ஆத்ம தர்சனம்	435-437	381-383
துவைதம் மாயா ஜன்யம்; அத்வைதம் பரமார்த்தம்	438-440	384-386
ஆரோப்யத்திற்கு அதிஷ்டான அபின்னத்வம்	441-442	387-388
பூரண ப்ரம்மத்தில் ஹ்ருதயச் சேர்க்கை	443-450	389-394
தேக அனுசந்தானத்தை விடல்	451-464	395-407
ஜீவன் முக்தனது பயன்	465-478	408-418
வைராக்யாதி பலன்	479-483	419-422
வைராக்யாதிகளின் பரமாவதி (எல்லை)	484-486	423-424
ஜீவன் முக்தன் லக்ஷணம்	487-505	425-444
ஞானியினது ப்ராரப்தம்	506-526	445-463
அத்வைத உபதேசம்	527-535	464-474
பந்தமோக்ஷாதிகள் தன்னாலேயே அறியத்தக்கன	536-537	475-476
த்ருஷ்டி த்ரயம்	538-544	-- --
ப்ரம்மோபதேச உபஸம்ஹாரம்	545-546	477-478
சிஷ்யனது ஸ்திதியின் வர்ணனம்	547-586	479-516
சிஷ்யன் நன்றி நவிலல்	587-590	517-519
மீண்டும் உபதேசம்	591-651	520-575
சீடன் க்ருதார்த்தஞய்ச் செல்லுதல்	652	576
கிரந்த உபசம்ஹாரம்	653-657	577-580
அர்ப்பணம்	658-662	-- --

அனுபந்தம் - 2

“விவேகசூடாமணி” - மற்ற சில பதிப்புகளின் குறிப்பு

சிருங்கேரி ஸ்ரீ சாரதா பீடத்தின் 34-வது பீடாதிபதிகளாக விளங்கிய ஸ்ரீ சந்திரசேகர பாரதீ யதி மஹாஸ்வாமிகள் இவ்வயர்ந்த நூலுக்கு ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ஒரு வியாக்யானம் எழுதியுள்ளார்கள். (இதன் 479-480 ஸ்லோகங்களுக்கு “குருவின் உபதேசத்தைக் கேட்ட சிஷ்யர் ஆத்ம நிஷ்டையில் இருந்தார்” என்று வ்யாக்யானம் செய்தவுடன் இம் மஹாஸ்வாமிகளுக்கும் அவ்வனுபவம் ஏற்பட, மேற்கொண்டு ஸ்லோகங்களுக்கு வ்யாக்யானத்தைத் தொடர மனம் ஈடுபடவில்லை. இதனை வேறுயாரும் பூர்த்தி செய்வது உசிதமல்ல எனக் கருதி 1952-இல் 35வது பீடாதிபதி ஸ்ரீ அபிநவ வித்யா தீர்த்த பாரதீ ஸ்வாமிகள் இதனை அப்படியே அச்சிட்டார்கள்). ஸ்ரீ சந்திரசேகர பாரதீ ஸ்வாமிகளிடமே ஞானோபதேசம் பெற்ற ஸ்ரீஞானானந்த பாரதீ ஸ்வாமிகள் இந்த ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்யானத்தைத் தழுவி தமிழில் அனுவாதம் செய்துள்ளதை தென்கரை-ஸ்ரீஞானானந்த க்ரந்த ப்ரகாசன ஸமிதி 1975-இல் ஒரு பதிப்பும், ஸ்ரீமதி விங்கம்மாள் ராமராஜு சாஸ்த்ர பிரதிஷ்டா டிரஸ்ட் - இராஜபாளையம் ஸ்ரீ ஜகத்குரு க்ரந்தமாலா (பாகம் 3) 2003-இல் ஒரு பதிப்பும் வெளியிட்டுள்ளன. (இதன் முதற்பதிப்பில் உள்ள விவேகசூடாமணி வ்யாக்யான குறிப்பும் ப்ரஹ்மஸ்ரீ வேங்கடராம சாஸ்திரிகளின் முகவுரையும் விவேக சூடாமணியின் பல விஷயங்களை மிகச் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன.)

‘புத்தியோகம்’ என்னும் உரையுடன் ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்லோகங்களுடன் ‘அண்ண’ அவர்களின் தமிழ் உரைநூல் விவேகசூடாமணியை, மைலாப்பூர், சென்னை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம், 1981-இல் ஒரு பதிப்பினை வெளியிட்டுள்ளது.

ஸ்ரீ ரமண வித்யா ட்ரஸ்ட்-சென்னை (தற்போது ஸ்ரீரமணகேந்திரா ட்ரஸ்ட், மைலாப்பூர், சென்னையுடன் ஒன்றாக்கப் பட்டுள்ளது). திரு. H. வைத்தியநாதன் அவர்களின் விளக்கவுரையுடன் பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகரிஷிகளின் விவேகசூடாமணி வசன நடையை 1999-இல் வெளியிட்டுள்ளது.

VIVEKA CHUDAMANI: ENGLISH

Vivekachudamani (or) Crest Jewel of Wisdom: Translation by: Mohini chatterji; (Publisher) The Theosophical Publishing House, Adyar, Chennai. (1947)*

Vivekachudamani of Sri Sankara Bhagavatpada: Commentary in **Sanskrit** by Jagat Guru Sri Chandrasekara Bharati, Sringeri **English** translation by P.Sankaranarayanan. (Publisher) Bharatiya Vidya Bhavan, Mumbai. (1973/1979)

Vivekachudamani of Sri Sankaracharya: English translation and notes by Swami Madhavananda. (Publisher) Advaita Ashrama, Kolkata. (1957)

Vivekachudamani: Translated by Swami Turiyananda (Editor) Pravrajika Brahma Prana. (Publisher) Sri Ramakrishna Math, Chennai. (1987)

The Crest Jewel of Wisdom and other writings of Sankaracharya: Translation and commentaries by Charles Johnston. (Publisher) Theosophical university press, California, U.S.A. (1946)

Vivekachudamani: The Crest Jewel of Wisdom: Translated by Charles Johnston. (Publisher) John M.Watkins, London WC2. (1964)

Talks on Sankara's Vivekachudamani: Text with translation and commentary by Swami Chinmayananda (Publisher) Central Chinmaya Mission Trust, Mumbai. (1970)

Vivekachudamani: Talks on 108 Selected verses by Swami Dayananda Sarasvati. (Publisher) Sri Gangadhareswar Trust, Rishikesh. (1997)

* *In Days of Great Peace*, a book by Sri Mouni Sadhu (M.Sudouski), quotes about 100 verses from Vivekachudamani from this edition as a guidance for meditation.

செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி (நூல்)

அ

அகங்கரம் கர்த்தா	121
அகண்ட ஆனந்த	477
அகண்டமாம் சித்அம்பரத்தில்	614
அகண்டமாம் ப்ரம்மத் தோற்றம்	592
அகண்ட மாய் நித்தமாகி	162
அகம்எனும் சுபாவம்ஆகி	214
அகலும் ஆவரணசக்தி	168
அகலும் ஆனந்த சிந்து	566
அகில அத்வைத அசங்க	647
அகில நாயகனே போற்றி	662
அகில பூரணமே ஆகி	527
அகிலமாம் தர்மம் கர்மம்	388
அகிலமாம் ப்ரமாணத்தால்	468
அகிலமாம் மனது	446
அகிலமாம் விதமும்	143
அடர்மன அகங்காரங்கள்	154
அடர்வுறு சயினியத்துள்	307
அத்தினும் வித்துவானும்	3
அந்த ஐக்கியம் அடைந்த	432
அந்தநல் வித்யையாலே	525
அந்தவா ஆசார்யேந்த்ரன்	653
அந்தவா நித்ய சித்த	603
அரிமனம் ஆத்மா	320
அரியனே காரணக்கை	125
அரியனே சவதேகத்தில்	452
அரியனே மனதில்	420
அரியனே வாச்சியார்த்தம்	281
அருத்தம் இல்லாதுஇருந்தும்	618
அருமையாம் ஆத்ம நிஷ்டை	373
அருமையாம் குரவன்	134
அருமையாம் பரஜீவைக்கிய	642

அருமையாம் மனுஷ்ய	7
அருவ அக்கிரிய	336
அருவிசா ரத்திலும	15
அஃலநுரை குமிழி	445
அற்பமும் விகாரம் இன்றி	458
அறவிசா ரத்திலும	16
அறிவுரு ஆத்மாவிற்கு	115
அன்னமே செய்த	181
அன்னவன் மித்யை யான	518
அன்னிய அனாத்மா	159
அன்னியம் இவாத	175
அனக ஞானேந்த்ரியங்கள்	194
அனகனே சுஷுப்தி	239
அனகனே யான	167
அனிசமிப் பவமாம்	12
அஃனயவன் மனஅவஸ்தை	165
அஸ்த பாதாதி யான	183
அஸ்திரமான தேகம்	24
ஆ	
ஆகையால் அறிஞருக்கு	514
ஆகையால் வித்துவான்	11
ஆகையால் விவேகியானேன்	178
ஆகையால் ஜாக்கிரத்தில்	103
ஆடும் உட்கரணம்	120
ஆதலால் அகங்காராதி அகிலமாம்	235
ஆதலால் அகங்காராதி அறிந்திடும்	338
ஆதலால் அச்சமாதி அடைந்த	390
ஆதலால் அசத்துஆக்கைக்கு	524
ஆதலால் அந்தஅந்த	422
ஆதலால் அமலபோதானந்த	474
ஆதலால் ஆத்ம நிஷ்டை	374
ஆதலால் ஆத்மரூபம் அறிந்த	208

ஆதலால் ஆத்மரூபம் அறிய	18	இந்தவா தேசிகேந்த்ரன்	652
ஆதலால் ஆத்மாவிற்கு ஈது	217	இந்தவா ப்ரம்மம் தன்னை	519
ஆதலால் இன்ப துன்பம்	122	இந்தவா பஞ்சகோசம்	177
ஆதலால் எவனின் ஞானி	635	இந்தவாறு அமைக்கப்பட்ட	659
ஆதலால் சந்நியாசி	379	இப்படிச் சங்கராசான்	658
ஆதலால் சொரூப நிஷ்டை	368	இப்படி வெளிநோக்காக	526
ஆதலால் துய்ப்போள் கண்டத்து	353	இப்பவச் சிந்து	47
		இப்பவச் சிறையை	316
ஆதலால் ப்ரம்மத்தின்கண்	272		
ஆதலால் பால நீயும்	533	இரவியால் ஜகத்தை	605
ஆதலால் பொய்யேயாகி	291	இரவியின் தேசித்திவ்	639
ஆதலால் பொல்லாங்காக	135	இருமைசேர் கனவு	541
ஆதலால் பொறிகள் புத்தி	416	இருள் அகங்காரம்	344
ஆதலால் மனமயக்கம்	68	இருள் இருட்செய்கை	365
ஆதலால் மாம்ஸபிண்ட	340	இருள் உறு தமகுணத்தால்	132
ஆதலால் முமுக்ஷுவானேன்	209	இருளினால் மூடப்பட்ட	345
ஆதலால் விவேகியானேன்	245	இருளும் ஆவரணசக்தி இருக்குமேல்	644
ஆதலால் விவேகியானேர்	75	இருளும் ஆவரண சக்தி யாவுமே	392
ஆதலால் விஷயஆசை	91	இலக்ஷிய ப்ரம்மம்	431
ஆதியில் அஞ்ஞானத்தால்	31		
ஆதியில் ப்ராகபாவம்	230	இவ்விதம் உரைத்து	48
ஆதிவியாதிகள் இலாதாய்	300	இவ்விதம் த்ருஸ்யத்தை	286
ஆனஅச் சமாதியாலே	413	இவ்விதம் முக்குணத்தோடு	142
		இவ்விதம் வகுத்த	180
		இன்னஎன்று உணர	613
		இன்னவா போற்றல் செய்து	591
		ஈ	
இகழ் விஜாதிக	435	ஈசனே திவ்யமாக	587
இகழும் இத்வைதம்	462	ஈதலால் இன்னம்	9
இடைவிடா த்யானத்தாலே	412	ஈதினால் இச்சம்சாரம்	223
இத்திறம் சோதிப்புற்ற	278	ஈதினோடு இசைந்தோன்	136
இத்திறம் நித்யாநித்த்ய	402	ஈதுகேட்டுஆசான்	58
இத்திறம் விரோதம் தள்ளி	289	ஈது சத்தான தல்ல	127
இத்திறம் வேதம் தோறும்	290	ஈதுதான் சூக்ஷ்மம்	111
இதுஎனும் ஐகம்	267	ஈதுபோல் ஆத்மம்	442
இது தமோரசகுண	202	ஈதுபோல் இதய	318
இந்தரியம் சித்தம்	573		
இந்தவா குரவனுக்கும்	654		
இந்தவா சிறிதுகாலம்	548		

ஈதுபோல் உயர்ந்த	66	எதுஎது எதனால்	247
ஈதுபோல் செவிட்டு	118	எந்தநல் வித்துவான்தான்	594
ஈதுபோல் தேகம்	623	எவ்வவள் தையிலும்	362
ஈதுபோல் ப்ரம்ம வித்தின்	74	எவர்கள்தம் ஸ்ரோத்ராதி	406
ஈதும்ற்று உபயம்அல்ல	128	எவளவில் ஆத்மாவிற்கு	343
ஈது முன்பின் இலாதாய்	182	எவன்றிகழ் வாசீனக்கோள்	494
ஈன தேகேந்த்ரியாதி	312	என்ற ஆசானே நோக்கி	56
ஈனமாம் செய்கை	466	என்று தேகாதம் புத்தி	522
உ		என்ன ஆசானே நோக்கி	244
உடல்உயிர் பொறி	144	என்னலும் குரவன் வாக்கால்	547
உடல்முதல் அபிமானத்தால்	384	என்னலும் குருவை நோக்கி	221
உடலிது நானே	187	ஏ	
உத்தம் விவேகியாகி	20	ஏகமாம் நிஷ்டையாலே	408
உதயம் அஸ்தமனம் இன்றி	470	ஏகமாம் ப்ரம்ம ரூபம்	599
உரவிய காமம்	131	ஏகாந்த தேசவாசம்	418
உரியனே தள்ளக்கூட்ட	277	ஏதமாம் அஞ்ஞானத்தால்	484
உரைதரு சமதம	27	ஏதமாம் தேகம் ப்ராணன் அகந்தை	438
உரைதரும் விதமே	620	ஏதமாம் தேகம் ப்ராணன் புத்தி	421
உலகர்கள் அநாதியாக	567	ஏதமாம் ப்ரதிபந்தங்கள்	601
உலவுபாம்பு ஆனே	87	ஏதமாம் புத்தி ஒன்றே	398
உன்னிய மாயை செய்த	584	ஏதமாம் லிங்கதேகத்து	334
உன்னிய வாயுவைப் போல்	193	ஏதமாம் ஸ்தூலம்	621
உன்னிய ஸ்ரத்தை	54	ஏதமாம் ஜீவபாவ	222
உன்னுடை அகண்டமான	545	ஏதமில் கனகமேபோல்	304
உன்னுடைச் சாயாதேகம்	190	ஏதமும் குணமும்	497
உன்னையே வெளியில்	596	ஏதுதான் பந்தம்ஆகும்	57
உள		ஏதுமே பேசாத்தன்மை	417
உளக்கமாய்ப் பொருந்தா நின்ற	315	ஏதெனில் இந்தத் தேகம்	634
உளமாம் புத்தி	231	ஐ	
உளமில் பரமாத்மா	55	ஐந்து கர்மேந்த்ரிய	192
எ		ஓ	
எத்திற ஏதுவாலோ	5	ஒருஇடம் அஐகரத்தோடு	617
எத்துயர் எய்தினாலும்	28	ஒருசெயல் ஒரு விகாரம்	586
எத்தை நன்றுணர்ந்தோன்	146	ஒருநடன் ஒரு வேடத்தை	631
எதில்எது மயக்கத்தாலே	441	ஒருநதி ப்ரவாகத்தால்	625
		ஒரு பகுப்புஇன்றி	572

ஒருமையாம் பரமானந்தம்	616	க	
ஒருமையாம் விண்கடாதி	511	கடஐலம் தன்னில்	252
ஒருமையாம் ஒரு விகாரம்	276	கர்த்ரு போக்த்ருத் வங்கள் கலத்துவ	581
ஒருவடி வாக எங்கும்	460	கர்த்ரு போக்த்ருத் வங்கள் கற்பித	559
ஒருவடிவு ஒருவிகாரம்	225	கர்த்ரு போக்து ருக்கும்	560
ஒருவிதம் இலாததான	314	கரணமார் தெளிவினாலே	173
ஒன்றினைச் செய்யும்போதும்	619	கருதிய அவித்யை	63
ஒன்றினைச் செய்வோனும்	577	கருதிய சூரியன்	43
ஓ		கருதிய தன்ஆத்மாவில்	454
ஓங்கிய பரஜீவைக்யம்	64	கருதிய வெண்மை	303
ஓதிய அனாதம் பந்தம்	172	கருதுமண் செய்கை	292
ஓதிய ஆத்மாஎன்றும்	521	கருதொணைத் துயருக்கு	433
ஓதிய இததே கத்திற்கு	104	கருமமே மூலமாக	520
ஓதிய இந்தஆத்மா	607	கற்பித தேகத்திற்கும்	523
ஓதிய இவ்அர்த்தத்தை	306	கற்பித வஸ்துவிற்கு	463
ஓதிய இவ்ஆத்மாவை	608	கனபர ப்ரம்மம் அல்லால்	266
ஓதிய உடலம் தன்னில்	185	கனமதாம் அதிஷ்டான	268
ஓதிய ஏதுவாலே	361	கனமுடைத் தான	263
ஓதிய கடம் குகூலம்	439	கனமுறும் அவித்யை	229
ஓதிய கரணம்தானே	116	கனவினில் ஆரோபித்த	294
ஓதிய சுவதேகத்தில்	341	கனவுஇதன் அவஸ்தை	112
ஓதிய த்ருஷ்டிமூன்றில்	543	காரணம் எவற்றினுக்கும்	302
ஓதிய நீதியாக	227	காரணம் யாதும்இன்றி	38
ஓதிய பலவாம்நூலை	8	காரண மாயைஆதி	282
ஓதிய பாசிக் கொத்தை	176	காரியம் வளருமாகில்	358
ஓதிய பார்வை யாகும்	363	காரியமான சிந்தை	359
ஓதிய பொறிகள்	195	கி	
ஓதிய வகையாய்	480	கிரியைகள் யாவும் விட்டு	409
ஓதிய விரதியோடே	33	கிரியை யெல்லாம் முடிந்த	630
ஓதிய விஷயம்தானே	123	கிரியையே வடிவம்ஆகி	130
ஓது சாதனசம்பத்தி	36	கீ	
ஓது தேகாதம் புத்தி	191	கீரநீர் தைலம்	640
ஓதும் ஆவரணம் தன்னின்	391	கு	
ஓதும் உற்பத்தி இல்லே	649	குருபர உன்தன்	590
		குறுகிய கடஆகாசத்தை	332

கே		சருவதா இலங்கா நின்ற	645
கேதமார் உடல் இருந்தும்	375	சருவமாம் உபாதி இன்றி	472
கோ		சருவமாம் விதத்தி னலும்	337
கோதிலா விவேகத்தாலும்	203	சருவமும் ப்ரம்மம்	364
கோதிலா விவேகியானேன்	253	சலித்திடும் உபாதி	578
ச		சலித்துஅடிக்கின்ற பந்து	371
சகல ஆசையுமே அற்று	651		
சகல ஆதாரம்ஆகி	585	சா	
சகல பூதத்திடத்தும்	565	சாதனம் நான்கதாக	21
சகலமாம் விதத்தினாலும்	386	சாதுவாய்ப் பூன்றறாகி	42
சகலரும் அறிவதான	129	சாதுவே இத்தேகத்தில்	153
சகல வேதாந்த நூலில் சார்ந்த		சாதுவே இந்த ஆத்மா	155
சித்தாந்தம் எல்லாம்	1	சாதுவே குற்ற மூன்றும்	270
சகல வேதாந்த நூலில் சார்ந்த		சாதுவே சந்தம்நீ	95
சித்தாந்தமான	650	சாதுவே சாமவேதம்	279
சகல வேதாந்த நூலில் சாரமாய்	538	சாதுவே சாற்றுக்கின்ற	169
சங்கம் இல்லாமல்	510	சாதுவே சஷுப்தியின் கண்	198
சங்கமும் விட்டோன் ஆனேன்	558	சாதுவே பிச்சை வாங்கல்	326
		சாதுவே விகாரியாலும்	236
சச்சிதானந்த பூன்ற	633		
சச்சிதா னந்த மாண	475	சாற்றிய எந்த ஆத்மா	250
சத்அசத்திற்கு வேறும்	309	சாற்றிய ஏதுவாலே	274
சத்அசத்திற்கு வேறும்	401	சாற்றிய நீதியேபோல்	265
சத்துஅதாம் ஜீவன்முக்தன்	627	சாற்றிய முமுகுஷுவாகி	383
சத்திய அனுசந்தானம்	378	சாற்றிய விகாரியின்கண்	339
சத்திய ஞானஆனந்த	260	சாற்றும்ஆவரண நாசம்	393
சத்திய நிர்விகல்ப	80		
சத்தியம் ப்ரம்மமேயாம்	23	சி	
சத்துவகுணம் ஜலம்போல்	138	சித்த சுத்தியினைச்சேர	14
சதுரனே அவிவேகத்தால்	161	சித்தமும் வாக்கு யாவும்	531
சந்ததம் ஆத்ம நிஷ்டை	321	சித்தமே மூலமாக	464
சந்ததம் இரவிகர்ம	576	சித்தமோடு இருந்தும்	495
சந்ததம் போதம்ஆகி	465	சிந்துவில் ஆலங்கட்டி	551
சந்ததம் முயற்சியாலே	486	சிந்தை தைனியம்இலாமல்	611
சமதமாதியை அடைந்த	405	சிரவணம் ஆதி ஐந்தும்	110
சருவ சான்றான ஆத்மா	113	சிரவணம் தொக்குச் சக்ஷு	106
		சிறுமனம் அசங்கபோத	206

சு			
சுககளைச் சொரூபம்	351	ஜலத்திலோ தலத்திலோ	580
சுத்த சத்துவ குணத்தின்	141	ஜலமுதல் சம்பந்தத்தால்	317
சுத்த நல்பரம்ம ஜீவார்	491	ஜனனமும் இறப்பும்	588
சுத்த நிஷ்கிரிய சச்சித்	528	ஜீவருக்கு இங்கு மாந்தர்	2
சுத்தமாம் சொரூபானந்த	628	ஞா	
சுத்தமாம் ப்ரம்மத்தின்கண்	30	ஞாத்த்ரு ஞானஞேய	457
சுத்தமாம் புத்திஇன்றி	92	ஞானநல் விழியால்	62
சுத்தமாய்த் தோய்த்து	612	ஞானமெய்யான ஆத்மா	218
சுத்த வேதாந்த நூலில்	52	த	
சுத்த வேதாந்த நூலும்	29	தகவில் தேகாதி தன்னில்	216
சுத்திய வானம்ஆதி	84	தகுபயன் உதிப்பது	507
சுருதிகள் பொதுவேயாக	537	தத்துவ ஞானியாகி	478
சுருதிகள் ஸ்ம்ருதி நீதி	377	தத்துவம் அறிந்த யோகி தன்சொரூப	600
சுருதியால் ஊகம் தன்னால்	325	தத்துவம் அறிந்த யோகி தன்னிலே	615
சுருதியின் பலத்தினாலே	501	தத்துவ மசியேயாதி	327
சுருதியும் சித்தகனம்	637	தந்தைகொள் ருணத்தை	59
சுருதியேமுதன் மானத்தால்	37	தரணியில் அந்தச்சக்தி	126
சுருதியை நம்பி னோர்க்கு	174	தரணியுள் தனத்தைச் சேர	73
சூ		தரணியை ஆளும் தன்மை	283
சூனியத்து அப்பா லாக	249	தருவிடைப் பழுத்த பன்மை	632
செ		தவ்விய புலன் அனைத்தும்	88
செவ்விதாய் ஆத்ம ரூப	396	தள்ளவும் கூட்டவும்	529
சென்னிசேர் பாரம்	60	தன்னிடைப் பொய்அவித்தை	535
சொ		தன்னினை அறிவதற்கு	602
சொப்பனம் தன்னில்	488	தன்னுடை மனவிருத்தி	455
சொரூபநல் சத்தையாலே	350	தன்னுடை வீணை	65
சொரூப நிஷ்டையை	367	தன்னையே சராசரங்கள்	385
சோ		தி	
சோகமாம் ஞாலம் என்னும்	456	திடமிலா விரதியோடே	90
சோரநாயகனைப் பற்றும்	490	திரமுறு முழுகுஊத்தன்மை	140
ஐ, ஜீ		திரிவித அவஸ்தைகட்கும்	147
ஐகத்தினில் நல்ல	593	திருசியகடம் உணர்ந்து	241
ஐகம்இது மெய்யாம்	269	திருணம் நெல்பாய் படங்கள்	638
ஐடமான இத்தேகத்தை	500	திருத்தமாம் சோயம்	288

திருவிடை மருதாரின்கண்	660	நா	
திருஸ்யங்கட்கு வேறாய்	575	நாதநின் அருளினாலே	557
திருஸ்யத் தோற்றம் தன்னை	366	நாதநின் கடாசுடி த்ருஷ்டி	46
திருஸ்ய நாசம் தன்னை	72	நாதநின் சரணம்	40
திருஸ்யம் யாவும் நீக்கி	389	நாதனே உன்னைஅல்லால்	44
தீ		நான் ஒரு ஜீவன்அன்று	324
தீதற ரஜ்ஜுரூப	397	நி	
தீதில் ஆத்மானுபதி	380	நிகழ் சுயம்ஜோதி யாகி	434
தீதிலா அதிகாரிக்கு	17	நிச்சயம் ஈதே மைந்தா	93
தீதிலாக் கண்ணாடிக்குள்	335	நித்த கர்மத்தினாலே	655
தீதுஉடல் இந்திரி யங்கள்	150	நித்தமாம் பரஜீவைக்ய	233
தீரணம் ஒருவன் ஞான	347	நித்தமாய் விபுஷம்ஆகி	255
தீரணம் ஞானி யேனும்	370	நித்தமும் அருள்களிப்பு	94
து		நித்தமும் இந்த ஆத்மா	219
துன்னிய விஷயம் எல்லாம்	25	நித்தமும் சமாதி செய்யும்	506
துன்னும் உட்கரணம்	107	நித்தமும் தன்ஆத்மாவை	256
துனியுறும் அத்தியாச	207	நித்தமும் நான்நான்	157
தெ		நித்தமும் நின்னாத்தாவை	158
தெரிந்திடும் பொருள்	561	நித்தமும் ப்ரம்மாகார	487
தே		நித்தியா நித்தியங்கள்	22
தேக இந்திரியம்	492	நித்திரை உலகவார்த்தை	330
தேகமே ஆதியான	98	நித்திரை சோம்பல்	137
தேகாதி சிந்தை உற்றோன்	357	நிர்மல ப்ரம்மம்ஆக	308
தேசிக ராஜ போற்றி	555	நிர்மல ப்ரம்மானந்த	346
தேவதத் தோகம் என்று	604	நிர்விகல்பக அகண்ட	597
தொ		நிர்விகல் பகமேயான	534
தொத்திய அகங்காராதி	151	நிரஞ்சன நிர்விகல்ப	530
தொத்து பேதம் பெருதாய்	301	நிருமலச் சிவமாய்	453
தொந்தமாம் பவத்தை	342	நிருமலத் தேசினாலே	163
தோ		நிருமல ஸ்ருதி தானே	284
தோதக மயலினாலே	228	நிருவிகல் பகமேயாக நிகழ்ந்திடும்	403
ந		நிருவிகல் பகமேயாக நிகழ்ந்துள	461
நல்ல போதத்து உதித்த	394	நிலைபெறு ஞானம்உற்று	493
நல்லன முமுசுஷுவுக்கு	257		
நனவுளோன் சொப்பனத்தில்	517		

நிலையிலா அசத்தினின்று	483	பரவிய மருந்தை உண்டு	61
நிலையிலா ஜனனம்ஆதி	469	பரவிய லீலசெய்யும்	610
நின்னுடை கடாசுஷம்ஆகும்	556	பரவிய விஷயக் கூட்டம்	26
ப			
பக்தனே ப்ரக்ருதியாதி	156	பரவிய ஜலத்தில்	579
பக்தனே நிர்விகல்ப	404	பரவியே ஓடுங்கலாலும்	211
பக்தியால் வணங்கி	39	பரவு சோபாதி யாலும்	240
பகரும்இப் பரமாத்மா	436	பரவும்அக்ஞானமாகும்	69
பகரும்ஓர் உவமைஇன்றி	562	பரஜகஜீவர்	564
பகுதியாம் அதுவினாலே	447	பருவத அணுக்கள் போலும்	280
பகுதியின் விகாரக்கூட்டம்	582	பலப்ராரப்த கர்ம	476
பகுதியின் விகாரம்ஆகி	213	பலபுலச் சிந்தையாலிப்	356
பகுதியின் விகாரம்இன்றி	467	பலிப்பினால் பார்க்கும்போது	414
பகுதியே முதலாய்	583	பற்பல சித்ததோஷம்	568
பகைஅகங்காரம்	349	பன்னிய சொப்பனத்தை	589
பங்குற இன்றுகண்ட	552	பன்னிய ப்ரம்மம்ஈது	261
படர்ந்த தீவினையே ஆகும்	41	பன்னிய முக்தன் தேகம்	624
பந்தமும் மோசுஷமும்	536	பன்னிய விரதியோடே	34
பரமஆனந்த மாகும்	275	பா	
பரமமாம் ஆத்மாவிற்கு	648	பாகனே விரக்தன் தானே	423
பரமமாம் ஆனந்தத்தின்	237	பாகிய அனுசந்தான	381
பரமமாம் தத்துவத்தை	67	பாகியம் விட்டபோதே	382
பரமமாம் வேதாந்தத்தின்	546	பாத்திரனை மைந்தா	76
பரவதிஷ்டானமாகி	333	பானுவின் கிரணத்தாலே	166
பி			
பரவிடும்ஓர் பக்ஷிக்கு	425	பித்தனும் மூடனுக்கு	273
பரவிய அயனும் ஆனேன்	563	பிந்தியும் பரமார்த் தத்தை	354
பரவிய ஆகாசம்	569	பிரக்ருதியின் விகார	400
பரவிய ஆழிபோலும்	542	பிரத்யக் அபின்ன	498
பரவிய த்ருஷ்டிமூன்றின்	539	பிரம்ம இன்பாநுபூதி	45
பரவிய த்ருஷ்டிமூன்றும்	544	பிரம்மமா சாகரத்தில்	554
பரவிய தேசுதன்னில்	459	பிரம்மமாம் நானே உள்ளில்	444
பரவிய பஞ்சகோச	242	பிரம்மமே ஆன ஞானி	259
பரவிய புலன்கள் தம்மை	89	பிரம்மமே நாம்என்று இங்ஙன்	508
பரவிய புலன்களோடே	424	பிரம்மமே நான் ... பெரிதான	450
		பிரம்மமே நான் ... பேதம்	258

பிரம்ம ஜீவைக்யத்தைப் பிரிவற	515	பெருகிய கந்தம்மாலை	102
பிரம்ம ஜீவைக்யத்தைப் பேணி	549	பெருகிய கயிறறல்	201
பிரிந்திடா ப்ரம்ம ரூபம்	503		
பிரிவறு சாக்ஷியாகி	226	பே	
பிரிவில் ஆனந்த	609	பேசிய அடைவாய் யாவும்	4
பிரிவிலாச் சமாதி	415	பேசிய புலன்கள் தம்மில்	86
பின்புதன் கர்மம் யாவும்	79	பேதமாம் உபாதியாலே	407
பின்னமில் ஆத்மரூபம்	6	பேதமாம் சொப்பனத்தில்	509
பின்னர் அக் காமம் ஆதி	164	பேதமாம் ப்ராரபத்தத்தால்	626
பின்னரும் ஜகம்மெய்	271	பேதமாம் ஜாதி நீதி	296
பின்னும் உட் புறமார்	119	பேதமாய் நதியில் வந்த	502
		பேதமில் அகண்டானந்த	553
பு		பொ	
புகழ் சதானந்த	352	பொருவிலா அகண்டானந்த	641
புத்தி கற்பிதமேயாக	399	பொருவிலா ஞானி	369
புத்திமான் ஆன மைந்தா	78	பொறிநிரை நுனிகள்	171
புத்தியின் வருத்திகட்கு	313		
புத்தியோடே புணர்ச்சி	232	போ	
		போகமே தள்ளி	532
புத்திர ஆத்மா	220	போத இந்த்ரிய	212
புத்திர பரஜீவைக்கிய	395	போதம் உண்டாவதற்கு	512
புத்திரர் மாதர் வித்தம்	13	போத மாத்திரமே	437
புத்திர வெண்மை	160	போதமார் விவேகி	254
புரிந்தஇவ் வினவலுக்கு	77	போதவான் எப்போதேனும்	376
புரிவுசெய் சுகஷுப்தி	124	போதனே இரு குணத்தால்	322
புருஷன்நன் முயற்சியாலே	139		
புருஷனின் நிழலினோடே	574	ம	
புலனிடைச் சென்ற	372	மகிழ்தரு விவேக	661
புலியெனும் புத்தியாலே	513	மரமுடை இலை	636
		மருந்தினைப் புகித்திடாது	70
பூ		மருவிய சஷுப்தி	540
பூதஆகாசம் மேக	570	மருவிய தேகம் காக்கும்	97
பூத காலத்திறந்த	496	மருவிய பஞ்சபூத	85
பூரண ஆத்மா உள்ளில்	443	மருவிய முஞ்சிப்புல்லின்	179
		மருவிய முமுக்ஷு	32
பெ		மருவிய ஷடூர்மி	298
பெரிது பண்டிதன்	133	மருவு தேகாத்ம புத்தி	387
பெருகிய அகந்தை	355	மலம்உள ஜலத்தினின்று	234

மலமய ஸ்தூலமீது	451	மே	
மன்னிய ஸ்ரத்தை	53	மேதைதொக்கு அஸ்தி	186
மனதினே அன்றி வேறும்	196	மேதைதொக்கு என்பே	188
மனதுதன் சக்தியாலே	197	மேதையின் மிக்கோன்ஆகி	19
மனமெனும் பெயருடைத்தாய்	204	மை	
மஜ்ஜை மேதஸ்	82	மைந்தனே ஆத்ம நோக்கால்	311
மா		மொ	
மாத்தரு பித்ரு	331	மொழியும் வேதாந்த	189
மாயை காரியமே	145	மோ	
மி		மோகம் யாதினே	99
மிகவுமே நுண்மையான	410	மோகமார் பவமார்க்கத்தின்	656
மிகவுமே விரக்தன்	426	மோதிய இந்தத் தேகம்	96
மிகுந்துள விராக	479	மோதிய மேதை அஸ்தி	184
மித்தியா கற்பனே	598	யா	
மித்தையாம் இவ்உடம்பை	323	யாதினால் அயனே	440
மித்தையாம் தேகம்	430	யாதினால் இந்த ... அசங்கம்	114
மித்தையாப்த் தோன்றும்	643	யாதினால் இந்த ... தன்னால்	248
மிய்யா விஷயம்	595	யாதினால் உயிரும் வாக்கும்	152
மிய்யா ஜகம்	299	யாதினால் ப்ரம்மம் அல்லாது	295
மு		யாதினால் ப்ரம்மம் அன்றி	293
முக்தியின் ஏதுவாக	35	யாதினால் முக்தி என்னும்	428
முந்திய கர்ம	101	யாதினால் வேறே இல்லை	305
முன்னமே தொடரா	504	யாதினால் ஜகம் அனைத்தும்	149
முன்னிய ஸ்தூலம்	205	யாது அனைத்தினையும்	148
மூ		யாது இது சகல ஞாலம்	262
மூடமாம் இத் தேகத்தில்	328	யாதெலா வாக்கு கட்கும்	297
மெ		யாதொரு உபாதி சங்கம்	516
மெத்தவும் கிட்டி நின்ற	657	யாதொரு கோசம் தன்னில்	238
மெத்தவும் நிவ்ருத்தி	481	யாதொரு சந்நியாசி	489
மெத்தவும் பார்க்கும் தன்மை	117	யாதொரு ப்ரம்ம ஞானி	629
மெத்தவும் பெண் மயக்கம்	505	யான்எனது என்ன	83
மெத்தவும் ஸ்புட பாகத்தால்	411	வ	
மெத்திய தொக்கு	100	வகுத்துள போக்கி யத்தில்	485
		வந்தஅச் சிந்தை	360

வர்ண ஆஸ்ரமம் ஆதி	105	விரிவுதாய் அக்சி	482
வளமுறு சமாதி பெற்று	471	விரிவுதாய் இங்கு	449
வஸ்துஇல்லா அனாதம்	319	விரிவுறு சங்கல்பாதி	108
வஸ்துவை அறிந்த போதும்	310	விரிவுறு பஞ்ச	243
		விரிவுறும் ஆத்மா	81
		விரிவுறும் கோசம்	215
வா		விரிவுறும் பிராணன்	109
வாசனே அடக்கத் தாலே	419	விரிவுறு மண்ணை	264
வாதக தேகம் ஆதி	571	விரிவுறு முகிலால்	646
வான்நிகர் மலம் இலாதாய்	448	விரிவுறு விவேகம்	224
வி		விரும்பிய சொருபானந்த	550
விட்ட லக்ஷணையும் வேண்டாம்	287	விவிதமாம் ஜகம்	329
வித்தமா தியினால் என்றும்	10	விஷசம விஷய	429
வித்தரப்பவ பயத்தை	51		
வித்தர விகாரமுற்று	251	வீ	
வித்துவான்ஆன ஆசான்	49	வீசிய காற்றே	199
வித்துவான்ஆன மைந்தா	50	வீடுறும் விருப்பத்தாலே	210
விரக்தியை விட	427	வீரராம் பகையோர்	71
விரிசிதா பாசனாலே	473		
விரித்துள ஜக	499	வெ	
விரிபவத்தரு	170	வெப்பமாம் விஷதோஷங்கள்	348
விரிமனம் தேகம்	200	வே	
விரியினன் ராகு	622	வேதசாஸ்திர	606
விரிவகங் காரம்	246	வேதமாம் மானத் தாலும்	285